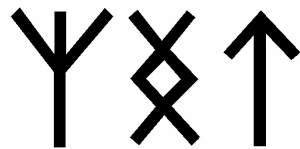

Vladimir Aleksejevič Istarhov

UDARAC

RUSKIH

BOGOVA

Moskva, 2000.g.

Prevod

Mr Radovan Trajković

»Birajući Bogove – mi biramo sudbinu«.
Drevni mnogobožački rimski pesnik Vergilije

Uputstvo. Knjiga otkriva suštinu svih glavnih jevrejskih religija: judeizma, hrišćanstva, komunizma, opisuje strukturu masonskih organizacija. Dokazano je da su te jevrejske religije stvorene kao informaciono oružje za preuzimanje vlasti i uspostavljanje vladavine jevrejske oligarhije i njenih satanskih gospodara. Knjiga je napisana sa pozicije paganstva – iskonske višehiljadugodišnje religije ruskih i arijskih naroda. Data je realna slika svetske istorije. Knjiga predstavlja arijsko informaciono oružje protiv židokratije. Ova knjiga je – udarac Ruskim Bogova po židomasonskoj mafiji i njihovim satanskim bogovima.

DRUGO IZDANJE (ispravljeno i dopunjeno). U drugom izdanju su ispravljene izdavačke i tehničke greške prvog izdanja. Takođe je, u skladu sa čitalačkom poštom, izvršena manja redakcija sa ciljem poboljšanja shvatanja sadržaja knjige po onim pitanjima, koja su kod čitalaca ostala loše shvaćena. Pojedini fragmenti knjige su pojačani.

© Vladimir Alaksejevič Istarhov
Akademik Arijsko-Rusko-Slovenske akademije

PREPORUKA AUTORA

Knjiga je napisana specifičnim oštrim stilom, i taj stil zajedno sa zbijenim sadržajem informacija tokom prvog čitanja može da izazove mnoštvo emocija, zbog kojih se usvajanje sadržaja ovog rada usložnjava. Jednim čitanjem ova knjiga se ne može osvojiti i shvatiti. Savetujem Vam da posle prvog čitanja napravite pauzu od 7 do 10 dana i posle toga mirno pročitate ovaj tekst ponovo.

Ponovno čitanje uvek je interesantnije od prvobitnog. Nije uzalud ranije postojala u Rusiji sledeća poslovice: intelektualci ne čitaju knjige jedanput, oni ih ponovo čitaju više puta. Ova knjiga je napisana maksimalno jednostavno, iako je gustina informacija visoka i, što je najvažnije – ona je napisana sa pozicija mnogobožaca, koji su nestali u današnjoj Rusiji. Siguran sam da ćete tokom drugog čitanja drugačije shvatiti ovaj rad i nećete požaliti za izgubljenim vremenom.

Ali ako pažljivo pročitate ovu knjigu treći put, onda će Vam ona omogućiti da pređete u mnogobožачki informacijski prostor. Ona će promeniti Vašu svest. Pomoći će Vam da probudite Vašu podsvest, vaše genetsko pamćenje, probudiće i podići naše ruske Bogove. U nama postoji nešto više, nego što mi znamo o sebi. Naši Bogovi su – u nama, oni su u našim genima. U toj informaciji su skrivene ogromna snaga i energija. One će nam pomoći da postanemo hiljadu puta jači i da dođemo do pobeđe, procvata i prave duhovne moći.

**Mišljenja o knjizi šalјite na adresu:
141500, г. Солнечногорск Московской области,
Главпочтамт, а/я № 17.**

1. UVOD

*»Birajući Bogove – mi bираmo sudbinu«.
Drevni mnogobožачki rimski pesnik Vergilije*

Sada mi živimo u periodu kosmičke Ere Riba – epohe totalne laži i totalnih obmana. Danas nije teško dokazati ovu tvrdnju. Dovoljno je jednostavno pogledati na svoje životno iskustvo i malo se zamisliti. Čovek, koji se rodio i živeo u SSSR do Staljinove smrti, seća se ko je za sovjetskog čoveka bio Staljin. Sovjetska sredstava masovne informacije (ili pravilnije sredstva masovne dezinformacije) napravila su od Staljina trećeg boga posle Lenjina, koji je bio drugi bog sovjetskog čoveka. Za prvog boga se smatrao Karl Marks.

Kada ja Staljin umro, čitav sovjetski narod je to doživeo kao kosmičku katastrofu i prve nedelje posle te smrti čekao je u najmanju ruku apokalipsu. Ali ništa strašno se nije desilo, život se nastavljao kao i ranije. Od Staljina su napravili mumiju i smestili je u »sveti« mauzolej pored drugog »večito živog« boga – Lenjina.

Prošlo je vreme. Došli su XX i XXII kongresi KPSS. I ispostavilo se da Staljin čak nije nikakav bog, već pravi đavo. »Unakazio« je »svetle«

ideale marksizma, uopšte nije radio ono što mu je zaveštao »veliki« Lenjin, poubijao je masu istinskih lenjinista i t.d. Sovjetski ljudi su doživeli drugi šok. Iz sovjetskog panteona bogova – mauzoleja jednog boga (Staljina) su izbacili, drugog (Lenjina) ostavili. Udžbenike istorije su počeli ponovo da pišu, »poboljšavajući« i »pogoršavajući« fragmente istorije u skladu sa zahtevima tekuće političke situacije.

Sve to je otkrio pravi heroj, istinski komunista-lenjinista Nikita Hruščov, očistivši KPSS od izvrtanja i izopačenosti. Sredstva masovne dezinformacije su počela da uzdižu Hruščova, i on se sigurno kretao stazom svetog čoveka u sovjetski panteon bogova. Ali zatim su odjednom i Hruščova skinuli. I tu se ispostavilo da ni novi vođa velike kompartije – Hruščov nije nikakav svetac, već ozloglašeni »voluntarista, izvrtač lenjinizma i komunizma«. Ljudi su opet doživeli šok, ali sada već manji. Počeli su da se navikavaju na svrgavanja lažnih bogova. Udžbenike istorije su preradili još jedanput.

Uskoro je sve to i još više očistio KPSS do neviđene čistoće sledeći pravi komunista – marksista-lenjinista Ljonja Brežnjev. Kasnije se ponovila ista priča i sa Ljonjom Brežnjevim. Udžbenike istorije su počeli ponovo da seckaju na komade. Narod je, izuzev totalnih ludaka, počeo da shvata da ga ponovo vuku za nos. Da vlast smišljeno skriva od naroda istinu i dezinformiše narod.

Zatim je počela gorbačovska perestrojka. Jevrejska deca bivših »narodnih neprijatelja« opet su počela da čiste KPSS od staljinizma, vraćajući se »svetlim« idealima lenjinizma, za vreme koga su njihove voljene i »nevino« nastradale tatice zaklale oko 40 miliona najboljih predstavnika ruskog naroda. Neki istraživači daju cifru uništenih: do 60 miliona ljudi. Naravno, broj žrtava ruskog naroda kao rezultat jevrejske okupacije neće se moći nikada tačno utvrditi. Očigledno je jedno, - ta cifra je astronomska i meri se desetinama miliona ljudskih života. Ali jevrejskoj deci narodnih neprijatelja ovaj put nije pošlo za rukom. Ruski patrioti i nacionalisti razbili su velikog sovjetskog boga Lenjina i pokazali da Lenjin ne samo da nije bog, već je sam đavo. Zatim su »pristalice perestrojke« pokušale da očiste komunizam od lenjinizma, vraćajući se »svetlim« idealima marksizma. To im opet nije pošlo za rukom. Ruski patrioti razbili su i tog lažnog boga – Karla Marksa, koji je opet ispao satanista.

Narod je počeo da se priseća da se tokom čitavog perioda procvata komunizma vlast stalno borila sa nekakvim antisovjetistima i antikomunistima i, mada je bilo zabranjeno znati šta ti antikomunisti govore i pišu, narod se počeo dosećati da su, izgleda, antikomunisti govorili istinu. Zbog toga su ih i proganjali i zabranjivali. Nije obavezno zabranjivati laž, nju je lako razbiti argumentima.

Sa tačke gledišta onih koji su imali vlast situacija je postala takva da se njome loše upravljalo. Komunizam kao informaciono oružje počeo je loše da radi. Šta se moglo uraditi? Nova lažna religija za mesec dana ili za godinu se ne može napisati.

Morali su da dostave iz prašnjavih spremišta davno izbačenog boga – Isusa Hrista. A ko ga dostavlja? Pa oni isti, ona ista banda koja ima vlast, ona ista banda bivših kapeesesovaca. Onih koji su lagano preplivali iz rajkoma, gorkoma i patkoma u izvršnu i predstavničku vlast.

Ranije su se u SSSR neprestano veličale parole »Slava KPSS«. Sada se svuda veličaju parole »Hristos vaskrs«. Pri tom nikoga ne zbunjuje to što su ti natpisi nezakoniti i protivreče Ustavu, u kome je propisano da je Rusija – svetska država.

Bivši kandidat za člana politbiroa CK KPSS Borja Jeljcin ljubi se sa miljenikom KPSS patrijarhom čitave Rusije Aleksijem drugim samo što ne zapeva »Bože naš, Iže jesi na nebesi«. Istog trenutka je sva bivša partokratija (Lužkov, Černomirdin i t.d.) potrčala u crkve (koje je partokratija rušila svih 70 godina) i sa svećama u rukama počela da se krsti pred TV-kamerama, označavajući »svetost« hrišćanske vere. Glupih ljudi u narodu ima mnogo, ali uzalud oni misle da je njih većina.

Deo naroda je takođe potrčala u zagrljaj hrišćanskim popovima tražeći istinu. A da li je istina tamo

Hajde da razmislimo, šta se zapravo dešava? Da li nas ne teraju po beskonačnom krugu laži? Ko i zašto stvara lažne bogove i lažne religije? Odgovor je jednostavan. Lažna religija je – najmoćnije informaciono oružje za upravljanje svešću i ponašanjem ljudi u interesima veoma uske grupe zaverenika koji teže ka vlasti po bilo kojoj ceni i ka uspostavljanju svoje vladavine. Oni odsecaju informaciju narodu i utapaju narod u lažno informaciono polje, iz koga se narod ne može iščupati.

Zašto su za sovjetskog čoveka u periodu komunizma Lenjin i Staljin bili bogovi? Zato što su narod zaronili u odgovarajuće lažno informaciono

polje i nisu ga puštali odatle. A ko je imao pameti da shvati tu laž, kojom su ga hranili, toga su strpali u zatvor ili streljali. I to je čitava metodika.

Ali ne treba misliti da je ta prevara koja se odvijala u SSSR u periodu komunizma – nekakav izuzetak u globalnom istorijskom procesu. Na žalost, kosmička Era Riba – je čitava takva, zasnovana na laži, prevari i nasilju. I ta laž traje ne samo poslednjih 70 godina, već nekoliko hiljada godina. Menjaju se samo oblici laži. Jedan oblik laži smenjuje drugi oblik laži. Jedna banda nitkova na vlasti smenjuje drugu bandu nitkova na vlasti. A ukupna situacija se menja retko. I tako se dešava u svim hrišćanskim zemljama.

Sa Isusom Hristom i sa hrišćanstvom kao sa religijom situacija je sasvim analogna. I sa Mojsijem i judeizmom je ista situacija. Gospodari judeizma i hrišćanstva su prerađivali svoje »svete« priče (Bibliju i Talmud) ništa manje nego što su komunari prerađivali svoje udžbenike istorije. Jednostavno u XX veku svi socijalni procesi su se naglo ubrzali, političke igre postaju vidljive u toku života jednog čoveka i prevara sa smenom bogova (Lenjinih i Staljinih, Hruščovih i Brežnjevih, Mao Ce Dungovih i Pol Potovih) postaje očevidna. Sa Isusom i Mojsijem je malo složenije, pošto su procesi razvoja društva u vreme judeizma i hrišćanstva bili mnogo sporiji, i prevara nije bila primetna u toku života jednog čoveka.

A da svetska istorija kasnije ne bi bila shvaćena, realna svetska istorija se zatvara i falsifikuje. I to je čitava tehnologija. To se vrši prema formuli sjajnog romana Džordža Orvela (1984): **»Onaj ko kontroliše prošlost, taj kontroliše budućnost. Ko kontroliše sadašnjost, taj kontroliše prošlost«**. To jest onaj, ko je preuzeo vlast u sadašnjem vremenu, prerađuje istoriju sa ciljem svoje budućnosti.

Ne treba misliti da su se falsifikovanjem istorije bavili samo komunisti. To nije tačno. U svim hrišćanskim zemljama sveta zvanična istorija je falsifikovana. Još je Onore de Balzak u »Izgubljenim iluzijama« pisao: **»Postoje dve istorije: lažna zvanična istorija... i tajna istorija, gde se vide stvarni uzroci događaja«**.

Hrišćani ništa manje nisu potkresivali znanja od komunara. Kada su hrišćani preuzeli vlast u Rimskoj imperiji, prvo što su uradili, - spalili su do temelja ogromnu Aleksandrijsku biblioteku, prethodno iznevši otud masu knjiga za uzak krug posvećenih. Komunari su ubijali i zatvarali u

tamnice neistomišljenike, a hrišćani su ih jednostavno palili na lomačama. A judeizam je uništio u Sinajskoj pustinji čitav narod – drevne Jevreje – i kao rezultat Sinajskog eksperimenta stvorio je nove Jevreje u vidu biorobota. I eto Vam razlike među religijama.

Ako budete ozbiljno istraživali pitanje ko sada realno vlada hrišćanskim zemljama, lako ćete videti da u čitavom hrišćanskom svetu takozvane demokratije, danas vlada židokratija. Kako je to Jevrejima pošlo za rukom da preuzmu vlast? Zahvaljujući čemu? Zahvaljujući religiji. Ali ne samo zahvaljujući jednoj religiji judeizmu, već uz pomoć nekoliko religija povezanih u jedinstven kompleks: judeizma, hrišćanstva i komunizma.

Antagonizam takvih religija, kao što su judeizam, hrišćanstvo i komunizam, nosi čisto demagoški i prividan karakter. Protivrečnosti među tim religijama se smišljeno preuveličavaju. A u stvari te tri religije imaju jedne iste korene i jednog gospodara – svetsko jevrejstvo, a još više okultne (tajne – prim.prev.) satanske gospodare. Te religije su kao tri markirane igraće karte jedne iste bande igrača koja igra svoju prevarantsku igru. Njihov zadatak je da sve vreme smenjuju jednu prevaru drugom i da ne daju mogućnost čoveku da izađe izvan granica informacionog polja, u koje su ga utopili. Za tu bandu sve te religije: judeizam, hrišćanstvo i komunizam – to je samo njihovo informaciono oružje, koje je izmišljeno u jednoj istoj radionici i sa jednim istim ciljem: upravljati svešću i ponašanjem ljudi i na račun toga vladati nad njima.

Slična situacija je u igri naprstka. U njoj nekoliko lupeža igraju »prevaru« (sa jednim ciljem), igrajući razne uloge u jednoj predstavi pred neiskusnim čovekom. I tom čoveku se čini da se stvarno odvija proces borbe, neko dobija, neko gubi, svi imaju različita mišljenja, sporove, emocije. A na kraju svega čovek ostaje bez para.

Tehnologija te grupacije, koja je preuzela i drži vlast u hrišćanskom svetu držeći ljude u lažnom informacionom prostoru, zaključuje se u raspirivanju prividne borbe ideja i mišljenja u ovom prostoru. Da bi čovek koji misli imao o čemu da razmišlja. Ko je više u pravu ili nije u pravu? Lenjin ili Staljin? Trocki ili Kautski? Hristos ili Mojsije? Koja hrišćanska crkva je najistinitija: katolička, pravoslavna ili gregorijanska? Ljudski život nije dovoljan da bi se pročitale sve lažne knjige toga

judohrišćanskog sveta, da bi se čovek snašao u njima i istrgao iz tog lažnog informacionog polja.

Pa ipak, sada su sve te lažne religije izgubile na snazi. Iscrpile su sebe. One nemaju budućnost. Kosmička Era Riba se bliži kraju sa svim svojim lažima. Ali ona okultna satanska grupacija koja danas vlada hrišćanskim svetom, nema namere da preda vlast bez borbe. Za tu grupaciju zadatak starih religija danas je u tome da jednostavno dobiju na vremenu i održe se sve dotle dok ne bude stvoreno novo informaciono oružje – lažna religija XXI veka. Ona se već piše u Americi. Ta satanska grupacija je angažovala za stavranje lažne religije stručnjake veoma širokog profila. Šta će kod njih ispasti i da li će im poći za rukom – neizvesno je.

Sada je u Rusiji ko bajagi demokratija i ko bajagi sloboda reči. Ali to je samo jedna u nizu laži, slobode reči nije bilo ni ranije i sad je ona strogo ograničena. Ranije za vreme komunista bila je zatvorena kritika komunizma i one koji su se time bavili, nazivali su antikomunistima, fašistima, ekstremistima, na njih su vešali druge etikete i žestoko su ih proganjali. Te antikomuniste revnosno su žigosali na televiziji, ne dajući da se pročita to što su oni napisali.

I naravno, najzabranjenija i najviše proganjana tema – to je uzrok i koren svih problema. To je uloga svetskog jevrejstva u svetskom istorijskom procesu. Svih sedamdeset godina sovjetskog komunizma ta tema je bila najzabranjenija i najviše proganjana. Bukvalno sledećeg dana posle preuzimanja vlasti boljševici su usvojili lenjinski zverski zakon »O antisemitizmu«. On je potpuno zabranjivao na samo kritiku delovanja svetskog jevrejstva, već i bilo koje pominjanje činjenica realnih postupaka Jevreja. Taj zverski lenjinski zakon nije imao nikakvih analoga u svetskoj zakonodavnoj i pravnoj praksi. Za vreme Staljina i takozvanog državnog antisemitizma jednostavno pominjanje uloge Jevreja u revoluciji 1917.g. kažnjavalo se u najboljem slučaju sa 25 godina GULAG-a (Državna uprava logora, t.j. zatvora – prim.prev.).

Danas se otkrivanje činjenica čudovišnih jevrejskih zločina blokira pomoću člana 282 Krivičnog zakona RF (pobuđivanje nacionalne, rasne ili religiozne mržnje). Na televiziji vrčave duše (oni koji izgovaraju šuštavo »r«, t.j. Jevreji – prim.prev.) gnevno žigošu antisemite, naciste i »proklete fašiste«, ali, naravno, nikome od »fašista« ne daju da izrazi

svoje mišljenje i ne daju narodu da se upozna sa time, šta pišu ti »prokleti fašisti«. Već sama ta težnja da se zatvori informacija, da se zatvori razmatranje te teme navodi ljude koji misle na pomisao da se vlast boji istine, zato i proganja antisemite i »fašiste«.

Zadatak ove knjige je – da otkrije lažnu suštinu i korene takvih lažnih religija, kao što su hrišćanstvo, komunizam i judeizam. I da prikaže istinske, a ne deklarisanе ciljeve tih religija i jedinstvenog gospodara svih tih religija.

I najvažnije – da izvede čitaoca na drugo informaciono polje, zasnovano ne na veri, već na znanju druge drevne i nacionalne (ne samo za Ruse, već i za sve Arijce) religije – mnogoboštva ili vedizma – religije, koja može i dužna je (uz naše učešće) da postane osnova prave religije XXI veka. Tada će Era Vodolije stvarno postati Era čovečanstva principijelno drugog, višeg nivoa.

Bez uspostavljanja ruske nacionalne religije – mnogoboštva ruski narod ne može da računa na normalan i harmoničan razvoj. I više od toga, u današnje vreme, kada se protiv ruskog naroda vodi najsnažniji neobjavljeni informacioni i upravljani rat, bez nacionalne religije Rusija može da padne u kaos i siđe sa svetske arene u pozadinu čovečanstva. A ruski narod može da doživi sudbinu Aborićana u Americi (Indijanaca), koje su novi gospodari Amerike uglavnom uništili, a ostatke naterali u rezervate.

Samo najžešći i beskompromisan nacionalizam može i dužan je da spasi ruski narod. A pravi nacionalizam nije moguć bez svoje nacionalne religije, bez veze sa svojim rođenim Ruskim Bogovima.

2. VERA ILI RELIGIJA

Vera – to je sredstvo za obmanjivanje ludaka.

Bolje je znati da ništa ne znaš, nego verovati.

Religija i vera – to nije jedno isto. Sama reč »religija« (lat. religio) – to je veza. Veza s kim? Sa Bogovima, sa kosmičkim silama. Pojam vere neposredno u pojam religije ne ulazi. Sve religije ne traže veru. Postoje

religije koje se baziraju na veri, a postoje i religije koje se baziraju na znanjima.

Hrišćanstvo – to je religija koja se bazira na veri, a mnogoboštvo ili vedizam (od reči veda – znanje), o kome ćemo kasnije govoriti, - bazira se na realnim znanjima koja se mogu proveriti. Realnim znanjima nije potrebna vera. Naprimer, Pitagorinoj teoremi nije potrebno da li Vi u nju verujete ili ne. Vi je možete znati ili ne znati. Shvatati ili ne shvatati.

Mnogoboštvo – to je samo nacionalni vid zajedničke za sve Arijece religije – vedizma. Mnogoboštvo – to je varijanta vedizma, adaptirana za konkretni narod, za nivo njegovog duhovnog i socijalnog razvoja. To jest sve mnogobožačke religije imaju jedan isti koren – vedizam. U ovoj knjizi nećemo razmatrati razlike u različitim varijantima mnogoboštva. U ovoj knjizi radi jednostavnosti pod vedizmom i mnogoboštvom ćemo podrazumevati jedno isto. Veda – to nije vera. Veda – to je znanje, vedati – to je znati.

Sam pojam apsolutne vere nije prihvatljiv za čoveka koji misli. Šta je to apsolutna vera? To je slepo prihvatanje nekakvih doktrina ili ideja kao apsolut. Bez razmatranja, bez dokaza, bez provere, bez dopuštanja mogućnosti alternative. Vera je slepa. Vera isključuje svest. Znanjima, iskustvu, eksperimentu nije potrebna vera. Ne verovati, već znati ili proveriti.

Najjače princip slepe vere i nadmoć vere nad razumom izrazio je otac crkve Tertulijan: »Verujem, zato što je apsurdno«. Da li je moguće živeti po ovom principu? Maloumnom čoveku ne samo da je moguće, već je i potrebno. Čovek koji misli treba da se rukovodi suprotnim principom: »Sve podvrgavaj sumnji«. Tertulijan je apsolutno u pravu kod svog prizivanja. **Apsolutna vera – to i jeste vera u apsurdne.** Kad neko učenje ne bi bilo apsurdno, onda, naravno, ne bi bilo potrebe verovati u njega. Ali kada se nudi apsolutna besmislica, onda se bez vere ne može.

Vera je pogodna ograničenim ljudima, kod kojih loše radi glava (a takvih ljudi, na žalost, ima sasvim dovoljno). Njima je teško i nemaju šta da misle, rasuđuju, dokazuju, da naprežu svoj neznatan mozak. Teško. A verovati je lako. Rekli su ti – hajde, veruj u ovo, veruješ u ovo, rekli ti – veruj u sasvim drugo, veruješ u sasvim drugo. Nije potrebno naprezati razum.

Vera je – strašno oružje za varanje naroda. Čovek koji istinski veruje strašan je zbog svog fanatizma i nesposobnosti ne samo da shvati, nego čak i da sasluša drugu tačku gledišta. Vera u potpunosti parališe čoveka. Pokušajte da razgovarate sa istinski vernim komunistima, za koje je Lenjin (taj pravi đavo) svetac. Nikakve činjenice, argumenti, logika ne mogu da slome njihovu »svetu« veru. Njihov mozak je zalemljen verom i može da misli samo u pravcu proglašene pruge njihove religije. I ako se čovek dublje zamisli, počinje da shvata da stvar nije u tome u šta ti ljudi veruju: u lenjine, u hristove ili mojsijeve.

Stvar je u »svetoj« veri. Ljudi koji istinski veruju – to su »zombovi«, koji su izgubili ljudski oblik i predstavljaju oružje koje ne misli u rukama onih, koji su im nametnuli ovu ili onu veru. Čak i ako ne uzimamo fanatike koji istinski i sveto veruju, već jednostavno uzmemo tihog hrišćanina bez fanatizma, i tu je lako videti da taj čovek nije punovredan. On ne ume da misli kritički. U njegovoj glavi blok kritičke analize ulazne informacije nikada nije ozbiljno radio, njega su od detinjstva učili da veruje. I takvi ljudi su veoma pogodni bilo kom despotskom režimu.

Pogledajte konkretne činjenice. Staljin je po obrazovanju bio visoko religiozno-obrazovan čovek. 12 godina je učio u duhovnoj školi i bogosloviji. I šta? Šta, zar je to od njega napravilo čoveka koji veruje u Hrista? Nimalo. Ali zato je Staljin shvatio najvažnije: religiozna vera – to je moćni instrument vlasti nad ljudima. Čim je umro Lenjin, Staljin je sa daljinskim nišanom počeo od komunizma da pravi novu religiju.

Staljinu je bilo lako da od »naučnog« komunizma pravi čistu religiju, pošto su po svojoj suštini **HRIŠĆANSTVO I KOMUNIZAM – SRODNE RELIGIJE**. Komunizam je izrastao iz hrišćanstva, upivši u sebe sav hrišćanski talog. Čak je komunizam i pravljen u istoj tajnoj »radionici«, u kojoj su spremni i judeizam, i hrišćanstvo, i islam, i masonstvo. O toj okultnoj »radionici« i o ciljevima njenih gospodara mi ćemo govoriti kasnije.

Sve religije se prave ne na praznom mestu i ne od nule. Osnovne ideje (i pametne i glupe) se pozajmljuju iz prethodnih religija. Judeizam i hrišćanstvo su većinu svojih ideja i principa ukrali od Arijevaca iz mnogobožaćkih religija, smišljeno ih i beskrajno unakazivši. Komunizam, idući u stopu za hrišćanstvom, svoje osnovne principe je pozajmio od hrišćana sa minimalnim izmenama.

Čak osnovne rituale i obrede Staljin je preuzeo iz hrišćanstva i u tome mnogo uspeo. U komunizam su počeli SVETO DA VERUJU. Od Lenjinovog leša su napravili mumuiju i smestili »SVETE mošti« u MAUZOLEJ – čisto religiozni objekat. Sve kao što treba prilikom stvaranja novog boga.

70 godina milioni ljudi su išli da vide svojim očima SVETE mošti Lenjina i da prime svetost tog sataniste. Reći ćete da su svi ti ljudi bili glupi? Može se i tako reći. A može se reći i tačnije. Neko (oni koji imaju vlast) ih je napravio glupima ili još tačnije – programirao ih za određeni tip mišljenja pomoću propagande (informacionog oružja). Ali ako Vi mislite da se lenjinisti u nečemu principijelno razlikuju od hodočasnika Hrista i Mojsija, Vi duboko grešite. Nema nikakve razlike. Maloumnima i jedne i druge čini njihova SVETA VERA. U njoj je svo zlo.

Svaki čovek ima svoje lično životno iskustvo, koje čoveka koji misli treba nečemu da nauči. Koliko se puta u svom životu čovek susreće sa svakakvim lupežima i prevarantima? Mnogo puta. I od čega ti prevaranti žive? Od ljudske VERE u nešto dobro. I lupeži obmanjuju te vernike, bogateći se na ljudskoj poverljivosti. Kakav zaključak iz svega toga proističe? Ne treba ljudima slepo verovati, ne treba biti lakoveran i treba se prema njima odnositi diferencirano, ako hoćeš da te ne prevare.

Sa religioznom verom se dešava to isto. Onaj, ko sveto i slepo veruje, toga i obmanjuju. Argumenti poput onog da se u religiji ne veruje ljudima, već bogovima ili njihovim prorocima, nisu ubedljivi, jer vernici opšte sa mnogobožačkim sveštenicima, popovima, sveštenicima i hodžama, koji istupaju u ime bogova. Jasno je da je istupanje u ime nekoga veoma lako, pogodno i, što je najvažnije, korisno. Ali sva ta istupanja mogu biti isto tako lažna, kao i istupanja prevaranata. Zaključak – treba ne »sveto« verovati, već misliti.

Pogledajte kako su lako lupeži tipa MMM-ovci pokrali pola Rusije. Zašto u tolikim razmerama i tako lako? Zato što smo zemlja vernika. Vera je – veoma opasna navika. Ranije se sveto verovalo u Hrista, zatim u Lenjina i Staljina, a kasnije u svetlu budućnost tipa MMM. Privikli smo da nerazumno verujemo u čuda. Poverovali smo da se može »lako« postati milioner. Našli smo sebi novog Hrista – Sergeja Mavrodi – spasioca »svete« Rusije. E on nas je sve spasio, postao je jedan od najbogatijih ljudi u Rusiji. Naravno, svi ti mavrodi nisu pokrali Rusiju bez pomoći

jeljcinske mafije, koja ih je rodila i sa kojom su morali sve da podele. Inače bi svi ti mavrodi odavno ležali u zatvoru.

U svetu realno postoje dobro i zlo, to je očevidno svakom čoveku. Takođe je očevidno da zlo (ili drugačije satana, đavo) koristi laž, kao jedno od efikasnih sredstava za obmanjivanje ljudi. Ne govori se uzalud da je đavo – lažov i otac laži. Sada hajde da razmislimo kako je jednostavnije i najefikasnije đavolu ili satani da obmanjuje ljude? Tu čak nema potrebe da se posebno razmišlja. Satani je jednostavnije i najefikasnije da odigra svoju omiljenu igru »naopako«: da sebe nazove bogom, kao kad vuk odene na sebe ovčju kožu, i da ubeđuje ljude da sveto veruju u boga, i to u jedinog i neponovljivog, da ne bi bilo alternative. Odavde zaključak – onaj, ko **veruje** u boga, umesto da **poznaje** Bogove, rasuđuje, **shvata, oseća Bogove** i ima vezu sa njima, može lako da bude uhvaćen na đavolju udicu.

Oni koji iskreno veruju u Hrista ili u Lenjina, ne veruju u realni oblik tih ličnosti i njihovih religija, već u zamišljen i sugerisan. Niko od tih vernika nije ozbiljno čitao ni Bibliju, ni Jevanđelje, ni Kapital Karla Marksa, ni Manifest kompartije, a ako je i čitao, onda ništa nije shvatio. Svetao lik tih »velikih« vođa čovečanstva sugeriše narodu lažna crkvena ili partijska propaganda. Propaganda koja priča o čistoći i dobroti mnogih hrista i lenjina, - to je samo ovčja koža, pod kojom se krije zversko vučje keženje tih strašnih religija.

Popovi ubeđuju da, ako je čovek iskreno verovao u nešto, iskreno se varao, na onom svetu će mu se sve oprostiti, čak ako nije verovao u ono što treba. To je gruba laž. Nikakve zablude (iskrene ili neiskrene) se ne opraštaju. Bogovi su Vam poklonili razum i dušu i dali mogućnost da ih koristite. A ako ste Vi, umesto da koristite svoj razum i svoju dušu, umesto razmišljanja, »iskreno« verovali u neku glupost, onda, znači, uzalud su Vam Bogovi dali razum. Vi taj poklon niste iskoristili. U sledećem životu nećete biti razuman čovek. Zakon karme je pravedan – šta poseješ, to ćeš i požnjeti.

Sada ćemo mi skinuti propagandističke ovčje kože sa hrišćanstva i komunizma i pogledati, šta realno predstavljaju te »velike« religije. A zatim ćemo pogledati kome su korisne te religije, ko ih stvara i sa kojim ciljem. Može se saosećati sa patnjama naivnih vernika posle ovakvog čitanja, ali istina nam je draža. Primetimo da su poverljivost i glupost –

sestre bliznakinje. Razbijajući glupu veru, mi poboljšavamo situaciju u mozgu bivših vernika.

Dakle, pređimo na delo.

3. APSURDI HRIŠĆANSTVA

Ako Bibliju ne čitate jednostavno, nego se još i zamislite nad pročitanim, onda vidite da radnje biblijskog starozavetnog boga (to jest i judejskog i hrišćanskog) i novozavetnog jevanđeljskog boga (čisto hrišćanskog) ne samo da nisu dobre, već su glupe, ružne, nepravedne i veoma pokvarene.

U raj u biblijski bog je zaveštao Adamu: »od drveta spoznaj dobra i zla ne jedi, jer onog dana, kada ga okusiš, smrtno ćeš umreti« (Bitisanje, 2:17).

Prvo, zašto je bog prevario Adama? Adam uopšte nije umro onog dana kada je pojeo plod sa tog drveta, već je posle toga proživeo 930 godina (ako je verovati Bibliji). Lagati – to je veoma loše i nedostojno, tim pre za boga. Ako biblijski bog laže – onda on nije apsolutno dobro, on je jednostavno lažov. Setimo se da je đavo – lažov i otac laži. Znači, biblijski bog – to je đavo?

Drugo, zašto je bog hteo nešto da sakrije od čoveka, tim pre od svoje slike i prilike? Nečasno i nedostojno. Reklo bi se bog, čak i ako bi on želeo ljudima dobro, trebao je da radi sasvim suprotno, da ne skriva znanja od ljudi, već da njima uči sebi slične. Ali skrivati, šta je dobro i šta je zlo, - to jednostavno nije lepo. Kako čovek može da se ponaša dobro, ako ne zna šta je dobro, a šta loše? Znači, biblijski bog je imao druge, loše namere.

Zašto je to njemu bilo potrebno da od čoveka krije znanja o dobru i zlu. Njemu je bio potreban povod da istera čoveka iz raja, da ga ponizi, da mu sugeriše misao o njegovoj navodnoj grešnosti, da od njega napravi svog roba i da mu se ruga. Podlost i sadizam. Može li dobar Bog to da čini? Ne, naravno. Opet ispada, da je biblijski bog – đavo, koji sebe naziva bogom i, kao vuk, oblači na sebe ovčiju kožu. U nekanonskom Jevanđelju gnostika o podloj zamisli toga boga napisano je crno na belo.

Treće, zašto je prirodna seksualnost ljudi – sramna, grešna i treba je skrivati? Pa Adama i Evu je takve stvorio niko drugi, već sam bog. Zašto ih je onda bog stvorio seksualnim, mogao ih je stvoriti jednopolnim? Ali, kad ih je već stvorio takvima, onda zašto je to loše, a ako je već loše, onda zašto ljudi treba da odgovaraju za loš rad boga?

I zatim, seksualnost postoji ne sama radi sebe. Njen cilj je razmnožavanje i stavljanje novog života. Judohrišćanski bog (gospod) se trudio da od ljudi sakrije njihov prirodni (podaren od pravih Bogova) oblik razmnožavanja, produžetka vrste i razvoja života. Znači, judohrišćanski bog – to je bog smrti?

Četvrto, biblijski bog se sve vreme sklanja od svoje lične odgovornosti za svoj rad i hoće tu odgovornost nepravedno da prenese na nekoga drugoga, našavši žrtvenog jarca. Zmaja je prokleo zbog toga, što je naučio Evu da otkine plod sa drveta spoznaje dobra i zla. A šta je loše uradio zmaj? Samo je rekao istinu da od toga ploda nećeš umreti, i razotkrio je laž toga boga.

Biblijski bog ne voli istinu i kažnjava onoga ko je govori. Osim toga, svi postupci zmaja su posledica toga, kakvim je zmaja stvorio taj bog. Jer to je, kao i sve ostalo, stvorio bog, a ne još neko drugi. Tako da biblijski bog ni sam ne shvata, šta on stvara i ne upravlja situacijom, ili ne želi da snosi odgovornost za rezultate svoga rada. Zmaja je bog prokleo (ni za šta), zemlju je prokleo.

Isterao je Adama i Evu iz raja. Zbog čega? Zašto? Pa evo zašto (Bitisanje 3:22): »I reče Gospod Bog: Eto, Adam je postao kao **jedan od Nas**, poznajući dobro i zlo; i sada da ne proteže on svoju ruku, i da ne uzme takođe sa drveta života, i ne okusi, i da ne počne večiti život«. Evo čega se bog bojao – da čovek ne postane besmrtn kao on. Evo zašto je isterao ljude iz Raja. Eto Vam njegova slika i prilika. Laž.

Čak i ako pretpostavimo da je čovek uradio nešto što nije trebalo. Pa oprostite mu, još jednom ga naučite, pomozite mu da ispravi grešku. Pa ti si milostivi i milosrdan. Ali ne, odmah ga je žestoko kaznio.

Takve reči koje su ostale u Bibliji posle bezbrojnih prepisivanja, kao što su »**jedan od Nas**«, jasno dokazuju, da Bibliju nije pisao bog, već ljudi, izmišljajući monoteističku religiju ne na praznom mestu, već na temelju mnogoboštva.

U navedenoj epizodi biblijski (jevrejski) bog se pojavljuje kao lažljivac, žestok, nepravedan, koji ne ume da oprašta, boji se da izgubi dominaciju nad čovekom, odlazi od svoje odgovornosti i prenosi odgovornost za svoje radnje na druge. Samo traži povod da ponizi čoveka, da ga učini svojim robom i dalje da se iživljava nad čovekom. **Judohrišćanski bog – to nije nikakav bog, već pravi đavo, koji sebe naziva bogom.**

Šteta što je zmaj ispio nedovoljno mudar i lukav. Nije umeo da nauči ljude da pojedu plod sa drveta života i da time samim učini da ljudi postanu besmrtni kao bogovi.

Biblijski potop. Rešio bog da istrebi sve živo pomoću potopa.

Zašto tako komplikovano? Pa, kako se kaže, bog je stvorio sav svet ni iz čega, jedino snagom volje. Što nije uzeo i uništio sve tako lako snagom volje, ako on to ume. Zašto koristiti takav složeni i dugotrajni fizički proces, kao što je potop? Šta, oslabio mu duh? I ako je hteo da uništi sve živo, zašto je onda naložio Noju da uzme na splav od svakog stvora po jedan par da se ponovo razmnožavaju? Apsurd, besmislica. I ako se kaže da je taj bog uništavao ljude zbog grehova, zašto je onda zveri potopio? Za kakve grehove? Nema logike.

Potop je – sasvim protivprirodna radnja za boga. Bog – to je suština univerzalne snage i moći. Bog samo snagom volje može da učini sve, šta hoće. Bog ne može da se bavi takvom glupošću, kao što je izazivanje potopa radi realizacije svojih želja. Taj postupak nije za njegov nivo, to nije božanstvena tehnologija. Božanstvena tehnologija – to je misao i reč. A to što radi biblijski bog, - to je tehnologija đavola ili jednostavno jeftina laž.

A ustvari u istoriji čovečanstva je bio jedan grandiozan potop posle nestanka Atlantide, koji je potresao ljude i na kome su popovi pokušali da odigraju svoju igru, pridavši mu za njih pogodan mistički smisao, mada su mogli, naravno, da smisle pametniji smisao.

Posle potopa (Bitisanje 8: 20-21) »priredio je Noj žrtvenik Gospodu; i uzeo je od svih životinja čistih i od svih ptica čistih i prineo za spaljivanje na žrtveniku. I osetio je Gospod prijatan miomiris«. U čemu je prijatan miomiris? U smradu od izgorelih tela živih bića? Čudan ukus ima hrišćanski bog. Izraz sadizma i nekrofilije. Čist đavolizam.

Rodio se Isus Hristos u Vitlejemu. Car Irod je hteo da ga ubije, ali nije znao gde se nalazi, zato je naredio svim svojim vojnicima da ubiju sve novorođene dečake. Hrišćanski bog je saznao za to. I kakvi su postupci boga? Umesto da urazumi ili uništi cara Iroda (snagom svoje volje opet, ili nekako drugačije), on saopštava Josifu i Mariji o Irodovim namerama i predlaže im da beže iz grada. A šta će biti sa drugom decom? Neka ih ubijaju? Nije mu žao? Šta, nema snage da se obračuna sa Irodom ili mu je svejedno i popušta pred zlom? Mogao je, ali nije zaustavio zverstvo. Ili je jevrejskog boga baš briga za ubistvo neodabrane dece, on se brine samo za odabrane Jevreje.

Biblijsko poreklo čoveka

Otvorimo Bibliju i pogledajmo mit o poreklu čoveka od Adama i Eve. Prvi (navodno) ljudi Adam i Eva su rodili dva sina – Kaina i Avelja, nikakve kćeri nisu imali, nikakve žene i uopšte nikakvih drugih ljudi na zemlji navodno nije bilo. Zatim je Kain ubio Avelja, na zemlji je ostalo svega 3 čoveka (Adam, Eva i Kain), i bog je prognao Kaina »u zemlju Nod, na istoku od Edema. I našao je Kain svoju ženu; i ona je začela i rodila Jenoha (Bitisanje 4: 16, 17).

Odakle se kod Kaina pojavila žena? Sa kim se to on oženio, sa kozom, šta li? I čitav kasniji rod Kainov je takav, na taticu. Jenoh je rodio Irada; Irad rodio Mehialeja i t.d. Od koga to oni rađaju? Sami od sebe, šta li? Potpuni apsurd.

Ljudi ne čitaju Bibliju. A dovoljno je pažljivo pročitati samo jednu stranicu Biblije, i judohrišćanski mit o poreklu čoveka puca kao mehur od sapunice.

Osim toga biblijska istorija – to je istorija jevrejskog naroda. Neka Kain rađa od nepostojećih žena, Jevreji su lukav narod, oni će uvek naći od koga da rađaju. Ali odakle drugi narodi vode poreklo? Odakle su se pojavili Rusi, Belorusi, Ukrajinci, Tatari, Gruzini, Kirgizi, Kazahi, Tadžiki, Litovci, Kinezi, Japanci, Turci i stotine drugih naroda? Kakva je istorija tih naroda? Ja sam lično Rus po krvi i po duhu. Mene malo interesuju Kainove pustolovine i njegove jevrejske lukavštine, o kojima se, uzgred, prećutkuje. Ja hoću da znam poreklo Rusa i ruske istorije. Pokažite mi, gde je to zapisano u Bibliji. Toga nema. Onda šta će meni ta

knjiga? I šta će ta knjiga svim drugim narodima, osim Jevreja? Zašto umesto proučavanja ruske istorije nama nameću proučavanje jevrejske istorije? Da bi nam odbacili našu nacionalnu svest, prekinuli veze sa našim precima, sa našim rođenim Bogovima.

A sa kakvom patetikom hrišćanski popovi govore da njihova religija izučava ne nekakva sitna pitanja, već globalna pitanja poput: »Ko smo mi? Odakle potičemo? Kuda idemo?« Pa šta? Ko smo mi? Odakle smo potekli? Umesto logičke slike porekla čoveka apsolutna glupost i odsustvo smisla. Takvo nešto ne postoji čak ni u primitivnim religijama.

Zašto je bog stvorio takvog nesavršenog čoveka? Mogao je da stvori i nešto bolje. A kad već ništa bolje nije umeo da stvori, onda nema potrebe da sve vreme krivi čoveka za svoje smrtne grehove. Ni božje zakone ne ispunjava, i boga loše shvata, i ne živi kako treba. Ko je kriv zbog toga? Pre svega sam hrišćanski bog, pošto nije umeo da stvori boljeg čoveka. Ako kompjuter koji misli loše igra šah, onda za to nije kriv on, već onaj ko ga je stvorio. Ako je bog tvorac čitavog sveta, onda on odgovara za sve što postoji na svetu i što se u svetu dešava.

Hrišćanska ideja o sličnosti bogova i ljudi nas tera da mislimo, da nije bog stvorio čoveka prema svojoj slici i prilici, već čovek zamišlja bogove prema svom liku. Setimo se oštroumne primedbe drevnog grčkog pesnika i filozofa Ksenofana (VI – V vek pre n.e.): »Kad bi mačke imale svoga boga, one bi mu pripisale lov miševa«.

Može se veoma dugo nastaviti sa opisivanjem ružnog i apsurdna judohrišćanstava. U ovoj knjizi radi kratkoće zaustavićemo se na izrečenom, a ko ima vremena, može kao dopunu da pročita knjigu Leo Taksilja »Zabavna Biblija« (2), u kojoj je autor razotkrio i sjajno ismejao idiotizme i besmislice judohrišćanstva. Nedostatak Taksiljeve knjige je u tome, što on osim gluposti, besmislica i ludorija, nije video više ništa u judohrišćanstvu.

Ali judohrišćanstvo – to nije jednostavno ludorija, to je daleko opasnija stvar. Pa sva ta ludorija postoji već hiljadama godina. Znači, nekome je to pogodno. I sva ta ludorija rešava neke konkretne zadatke. Taksilj nije shvatio da se hrišćanstvo ne piše za ljude koji misle kritički i kojih je malo. Ono se piše za gomilu i ti opisi ludorije su ustvari

psihološki oblici, koji udaraju ne po razumu, već po emocijama, isključujući svest i programirajući ličnost kroz podsvest.

Taksilj nije shvatio da je judohrišćanstvo – ozbiljno ideoploško oružje, čiju ćemo suštinu mi analizirati, ali najpre da pogledamo centralnu ideju hrišćanstva.

4. IDEJA SPASENJA ČOVEČANSTVA UZ POMOĆ HRISTA

Centralna ideja hrišćanstva glasi: Isus Hristos je preuzeo na sebe grehove čak za čitavo čovečanstvo i samim tim je spasio čitavo čovečanstvo. Šta ova ideja označava?

Od čega nas je to on spasio? Od smrti, od Pakla, od đavola, od čega? Šta, posle tog spasenja ljudi neće umirati, neće dospovati u Pakao, već će svi otići u Raj? Ili će Pakao zatvoriti, ili će ljudima u Paklu biti veoma lepo i prijatno? A ako se Pakao ne zatvara i ljudi i dalje dospavaju tamo, gde im neće biti lepo, onda o kakvom spasenju se govori?

Koga je on spasio? ČITAVO čovečanstvo? Čak i one ljude koji su živeli hiljadama godina pre njega? I one, koji žive posle njega?

Eto, mi živimo sada skoro 2000 godina posle Hrista. Da li nas je on spasio ili ne? Da li je preuzeo na sebe sve grehove ili ne? Preuzeo je one grehove koje mi još nismo uspeli da napravimo? Spasio je i one koji se još nisu rodili i koji nisu uspeli da naprave grehove? A on je već njihove grehove preuzeo na sebe? Uzeo je pre 2000 godina ono, čega još nije bilo? Apsurd.

Ideja uklanjanja od individualne odgovornosti i prenošenja čitave odgovornosti na nekakvog jednog žrtvenog jarca (makar i dobrovoljnog) ružna je i nepravedna.

Ako je neko VEĆ PREUZEAO na sebe grehove ČITAVOG čovečanstva i sve je VEĆ unapred SPASIO, onda sada čitavo čovečanstvo može da radi sve, šta hoće: da ubija, kolje, siluje, krade, kleveta. Sve jedno, sve grehove je na sebe preuzeo Hristos i SVE je spasio (od nečega, ne zna se od čega).

Primetimo odmah da se često brkaju pojmovi »pokazao put spasenja« i »spasio«. To su sasvim različite stvari. **Pokazao je put spasenja – to je jedno – to je učitelj. Spasio – to je drugo – to je heroj, koji ne samo da**

je jednostavno nekoga nečemu naučio, nego je i nešto konkretno herojski i korisno uradio. Često popovi govore da je Hristos – i učitelj i heroj. I ko bajagi nečemu pametnom uči, i kao da je nešto herojki učinio. To, čemu Hristos uči, mi ćemo razmotriti kasnije (u glavi 5) i prikazaćemo svu pokvarenost hristovog učenja, a za sada porazmislimo malo o tome, šta je Hristos učinio.

Uopšte, čitava ta špekulacija oko hristovog spasenja začuđuje svojom glupošću. Kad bi Hristos bio običan čovek, tada bi bilo jasno: on je učinio nekakav veliki podvig, značajan za čitav narod, i njemu se priređuju slava i počasti. Sve bi bilo ispravno. Ali u hrišćanstvu Hristos se smatra bogom u ljudskom obliku. Svi podvizi boga treba da zadivljuju i nadahnjuju (ili obrnuto, da se doživljuju kao prirodni), a ne samo jedan i to neshvatljiv i ne baš mnogo jak.

Zašto je odabran nekakav jedan podvig (koji uopšte nije neobičan i razuman) i oko njega se podigla tolika galama. Pa, recimo, spasio, pa šta, dobro. Čemu se tu naročito diviti i oduševljavati? Svemoćni bog je učinio nešto lepo. To je normalno i prirodno za boga, on je apsolutno dobro. Osim toga, bog je mogao sve da spasi (u bilo kom smislu te reči) lako i jednostavno jednim treptajem snage volje bez tamo nekakvih slanja svoga sina, bez njegovih patnji, mučenja, izživljavanja nad njim, raspeća na krstu i drugih apsolutno neshvatljivih i ludačkih komplikacija. On je svemoćni bog. Čemu sve te izmišljenje teškoće? Očigledno je da su sve te teškoće neprirodne za boga i nimalo ne liče na podvige boga, koji lako i jednostavno može da čini sve, šta hoće.

Čak i sadržaj toga podviga je smešan. Spasio. Ma kako tumačili taj podvig, bog bi mogao da u tom smislu učini nešto razumnije, kao naprimer:

- uništiti apsolutno zlo đavola (ako za to, naravno, ima snage);
- preraditi čoveka na bolje;
- preraditi čitav ovaj svet na bolje;
- likvidirati Pakao i t.d.

Osim toga, zar bog nema drugih značajnijih podviga od tamo nekakvog spasenja? Bog je čitav ovaj svet stvorio NI IZ ČEGA jedino snagom volje. Baš taj osnovni podvig u prvom redu treba da zadivljuje i oduševljava. Jer pre »spašavanja« treba stvoriti svet, stvoriti čoveka, dati mu slobodu volje i t.d.

Ipak osnovna hrišćanska religiozna histerija caruje oko hristovog »spasenja«. U hrišćanstvu je osnovna pažnja poklonjena Hristu- »spasitelju«, a ne bogu-tvorcu sveta. Zašto? Zato što kod običnog vernika činjenica stvaranja čitavog sveta ni iz čega ne izaziva nikakve posebne emocije. Pa šta, stvoren i stvoren, hvala bogu. A to, što čovek može da laže, obmanjuje, zavidi, krade, ubija, a zatim će ga neko spasiti – to zadivljuje i oduševljava. To naročito oduševljava malograđanina, posebno maloumnog. To je odlično. To je divno. To izaziva masu najjačih pozitivnih emocija i veoma se sviđa malograđaninu, i na toj truloj ideji popovi mogu dobro da se poigraju. Zato se na toj ideji i pravi špekulacija.

Ali sva glupost te hrišćanske ideje spasenja samo izgleda kao čista glupost. Ustvari to je veoma vešt i fin psihološki trik. On nije sračunat za čovekovu svest, već za njegove emocije, za podsvest. Niko od vernika se čak i ne zamisli o suštini tog »spasenja«. A zašto? Zato što na njihov mozak deluje emocionalni psihološki šok od tog »najneobičnijeg spasenja«, i njihov mozak se prebacuje sa analize na burne pozitivne emocije. Desna moždana hemisfera, koja odgovara za emocije, isključuje rad leve hemisfere, koja je odgovorna za logičko mišljenje.

Kod čoveka se formira jasan emocionalni stereotip o toj ideji. U budućnosti hrišćanin nikada ne može da razmišlja o toj ideji, on može samo da je doživljava. Nikada u budućnosti nećete moći da razmatrate tu ideju sa hrišćaninom na logičkom nivou. Njegovo logičko mišljenje će se uvek isključivati i prebacivati na emocije. To isto se dešava i sa svim ostalim dogmama hrišćanstva. Njihova logička besmislenost se prekriva pozitivnim ili negativnim emocijama.

Kao glavna negativna emocija pomoću koje hrišćanstvo programira ličnost, koristi se strah, i strah hrišćanstvo kultiviše i naduvava do nebesa. Ako budete kritikovali Hrista, Vaša kritika će naleteti na nesavladiv emocionalni zid straha pred antihristom.

Eto tako se programira i unakazuje mozak hrišćanina. Tako hrišćanstvo ruši logičko mišljenje čoveka i nabija u glavu hrišćanina masu emocionalnih stereotipa i emocionalnih kompleksa. Za osnovne hrišćanske dogme hrišćanin ostaje umno paralisani čovek. Ponovno programiranje takvog čoveka za normalno mišljenje veoma je teško. Sve je veoma pragmatično i prozaično. Reći ćete da nisu svi podložni toj prevari. Da, nisu svi, ljudi sa kritičkim načinom mišljenja nisu podložni.

Ali takvih je malo, i hrišćanstvo nije sračunato za njih. **Svaka religiozna histerija mora da se oslanja na uboštvo mišljenja širokih narodnih masa. Tada je ona efikasna.**

Odsustvo logičkog smisla u hrišćanstvu se kompenzira prisustvom pozitivnih ili negativnih stereotipova o svim osnovnim hrišćanskim dogmama.

Treba istaći da ni jedna ideja ne nastaje na praznom mestu. Svaka ideja ima svoje poreklo. Ta podla ideja svaljivanja svoje odgovornosti na druge ima daleko drevniju tradiciju od hrišćanstva. Nastala je ta trula ideja u Izraelu. Najpre su Jevreji smislili posle dugih bezobrazluka da svaljuju svoje grehove na živog jarca, koga su demonstrativno proterali iz grada i time samim, navodno simbolično čisteći svoju dušu. Odavde je i potekao izraz »žrtveni jarac«. Zatim je bila praksa da nešto slično rade i sa čovekom. Odabirali su čoveka, čitavu godinu dana ga hranili, ispunjavali sve njegove želje, a posle toga su ga isterivali iz grada. Kao kulminacija razvoja te podle ideje je i nastala ideja Hrista-spasitelja – dobrovoljnog žrtvenog jarca.

Dalje u hrišćanstvu je prisutna još jedna ideja koja začuđuje svojom neprincipijelnošću – ideja skidanja odgovornosti putem ispovedanja i pokajanja. To jest dođe čičakoji je: ubio, silovao ili pokrao desetine ljudi. Ispoveda se, pokaje se, da svetoj crkvi novac (što je najvažnije) i skidaju mu se grehovi. Nego šta, jeste da je svašta učinio, ali vratio se bludni sin u ruslo »svete« crkve, ispovedao se, pokajao, osvestio, očistio dušu. »Oprašta ti se, rabe božji, idi s Bogom, idi dragi, idi rođeni, kradi, ubijaj dalje, kad nakradeš više, ponovo dođi, samo ne zaboravi da doneseš više novaca za bogougodna dela«. Začuđujuće licemerje. Ali veoma unosno i opet pragmatično za crkvu. Bez te ideje ljudi bi najmanje 5 puta ređe išli u crkvu i bar 10 puta bi manje donosili novaca.

I to takođe nije glupost. To je takođe psihološki trik, sračunat ne na intelekt, već na emocije i podsvest.

Uporedite koliko je pametnija, principijelnija i pravednija mnogobožačka ideja individualne KARME. Samo ti, svojim dobrim ili lošim postupcima, zarađuješ sebi svoju karmu (duhovni zbir dobrih ili loših dela). I nikakav Hristos ti je ne može očistiti, promeniti ili preuzeti na sebe. Ni pomoću novca ni pokajanja je nećeš skinuti. Samo tvoja individualna dela mogu nešto da promene. Ako činiš dobro – poboljšavaš

svoju karmu, ako činiš loše – pogoršavaš. Logično i pravedno. I ne možeš svoju tešku karmu da skineš trenutno, kao u hrišćanstvu: ubio si, pokajao se – i ti si u Raju. U mnogoboštvu to je složeno i teško. Možda nije dovoljno proživeti jedan život u naporu da se pridigneš i poboljšaš svoju karmu. I to je pravedno.

Sada pogledajmo Hrista-spasitelja, koji je uzeo da spašava čitavo čovečanstvo, ne umejući da spase čak ni samoga sebe. Kada su Hrista raspeli na krstu, nekoliko sati su mu dosađivali svedoci toga procesa i ljudi sa najzdravijim mišljenjem su mu govorili: »...spasi Sebe Samog; ako si ti Sin Božiji, siđi sa krsta... druge si spašavao, a sebe samoga ne možeš da spasiš; ako je On Car Izraela, neka sada siđe sa krsta, i poverovaćemo u Njega; nadao se na Boga; naka On sada izbavi Njega, ako je On ugodan Bogu« (po Mateju 27: 40-43). I šta je Hristos uradio? Pa ništa. Šest sati je visio na krstu i nije umeo sam da siđe. Očigledno su savesno prikucali eksere na krstu. Osećajući sopstvenu nemoć, Hristos je klonuo duhom (i to Vam je Bogočovek) i obratio se za pomoć drugome spasiocu – svome Bogu-ocu: »...oko devet sati zavapio je Isus glasno: Bože Moj, Bože Moj! Zašto si me ostavio?« (po Mateju, 27: 46). Ali ni to nije pomoglo, očigledno Bog-otac se bavio nečim važnijim od spasavanja svoga voljenog sina. Pogoden podlošću svoga voljenog tatice, »Isus, opet zavapivši glasno, ispusti duh« (po Mateju 27:50). Na tome se scena sopstvenog spasenja završila. Zavesa, burni, dugotrajni aplauzi.

Sledeća scena – spašavanje čitavog čovečanstva. Zamislimo spasioca na vodi koji ne ume da pliva i to zna, ali sedi na dužnosti spasioca, prima priličnu platu i dužan je da spašava sve utopljenike. Najpametnije za njega za vreme povika u pomoć – jeste da postupi kao heroj »12 stolica«, to jest da istrči u susret utopljeniku sa transparentom »Spašavanje utopljenika je – stvar ruku samih utopljenika«.

Hrišćanstvo je pošlo tim istim putem. Ono izjavljuje: »DA, deco, Hristos Vaj je sve VEĆ spasio, ALI (duga pauza sa više značenja), ako budete loše plivali i ne umete da se spasite, potonućete i otići u Pakao. Tako vam je to. A šta se Vi mislili? Takvi su zakoni naše spasilačke stanice. Amin. Glupost? Nema logike? Ne sviđa Vam se? Tražite drugu spasilačku stanicu«.

5. HRIŠĆANSKI MORAL. ČEMU UČI HRISTOS?

*»Ne može se živeti prijatno, ne živeći razumno, moralno i pravedno, i obrnuto, ne može se živeti razumno, moralno i pravedno, ne živeći prijatno«
Epikur (mnogobožac)*

Sveta knjiga hrišćana jeste Biblija. Ona se sastoji od dva dela: Starog Zaveta (urezan i adaptiran judeizam za nejevreje) – oko 80% Biblije i Novog Zaveta (Jevanđelje Isusa Hrista) – oko 20% Biblije. U ovoj glavi ćemo razmotriti Hristovo učenje – Jevanđelje. U glavi 8 ćemo razmotriti judeizam.

Svaka religija formira norme i ideale dobrog moralnog čoveka, na koga čovek treba da se trudi da liči, koga treba podražavati.

U glavi 4 već smo razmatrali Hrista-spasitelja kao heroja, sada da ga pogledamo kao učitelja. Čemu je on učio?

Ponos

Hrišćanin ne može da bude ponosan. Gordost je – jedan od najjačih hrišćanskih grehova. Hrišćanin treba da bude smiren i strpljiv. Smireno da trpi sva izivljavanja nad sobom. Hristos je učio: »Ako te udare po jednom obrazu, podmetni i drugi« (po Mateju 5:39). Trpi ubogi čoveče, ti si prolazan, ništavan, RAB božji (i to prema božijoj slici i prilici). Rob! Na kultivisanju tih vrlina vaspitava se jedan narod, koji sve trpi i još se ponosi svojom sramnom strpljivošću. Nad njime se izivljavaju kako hoće, a on, umesto da ustane i svrgne gnusnu vlast i preuzme dostojan život, sve trpi. A hrišćanski popovi pevaju, da je »bog trpeo i nama zapovedio«, »svaka vlast je od boga« (vlast lenjinih, trockih, jeljcinih kod njih je od boga). Ovo jadno stanje našeg ruskog naroda – to su plodovi hrišćanskog vaspitanja. Hrišćanstvo vaspitava pokorne i smirene robove. Zar nije bolje odmah podmetnuti svoju zadnjicu pod nogu gospodara ili glavu – pod sekiru?

Veselje i sreća

Hrišćanski heroj ne može da bude veseo i srećan. Takav život nije hrišćanska vrlina. Čovek treba da pati i da se muči. I što više, to bolje. Najbolji hrišćanski heroji – to su mučenici, bednici, ubogi, nakaze, ludaci, koji ne žive normalan život na zemlji, već se muče. Svim tim velikomučenicima i blaženim (ludim) podigli su masu crkava. Ti ljudi su bili rugobe, čitav život su se mučili i život drugih trovali svojim mučenjima. Ah, kako je to lepo. A da su oni proživeli život veselo i srećno, to bi hrišćanskim popovima bilo veoma neprijatno. DA li vi često vidite popove koji se osmehuhu ili smeju?

Hristos propoveda: »Teško vama, koji se sada smejete! Jer proplakaćete i zaridati... Blaženi vi koji sada plačete, jer ćete se smejati« (po Luki 6:21-24). Hristos nešto obećava u budućnosti, ali neće da se ljudi smeju sada, njemu je prijatnije kada oni plaču. Njegov je zadatak da im oduzme sreću u sadašnjem vremenu, a o njegovim zloslutnim planovima za budućnost porazgovaraćemo dalje.

Intelekt

Kakav treba da bude intelektualni i duhovni potencijal hrišćanskog heroja? »Blaženi UBOGI DUHOM, jer njima pripada carstvo nebesko« (po Mateju, gl.5, r.3) – bolje se i ne može reći. Jasno i glasno je rečeno, da je hrišćanstvo sračunato za maloumne ljude sa slabom voljom. »tako će poslednji biti prvi i prvi poslednji« (po Mateju, 20:16). Komunisti, ukravši tu formulu od hrišćana, izrazili su je u vidu principa: »Ko je bio ništa, taj će postati sve«. Naravno, većina religija koje se baziraju na veri, vole maloumne, intelektualci nisu potrebni takvim religijama, a sa maloumnim je lako i udobno.

U hrišćanstvu čovek se nikada ne ceni prema snazi intelekta, već se ceni prema snazi njegove vere. Ko ima jaču veru, taj je i bolji. Sa takvim uspehom se mogu testirati ljudi pomoću udaraca cepanicom po glavi. Ko ima jaču glavu, taj je i bolji hrišćanin.

Smelost, strah, samouverenost

Hrišćanin ne treba da bude suviše smeo. Njegova smelost se veoma žestoko ograničava. Najvažnije je da on ne sme biti smeo u odnosu na višestojće: prema bogu; prema predstavnicima boga – popovima; prema miropomazanicima božijim – vlastiteljima (sva vlast je od boga). Biblija i Jevandjelje su protkani sistemom zastrašivanja čoveka i bogom i đavolom, trude se da u duši čoveka poseju neodoljiv strah da ne sme da uradi ništa, što mu odozgo nije dozvoljeno. On treba da bude smeo samo onda, kada izvršava komandu višestojćih šefova.

Naravno, plašenje bogom je – logički sasvim besmisleno, pošto se hrišćanski bog smatra za apsolutno dobro, zašto ga se onda plašiti? Plašenje đavolom takođe je besmisleno, pošto đavo u hrišćanstvu nije primarna figura, to je tvorevina boga, a pošto je tako, onda sve ono, što je od đavola, to je automatski i od boga. Ali smisao i logika u hrišćanstvu nisu najgalvniji. Najglavnije je - osloniti se na jedno od prirodnih i moćnih ljudskih osećanja – osećanje straha, maksimalno naduvati to osećanje i dalje igrati na tome.

Hrišćanstvo je – religija koja se bazira na strahu. Hrišćanstvo razvija i kultiviše plašljivost. Bez ljudskog straha hrišćanstvo ne može da postoji. Zbog toga je pravi hrišćanin – strašan plašljivko. Njegova plašljivost je takva, da se on ne samo boji da uradi nešto što nije dozvoljeno odozgo, da naruši nekakve kanone, nego **čak se boji da ne pomisli drugačije**, nego što mu je propisano, boji se da se ne upozna sa nekakvim drugačijim jeretičkim mislima drugih ljudi. Boji se »đavolskog« iskušenja. Boji se svakog drugačijeg mišljenja.

Hrišćanstvo u prvom redu vaspitava strah od mišljenja i na račun straha čini hrišćanina umno paralisanim.

Pokušajte da ponudite čitanje ovog rada ili njemu sličnih istinskom hrišćanskom verniku. U prvom slučaju prva reakcija će biti strah, koji se prikriva raznim rečima tipa: »Meni to nije potrebno, nije mi interesantno«, a realni motiv je sasvim drugačiji – on se boji. I osim straha ovde postoji još i osećanje nesigurnosti u sopstvena ubeđenja.

Hrišćanin se boji da njegova visoka »sveta« vera ne pukne kao mehur od sapunice posle opštenja sa jakim oponentom i u njegovoj glavi, umesto hrišćanske kaše, nastane neprijatna praznina i da se ne oseti kao potpuni ludak, koji je proživeo prethodne godine, verujući u himere. Čovek bi rekao, pa ti si hrišćanin i osvojio si moćnu i mudru religiju, postao si

daleko jači i bogatiji duhovno, čega se imaš bojati? Boje se, strašno se boje. To se dešava još i zato, što intuitivno hrišćanin shvata da nikakvim ozbiljnim znanjima i ubedenjima on ne vlada. Sve što se u njegovoj glavi nakupilo posle osvajanja hrišćanstva, to nije neki moćan logički sistem, to je – kaša, i on to oseća instiktivno.

Ipak hrišćaninu se čini da odsustvo moćnog sistema pogleda u njegovoj glavi – to nije krivica te »velike« religije, to je njegova sopstvena krivica. To je posledica toga, što on nije dovoljno vremena posvećivao izučavanju tog »velikog bogatstva«, a drugi su to bogatstvo osvojili, i on neće da u njihovoj pozadini izgleda kao ludak prilikom opštenja sa oponentom. I teško mu je da poveruje, da nije u njemu problem, problem je u toj samoj »velikoj« religiji, čiji je istinski sadržaj jednak nuli, bez obzira na to, što njome hrane narod 2000 godina. Ne može da poveruje u to, da je kod svakog hrišćanina isto takva kaša u glavi.

Strah – to je glavni uzrok svih ljudskih psihičkih kompleksa. Hrišćanstvo smišljeno programira pomoću straha ljude koji su iskompleksirani i nesigurni u sebe. Čovek koji je siguran u sebe, može da učini hiljadu puta više, od onoga ko nije siguran. Hrišćanstvo smišljeno ponižava i spušta dušu čoveka. Čini čoveka stotinu puta slabijeg. Pravi od njega raba božijeg. U stvari ne božijeg, naravno, već roba jevrejskob »bogom izbranog naroda«, o kojem ćemo još porazgovarati u glavi 8 o judeizmu.

Seksualnost

Dobar hrišćanin ne može da bude seksualan, seks – to je navodno osnovni greh. Najbolji hrišćanin – to je impotent i kastrirani ili, u najgorem slučaju, čovak koji jedanput godišnje ima odnos sa svojom ženom radi produžetka roda (naravno, bez svakakvih tamo orgazama i drugih polnih »nastranosti«).

Uzged, za razliku od mnogobožaćkih religija skoro sve jednobožaćke religije nastoje da potisnu prirodnu seksualnost ljudi, da je ograniče i uzmu pod žestokom kontrolom, za razliku od plašljivosti, koju hrišćanstvo na sve moguće načine razvija. Zašto te religije to čine, jer seksualnost – to je najglavnija biološka funkcija za produžetak ljudskog roda? Pa evo zašto.

Stvar je u tome, što su za čoveka seksualni doživljaji jači od religioznih. Oni su prirodni, naturalni i primarni, a religiozni doživljaji sekundarni, i ako popovi ne mogu da potisnu seksualnost, onda nikada neće moći da učine čoveka robom svoje crkve.

A svaka jednobožna religija ima svoj glavni cilj – vlast i gospodarenje nad ljudskim dušama, i seksualnost je glavna smetnja u tome, zbog čega ga i nazivaju osnovnim grehom. Seksualna energija je najmoćnija snaga koja formira ličnost. Oslobođena seksualnost čini čoveka slobodnim, a hrišćanskoj crkvi razvijeni i slobodni ljudi nisu potrebni i opasni su.

Hrišćanskim popovima su potrebni nerazvijeni, iskompleksirani, ograničeni i uplašeni ljudi. Od njih je jednostavno napraviti RABOVE božije. Zato još od detinjstva, dok seksualnost još nije stekla svoju snagu, hrišćansko vaspitanje se trudi da potisne seksualnost, da je ograniči, stegne u žestoke okvire, i samim tim potisne i slomi samu ličnost čoveka. Uplašiti ga, unakaziti njegov mozak, utuviti u glavu čoveka ludačku misao o grešnosti najprirodnijih ljudskih ispoljavanja.

Seksualno nerazvijen, iskompleksiran čovek sa siromašnom psihikom ne može da dobija od života zadovoljstvo i u životu će patiti i mučiti se. A to je upravo ono, što treba crkvi, pošto je takvim ljudima mesto jedino u crkvi ili manastiru. Srećni ljudi retko idu u crkvu. Ona im ničemu ne služi. Njima je interesantniji realan život.

Budući religija smrti, hrišćanstvo se trudi da potisne seksualnost kao mehanizam prirodnog rađanja novog života. Hrišćani aktivno propagiraju institut neprirodnog jednogpolnog života – monaštva. Reč »monah« vodi poreklo od reči »monos« – jedan, sam. Monaštvo to je – odsustvo porodice, odsustvo međupolnih odnosa. Taj nakaradni institut jednogpolnog života može biti dobar samo za degenerike-homoseksualce i lezbejke.

Zašto su hrišćani smislili »bezgrešno« začćeće? Zato da bi sugerisali misao, da je prirodno začćeće uvek ne samo grešno, već je ono i veliko čudo života. Ono rađa novi život. I to je divno i veličanstveno. Samo hrišćanska religija smrti može da mrzi prirodno začćeće.

Treba istaći da je seksualna energija – veoma jaka stvar i, ako se nikako ne ograničava, može da poprimi i rušilačke forme za fizički i psihički zdravog čoveka. Zato su razumna ograničenja svrsishodna. Ako

su u mnogobožačkom Rimu u periodu pada vladali neobuzdana seksualna sloboda i seksualni razvrat, to je jedna krajnost. Kod hrišćana klatno istorije se pomerilo u drugu krajnost – potiskivanje seksualnosti i njeno proglašenje grehom.

Krajnosti nisu potrebne. Svuda je dobra zlatna sredina. Ne treba potiskivati seksualnost, već treba vaspitavati seksualnu kulturu, u kojoj postoje i seksualna sloboda, i racionalna ograničenja.

Seksualne osobine Jevreja

Kod starijih Jevreja bile su veoma rašireni pederizam, sodomija, rodoskrnavljenje i drugi oblici seksualne nastranosti. Homoseksualizam je prisutan u manjem ili većem stepenu kod svih naroda, svidelo se to nama ili ne. Ali kod svih naroda homoseksualizam – to je sudbina manjine. Kod drevnih Jevreja homoseksualizam je imao ne samo masovni karakter, već je i zahvatao čitave gradove, kao naprimer, gradove Sodom i Gomoru.

U Sodomu se jedino pravednik Lot nije bavio pederizmom. Pa ipak, moral toga »pravednika« se može sviđati samo nemoralnim ljudima. Kada su kod Lota došla dva anđela i kada su stanovnici Sodoma saznali za to, onda se ČITAV grad sjatio i tražio od Lota da im da te anđele, da ih SPOZNAJU (reč »spoznati« u Bibliji označava seksualno spoznati) (Bitisanje 19:15-5). I šta je učinio Lot? Lot je rekao: »Braćo moja, ne činite zlo; evo je imam dve kćeri, koje nisu spoznale muža; bolje da vam ih izvedem, RADITE SA NJIMA, ŠTA HOĆETE, samo ovim ljudima ne radite ništa...« (Bitisanje 19: 7-8). Dobar je Lot, divan tatica, zar ne? Umesto da zaštiti svoje kćeri, lako ih predaje sramoćenju.

Rodoskrnavljenje kod drevnih Jevreja takođe je bilo veoma rašireno. Legendarni Avram, osnivač jednoboštva i osnovne grane jevrejskog roda, oženio se Sarom, koja mu je po ocu bila polusestra (Bitisanje 20:12), i dalje, kao iskisni svodnik-zaštitnik, priređivao je sebi dobar život, podmećući svoju sestru-ženu u krevet faraonu (Bitisanje 12:13-16) i caru Avimelehu (Bitisanje 20:2).

Dve Lotovljeve kćeri iz grada Sodoma ne samo da su živele seksualnim životom sa svojim ocem, već su od njega rodile i dale pokolenje cele dve jevrejske loze: Moavićane i Amonićane. (Bitisanje 19:

30-38) Josif, koji se oženio »bezgrešnom devom« Marijom, - njen je rođeni stric. I t.d. I to su sve pravedni ljudi, po mišljenju hrišćana.

Kod drevnih Jevreja često se pederizam i rodoskrnavljenje sjedinjuju zajedno. U Bibliji (Bitije 9:20-25) je opisano kako je Ham jedanput video svog oca Noja pijanog i golog i odmah nešto uradio sa svojim sopstvenim golim taticom. A šta je uradio? I zašto je u Bibliji to opisano, pa nije Biblija – udžbenik seksualnih nastranosti, to je knjiga istorije jevrejskog naroda. Očigledno je ova priča tipična za Jevreje toga vremena. Pošto se ispavao posle vina, saznajući šta je sa njim uradio Ham, Noj je sa ogorčenjem prokleo... Šta mislite koga? Hama? Ne, njegovog sina Hanaana, koji sa time nije imao nikakve veze. Takva je jevrejska pravednost. Jedni rade, drugi odgovaraju.

Istorija seksualnih nastranosti i istorija Jevreja veoma se presecaju, čak bi se moglo reći da je to jedno isto.

Sam jevrejski bog je čitav jevrejski narod nazvao sodomskim i gomorskim narodom (Isaija 1:10). Šta se može, jevrejski bog bolje vidi kakav je narod on stvorio.

Danas u kabinetu predsednika Jeljcina preko 70% su – pederi. Jedna od prvih radnji toga kabineta bila je ukidanje krivičnog gonjenja pedera. O vladavini pedera u aparatu Jeljcina pisao je čak Koržakov – bivša Jeljcinova desna ruka.

Čuveni savremeni istraživač židovstva Grigorij Klimov dokazuje da je homoseksualizam – glavna osobina degeneracije. Homoseksualci – to su degenerici, bionegativni ljudi (8, 67). Njihove seksualne sklonosti uopšte nisu bezazlene za normalne ljude. Na velikom činjeničnom materijalu Klimov pokazuje koliko su homoseksualci opasni za društvo (8, 67). Klimov uopšte dokazuje da Jevreji – nisu nacija. Jevreji – to je dijagnoza.

Pederizam, sadizam i mazohizam Hrista

Poznata je istina o tome da sve ideje pre svega zavise od samog nosioca ideja, od karakteristika njegove ličnosti. Seksualna energija je jedna od najglavnijih snaga u formiranju ličnosti, zato pogledajmo seksualne osobine Isusa Hrista.

Seksualne zapovesti Hrista su protivprirodne za normalnog čoveka. To, da je Hristos bio čist homoseksualac, nije voleo žene i voleo je samo muškarce – to je očividno, to proističe iz svih »svetih« tekstova. U tim knjigama je uvek napisano, ko se kime oženio, kakve su bile ljubavnice, ko je koga i od koga rodio. Hrist nije imao ni žene, ni ljubavnice, ni decu prema hrišćanskoj verziji nije imao, i tu se uopšte ne radi o njegovom »božanstvenom« biću – prema hrišćanskoj verziji bog je pozeleo da ima dete sa Marijom. Jednostavno Hristos nije primećen u seksualnim vezama sa ženama. Istovremeno stalno je od svojih voljenih učenika (među kojima nije bilo ni jedne žene) tražio žarku ljubav i sa njima se bavio pederizmom, istupajući u ulozi ženiha (aktivnog pedera).

Naprimera, to zvuči ovako (Jevanđelje po Mateju 9:14-15, isto u Jev. po Marku 2:19-20): »Tada dolaze kod Njega Jovanovi učenici i kažu: zašto mi i fariseji postimo mnogo, a Tvoji učenici ne poste? I reče im Isus: mogu li da budu tužni sinovi ĐAVOLJEG BRAČNOG, dok je sa njima ŽENIH? Ali, doći će dani, kada će im biti oduzet ŽENIH, i tada će postiti«. Šta je to ženih i šta ženih radi na bračnoj postelji, nije potrebno komentarisati.

Šta se tu može, Isus je bio dostojan sin svoga jevrejskog pederskog naroda. Isus je bio ne samo Jevrej, već direktni potomak cara Davida – poznatog pedera.

Hristos se trudi da svoje homoseksualne principe nametne čitavom svetu. Uvek treba proučavati ne samo teorije, već i psihofizičke osobine njihovih stvaralaca.

Iz Frojdovog učenja je poznato da se homoseksualizam često poklapa sa sadizmom i mazohizmom. Hristos je bio ne samo peder, već i strastveni sadista i mazohista.

Naprimera, Hristos propoveda: »...i ko se oženi razvedenom, taj čini preljubu« (po Mateju 5:32). Realni život je složen i ne polazi čoveku uvek za rukom da od prvog pokušaja nađe sebi saputnika za čitav život. I ako je žena razvedena, znači ona nema više prava da uredi svoj lični život? Kod Hrista je sasvim mračnjački, bezživotni, ženomrzački prilaz ženi.

Hristos je govorio: »Čuli ste, šta se govorilo u davnim vremenima. Ne čini preljubu. A ja vam kažem, da svaki, ko gleda na ženu sa željom, već čini preljubu sa njom u svom srcu. Ako te tvoje desno oko

sablažnjava, iščupaj ga i baci od sebe« (po Mateju 5: 27-30). »Ako te ruka tvoja ili noga sablažnjavaju, odseci ih i odbaci od sebe« (po Mateju 18:8).

»Čovekoljublje« Hristovo ne zna granice: iščupaj oko, odseci ruke i noge i baci sve to. Dobar Hristos je direktan kao dedica Lenjin, koji je umeo da ovu hristovu ideju realizuje i prisili jedne ljude da drugima vade oči, odsecaju ruke i noge. Tako može da propoveda samo ženomrzac, homoseksualista, sadista i mazohista. Kod normalnog heteroseksualnog muškarca lepa žena uvek izaziva simpatiju i seksualnu privlačnost, i to je prirodno i normalno. Kad bi svi muškarci tako kao Hristos voleli samo muškarce, onda bi ljudski rod odavno izumro.

»Kažu mu Njegovi učenici: ako je takva obaveza čoveka prema ženi, onda je bolje ne ženiti se« (po Mateju 19:10). A šta će na to Hristos? On bi mogao reći: »Šta je Vama, momci, treba se ženiti, stvarati dobru porodicu, imati i vaspitavati decu«. Ali Hristos nije tako rekao, njemu porodice i deca nisu potrebni. On ja u odgovoru počeo da razmišlja o škopljenju (odsecanju polnih organa kod ljudi). »On im je rekao: postoje uškopljeni, koji su se iz utrobe majčine tako rodili; i postoje oni koji su uškopljeni od drugih ljudi; i postoje oni koji su sami sebe uškopili radi Carstva nebeskog« (po Mateju 19:12).

Šta reći povodom ovih propoveda hristovih? Hristos je jednostavno – čudovište. Umesto da osudi taj zverski antiljudski obred – škopljenje, on ne samo da ga ne osuđuje, već kaže da su to različiti nivoi tog herojskog postupka. I najviši stepen škopljenja to je – kada čovek Sam sebe škopi. Zašto? Radi čega? Ispostavlja se, radi hristovog carstva nebeskog.

Očigledno, **u hristovom carstvu nebeskom sa očima, rukama i nogama hodaju samo impotenti, pederi i uškopljenici.** Lepo je carstvo nebesko, zar ne? Ima li još onih koji žele da dospeju u hrišćanski raj? Nešto se ne čuje entuzijazam.

Ni kod jednog manje-više u svetu poznatog javnog radnika nemoguće je naći tvrđenje, da je kastrirani čovek bliži bogu od porodičnog čoveka. Ako Hristos smatra da je samoškopljenje najviši duhovni podvig, onda je Hristos – neprijatelj života. A ko je neprijatelj života? Đavo. Eto Vam odgovor na pitanje ko je to Isus Hristos. I stvarno jedna od najmračnijih hrišćanskih sekti »uškopljjenika« odseca polne organe zahvaljujući »velikom« učitelju zbog toga da bi izbegla seksualne sablazni.

Za razliku od mnogobožačkih religija, koje proslavljaju sve što je prirodno kod čoveka, hristos se svojim zapovestima trudi da od čoveka napravi isto takvog mazohistu, kakav je on sam. Trudi se da natera čoveka da u sebi traži nepostojeće grehove, gde se pod grehovima smatra sve što je prirodno i životno u čoveku. **Hrišćanski grehovi – to je plod bolesnog paranoika i mazohiste Isusa Hrista.**

Hrista su raspeli na krstu. U to vreme u Rimu su na krstu razapinjali samo za pederizam. Na pravom krstu, licem napred – takve aktivne pedere, kao Hristos. Na kosom krstu, zadnjicom napred – pasivne, kakav je bio Andrej Pervozvani. O tome svedoče svi rimski istoričari toga vremena. Eto šta realno označava hrišćanska ideja »voleti bližnjeg svog«.

Osim hrišćanske verzije postoji verzija prema kojoj je Hrist, bez obzira na pederizam, ipak imao decu. I pederi mogu da imaju decu (posebno napravljenu prstom). Prema toj verziji potomci Hrista su Merovingi (u koje ulaze mnogi živi i zdravi predstavnici aristokratskih loza u Evropi). Ta publika smatra sebe ljudima plave krvi. A ko su to plavi, šta je to plava krv? Plavi – to su pederi, a plava krv – to je krv pедера. Plavu boju su ti potomci nakupili i od Hrista i od Davida.

Hrišćansko i judejsko ljudožderstvo

Osim sadizma, mazohizma i nekrofilije kod biblijskog (jevrejskog) boga je veoma u modi ljudožderstvo. Hristos je svoje učenike prizivao: »Ako ne budete jeli Telo Sina Čovečijeg i pili Krv Njegovu, onda nećete imati u sebi život. Onaj ko jede Moje Telo i pije Moju Krv ima život večni« (po Jovanu 6:53-54, isto po Marku 14:22-24).

U hrišćanskoj crkvi glavni mistički čin, na kome je nastalo ritualno bogoslužjenje, jeste odvratna ljudožderska tradicija, koja se naziva pričešće – putem pretvaranja hleba i vina u krv i telo Hrista, misaono pijenje te krvi i jedenje njegovog tela. Bez tog misaonog kanibalizma neće biti spasenja, - tako kaže hrišćanstvo. Šta je to? Kakvo čudovišno divljaštvo. Kakva gadost. Odakle potiče ovaj mračni obred?

Svaki obred ima svoj rodoslov. Ovaj obred potiče od drevnog jevrejskog obreda pijenja krvi ubejenog deteta iz drugog plemena. Hrišćanstvo je samo zamenilo fizičko ljudožderstvo misaonim. Ogroman

progres, nema šta. Ali normalnom, psihički zdravom čoveku i misaono pijenje krvi drugog čoveka je protivprirodno i odvratno.

Maloumna publika može da sluša demagoška tumačenja hrišćanskih popova povodom »svetosti« i »veličanstvenosti« smisla tog mističkog čina ljudojedstva, ali može se različito tumačiti. Tumačenja – to su načini varanja. Mogu se smisliti stotine takvih tumačenja i zašto u ta tumačenja verovati? Koja od tih tumačenja su lažna, a koja prava? Gde su kriterijumi? **Možeš tumačiti šta hoćeš i kako hoćeš, ali fakt ostaje fakt: hrišćani su mistički ljudožderi, koji misaono jedu ljudsko meso i piju krv. Time samim predaju svoju dušu đavolu.** I nikakva demagogija ne može promeniti i opravdati ovaj fakt.

Zaista hrišćanska crkva – to je crkva satane.

Za sad se hrišćanski popovi nisu dosetili da predlože istinskim vernicima da jedu (misaono, naravno) hristov izmet i piju hristovu mokraću. Predložiće, budite sigurni. Prijatan Vam apetit, sveti hrišćani!

Ako hrišćanstvo uči misaonom ljudožderstvu, onda judeizam uči pravom ljudožderstvu. Odnos judeja prema arijskoj krvi nosi mističan karakter. Arijsku krv upotrebljavaju ne samo najviši judejski masoni, već i obični članovi sekte hasida – najortodoksniji naslednici Talmuda. Ne mogu da prođu bez arijske krvi ni predstavnici plave pederske krvi. Iako je Stari Zavet Biblije adaptirana i umekšana varijanta Talmuda, ipak su u Bibliji sačuvana direktna upućivanja na taj zverski običaj židova. »Eto narod kao lavica ustaje i kao lav se podiže; ne leže dok ne pojede plen i ne napije se krvi ubijenih« (Brojevi 23:24). Koliko postoje Jevreji, toliko se oni bave tim satanskim zverstvom. O beskrajnim činjenicama židovskih zločina, koji su u vezi sa mučenjem, ritualnim ubijanjem arijske dece i korišćenjem njihove krvi, napisao je brošuru sam Vladimir Ivanović Dalj (62), poznati naučnik, čija naučna opravdanost i savesnost ne može da izaziva ni najmanju sumnju.

Ti čudovišni zločini Židova obavljaju se na dan satanskog praznika uskrsa. Hvataju decu, zverski muče i komadaju, naslađujući se njihovim mučenjima. Dalje probadaju čitavo telo deteta specijalnim ritualskim odvijačima, često deru kožu i puštaju njegovu krv. Posle tu krv koriste u ritualskim ciljevima, i posebno je dodaju u uskršnji maces (neslano jelo) (62). Posle toga unakažena i iskidana tela ubijene dece bacaju. Upravo zbog ovih beskrajnih činjenica »jadne i nesrećne« jevreje su klali i

pritiskali tokom čitave ljudske istorije (62). Upravo zbog ovih zločina mrze Jevreje antisemiti i »prokleti fašisti«.

Kod hrišćana se taj satanski židovski praznik pashe smatra »svetim«.

Nacionalnost i poreklo Hrista, Marksa i Lenjina

Interesantno je pogledati korene Isusa Hrista, njegov rodoslov. Od njega počinje Jevanđelje. Prva rečenica Jevanđelja: »Rodoslov Isusa Hrista, Sina Davidova (obratite pažnju: ne sina Boga, već sina Davidova), Sina Avraamova. Avraam je rodio Isaaka; ... (dalje ide još 40 Jevreja)... Jakov je rodio Josifa, muža Marijinog, od koje se rodio Isus, nazvan Hristos«.

Iz tog rodoslova se vidi da Isus (nazvan Hristos) nije čovek van nacionalnosti, već čistokrvni Jevrej. U njegovom rodu nije bilo ni Rusa, ni Tatara, ni Litvanaca, ni Belorusa. Sve sami Jevreji.

Nikakve božanstvenosti u poreklu Isusa takođe nije bilo.

Kad bi Hristos bio božiji čovek, onda bi njegova majka bila Marija, a otac – Bog (sveti duh). Tada Josif ne bi bio Hristov otac, već bi samo bio formalni Marijin muž. I u tom slučaju Hristos ne bi bio ni sin Josifa, ni sin Davida, ni sin Avraama. Ali u navedenom rodoslovu Isusa Hrista nema ni rodoslova Marije, ni rodoslova Svetog Duha. I uopšte, nije lepo za božijeg čoveka navoditi njegov ljudski rodoslov. A on je naveden i ispisan za 42 kolena. Tako da basna o božanstvenom poreklu Isusa Hrista potpuno protivreči samom »svetom« Jevanđelju.

Pokušajte da porazmotrite prvu rečenicu Jevanđelja sa hrišćanima. I Vi ćete shvatiti, ko su to pravi zombi. Hrišćanin će Vam govoriti da: »To nije rodoslov Hrista, već rodoslov Josifa ili da je to rodoslov Marije« ili će izmišljati još nekakvu budalaštinu. Vi ćete mu zabadati nos u tu prvu rečenicu i pokazivati, da je napisano crno na belo: rodoslov Isusa Hrista. Isusovac neće čitati Jevanđelje. Jednostavno će se uplašiti da gleda u svoju svetu knjigu. Izvlašiće se, izvlašiće se, izmišljati neverovatne gluposti, ali neće čitati.

Obratimo pažnju na to da božijim sinom naziva sebe jedino sam Hristos (manija veličanja), ali ga majka Marija nikada nije nazvala

božijim sinom, već ga je nazivala samo svojim ili Josifovim sinom. Verovatno je bezgrešnoj devi daleko jasnije, od koga je izgubila svoju bezgrešnost.

Ako je stvarno Hristos potomak svih 42 Jevreja, otkud onda sveti duh? Hristos u tom slučaju nije božiji čovek, već jednostavno četrdeset drugi Jevrej posle Avraama. Mračna istorija. Nešto taj sveti duh krije. A krije on sledeće rodoskrnavljenje. Avraam se oženio polusestrom Sarom, otac im je bio isti. I Josif, stari razvratnik, oženio se rođenom sestričinom – »bezgrešnom devom« Marijom, a ona mu je rodila Hrista. U Hristovom rodu postoje i rodoskrnavljenici i pederi. Nije čudo što je i on pošao tim putem. Eto odakle potiče sveti duh. Kakvi koreni, takvi i plodovi.

U jevandelju po Luki (3:23-38) takođe je napisan rodoslov Isusa Hrista, koji se malo razlikuje od pisanja Mateja. Tamo je Hrist pre Avraama imao ne 42, već 55 Jevreja i još plus dvadeset Jevreja do Adama. Ali koja je razlika, da li je 42 ili 55 Jevreja bilo u Hristovom rodu pre Avraama? U tom rodoslovu po Luki prisutan je i jevrejski bog, ali je prisutan ne u svojstvu oca Isusa, već u svojstvu oca prvog čoveka – Adama. To jest Hristos je u tom istom stepenu sin božiji, kao i svi ostali ljudi, i ničim se od drugih ljudi ne razlikuje, sa tačke gledišta svog navodno »božanstvenog« porekla.

Popovi nisu odmah Isusa priznali za boga. U bogove su ga ubrojali tek 325.g. naše Ere na Prvom Vaseljenskom saboru u Nikeji, gde su crkveni velikodostojnici po svojoj samovolji većinom glasova (kao na partijskom sastanku) imenovali Isusa Hrista za boga (218 – »za«, 2 – »protiv«). I eto tako se pojavljuju lažni bogovi. Tekstovi »svetih« knjiga, istina, nisu korigovani kako treba.

Pogledajmo uzgred i na rodoslov klasika svetskog komunizma. Marks je – čistokrvan Jevrej, potomak jevrejskih rabina. Lenjin – polujevrej, židokalmik (majka Marija Izraelovna Blank – Jevrejka, otac Ilja Nikolajevič Uljanov – Kalmik). Majka mu je Jevrejka. To je kod Jevreja najglavnije. A kad je majka Jevrejka, znači i on je Jevrej, kod Jevreja se svi osnovni determinantni geni predaju po ženskoj liniji (a kod Arijaca po očevoj). Uzgred, Lenjinov deda po majčinoj liniji se zvao Izrailj Blank, a pradeda – Srulj Mojševič.

Interesantno je istaći, da se otac Ilje Nikolajeviča – Nikolaj Vasiljevič Uljanov (deda Lenjinov po očevoj liniji) oženio kasno

sopstvenom ćerkom Aleksandrom Uljanovom, koja je bila mlađa od njega 25 godina, i sa njom je imao četvoro dece, od kojih poslednjeg Ilju Nikolajeviča u starosti 67 godina. Interesantan fakt. Čitajte V. Solouhina (9). Opet rodoskrnavljenje. Zar se time ne mogu objasniti Lenjinove degenerativne osobine: ćelavost u 23.godini, periodični naleti nervno-moždane bolesti, patološka agresivnost, pederizam. Lenjin je pošao Hristovim putem i takođe je bio peder. Lenjin je živeo u zajednici sa Zinovjevim i Trockim, o tome svedoče nedavno objavljena pisma Zinovjeva i Lenjina (»Ruski pogled«, br. 4, Orenburg, 1996).

Moralni lik Hristovih ućenika

Kakav je bio moralni lik Hristovih ućenika, njegovih 12 »svetih« apostola? Juda se dugo cenjkao i prodao Hrista-spasioca za priličan novac (za 30 srebrnjaka: u to vreme se mogla kupiti manja parcela zemlje čak u okolini Jerusalima).

Voljeni Hristov ućenik Petar tri puta se odrekao njega, čim bi nastala neka manja opasnost za njegov život, mada se kleo da to neće nikada učiniti, kada je Hristos predvideo njegove postupke. »Isus mu je rekao: istinu ti kažem, da ove noći, pre nego što zapeva petao, tri puta ćeš se odreći Mene. Petar mu kaže: makar morao da umrem sa Tobom, neću se odreći Tebe. Slično su govorili i SVI ućenici« (po Mateju 26:35). Kako su njihove visoke reći odgovarale njihovim delima? Pa nikako. Petar se prilikom prve opasnosti odrekao svog voljenog boga, a čitava ostala banda »svetih« apostola prilikom Hristovog hapšenja plašljivo se razbežala. »Tada su svi ućenici, ostavivši ga, pobjegli« (po Mateju 26:56). Jadni plašljivci, prodane kože, lažljivci i prekršiocci kletve. To je realni moralni lik »svetih« apostola. Hristos ih je mnogome naučio u svom pederskom kružoku.

Kakav učitelj – takvi i ućenici. Odavde je i potekla hrišćanska tradicija »svetih« vođa hrišćanske crkve: govoriti jedno, a raditi sasvim drugo. Kleti se na vernost najvišim idealima i postupati na najniži način. Komunističke vođe su u celosti prihvatile ovu praksu od hrišćanskih popova. **Hrišćani i komunisti su – dvolični ljudi sa dvojnim moralom: deklarisanim i onim tajnim, kojim se u stvarnosti rukovode.**

Kadrovska politika Isusa Hrista

Nije potrebno naročito se čuditi nemoralnosti Hristovih sledbenika. Odakle je i kako Hristos birao te »velike« izbranike?

U početku je sasvim umesno pogledati, kako su Jevreji pravili revoluciju u Rusiji 1917.g. i kako su preotimali vlast. Zamislite sebe na mestu polujevreja pедера Lenjina i čitave njegove jevrejske bande (Trocki, Zinovjev, Kamenjev, Sverdlov i t.d.), koji su kidisali na vlast. Kako preuzeti vlast? Kod Lenjina je ta tehnologija promišljena i ispisana veoma jasno i detaljno: treba stvoriti snagu za preotimanje vlasti u vidu dobro organizovane i potpuno upravljane partije. Ko će biti ljudski materijal, instrument za tu partiju? Inteligencija? Trgovci? Poslovni ljudi? Sveštenstvo? Činovnici? Seljaštvo? Ne. TO NIJE INSTRUMENT za otimanje vlasti. Proletarijat! To je to, što treba. Najniži deo društva, neobrazovani, nepismeni, bez imovine, koji nemaju šta da izgube, osim svojih lanaca.

Bulgakov je u »Psećem srcu« divno opisao strukturu te nove revolucionarne snage: **gore su jevrejski šefovi švonderi, dole najniži deo i otpad ruskog društva – šarikovi**, koje su privukli parolom »Ko je bio ništa, taj će postati sve«, i po strani od revolucionarnog procesa inteligencija u vidu profesora Preobraženskog. I preuzeli su vlast prema lenjinskoj tehnologiji.

Pogledajte prljavu jevrejsku parolu: »Proleter i svih zemalja, ujedinite se!«. Zašto Jevreji ne žure da ujedine inteligenciju i poslovne ljude? Zato što je najglavnije u svakom ujedinjenu – ko će biti gore. Najjednostavnije je uzeti budale i društveni otpad. Ujedinite se, šarikovi svih zemalja! Jevrejski švonderi će Vam brzo stati na čelo i dalje će Vas povesti kuda žele i iskoristiće tu masu u svojim ciljevima.

Kod Jevreja pедера Hrista je postojao taj isti problem i apsolutno iste metode rešenja. Lenjinovci su – Hristovi učenici. Prema Frojdu, aktivni homoseksualac ima kompleks vlasti. Hristos je hteo vlast. Jevrejski narod je hteo da ga vidi kao političkog vođu ustanka protiv Rima, pod čijom vlašću su se oni tada nalazili, ali Hrist nije hteo to. Uzgred, upravo zbog toga mnoge njegove pristalice, uključujući i Judu, su se razočarale u njemu, a kad se već razočarao, Juda je rešio ujedno i da ga proda, da makar nešto korisno dobije od Hrista.

Hristos je nastojao da postane duhovni lider Jevreja. Ali kako postati duhovni lider? Kako doći do vlasti nad ljudima? Treba UJEDINITI I STATI NA ČELO većine ljudske mase. Treba stvoriti svoju »partiju« ili prema religioznoj terminologiji školu pristalica. Na koga se može osloniti? Jevrejsko sveštenstvo i gornji slojevi jevrejskog društva nisu prihvatili Hrista, u njemu su videli konkurenta i jednostavno su ga se bojali kao anarhiste i rušioca osnova društva. Prema tome, treba se osloniti na donje slojeve društva.

Na osnovu kojih kriterijuma je Hristos birao sebi pristalice? Prema visokom intelektu? Prema visokom obrazovanju i dubokim znanjima? Prema visokoj kulturi? Prema položaju u društvu? Prema realnim zaslugama? Ne, ništa mu od toga nije bilo potrebno.

Kadrovska politika kod Hrista je bila ista, kao kod Lenjina i svih švondera (tačnije, kod Lenjina je bila ista, kao kod Hrista). Hrist je imao samo tri kriterijuma izbora članova svoje partije:

Prvi – izbor neobrazovanih, nekulturnih ljudi koji imaju nizak položaj u društvu, koji nemaju šta da gube, osim svojih lanaca, i na koje on može da ostavi magičan utisak svojim znanjima.

Drugi – potpuna lična odanost i žarka ljubav samo prema njemu.

Treći – težnja da se uzdigne, ka slavi i vlasti.

Dakle, **prvi kriterijum (donji delovi društva)**. Koga je Hristos izabrao za svoje najbolje učenike? Proste nepismene ribare, bez ikakvog intelekta i znanja. Stepem nekulture tih »svetih« šarikovih je bila tolika, da oni čak ni ruke nisu prali pre jela i jeli su prljavim rukama kao svinje. U to vreme u Izraelu tako skoro niko nije jeo, svi su živeli prema zapovesti: »peri ruke pre jela«.

Kada su fariseji stavili primedbu Hristu povodom nečistoće tela njegovih učenika, Hristos, umesto da se složi i nauči svoje učenike elementarnim pravilima higijene, odgovarao im je po principu »sami ste ludaci«. »Okupili se kod Njega fariseji i neki od znalaca knjiga, koji su došli iz Jerusalima i, videvši neke od Njegovih učitelja, koji su jeli hleb nečistim, to jest neopranim rukama, grdili su ih. Jer fariseji i SVI Judeji, držeći se predanja starijih, ne jedu, ne opravši PAŽLJIVO ruke; i, došavši sa pijace, ne jedu ne opravši se« (po Marku 7:1-6).

Nečistoća tela svojih učenika nije nervirala Hrista, pošto je i on bio isto takva svinja, kao i oni, i on je takođe jeo, ne opraviši ruke pre jela (po Luki 11:38).

Drugi kriterijum (potpuna odanost). Hristova surovost u odabiranju kadrova prema tom kriterijumu ne zna granica. Hristos kaže: »...ako neko dođe kod Mene i ne mrzi oca svoga i majku, i ženu i decu, i braću i sestre, a uz to i svoj život, taj ne može da bude moj učenik« (po Luki 14:26). Primetimo usput, da smo đavo može da poziva na tako nešto: mrzeti svoj život, majku, oca, ženu i decu radi njega. Dobar bog ne može tako da govori.

Treći kriterijum (težnja da se uzdigne). Čime je Hristos privlačio šarikove u svoju partiju? Naravno, svojom ličnošću, i njemu je bilo lako da ostavi magičan utisak ne te ljude, pošto je razlika u nivou znanja bila višestruka.

Ali pre svega, naravno, ne intelektom, već obećanjima uspeha – **»I POSLEDNJI ĆE POSTATI PRVI«** (**»Ko je bio ništa, taj će postati sve«**). Hristos je obećao da će ih učiniti gospodarima nad ljudima i pozivao ih je da ne love tamo nekakvu ribu, već da idu za njim, i on će ih naučiti da u svoje mreže love ljude i postanu gospodari duša tih ljudi. »Prolazeći u blizini Galilejskog mora, video je Simona i Andreja, njegovog brata, kako bacaju mreže u more, jer oni su bili ribolovci. I reče im Isus: pođite za Mnom, i **JA ĆU UČINITI DA VI POSTANETE LOVCI NA LJUDE**. I oni su odmah, ostavivši svoje mreže, krenuli za Njim« (po Marku 1:17-18). Odmah su potrčali, od prvih Hristovih reči, čak i ne znajući, šta predstavlja Hristos. Eto kakva je to publika »sveti apostoli«, eto koji su istinski motivi njihovog ponašanja. Zar se treba čuditi njihovom nemoralu?

Hristos ne samo da je imao planove, **kako preuzeti vlast (po principu ujediniti i stati na čelo)**, već je i planirao kako da posle preuzimanja vlasti tu **vlast zadrži (po principu zavadi pa vladaj)**. Svoje planove Hristos nije krio i otvoreno je govorio o njima: »Zar vi mislite, da sam Ja došao da dam mir zemlji? Ne, kažem vam, već deljenje; jer od sada petoro u jednoj kući će se deliti, troje protiv dvoje, i dvoje protiv troje: otac će biti protiv sina, i sin protiv oca; majka protiv kćeri, i kći protiv majke; svekrva protiv svoje neveste, i nevesta protiv svoje svekrve« (po Luki 12:51). To isto je zapisano u i Jevanđelju po Mateju (10:34): »Ne

mislite, da sam ja došao da donesem mir na zemlji; nisam Ja došao da donesem mir, već mač, jer Ja sam došao da odelim čoveka od njegovog oca, i kćer od njene majke, i nevestu od svekrve«. Opet satanizam.

Nije bilo suđeno da Hristovi planovi budu realizovani u Izraelu. Jevrejski prvosveštenici su brzo prozreli Hrista i na vreme su ga raspeli. Ali kasnije su rešili da ne odbacuju njegovu religiju, već da je iskoriste za slom drugih nejevrejskih naroda. Da je iskoriste kao informaciono oružje.

Hristov naslednik Vladimir Uljanov-Lenjin je realizovao hristove planove u potpunosti. I koliko je krvi prolio u Rusiji! I klali su jedan drugog: otac sina i sin oca, i brat brata, i rođak rođaka. Sve su komunari zatrovali prema hrišćanskoj tehnologiji.

Obratite posebnu pažnju na broj članova hrišćanskog pederskog društva. 12 učenika, mladića do 20 godina, i **trinaesti!** – 30-godišnji njihov učitelj Isus Hristos. Čudno društvo od 13 (nesrećan broj) ljudi. 13 je – mističan broj satane.

Dvoličnost hrišćanskog morala

Licemerje i dvoličnost hrišćanskog morala ne znaju granica. Sa jedne strane, hrišćani navodno imaju nekakve moralne kriterijume ocene toga, šta je dobro i šta je loše. Sa druge strane, u svakom pogodnom trenutku može se pljunuti na sve te norme i izjaviti, kao što je zaveštao Hristos: »Ne osuđujte, da ne biste bili osuđeni, jer kako sudite, tako ćete biti i osuđeni; i kakvom merom merite, takvom će i vas meriti« (po Mateju 7:1). Reklo bi se, pa moralni kriterijumi se zato i uvode, da bi se sudilo o pravilnosti ili nepravilnosti postupaka i drugih ljudi, i svojih sopstvenih.

A taj hristov nemoralni poziv – to je poziv na vanmoralnost, uopšte na odustajanje od ocene dobra i zla u postupcima ljudi. U svakom normalnom društvu postupci ljudi treba da se podvrgavaju moralnoj oceni. I ako su ti postupci loši, onda čovek treba da se podvrgava ne samo sudskoj, već i pre svega moralnoj osudi sa strane drugih članova društva. Inače normalno društvo se ne može sagraditi. I eto, posle svih razgovora o novim moralnim zapovestima odjednom Hristos izdaje takve bisere. Izgleda, potpuna besmislica. Ipak smisao postoji. To je dvojni moral za svoje. Da bi uvek mogli da pobegnu od prekora pomoću ove neprincipijelne, ali pogodne hristove formule. Zamislite, da ste Vi uhvatili

lopova, ogorčeni ste njegovim postupcima i okrivljujete ga da je prekršio zapovest: »Ne kradi«. Na to lopov odmah može da odgovori: »Ljudi, čemu Vas je Hristos učio? Ne osuđujte i sami nećete biti osuđeni, a inače, kada Vi budete krali i Vas uhvate, onda će i Vas isto tako osuđivati«.

Hrišćanske i komunističke vođe su – ljudi sa dvojnim moralom. Jedan moral – to je deklarisan za gomilu, drugi moral – tajni, za samu »elitu« tih »vođa«.

Častoljublje i želja za vlašću

Da li hrišćanstvo vaspitava u čoveku zdravo častoljublje? Ne!

Da li vaspitava želju za životom i želju za BORBOM za svoje LIČNO mesto u društvu? Ne! Pogledajte koliko su brzo za 8 godina perestrojke ruski ljudi (uglavnom Jevreji) prigrabili sve što je najvažnije: državnu vlast, sav ruski novac, svo ključno vlasništvo, sva sredstva masovne informacije, svu takozvanu rusku pravoslavnu crkvu i t.d.

A masa ruskih vernika (osim manjeg broja realnih poslovnih ljudi, koji su ušli u »nove Ruse«), opijeni komunističkim i hrišćanskim vaspitanjem (i domaćom votkom, naravno), 8 godina sedi, otvorenih ustiju, i misli o božijoj blagodeti, čudesima, volji božijoj, cilju i smislu života, o ulozi ruskog naroda u SPASENJU ČITAVOG ČOVEČANSTVA. Upravo ČITAVOG, ne manje, sede i misle u pocepanim pantalonama, misle o sebi, o svojoj porodici, svojoj zemlji – to je, naravno, sitno, neznatno, i najvažnije – zamorno.

Jer da bi se zašile svoje pocepane pantalone, treba nešto konkretno uraditi – sići sa ležaja, naći iglu, konac, malo raditi – sve je to daleko teže, nego misliti o spasenju čovečanstva. Posebno ako se to misli uz votku ili pivo, pa još u svom dobrom društvu, gde se može, brišući suze, SMELO zgražavati nad tim, kako su lako i drsko Jevreji i »crni« bez naročite borbe oteli sve od svetog ruskog naroda. A zašto i da ne otmu, ako narod nije sposoban za borbu za svoja prava?

ŽIVOT – TO JE BORBA i jak pobeđuje slabog.

Tako je uređen ovaj svet, svidelo se to Vama ili ne. Ne treba se zgražavati, već, odbacivši hrišćanstvo, postati jak i pobediti..

PRAVEDNOST BEZ SILE JE SMEŠNA. To je realna istina, koju Jevanđelje smišljeno skriva.

Zdrav egoizam, individualizam i kolektivizam

Na početku takozvane perestrojke, pravilno odustavši od principa klasne borbe, u Rusiji se lako poverovalo u hrišćanski princip »opšteljudskih vrednosti«, na kome se navodno održava sav zapadni civilizovani svet. U stvari – to je demagogija. Na savremenom Zapadu hrišćanstvo igra ulogu dekorativnog paravana. Zapadni svet se održava na suprotnom principu – principu zdravog egoizma, primatu prava i interesa ličnosti nad pravima i interesima društva. I uvek prioriteti interesa na Zapadu idu tako: najpre lični interesi, zatim porodični, zatim korporativni, zatim nacionalni i poslednji – opštečovečanski, ako, naravno, do njih dođe red.

A u hrišćanstvu i komunizmu sve je obrnuto: počinje se od čitavog čovečanstva i završava se sa konkretnim čovekom, ako, naravno, do njega dođe red.

U sistemu slobodne trgovine poštovanje se ukazuje ljudima koji su dostigli lične uspehe. U hrišćanstvu – velikomučenicima i žrtvenicima, koji sami nisu živeli, već su se mučili, ali zato nisu mislili o sebi već o svima i sve su »spasavali«. U sistemu slobodne trgovine kultivišu se: individualizam, lična inicijativa, lična odgovornost. Hrišćanstvo i komunizam kultivišu kolektivizam, mišljenje stada (vaseljenski sabori, ogromni vrhovni saveti, komune, opštine, kolhozi i t.d) i kolektivnu odgovornost (to jest neodgovornost). Na Zapadu je stalno u opticaju mudra formula »To su Vaše teškoće«. Veoma ispravna formula, koja poziva: rešavaj sam svoje probleme; ne uklanjaj se od svoje lične odgovornosti; spasavaj se sam; ne prenosi svoje probleme i odgovornost na druge.

A šta je to loše u zdravom egoizmu, kada čovek misli I o sebi, I o drugima? Zašto ne treba misliti o sebi, već treba misliti samo o drugima? Po čemu si ti gori od drugih, šta, zar – ti nisi deo čitavog čovečanstva, i ko će se o tebi brinuti, ako ne, pre svega, ti sam? **Onaj ko ne voli samog sebe, taj ne može da voli ni druge ljude.**

Koliko mnogo u Rusiji ima takvih vernika: golotinja i sirotinja, svoj život ne može da uredi, nije u stanju da zašije svoje pantalone, a uzima na sebe da spasava čitavo čovečanstvo. To su plodovi hrišćanskog vaspitanja.

To se kod njih naziva samoodricanje i samožrtvovanje. Naravno, U IME nekakvih »svetlih« (u stvari besmislenih) ideala.

Kada je sledeći »genije« jevrejske misli Karl Marks smislio novi plan »spasenja« čitavog čovečanstva pod nazivom »komunizam« i sve to izložio u novoj Bibliji pod nazivom »Kapital«, u Rusiji su se odmah našli fanatici, koji su sveto poverovali u novu religiju i krenuli putem samoodricanja i samožrtvovanja u ime »svetlih« ideala.

Ti novi vernici su bili spremni da ubijaju druge, da postavljaju eksplozive i organizuju terorističke akte i sami da idu na robiju, na gubilište U IME revolucije. Kakve revolucije, koji je smisao te revolucije, do čega ona može dovesti, - to niko od njih posebno nije shvatao, a za takva razmišljanja mozak nije ni potreban, oni su verovali. Za veru mozak nije obavezan.

A za to vreme židomasonska štampa je uzdizala te fanatike bandita kao velike heroje. Koji argumenti su isticani kao zaštita tih bandita fanatika? Osnovni argument je jedan – ti ljudi nisu mislili o sebi, oni su težili ka sveopštem blagostanju, ka opštoj pravednosti, oni su išli putem samoodricanja, samožrtvovanja. Jednom rečju – heroji i žrtve. »Vi ste kao žrtva pali u sudbonosnoj borbi«. Sve je potpuno isto, kao sa Hristom-spasiocem.

Onima koji su se zgražavali nad tim banditima, nisu naročito dozvoljavali da istupaju u štampi. Štampu su bili preuzeli židomasoni, isto kao sada. Zadatak štampe je bio - da izazove saosećanje sa banditima. To se kod njih naziva »humanizam«. Ali njihov lažni humanizam je bio nekako strogo jednostran: samo za zločince, ali ne i za žrtve.

Tipičan predstavnik tih »humanista« (satanista) je Lav Tolstoj sa svojom hrišćanskom teorijom »neprotivljenja zlu nasiljem«. Kada su revolucionari-teroristi ubijali žandarme (radnike pravnog sistema), grof Tolstoj je ćutao kao riba. Ali kada su te ubice hvatane i vešane, grof Tolstoj je jaukao na sav glas: »Ne mogu da ćutim!« Zbog toga je Lenjin direktno nazvao Tolstoja »ogledalo naše revolucije« (8, glavni sinovi lukavog). Interesantno je postaviti pitanje: »Šta je u hrišćanstvu moglo da privuče tako talentovanog čoveka, kao što je bio Tolstoj?« Verovatno

slične pederske sklonosti Hrista i Tolstoja. Tolstoj u svom dnevniku od 29. novembra 1851. godine piše: »Ja nikada nisam voleo ženu... ali mnogo puta sam se zaljubljavao u muškarca... Zaljubljavao sam se u muškarca, još ne znajući, šta je to pederizam«.

Za razliku od tih humanista-liberala Dostojevski piše: »Ako neko uništi Rusiju, onda to neće biti ni komunisti, ni anarhisti, već prokleti liberali«.

Onaj isti Pavka Korčagin – to je tipičan hrišćanski i komunistički heroj. Heroj iz te iste opere. Samoodricanje, samožrtvovanje. On nije egoista, o sebi nije mislio, mislio je o drugima. Na svoj život je pljuvao, svoju ljubav predao kao žrtvu u borbi (nejasno za šta), narušio je svoje zdravlje, svoj život uništio. U ime čega? U IME novog oca i sina i svetog duha pod nazivom »komunizam«. Amin. Šta je to komunizam, šta se krije iza tih reči – to pavkima korčaginima nije bilo poznato. Niko od njih, naravno, nije čitao svih 90 tomova budalaština, koje je napisao taj brzopisac Karl Marks. I niko nije shvatao, kakav je nakaradni model života programiran u tankoj knjižici pod nazivom »Manifest kompartije«. Oni ni nju nisu čitali. A ko je čitao – ništa nije razumevao. On su SVETO VEROVALI u budućnost, i to je glavno. A najglavnije je to, što Pavka Korčagin – nije egoista, već je žrtva.

Naravno, dobar čovek ne treba da misli samo o sebi i da bude samo egoista. To je odvratno, to je jedna krajnjost. Ali dobar čovek ne treba da misli ni samo o drugima, potpuno zaboravljajući sebe. To je druga krajnjost. Ni ona nije lepa. Svuda je dobro osećanje mere. Dobar čovek treba da misli I o sebi, I o drugima. U hrišćanstvu i komunizmu uvek je suprotstavljanje: ILI o sebi, ILI o drugima. Čovek koji misli treba da bude svestan svoje lične individualnosti i u isto vreme da shvata svoje harmonično jedinstvo sa svojim narodom, čiji je on neotuđiv deo.

Za pametnog praktičnog čoveka jedna od osnovnih zapovesti treba da služi glavna mnogobožачka zapovest: **ŽIVI SAM I DAJ DRUGIMA DA ŽIVE.**

Naravno, pravo samopožrtvovanje može da posluži kao uzor veličine ljudskog duha, ali ono treba da se ostvaruje u ime konkretnih i jasno razumljivih ciljeva, a ne u ime iluzornih »svetlih ideala« i maštanja, koja ustvari predstavljaju demagošku obmanu, koja sakriva istinski, prljav smisao onih, koji se bore za preotimanje i zadržavanje vlasti.

Važno je istaći principijelnu razliku između individualizma mišljenja i individualizma delovanja. Ruski narod je prekomerno polarizovan i često poistovećuje krajnje protivrečnosti. Današnji navodno ruski (a ustavri sovjetski) sistem vaspitanja, sa jedne strane, ne razvija, već sputava individualno mišljenje i nameće mišljenje stada. Misli kao svi! To jest, uopšte ne misli!

Sa druge strane, sovjetski sistem vaspitanja ne uči narod pametnim kolektivnim i koordiniranim postupcima. Zbog toga je ruski narod danas razjedinjen i ne voli kolektivan rad. Postoji odvratna poslovice: »moja kuća je na kraj sela, ja ništa ne znam«. Tako žive veoma mnogi. Ali bez kolektivnog rada nemoguće je sagraditi normalno društvo, koje ume da zaštiti svoje opšte nacionalne interese. Treba se učiti kolektivnom radu, usaglašeno raditi sa ljudima različitih, čak i protivrečnih pogleda. Učite se od Jevreja. Oni mogu da mrze jedan drugoga, ali u ime opšteg cilja mogu odlično i složno da rade zajednički. I zahvaljujući tome pobeđuju.

Patriotizam i nacionalizam

Da li su hrišćanstvo i komunizam patriotski? Ne, oni su beznacionalni, internacionalni i ko bajagi opštečovečanski. Hrišćanstvo i komunizam pljuju na nacionalne i državne interese. Ali to se tiče samo nejevrejskih država i nacija. U hrišćanstvu situacija u odnosu na Jevreje se menja potpuno suprotno.

Osnovna ideja hrišćanstva – jeste židoljublje (judofilija) – ljubav prema »bogom izabranom« narodu. Ta ideja prožima čitavu Bibliju. Zašto nama, Rusima, preko Biblije nameću proučavanje jevrejske istorije, umesto da proučavamo svoju sopstvenu, rusku istoriju? Zašto nas teraju da kopamo po toj gnusnoj istoriji Jevreja? Zašto nam zabranjuju proučavanje sopstvene ruske istorije? Zašto nam oduzimaju nacionalnu svest i nameću proučavanje jevrejskih religija? Zato što se u tome i sadrži jedan od glavnih zadataka hrišćanstva i komunizma: srušiti nacionalnu svest, srušiti vezu sa nacionalnim rođenim Bogovima, učiniti ljude slepim i bespomoćnim, a dalje je lako upravljati tim slepcima. Eto zašto je smišljena ideja opštečovečanstva.

Komunizam »spašava« **ČITAVO** čovečanstvo pomoću svetske proletherske rtevolucije i gradi opštečovečanski (židovski) koncentracioni

logor pod nazivom »komunizam«. Hrišćanstvo »spašava« opet ČITAVO čovečanstvo putem potpunog zaglupljivanja čoveka i židoljublja i gradi taj isti opštečovečanski (židovski) koncentracioni logor pod nazivom Raj, a sve neistomišljenike gura u Pakao.

Ustvari zdrav nacionalni egoizam, zdrav patriotizam – to je dobro. Danas za Rusiju glavni državni princip treba da postane ne opštečovečanski princip, već **PRINCIP ZDRAVOG RUSKOG NACIONALNOG EGOIZMA.**

Inače Rusija će se ugušiti u »prijateljskim« zagrljajima svojih zakletih zapadnih prijatelja.

Ideja opštečovečanskih vrednosti je glupa, ali nimalo nije bezopasna.

Pogledajte postupke te iste Amerike. U bilo kojoj tački sveta ona je spreman da primeni silu i oružje. Ubiti, zgaziti, smrviti sve one, koji smetaju njenim nacionalnim interesima. I Amerika pljuje na sve hrišćanske principe: ne ubijaj; ljubi bližnjeg svog kao samog sebe; svi ljudi su braća; opšteljudske vrednosti; ljudska prava i t.d. To su sve manje vredni principi. Nacionalni interesi su iznad svega, i politika sa pozicije sile – to su njihovi glavni principi. Na kraju krajeva, sve gore deklarirane principe Amerika razmatra samo u odnosu prema građanima svoje države, što se tiče svih drugih naroda, onda se svi ti principi na njih odnose koliko-toliko.

Ideja ljudskih prava, iako su je izmislili masoni, veoma je progresivna. Ipak dobru ideju ljudskih prava SAD propagira samo zato, što ona dozvoljava SAD da se mešaju u suverene poslove drugih država. Ali pokušajte da iskoristite Vaše ljudsko pravo na dobijanje i širenje informacije i počnite sa širenjem antisemitske literature. Odmah ćete realno videti, **koliko** vrede ta ljudska prava.

Rusija treba da postane jaka i da nauči zdrav nacionalni egoizam, ne zaboravljajući, naravno, ni opštečovečanske zadatke.

Zdrav egoizam ne predviđa da treba misliti samo o sebi. To je nepravilno i nije dopustivo u savremenom svetu. Treba umeti misliti o opštem, ali ne zaboravljajući i na sebe.

Odnos prema sadašnjosti

Kako se ceni sadašnjost u hrišćanstvu? Veoma nisko, kao i u komunizmu. I tamo i tamo ljudi ne treba da žive u sadašnjosti, već radi iluzorne svetle budućnosti, samo su nazivi te svetle budućnosti različiti – ili raj, ili komunizam.

Hrišćanstvo priziva čoveka da veći deo vremena svog zemaljskog života potroši na molitve, na razmišljanja o zagrobnom životu. A šta, zar u ovom sadašnjem životu ne treba živeti radosno, srećno, stvaralački, punovredno, interesantno?

Čoveku je poklonjena mogućnost da neko vreme proživi na zemlji i, naravno, treba ceniti tu divnu mogućnost i iskoristiti je najpotpunije upravo ovde, na zemlji.

Ako bude mogućnost života na drugom svetu – živi i tamo, na drugom svetu, najpotpunije. Uvek treba ceniti život na ovom svetu, na kome ti je poklonjena mogućnost da živiš u datom sadašnjem periodu vremena.

Hrišćanstvo, kao i komunizam, hoće da oduzme ljudima realnu sadašnjost radi iluzorne sreće u budućnosti. A zašto to oni čine? Zato, da bi preuzeli ovaj privremeni period sadašnjeg vremena za svoje gospodare i zajedno sa njima proživeli u svom blagostanju na račun vernika. A u budućnosti će se truditi da otmu i budućnost. Oni stalno teže da nam oduzmu i prošlost. Satanisti hoće da nam oduzmu vreme uopšte. Hoće da nas istisnu iz vremena i čitavo vremensko prostranstvo prisvoje za sebe.

Hrišćanska pravednost

Ako je Mojsije zaveštao »Oko za oko, zub za zub«, ukravši tu zapovest od mnogoboštva, onda će svaki normalni zdrav čovek shvatiti taj princip kao istinsku pravednost. Hristos odbacuje taj mnogobožački princip i propoveda suprotno: »A ja vam kažem: **ne protivi se zlu**. Ako te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi, i ko hoće da ti uzme košulju, daj mu i gornju odeću« (J.po Mateju 5:38-40). Čuli ste šta je rečeno: **ljubi bližnjeg svog i mrzi neprijatelja svog**. A ja vam kažem: **ljubite neprijatelje vaše, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze i molite se za one koji vas vređaju i proganjaju**« (po Mateju 5:43-44).

I kako Vam se sviđa »borac protiv zla i nepravедnosti« Isus Hristos? Koji poziva na odustajanje od protivljenja zlu? Da li »božiji sinčić« uči dobrom ili lošem? Reći ćete, Hristos je paranoik? Hristos je strašniji od bilo kog paranoika. Nekome je ta paranoja veoma pogodna. Kome? Lopovima i banditima, i nekakvim silama, koje teže ka gušenju i porobljavanju naroda. Hristos je – njihov čovek, koji moralno razlaže narod i nastoji da liši narod volje za otporom. Nikakva gomila bandita ne bi mogla da smisli boljeg propagandistu za olakšanje svoje delatnosti. Hristos nije jednostavno paranoik. To je najopasniji tip. Nisu ga tek tako Jevreji kod sebe raspeli, a posle toga podmeću njegovu religiju drugim narodima za duhovno razlaganje i kasnije porobljavanje. Da se budući robovi ne bi ne samo protivili nasilju i izivljavanju nad sobom, već i da blagosiljaju i obožavaju one, koji se nad njima izivljavaju.

Hristos demonstrira još jedan tipično židovski metod pravednosti. Kada je Hristos ogladneo i došao do smokvinog drveta, nastojeći da se zasiti njegovim plodovima, onda: »...došavši do nje ništa nije našao, osim lišća, jer još nije bilo vreme sakupljanja smokava. I reče Isus drvetu: od sada pa do veka neka niko ne okuša tvoj plod!... i smokva se osušila do korena« (po Marku 11:13-14 i 20). To jest zbog toga što Hristos iz svoje gluposti ne zna, kada na drvetu sazrevaju plodovi, kažnjava ne sebe samog, već drvo. Drvo ispada krivo i treba da odgovara za Hristovu tupost. To je veoma karakteristično za jevrejsku pravednost.

Glavni princip Hristove pravednosti – to je brkanje odgovornosti. A cilj toga brkanja je – stvoriti u glavama ljudi moralni kaos, nejasnoću ko i za šta treba da odgovara. Za Hristovu glupost treba da odgovara ne on sam, već drvo. Za ljudske grehove treba da odgovaraju ne oni sami, već Hristos, koji na sebe preuzima te grehove, za zločine zločinaca treba da odgovaraju ne sami zločinci, već društvo, koje ih je, navodno, tako vaspitalo. Stalno jedna ista satanska igra »suprotnog«.

Ipak hrišćanski metod »borbe« sa zlom ima široku masu pristalica od Lava Tolstoja do većine savremenih takozvanih humanista.

Danas u svojstvu vuka u ovčijoj koži istupa takozvani humanizam. Današnjim »humanistima« su puna usta pene od propagande ukidanja smrtne kazne. Ipak njihov humanizam je nekako strogo jednostran. Oni se nežno brinu za zločince, ali do žrtava nekako njihov humanizam ne dolazi. Zašto bandit i izrod ima pravo da ubija dobronamernog čoveka, a on se ne

sme streljati? Kakvo pravo na život ima manijak i izrod, koji je silovao i ubio dete? O kakvoj se doživotnoj robiji može govoriti u takvim slučajevima? Gde je tu pravednost?

Kome ide na ruku ovakav truli humanizam? Jasno kome – mafiji, koja može da ubija koga hoće, a njeni predstavnici se ne smeju streljati – humanizam, razumeš. Gnusnu i lažnu propagandnu kampanje za propagiranje ukudanja smrtne kazne započela je mafija u sredstvima masovne informacije. I dokazuje se da je crno – belo, a belo – crno. Dokazuje se da, što manje okorelih zločinaca bude streljano, time će manje biti zločina, iako je svakome detetu jasno da, što manje bandita bude streljano, time se više i drskije vrši streljanje dobronamernih građana. Krv dobronamernih građana je na rukama tih »humanista« (satanista). Ona im je potrebna.

Pogledajte današnje zakonodavstvo u hrišćanskim zemljama. Kome ono ide na ruku? Čije interese ono štiti: zločinaca ili dobronamernih građana? Za vreme mnogoboštva svaki građanin je imao pravo da nosi oružje i da štiti samog sebe, svoju porodicu, svoje bliske. Ako je on ubijao bandita, smatrao se za heroja. Da li danas dobronamerni građanin može da ubije bandita u samoodbrani i da ne bude kažnjen prema tim »humanim« zakonima? Ne. A banditi mogu da ubijaju koga hoće bez obzira na sve zakone, pa i ako budu uhvaćeni, onda će masa prodatih advokata naći mnoštvo rupa u tom humanom zakonodavstvu, samo da banditi ne budu zasluženo kažnjeni.

Hiljadu puta je u pravu mnogobožička zapovest »Oko za oko! Zub za zub!«. Samo tako i nikako više. Inače to nije pravednost, već truljenje i razvratnost društva, popustljivost i širenje zločina. A da bi se realizovala zapovest, dobro treba da bude jako i primenjuje svoju snagu. Lavu Tolstoju se na njegovu trulu hrišćansku ideju neprotivljenja zlu nasiljem može odgovoriti samo jedno: dobro mora da bude sa pesnicama, inače ono nije dobro. Pravednost bez sile je smešna. **Samo glupan može da ide protiv čopora gladnih hijena (ili protiv Jevreja) sa transparentom »Svetu – mir«.**

Ipak čitava stvar nije u pravednosti ili nepravednosti tog »humanizma« (sledećeg vuka u ovčijoj« koži). On je pogodan nekakvim uticajnim silama. Takvu silu predstavljaju mafija i masonstvo. Masonstvo je čak i u sasvim nevinom izgledu kriminalna organizacija. Masoni mrze

bilo kakve represivne kazne i čine sve što je moguće da ukinu smrtnu kaznu čak i za najzverskije ubistvo. Za vreme revolucija obična praksa masona je – da otvaraju vrata zatvora da bi pustili zločince na glave dobronamernih građana. Prvo što je uradio mason Kerenski posle februarске revolucije, - pustio je iz zatvora sve zločince, istovremeno likvidiravši carsku policiju, stvorivši u Rusiji potpuni haos. Mason Jeljcin i njegova banda sada čine to isto.

Hristos je – đavo, koji traži od žrtava njihove duše

»Tada Isus reče učenicima Svojim: ako neko hoće da ide za Mnom, neka se odrekne sebe i uzme svoj krst, i ide za mnom, jer ko hoće dušu svoju da sačuva, taj će je izgubiti, **a ko izgubi svoju dušu radi Mene**, taj će je naći« (po Mateju 16:24-25). Tako bog ne može da govori. Bogu nisu potrebne duše ljudi koji su još živi. On sam daje ljudima duše za ovaj život. A posle smrti duše same odleću sa zemlje i odlaze kod Boga. Ko to može tako da istupa? Jedinu kome su potrebne duše živih ljudi jeste – đavo. I eto, sad je jasno ko je to Isus koga zovu Hristos. Isus Hristos – to je samo jedno od imena đavola.

Satanista Hristos, kao uvek, nešto lažno obećavajući u budućnosti, nastoji da u svojim propovedima izazove kod ljudi mržnju prema svojoj sopstvenoj duši: »Onaj ko voli svoju dušu – izgubiće je; a **onaj ko mrzi svoju dušu** na ovom svetu – sačuvaće je u večnom životu« (po Jovanu 12:25).

Siromaštvo ili bogatstvo?

Kako se hrišćanstvo odnosi prema bogatima? Apsolutno tako, kao i komunisti: mrze u svakom slučaju, čak i ako je to bogatstvo zarađeno pošteno i svojim radom. »Pre će kamila proći kroz iglene uši, nego što će bogat ući u Carstvo Božije« (po Mateju 19:24). Obratite pažnju, **BILO KOJI bogat**, nezavisno od toga da li je novac zarađen pravedno ili nepravedno. Komunisti tu ideju pevaju na sav glas, naprimer, u principu »mir kolibama, rat dvorcima«. Zašto treba ratovati sa dvorcima? Da bi svuda bila jednakost, a jednakost može biti samo u siromaštvu. I zato su

rušili i uništavali. Ali hrišćani i komunisti ne mrze bogate samo zbog principa jednakosti.

Bogati – to nije njihova pastva, oni su ovde, na zemlji, u sadašnjem vremenu, a ne u iluzornoj budućnosti nešto stekli, njima je već ovde, na zemlji, dobro i oni nemaju šta da rade u crkvi. Oni će svoj novac bolje odneti u restoran, u pozorište, na koncert, a ne popovima za sveću. I Hristove zapovesti protivreče principima delatnosti poslovnih ljudi. Oni neće shvatiti Hrista. Osim toga bogat čovek je – nezavisan čovek. Šta novac daje čoveku, osim materijalnog blaga? **Novac čini čoveka slobodnijim.** To je glavno. Zbog toga su za totalitarne religije (hrišćanstvo i komunizam) bogati, to jest slobodni i nezavisni ljudi, neprijatelji.

Ali ne treba zaboravljati da novac čini čoveka slobodnijim, ako se on nalazi u poznatim granicama. Ako ga postane veoma mnogo, čovek gubi slobodu i postaje njegov rob. On mora stalno da misli kako da ga sačuva, kako da ga skloni, kako da upravlja njime. A ako ga postane još veoma mnogo, onda se čovek uklapa u finasijski sistem i postaje jedan zavrtnaj velikog mehanizma, kojim u globalu ne upravlja on. Tako da je svuda potrebno osećanje mere.

Hrišćani žele da zapale najglavniji motiv te mržnje prema bogatima – ZAVIST. Zavist neuspelih prema onima koji su nešto postigli. Realizacija kompleksa niže vrednosti. I stalno jedne iste jeftine ideje o tome, kako će siromašni i nakazni dospeti u raj, a bogati i lepi u pakao, to je samo realizacija zavisti tih siromašnih i nakaznih putem misaone osvete. »Aha, Vama je već sada dobro, Vi ste nas prešli, i mi ništa ne možemo da učinimo i osećamo se ništavno, gušeći se od zavisti. Dobro, dobro, videćemo, šta će biti u budućnosti. Tamo ćemo Vam pokazati. Vi ćete goreti u paklenom plamenu, a mi ćemo u raju kidati jabuke. I poslednji će postati prvi. Ko je bio ništa, taj će postati sve«. Zavist je – veoma moćno i široko rasprostranjeno osećanje ljudi, praktično neiskorenjivo. »Zavisnici će umreti, ali zavist – nikada« (Molijer).

Mi živimo u ljutoj Eri Riba, Eri totalne laži i totalnih prevara. Zato prilikom analize reči i aktivnosti bilo koga čoveka ne treba toliko slušati, šta on govori, već misliti o realnim motivima njegovog ponašanja. I u velikoj većini slučajeva pri najgoropadnijim besedama realni motivi ne samo da nisu toliko visoki, već su sasvim providni ili čak niski.

Ustvari hrišćanska i komunistička zavist nije toliko prirodna, koliko se ona smišljeno raspiruje i kultiviše od strane onih zaverenika, koji uz pomoć zavisti nastoje da zapale niska osećanja i mržnju rulje prema nacionalnoj eliti i uz pomoć te ozlojeđene rulje svrgnu staru elitu, a da sami sednu na njeno mesto.

I najglavnije, što treba reći o odnosu hrišćanstva prema bogatstvu. Kada Hristos objavljuje: »Ne sakupljajte sebi blago na zemlji« (po Mateju 6:19), onda treba odmah misliti, a kome je to pogodno? Sami Jevreji ne koriste hrišćanstvo, hrišćanstvo – to je njihovo oružje otimanja i održavanja vlasti nad drugim narodima. I hrišćanski odnos prema bogatstvu i novcu veoma je pogodan Jevrejima. Hajde, hrišćani, odričite se novca, bogatstva, mislite na spasenje svojih ludačkih duša! A Jevreji će za to vreme sav taj novac i bogatstvo da prikupe u svoje ruke. A onaj, ko ima novac, - on na zemlji i ima realnu vlast.

1780.godine jedan od najviših u hijerarhiji židomasonske mafije jevrejski bankar Rotšild – dao je sledeću otvorenu izjavu: »Mene ne interesuje, ko vodi politiku konkretne države. Dajte mi mogućnost upravljanja novčanim sistemom te države, i ja ću rukovoditi tim političarima«.

Iza lažne rečitosti hrišćanskih zapovesti treba videti kome je to pogodno.

Hrišćanska ljubav prema prosjacima odgajila je u Rusiji izopačen mentalitet u kome, naprimer, ovako hvale čoveka: »Ah, kako je on dobar, on je nesebičan, poslednju košulju bi skinuo sa sebe i dao drugome«. Šta je u tome lepo? Po čemu je dobar prosjak? I kome je on dobar? Svojoj ženi? Ne. Svojoj deci? Ne. Svojoj rodbini i bliskima? Ne. Svojim drugovima i poznanicima? Ne. Društvu, u kome će prositi? Takođe ne. Za sve te kategorije ljudi prosjak – to je loš čovek. Pa kome je onda dobar? Jasno kome, »svetoj« crkvi i gospodarima. Njima bogati, nezavisni i slobodni ljudi nisu potrebni.

U normalnom društvu dobar čovek, naravno, ne treba da bude derikoža, pohlepan i da misli samo o novcu. To je jedna krajnost, ona je odvratna. Hrišćanska krajnost uzdizanja prosjaka – ništa manje nije odvratnija. Svuda treba da postaoji zlatna sredina.

Odnos prema trgovini

Kako se hrišćani i komunari odnose prema trgovcima? Preziru ih i mrze. »I uđe Isus u hram Božiji i ISTERA sve koji su prodavali i kupovali u hramu, i PREVRNU stolove trampaša i klupe prodavaca golubova...« (po Mateju 21:12). Hristos je trgovce nazvao RAZBOJNICIMA, pri čemu je uzrok neadekvatnosti njegove mržnje prema trgovcima u Jevanđelju objašnjen krajnje neubedljivo.

Karl Marks je takođe potrošio otrovnu slinu od mržnje prema trgovcima i špekulantima svih boja, i dok ih je Hristos jednostavno proterao, Marks je pozivao da se trgovina uništi iz korena. Primetimo uzgred, da kod Marksa u tanušnoj knjižici pod nazivom »Manifest komunističke partije« (7), gde je koncentrisano izložena čitava njegova trula ideologija, postoje dve ključne reči, koje prožimaju čitavu knjižicu. Te dve reči su: UNIŠTITI i SRUŠITI. Prema Frojdu, - to je kompleks rušenja, a sam kompleks je – posledica seksualnih nastranosti.

Postupci Hrista u hramu Solomona – centralnim judejskim svetinjama, kada je on prevrnuo stolove trampaša i klupe prodavaca golubova, ne mogu se nazvati drugačije nego huliganstvo. Prodavci su prodavali golubove da bi ih vernici iskoristili kao tradicionalnu jevrejsku žrtvu bogu. Trampači su menjali različit novac koji je dolazio iz različitih krajeva sveta. Zamislite da sada dođe u crkvu nekakav mangup i istera one koji prodaju sveće, crkvenu literaturu i ostalo. Kako će se prema njemu poneti? Nabiće mu fizionomiju.

Prirodno je što su Hristovi postupci u hramu ozlojedili prvosveštenike i oni su, došavši kod njega, zahtevali da im objasni, s kojim pravom on to čini. Hristos im je odgovorio tipično jevrejskim manirom: pitanjem na pitanje. I to pitanjem iz druge opere: »Odakle je bilo krštenje Jovanovo?« Prvosveštenici su odgovorili: »Ne znamo«, na šta im je Hristos rekao: »Pa i ja Vam neću reći, sa kojom voljom to činim« (po Mateju 21:23-27). Dobar je Hristos, zar ne? Čisto jevrejska drskost i prevrtljivost.

10 zapovesti

(»ne ubij«, »ne kradi«, »ne čini preljubu« i t.d.)

Hrišćanske zapovesti uglavnom se mogu podeliti na tri grupe. Prve grupa – to su zapovesti drevnih proroka, još pre Mojsija. One ulaze u Bibliju. Drevni proroci – to su upravo mnogobožački proroci. Judeizam je preuzeo njihove zapovesti, neke bez promene, neke je malo preradio, a neke izvrnuo do suprotnosti.

Druga grupa – to su zapovesti Mojsija, to jest zapovesti judeizma, adaptirane za goje. One se daju u Starom Zavetu Biblije. Zapovesti prve i druge grupe su formalno takođe i hrišćanske zapovesti, pošto je Biblija za hrišćane sveta i osnovna knjiga, na koju se hrišćanstvo oslanja.

Treća grupa – to su čisto zapovesti Isusa Hrista. One se daju samo u Novom Zavetu – Jevanđelju. Zapovesti Hrista u svojoj većini protivreče zapovestima Mojsija i zapovestima drevnih proroka. To je, uzgred, veoma povoljno za popove. Uvek se može izvući ona zapovest, koja je pogodna u datom vremenskom trenutku. Može se izvući »ne kradi«, a može se izvući i »ne sudite da ne biste bili suđeni«, ako je pop i sam bio uhvaćen u krađi.

Čisto hrišćanskih zapovesti mi smo se već nagledali dovoljno. Pogledajmo za sad jednim okom na 10 zapovesti drevnih proroka. Judeističke zapovesti Mojsija mi ćemo razmotriti u gl. 8.

Osnovne zapovesti drevnih proroka su pozajmljene iz mnogoboštva, ali su sortirane i promenjen im je izgled.

U 10 zapovesti drevnih proroka »ne ubij«, »ne kradi«, »oko za oko, zub za zub« i t.d. postoji realna vrednost, ipak u judeizmu one se prikazuju kao apsolut, to jest moraju se izvršavati bezuslovno u bilo kojim životnim situacijama.

Očigledno je da nikakvih apsolutnih zapovesti ne može biti, pošto je život veoma raznovrstan. I u određenim, posebno vanrednim situacijama, bilo koje zapovesti se mogu i trebaju kršiti. Naprimer, vašu porodicu su napali naoružani banditi, koji Vas mogu ubiti i opljačkati, silovati Vašu ženu i decu, izivljavati se na Vašim bliskim. Kakvi treba da budu postupci dobrog čoveka u tim uslovima? On je dužana da štiti sebe i svoje bliske na svaki način, uključujući oružje. I ako u tim uslovima ubije bandita, onda to nije greh, to je dobar pravilni postupak, zbog koga se ne treba kajati. To je podvig. U toj situaciji zapovest »ne ubij« se ne sme ispunjavati.

Kada su drevni Judeji krali mnogobožačke zapovesti od Arijevaca, onda ih nisu pozajmljivali bez promene, već su im prišli »stvaralački«, negde su ih menjali, »poboljšavali« i unakazivali, čak su izbacivali veoma

važne izuzetke. Ona biblijska zapovest »ne ubij« **kod Arijaca zvuči ovako: »ne ubij bez krajnje nužde«**. Kod Arijaca to je daleko mudrije, mada je, naravno, u tom obliku zapovest složenija i traži da se misli sopstvenom glavom kada su nastale te krajnje okolnosti, a kada ne. Pošto Jevreji nisu računali na pametne, oni su rešili da unesu potpunu jasnoću. U njihovoj varijanti »ne ubij« ima potpunu jasnoću, ne treba misliti, ali je sadržaj gluplji. Apsolutnosti su jednostavnije i određenije, ali život je složen i ne mogu mu se ubrizgati apsolutnosti, treba nekako osmisliti kontekst. Osim toga, u realnom životu, koliko ljudi žive, toliko i krše ovu zapovest.

U pogledu drugih zapovesti slika je potpuno ista. Uvek se može stvoriti takva vanredna situacija, kada je nemoguće i nije potrebno ispunjavati te zapovesti.

Kod svih zapovesti treba da postoji jedan opšti princip: **postupci čoveka treba da budu adekvatni životnoj situaciji**. Ali to je veoma uopšteni, loše određen i teško razumljiv princip za glupog čoveka. Za običan narod njega treba pisati za sve osnovne situacije.

Opšta ocena hrišćanskog morala i propovedi Hrista

Smeli, pametni, jaki, sigurni u sebe, odlučni, pošteni, inicijativni, bogati, radosni, seksualni ljudi, koji dobijaju zadovoljstvo od ovog života, - to nimalo nisu hrišćanski heroji. Hrišćanstvo mrzi takve. Hrišćanstvo mrzi sve najbolje ljudske osobine i nastoji da ih uništi u čoveku.

Sve što je jako, životno, prirodno, zemaljsko hrišćanstvo hoće da ugasi u duši vernika.

Nakaze i oni koji se čitavog života muče – to je ideal hrišćanskog čoveka. Hrišćanstvo – to nije religija života, već satanska religija smrti.

Divno je rekao Veliki ruski knez Svjatoslav (otac Vladimira, koji je ukorenio hrišćanstvo u Rusiji): **»VERA HRIŠĆANSKA – TO JE NASTRANOST«**.

I kakav narod može da vaspita takva religija? Kakav oštar kontrast sa mnogoboštvom, gde i Bogovi i Heroji izazivaju simpatiju, oduševljenje i težnju za podražavanjem.

Isus Hristos ubija u čoveku sve živo, i pre svega volju za život, poštovanje prema sebi, sigurnost u sopstvenu snagu, poštenje,

osećanje ljudskog dostojanstva. Ko je on u tom slučaju? Zašto on to čini???

Rešenje zagonetke Isusa Hrista je jednostavno. Isus Hristos – to je samo jedno od imena đavola.

Hrišćanstvo – to je antireligija. To je satanizam.

Ako je Hristos – đavo, onda antihrist, kojim nas plaše popovi, - to je već pola dobro. Pola dobro, zato što osim odricanja jedne laži treba ponuditi ne drugu laž, već istinski konstruktiv.

Slušajte Hristove zapovesti i postupajte suprotno! On Vas poziva da postanete siromašni – postanite bogati. On Vas poziva da svoju imovinu podelite siromašnima – uzmite sopstvenost u svoje ruke i nikome je ne dajte. On Vas priziva da prezirete novac i da budete van novca – trudite se de upravljate novcem, idite u banke, finansijske kompanije, stanite na njihovo čelo i moći ćete da realizujete sve Vaše najbolje želje u korist sebe i svoje nacije. Kada ste siromah – Vi ste bespomoćni i Vaša sloboda volje ne može da bude realizovana u punom stepenu.

Hristos propoveda, da je bolje biti siromah i bolestan, nego zdrav i bogat. Umesto ludačkih zapovesti Hrista treba zapamtiti da je bolje biti zdrav i bogat, nego siromah i bolestan.

Rezultat hrišćanskog židoljublja (judofilstva) jeste potpuno zaglupljivanje nejevreja i gubitak njihove sposobnosti nacionalne svesti, nacionalnog duha i nacionalnog osećanja sveta.

Ipak glavno zlo hrišćanstva se ne sadrži u gluposti. Hristos nije običan paranoik i nastran čovek. U njegovim postupcima lako se vidi svrsishodni zao predumišljaj. **Hrišćanstvo – to je religija duhovnog razlaganja, neka vrsta duhovne SIDE, informaciono oružje, koje razoružava zaštitne snage naroda pred naletom tuđih i neprijateljskih snaga. Oružje koje slomljuje volju naroda za otpor i čini ljude robovima bez ikakve borbe.** Hrišćanstvo – to je prvi ešalon idealoškog oružja porobljavanja, jedan od instrumenata preotimanja vlasti i uspostavljanja svetske vladavine.

Zamislimo se, za koga radi Isus Hristos? Kome on priprema tlo?

Hrišćanstvo ne radi nasamo. To je samo prvi ešalon za nejevreje. Hrišćanstvo priprema tlo za spoljnu agresivnu religiju – judeizam. Judeizam ćemo razmotriti u glavi 8.

6. IDEJA HRIŠĆANSKOG RAJA I PAKLA

Prema hrišćanstvu čovek živi na zemlji svega jedanput i posle zemaljske smrti dospeva u večiti raj ili pakao. Ideja dolaska rano ili kasnije u nekakva vremenski beskonačna stacionarna stanja (raj, pakao) jednaka je ideji potpune smrti. Jer šta je to život? To je stalna smena stanja, to je nešto što ima početak i kraj. Čime se čovek bavi u raju? Dobija zadovoljstvo od nečeg, recimo, od blizine Boga ili od Božije ljubavi. Ali to se ne odvija jedan dan, jednu godinu, jedan milenijum, već večito. Beskonačno jedno isto – dobijaš zadovoljstvo od nečega. Nikakvih patnji, preživljavanja, strahova, borbe, prelaska u druge svetove, ništa. Jedno isto, večito. Nema smene stanja, nema smrti u tom svetu, nema nikakve principijelne dinamike. Večito mrtvilo. To nije život čoveka, to je močvara. Kakav je cilj i smisao života u raju? Život u raju je besciljni i besmislen.

U paklu je isto tako. Vremenski beskonačna mučenja. Koji je smisao u njima? Zašto su hrišćanskom Bogu potrebni večiti pakao i večita mučenja? U tome nema smisla.

Ideja hrišćanskog pakla zapanjuje svojom glupošću. Sa jedne strane, hrišćani jasno razdvajaju telo čoveka i njegovu dušu. I tvrde da je duša čoveka, za razliku od tela, nematerijalna. I tu pričaju basne o tome da u paklu grešnike đavoli peku na tiganju, kuvaju u kipućem kotlu, u plamenu vatre i t.d. Glupo do nepristojnosti. Jer umirući čovek se rastaje od fizičkog tela, ostaje samo duša, a ako ona nije materijalna, onda ona ne može da oseća patnje od nekakvih fizičkih procesa tipa pečenja na tiganju.

Očigledno je da su svi nepristojni opisi života u hrišćanskom paklu sračunati za ljude sa primitivnom maštom i imaju jedan jedini cilj – da uplaše čoveka koji živi na zemlji.

A i zašto bi čovek težio ka hrišćanskom raju? Pa čovek je jednom već bio u tom raju, i jevrejski bog ga je otud isterao, isterao nepravedno i nemilosrdno. Znači, može opet da ga istera ni za šta. Ako pojedješ neku pogrešnu jabuku kod njega – »dobri« bog te uhvati za šiju i izbací.

Kad bi raj i pakao bili privremena pristaništa čoveka, onda bi u tome mogao biti neki smisao. U slučaju vremenske beskonačnosti pakla i raja gubi se smisao.

Mnogobožačka ideja višekratnog života, pretvaranja (reinkarnacije) i prelaza iz jednog sveta u drugi ne samo da je pametnija već je i interesantnija od hrišćanskog beskonačnog raja i pakla. Onaj ko se ozbiljno bavi jogom, može se uveriti u istinost te ideje na sopstvenom iskustvu.

Kao zaključak, podsetimo iz prethodne glave, da su u hrišćanskom raju normalni muškarci svi bez očiju, bez ruku i bez nogu, a sa očima, rukama i nogama samo su impotenti, pederi i uškopljenici.

Dragi hrišćani! Prijatan Vam odmor u Vašem hrišćanskom raju!

7. JEDNOBOŠTVO (MONOTEIZAM) I MNOGOBOŠTVO (POLITEIZAM)

Koreni jednobojstva i komunizma

Rašireno je mišljenje da su Jevreji prvi izmislili jednobojšku (monoteističku) religiju. Ustvari jednobojšku religiju nisu izmislili Jevreji, već je ona izmišljena za Jevreje. Istorijski prvi monoteista je bio egipatski faraon Amenhotep IV (1389-1358.g. pre n.e.), koji je svoje ime promenio u Ehnaton (onaj koji je ugodan bogu Atonu). Ehnaton je bio revolucionar i sproveo je grandioznu revoluciju u religioznom, svetovnom i ekonomskom životu Egipta. Kao svi »profesionalni revolucionari« Ehnaton je, prema Klomovu (8), imao sve osobine fizičkog izroda: figuru hermafrodita (veoma široke ženske kukove i isturene grudi); nepravilan, iskrivljen i izdužen oblik glave, koju je on skrivao ispod specijalne kape; veoma tanak i slab vrat. Očigledno je da to degenerativno urođeno telo Ehnatona nije moglo da vodi poreklo od dvoje Egipćana čiste krvi.

Ako pogledate Bafometa – simboličan satanistički lik đavola i uporedite Bafometa sa Ehnatom, sličnost će biti više nego očigledna. Prema savremenim podacima Ehnaton i njegova sestra-žena Nefertiti bili su predstavnici vanzemaljske satanističke civilizacije iz sazvežđa Sirijusa. Ehnaton je bio oženjen rođenom sestrom Nefertiti, koja je imala isto tako izrođenu glavu (sakrivenu ispod specijane kape) i tanak dug vrat. I sve njihove kćeri su imale iste osobine degenerika. Naravno, Jevreji su propagirali Nefertiti kao simbol ženske lepote. Sve je tako, kako je prihvaćeno kod Jevreja: unakaženo treba da se smatra lepim.

Ehnaton je zabranio znanja o mnoštvu Bogova i zabranio je glavnog Boga Egipta – Boga sunca Amona. Umesto Amona Ehnaton je propagirao jednog jedinog boga – boga sunčevog diska Atona. Ehnaton ne samo da je potpuno zabranio pominjanje Boga Amona, već je i zabranio da se izgovara i piše na papirusu i kamenu samo ime Amona. Ali to mu je bilo malo. Ehnaton je jedan od prvih počeo da prerađuje istoriju. »On je naredio da se na hiljadama spomenika kulture obriše i uništi ime Amona. Na zidove, na stubove, u dubinu grobnica – svuda se upiralo oštro oko Ehnatonovih ljudi da neumoljivo obrišu ime Boga Amona i Boginje Mut, njegove supruge. Razbiti ime Boga – značilo je ubiti njegovu dušu, svesti na nulu njegove pobede i osvajanja« (60, s. 49). To je predstavljalo preradu i falsifikaciju čitave istorije Egipta. Svetilišta drevnih egipatskih Bogova bila su oskrnavljena i opljačkana.

Ehnaton nije trpeo drugačija mišljenja, slobodu informacije, težio je ka koncentraciji vlasti, bio je jedan od prvih ideologa komunizma. Ehnaton nije mogao dugo da se izživljava nad Egiptom. Nakon 16 godina je svrgnut i na vlast je došao Tutanhamon. Atonovi hramovi su takođe srušeni, a ime Ehnatona ne samo da je podvrgnuto ismejavanju, već je i zabranjeno da se pominje. Nazivali su ga »svrgnuti zločinac Ahetaton« (60, s. 63).

Ali na opštu žalost, delo »svrgnutog zločinca« Ehnatona, nije umrlo. Duhovni učenici i naslednici Ehnatona postali su drevni Jeseji, koji su živeli u komunama. Kod drevnih Jeseja kasnije je stažirao satanista Isus Hristos.

Principe drevnih Jeseja uzeo je za osnovu osnivač Bavarskih Iluminata Adam Vajshaupt i razradio strogo poverljiv dokumenat pod nazivom »Novi zavet satane« (61, s. 23). Preuzevši od Vajshaupta osnovne principe 5 godina pre izlaska komunističkog Manifesta, Teodor Dezami je izdao knjigu »Kodeks zajedništva«. Satanisti i masoni 31.stepena Karl Marks i Fridrih Engels pažljivo su prepisali od Dezami sve komunističke principe i sve to izložili u svom Manifestu komunističke partije. Upravo zbog te knjižice su prolivene reke krvi. Iza svega toga nevidljivo stoji Ehnaton. A iza Ehnatona stoji satana Lucifer (bukvalno značenje »nosilac svetlosti« ili »jutarnja zvezda«). Lucifer ima još jedno ime – Oziris. Prema verovanjima drevnih Egipćana Oziris je bila zvezda koja je pala na zemlju. A Oziris (Lucifer) je došao iz sazvežđa Sirijusa. To

su sve predstavnici rase Sirijusa. I sve egipatske piramide i Sfinga su usmerene prema Sirijusu.

Tako da svetska istorija nije počela juče i ima daleko dublje korene, nego što se to čini na prvi pogled.

Monoteizam (jednoboštvo) je kapitalno zatvorio znanja i unakazio raznobojnu, višepolarnu, višesnažnu sliku sveta.

Prema Bibliji otac monoteizma je Avraam. Avraam, kao i Ehnaton, je bio rodoskrnavljenik, oženjen sopstvenom sestrom Sarom (Bitisanje 20:12). Rodoskrnavljene je kod satanista – sveta stavr. Ali Avraam je pošao još dalje. On ne samo da je iskoristio svoju sestru, već je i postao njen svodnik, koji je organizovao sebi dobar život, podmećući svoju sestru-ženu Saru u krevet faraonu (Bitisanje 12:13-16) i caru Avimelehu (Bitisanje 20:2).

Zašto je izmišljen monoteizam? Prvo, radi odsecanja znanja kod naroda i zaglupljivanja rulje sa ciljem uprošćavanja upravljanja tom ruljom. Daltonisti takođe ne umeju da vide različite boje, za njih postoji samo jedna boja – crna, tako je uređena njihova glava. Ideolozi monoteizma su nastojali da programiraju ljudsku svest tako, da oni ne vide i ne shvataju svet u punoj meri, u punom obimu. Da naprave od njih duhovne daltoniste. Uzgred, kod jevrejskog »genija« Lenjina takođe su nakon posmrtno obdukcije otkrili da mu je leva moždana hemisfera trula i veličine oraha. Interesantna osobina jevrejske genijalnosti.

Jednobošci su rešili da uproste sliku sveta do najprimitivnijeg izgleda: jedan bog, jedna religija, jedna jedine istina, jedan bogom izbran narod, jedna partija, jedna vlast nad čitavom zemljom. Svuda na zemlji jedinstveni zakoni, svuda unificirane misli i jednak poredak. Prosto, tupo i lako.

Ali nije u tome najglavnije. Glavni zadatak monoteizma – to je objediniti i stati na čelo svih naroda. Da li je dobro – ujediniti čitavo čovečanstvo? U nečemu je dobro, ali je u nečemu i veoma loše. To je nesumnjivo dobro za one koji teže ka svetskom gospodstvu. **UJEDINITI I STATI NA ČELO ČITAVOG ČOVEČANSTVA.** Za čovečanstvo u celini procesi integracije i separatizma imaju i pluseve i minuse u zavisnosti od konkretne geopolitičke situacije. Naravno, zamisliti čitavu zemljinu kuglu kao jednu svetsku državu, sa unificiranim zakonima, unificiranim

tradicijama i porecima, sa jedinstvenom unificiranom religijom, sa jednim jevrejskim bogom na čelu, sa jedinstvenom vlašću židokratije nad čitavim svetom, uz odsustvo principijelne raznovrsnosti – to je, naravno, košmarna slika.

Druga krajnost – da svaki narod ima svoju državu, kod svih različiti zakoni, različite religije, različit moral, različite tradicije, sve različito. Takođe nije dobro. Dobra je zlatna sredina, koja se formira u procesu istorijskog razvoja, uz viševekovno praktično iskustvo, nastalo zbog političke borbe i političkih kompromisa.

Pre jednobojstva na zemlji mnogo hiljada godina je dominiralo mnogobojstvo i zajednička vedska religija (od reči VEDATI, to jest znati). Primetimo da su terminom »mnogobojstvo« Jevreji nazivali ne jednu religiju, već sve one religije, koje nisu bile jevrejske. Sam termin »mnogobojstvo« (na ruskom »jezičestvo« - prim.prev.) dolazi od reči »jezici« i označavao je religije naroda koji imaju drugačije jezike, religije drugih naroda.

Ustvari mnogobojstvo – to je nacionalna raznovrsnost vedizma – jedinstvene religije za sve mnogobošce. Ali Jevreji se trude da ne razlikuju opšti koren vedizma i nacionalne raznovrsnosti – mnogobojstva. Za njih je sve to jedno isto – mnogobojstvo. I stvarno, u vedizmu i u svim mnogobojstvima bog nije jedan, bogova je mnogo.

Ipak Jevreji nisu dosledni u svom jednobojstvu. Prvo, hrišćanski Bog – to nije opštečovečanski Bog, to je čisto jevrejski bog, koji se brine samo o Jevrejima, a drugim narodima čini svakakve gadosti. A ko će se onda brinuti o drugim narodima, njima su takođe potrebni svoji Bogovi, pošto je jevrejski Bog hteo na njih da pljuje.

Drugo, u Bibliji jevrejski Bog Jegova (Jahve) se bori sa Bogom Vaalom i Bogom Astartoj i pobeđuje ih. Ipak, ako je Bog jedini i drugih Bogova nema, s kim se onda on borio, i koga je to on pobeđio, i odakle su oni došli, ti drugi Bogovi? Ako je jevrejski bog pobeđio mnogobožačke Bogove, to ne znači da ih je on uništio. Bogovi su besmrtni, i jevrejska pobjeda nosi privremeni karakter. Život je promenljiv.

Pobeđeni mnogobožački Bogovi u Eri Vodolije ponovo će se ispuniti prvobitnom arijskom snagom i udaviće jevrejskog đavola.

Treće, ako tokom čitavih svih svetih pisama Jedinstveni Bog gnevno priziva da se ne veruje u druge Bogove, onda znači za njegovu ljubomoru

postoje razlozi – drugi Bogovi realno postoje, inače zašto bi se on tako trzao.

Četvrto, sama reč »Elohim« kojom se na različitim mestima naziva bog, bukvalno ne označava boga, već bogove u množini.

I dalje: peto i deseto.

Hrišćani, formalno priznavajući samo jednog Boga, ipak civilizaciju Bogova ne popunjuju samo jednim bićem. Postoji kod njih i đavo, koji ima snagu da se bori sa samim bogom.

Zatim, odnekud nepoznato pojavljuju se anđeli. Odakle su oni došli? Ko su oni? Kakve su njihove mogućnosti? Biblija na takva pitanja ne odgovara. Jasno je jedno, ta bića su iznad ljudi – to je iz sveta bogova. Bog, đavo, anđeli, arhanđeli, serafimi, heruvimi, apostoli, bogorodice, proroci, sveci i t.d. – to su sve božanstveni stvorovi različitog nivoa. I eto, opet smo se sunovratili u mnogoboštvo, gde postoji mnoštvo vanzemaljskih bića i među njima jedan glavni. I u bilo kom mnogoboštvu među Bogovima nema jednakosti, postoji subordinacija. Naprimer, u grčkom i rimskom mnogoboštvu Zevs (Jupiter) – to je vrhovni Bog, a Hera, Venera, Mars, Apolon, Eros i t.d. – su Bogovi drugih nivoa.

To da je jednoboštvo – fikcija i jeftina demagogija, - to je jasno svakom čoveku koji misli. Ni u jednoj religiji čistog monoteizma nikada nije bilo. Ali uvek kada neka demagogija dugo postoji, treba postaviti pitanje: »Kome je to pogodno?«.

Šta je to hrišćanstvo (i sve druge jednobožacke religije) u globalu? To je tvrdnja da je Bog – jedan. Ako u komunizmu uništavaju privatno vlasništvo, onda se monoteizam trudi da uništi sve privatne, posebne, različite Bogove kod čitavog čovečanstva.

Razlika je samo u tome što, oduzevši od naroda njegove Bogove, monoteizam preuzima vlast nad narodima preko ljudskih duša, a komunisti, oduzevši privatno vlasništvo, uzimaju vlast preko ljudskog želuca.

Još jedan veoma važan momenat. Ako je Bog kod svih ljudi jedan, a oni su njemu slični, onda su, prema tome, svi ljudi od rođenja JEDNAKI jedni drugima. Eto odakle je ponikao princip jednakosti ljudi.

Kod komunista i masona ideja jednakosti zvuči kao »jednakost i bratstvo«. Komunisti su usađivali tu jednakost žestokom silom, trudeći se

da likvidiraju nejednakost, da izjednače siromašne i bogate, unište razliku između grada i sela, između umnog i fizičkog rada, između muškarca i žene. Reke krvi su prolili radi tog poročnog principa »jednakosti«. I porušili su čitavu viševjekovnu socijalnu strukturu društva i razrušili čitavu ekonomiju, čitavu kulturu, svo bogatstvo života, pošto jednakost može biti samo u siromaštvu. Eto do čega dovodi poročna ideja Jedinog Boga.

U mnogoboštvu nema niakakve jednakosti. Društvo je imalo kastinsku, a kasnije stalešku organizaciju. Bogova ima mnogo, i različite socijalne grupe imaju svoje boženske pokrovitelje. Umesto principa jednakosti gospodari princip »Svakome svoje«.

Kada Jevreji čuju princip »svakome svoje«, oni počinju da viču: »Fašisti, fašisti. Ta parola je bila napisana na kapiji koncentracionog logora Buhenvald«. Pa šta, ako je ta parola bila negde napisana? Zar se istinitost parole određuje time, gde je ona napisana ili nije napisana? Da je na kapiji Buhenvalda bilo napisano » $2 \times 2 = 4$ «, zar bi to bila netačna tvrdnja?

Vidimo da je kod različitih religija odnos prema ljudskoj jednakosti suprotan. Kakvo istinski stoje stvari? Na to pitanje odgovara nauka, koja u oblasti svoje kompetencije uvek ima prioritet nad religioznim mišljenjem. Savremena nauka odgovara nesumnjivo – princip jednakosti ljudi nije ispravan.

SVI LJUDI SU OD ROĐENJA NEJEDNAKI. To nije parola, to je naučna činjenica.

Nisu jednaki ni po umnim, ni po fizičkim, ni po psihičkim, ni po moralnim sposobnostima. To je makar dokazala genetika, koja je sahranila princip jednakosti, jasno dokazavši da svi ljudi od rođenja imaju različit genotip.

I dijapazon te nejednakosti je dosta veliki. Eto u čemu je realna istina nezavisno od toga da li nam se ona sviđa ili ne. Sada je već genetika dokazala nejednakost ne samo ljudi, nego i nacija i rasa. Kod različitih nacija i rasa različit je genotip.

Kada su komunisti proganjali genetiku, nazivajući je fašističkom i rasističkom lažnom naukom, onda oni to nisu činili iz gluposti i ne zato što nisu imali šta da rade. Ti njihovi postupci su bili potpuno dosledni i neizbežni. Genetika je rušila osnovu komunizma, izbijajući mu centralni blok, - princip jednakosti. Zato su hrišćani i komunisti shvatali da je

genetika za njih nepodnošljiva. I morali su da biraju: ili genetika sahranjuje hrišćanstvo i komunizam kao lažne religije, ili komunizam i hrišćanstvo objavljuju genetiku lažnom naukom. Naravno, oni su odabrali poslednje.

Ustvari pravedna je samo jednakost mogućnosti, a ona za ljude koji su nejednaki od rođenja automatski dovodi do nejednakosti rezultata, do socijalne i ekonomske nejednakosti, do pojave siromašnih i bogatih i t.d. I to je normalno, to odgovara realnoj, a ne izmišljenoj prirodi čoveka. Ovde je najglavnije to, da socijalna nejednakost ne bude prekomerna i da najniži nivo života bude dostojan, za razliku od situacije koju su Jevreji i masoni veštački stvorili uoči revolucije u Rusiji 1917.g. i na kojoj su Jevreji pametno odigrali svoju igru.

Hrišćanaski »jedinostveni« Bog je stvorio ženu navodno od rebra muškarca. Može li se verovati u to? Ne. Zašto? Pa zato što to protivreči nauci, posebno genetica koja jasno dokazuje da svi ljudi imaju različit genetski fond. A u rebru bilo kog muškarca geni su apsolutno isti kao kod muškarca u celini. Odakle potiče ta genetska raznovrsnost ljudi? Osim toga u rebru Adama su geni muškarca, to jest Eva bi trebala da bude muškarac. Ili je taj mit – laž, ili ipak Bogova ima mnogo, i Bogovi su genetski različiti. Onda su, naravno, i ljudi od tih Bogova različiti, sa različitim genetskim fondom.

Čak i osnovnih boja ima 7: crvena, narandžasta, žuta, zelena, tamno plava, svetlo plava, ljubišasta. Odakle potiče ta raznovrsnost?

Poštovani čitaocē! Hajde da pogledamo na svet i zamislimo se nad nekoliko jednostavnih pitanja. Da li postoji jedan jedini čovek? Ne, ne postoji, ima mnogo i različitih ljudi. Da li postoji jedna jedina životinja? Ne, ne postoji, životinja je veoma mnogo. Da li postoji jedna jedina biljka? Ne, ne postoji, biljaka je veoma mnogo. I tako dalje. Eto, tako je uređen naš svet. Pa kako je onda odjednom moguće pretpostavljati postojanje jedinog boga?

Pitanje o tome, da li je Bog jedan ili je Bogova mnogo, ima ne samo religiozno već i naučno značenje. Uzmimo recimo fiziku. Šta je to Bog sa tačke gledišta fizike? To je pre svega neka objektivna svetska sila. Za vreme Ajnštajna naučna slika fizičkog sveta je bila veoma raznovrsna. Nekoliko teorija je opisivalo različite sile, koje se ne mogu svesti jedna na drugu. Pošto je Ajnštajn bio Jevrej i vernik jednobožnik, onda je on prvi

istakao ideju stvaranja jedinstvene teorije polja, gde su sve sile različita ispoljavanja jedne, univerzalne sile. Ajnštajn je radio na toj ideji oko 30 godina i ništa nije postigao. Njegovim putem idu i drugi fizičari-teoretičari. I šta? Pa ništa. Sam prilaz traženju jedne univerzalne sile je bezizlazan. Na današnji dan u fizičkom svetu postoje četiri fizička Boga koji ne zavise jedan od drugog:

- sila teže;
- elektromagnetne sile;
- slaba uzajamana dejstva;
- jaka uzajamna dejstva.

I sve to samo u fizici nežive prirode. Koliko još Bogova može da izrodi fenomen života? O tome nauka za sad malo zna. O tome zna mnogoboštvo.

Naravno, stavar nije samo u količini Bogova. Ako umesto jednog Hrista izmisle hiljadu istih takvih nitkova, onda religija od toga neće postati bolja. **Nije svaka mnogobožaćka religija dobra.** Mnogoboštvo – to je potreban, ali nedovoljan uslov za dobru religiju. To jest, ako je religija jednobožaćka, onda je ona uvek loša. Ako je religija dobra, onda je ona uvek mnogobožaćka.

Uopšte ako se pogleda dublje, onda se problem jednobožtva ili mnogobožtva upire u odnos prema ISTINI. Jednobožćke religije tvrde da postoji jedna apsolutna istina, mada nikako ne mogu da formulišu tu istinu. Maksimum na šta su jednobožćci sposobni, kada ih pitaš da formulišu njihovu jedinstvenu istinu, - to je besmislena fraza tipa: »Istina – to je bog«. Koji je to bog, iz koje religije, kojih je hiljadu, šta uključuje u sebe ta sasvim nekonkretna i neinformativna tvrdnja, na ta pitanja nećete dobiti razumne odgovore. Recimo, postoje konkretne istine, naprimer Pitagorina teorema, koja je stvorena 550 godina pre nastanka hrišćanstva. Ta istina se ne sadrži u tvrdnji »istina – to je bog«, ona je samostalna. I takvih istina ima mnogo, naprimer Njutnovi zakoni, Euklidove teoreme, Keplerovi zakoni i mnogo, mnogo drugo.

Ustvari nikakva jedinstvena apsolutna istina ne postoji. **ISTINA, kao prvo, - je višestрана, kao drugo, - konkretna, kao treće, - relativna.** Naprimer, uzmimo neku istinitu tvrdnju. Naprimer, $2 \times 2 = 4$. Ta li je to istinita tvrdnja? Da, naravno. A da li je to jedina tvrdnja? Ne, naravno.

Postoje i druge istine: $5 \times 5 = 25$; $3 \times 3 = 9$ i t.d. Istina ima mnogo, kao Bogova. To, kao prvo.

Kao drugo. Da li je ta tvrdnja ($2 \times 2 = 4$) apsolutna? Ne, naravno. Ona je konkretna i relativna. Ona je potpuno vezana za spoljni kontekst. To je tako samo u decimalnom računskom sistemu. U četvornom računskom sistemu $2 \times 2 = 10$, u trojnom sistemu $2 \times 2 = 11$, u dvojnomojnom = 100. Za nearapske cifarske sisteme (naprimer, rimske cifre) ti izrazi 2×2 su uopšte besmisleni, tamo nema ni takvih znakova.

Kao zaključak može se reći sledeće. Jedinstvena istina ne postoji. Istina je mnogo, one su konkretne i vezane za kontekst. Sve istine ne postoje odvojeno jedna od druge, već formiraju SISTEM istinskih vedskih znanja. Judohrišćanski svet oseća svoje neshvatanje sveta i nastoji da to neshvatanje kompenzira takozvanim pluralizmom. U sistemu vedskih znanja nema pluralizma, on nema smisla. Na primer, u jednom od lažnih sistema znanja $2 \times 2 = 3$, u drugom: $2 \times 2 = 7$, a u trećem: $2 \times 2 = 0$. Takvih lažnih sistema znanja je beskrajno mnogo i, ma kako ih sabirali, nikakvim pluralizmom lažnih znanja shvatanje sveta se ne može poboljšati. U vedskom sistemu znanja $2 \times 2 = 4$ i to je sasvim dovoljno za pravilno shvatanje sveta. Pluralizam jednostavno nije potreban.

Primetimo dalje da apsolutizacija nije korektna. Ista ona hrišćanska apsolutizacija dobra i zla nema smisla. Dobro i zlo nisu apsolutni, već relativni. Uzmimo jednostavniji primer. Mačka je uhvatila i pojela miša. Da li je taj postupak dobar ili loš? To zavisi od tačke gledišta. Za nekoga je dobro, a za nekoga i loše. Sa tačke gledišta miša – to je zlo. Sa tačke gledišta mačke – to je dobro, ona može da nahrani i sebe i svoju decu. Nikave ni »opšteživotinjske«, ni opšteljudske vrednosti nećete naći.

Jednobožačke religije sve vreme govore o jedinstvenom cilju i smislu života. Pa u čemu je on – taj jedinstveni cilj i smisao života? Ništa razumno ne mogu da odgovore. Njihov smisao života je u suštini – odricanje od realnog života. Jednobožačke religije – nisu religije života, već smrti, religije mrtvih.

Ustvari u pravu je veliki Niče, koji kaže (kada se malo razviju njegove ideje): život sam po sebi nema nikakvog cilja i nikakvog smisla. Život je neutralan i nema samostalnu slobodu volje. On je – samo arena borbe za one koji imaju slobodu volje. Globalne ili lokalne ciljeve života samostalno biraju oni koji imaju slobodu volje, bilo da su to ljudi ili

Bogovi. I u zavisnosti od toga koje ciljeve bira konkretan čovek, i u zavisnosti od rezultata realizacije tih ciljeva život datog čoveka dobija jedan ili drugi smisao. Traži svoju sklonost i biraj sam sebi ciljeve u životu.

Da li treba usaglašavati svoje ciljeve sa ciljevima Bogova? Kao prvo, najpre treba shvatiti Bogove, odabrati svoje rođene Bogove i umeti razlikovati svetle Bogove od crnih. Bez shvatanja Bogova i uspostavljanja veze sa Bogovima, ciljevi Bogova će nam biti nepoznati. Kao drugo, ne možeš shvatiti samog sebe, ako ne znaš, od kojih Bogova potičeš. Koji Bogovi su ti poklonili dušu i poklonili slobodu volje. Posle toga živi svojim umom i svojom savešću. Tvoji ciljevi će se sami usaglašavati sa ciljevima tvojih rođenih Bogova. Može li se prilikom realizacije svojih zemaljskih ciljeva obraćati za pomoć Bogovima? Može, ne opterećujući Bogove glupostima, ali samo svojim Bogovima. Nikada ništa ne traži od tuđih Bogova, oni ti nikada neće pomoći. Rusi! Nikada se ne obraćajte jevrejskim bogovima. Oni će Vam uvek činiti zlo.

8. ŠTA SU TO JUDEIZAM I CIONIZAM? KO SU TO BOGOM IZBRANI JEVREJI?

*»Židovi će uništiti Rusiju«
F.M.Dostojevski*

Bilo koja ozbiljna analiza komunizma i hrišćanstva automatski se upiru u jedne iste korene – u svetsko jevrejstvo. Odatle se sve proteže. A dalje se proteže do gospodara Jevreja, a još dalje do satane.

Hajde sada da pogledamo judeizam, šta on predstavlja.

Mnogi narodi imaju sklonost ka šovinizmu. Šovinizam i rasizam Jevreja je unikalna. Jevreji su – jedini narod na svetu koji ima takvu religiju, u kojoj su oni – najviši bogom izbran narod, a svi drugi narodi – to su niže životinje, sa kojima se može postupati kako kako god i ne sme im se obraćati kao sebi ravnima.

Judeizam je utvrđen u judejskoj svetoj knjizi – Talmudu. Talmud se sastoji od 52 toma, od kojih je na gojske jezike, i to skraćeno, sa odsecanjem najnepoželjnih mesta, prevedeno samo 6 tomova. Ostalih 46 tomova je poznato samo vrhu Levita visokih stepena posvećenosti i to ne

svi odmah. O upoznavanju sa takvom, naprimer, tajnom knjigom, kao »Ibbur«, maštaju mnogi rabini iz nižih stepena. Za nas nema smisla da analiziramo čitav Talmud. Najglavnije je – shvatiti njegovu suštinu.

Uzmimo nekoliko citata iz »Talmuda« (16):

- »Slično onome, kako čovek nadmašuje životinju, Jevreji nadmašuju sve narode na zemlji«.
- »Samo su Jevreji dostojni naziva ljudi, a GOJI (nejevreji, Arijevci), vode poreklo od zlih duhova, imaju pravo da se nazivaju samo svinjama«.
- »Zabranjeno je odnositi se sa sažaljenjem prema onima, koji nemaju razuma (prema gojima)«.
- »Imovina nejevreja je kao napuštena stvar, njen pravi vlasnik je Jevrej, koji je prvi preotme. I to je pravedno, jer Bog je dao Jevrejima vlast nad životom i imovinom drugih naroda«.
- »Njihov život (goja, joga-arujevaca), o, Jevreju, u tvojim je rukama, još više njihov novac«.
- »Bog je naredio Jevrejima da daju gojima novac u zajam, ali da daju nikako drugačije, već samo uz kamatu, prema tome, umesto da im time pružamo korist, mi im činimo štetu, čak ako nam taj čovek može biti od koristi, dok prema Jevrejima mi ne treba da postupamo na taj način«.
- »Licemerje je dopustivo u tom smislu, kada Jevrej treba da izgleda ljubazan prema grešnima, neka im ukazuje počast i govori: »Ja vas volim«. To je dozvoljeno samo u tom slučaju, ako je Jevreju potreban grešnik ili ima razloga da ga se boji; u suprotnom slučaju to je greh«.
- »Zabranjeno je vraćati goji ono što je on izgubio; onaj ko vraća goji izgubljeno neće naći milosti kod boga«.
- »Tamo gde je napisano »Ne čini zlo bližnjemu«, ne govori se »Ne čini zlo goji«.
- »Izgovarajući kletvu, u sebi se mogu izgovoriti oni uslovi, pod kojima kletva neće biti važeća. Talmud dozvoljava da se postupa na taj način svaki put, kada neka gojska vlast traži od Jevreja da da neku zakletvu«.
- »Jevrej čini dobro delo kada ubija slobodoumnog, nevernika, koji odriče učenje Izraela, kao i onog ko je postao goj«.
- »Što se tiče Talmuda, onda mi priznajemo njegovu bezuslovnu nadmoć nad Mojsijevom Biblijom«.

- »Jevrej može da baci komad mesa psu, ali nikako da ga pokloni hrišćaninu, pošto je pas bolji od hrišćanina«.
- »Prolazeći mimo razrušenog hrama goja, svaki Jevrej je obavezan da izgovori: »Hvala ti, gospode, što si iskorenio ovaj dom idola««.
- »Jevrej uvek ima pravo da napada hrišćanina i da ga ubije naoružanom rukom. Jevreji koji, zahvaljujući položaju koji zauzimaju, imaju takvu mogućnost, neodložno su obavezni da predaju javnom pogubljenju hrišćane, pod jednim ili drugim izgovorom«.
- »Najbolji od goja dostojan je smrti« (Aboda zara, 26, u Tosafot).
- »Muškarac može da čini sa svojom ženom sve, što mu se sviđa, kao sa komadom mesa iz mesare«.
- »Onaj ko ignoriše reč rabina, podleže smrti« (traktat Erubin, 21:2).

I tako dalje i tome slično.

Uzgred, i danas u savremenom Izraelu (gde su navodno realizovani demokratija i ljudska prava) nejevrej, to jest goj, ne može biti ni deputat Kneseta, ni premijer ministar.

Lako se vidi da je **judeizam – zločinačka ideologija**. To nije čudno. Sam jezik ivrit – nastao je od arapskog drevnog žargona zločinačkog sveta. A rač »Jevrej« u lopovskom žargonu ivrit označava – lupež, zločinac.

Može se bez preterivanja reći da je judejsko pravo bilo tokom milenijuma i nastavlja i danas da igra ulogu glavne svetske kovačnice čitavog spektra kriminala, koji samo postoji u svetu.

Jevrejske sinagoge – to nisu samo crkve, to su škole i centri pripreme kriminalaca, centri međunarodne mafije.

Hrišćanska Biblija nije daleko otišla od Talmuda. Isti onaj jevrejski šovinizam. Ista propaganda šoviniističke teorije bogom izbranog naroda. Isto židoljublje i prezir prema drugim narodima – nejevrejima. Biblija je prožeta zabranama jevrejskog boga smešanih brakova Jevreja sa drugim narodima. Odavde, uzgred, od velikog rodoskrnavljenja i nedostatka nove krvi mnogi genetski i psihički problemi Jevreja. Biblijski Bog takođe ljudima smatra samo Jevreje, a drugi narodi za njega su isto što i životinje.

Uzmimo nekoliko citata iz Starog Zaveta Biblije.

Jevreji se obraćaju bogu: »O drugim narodima, koji su potekli od Adama, ti si rekao, da oni nisu ništa, **da su slični pljuvački**... te narode si za **ništa** proglasio...« (3 Jezdre, 6:56-57).

Biblija u Starom Zavetu stalno propagira jevrejsko svetsko gospodarstvo i jevrejski patriotizam. »Vi (Jevreji), ovladaćete narodima koji su brojniji i jači od vas; svako mesto na koje stupi noga vaša, biće vaše; niko se neće održati protiv vas« (Drugi zakon 11:23-25).

»Uvešće tebe (jevrejski narode) bog tvoj, u onu zemlju, za koju se on kleo... da će ti je dati sa velikim i lepim gradovima, koje ti nisi gradio, i sa kućama, napunjenim svakim dobrom, koje ti nisi punio, i sa izvorima, iskopanim u kamenu, koje ti nisi kopao, sa vinogradima i maslinicima, koje ti nisi sadio, i ti ćeš jesti i nasititi se« (Drugi zakon 6:10-11).

Ideje svetskog gospodarstva jevreja nad drugim narodima preko novca i finansijskog kredita u Starom Zavetu su iste, kao i u Talmudu: »... i ti ćeš davati zajmove mnogim narodima, a sam nećeš uzimati zajmove; i gospodarićeš nad mnogim narodima, a oni nad tobom neće gospodariti« (Drugi zakon 15:6).

»Daću druge ljude za tebe i narode za dušu tvoju« (Isaija 43:4).

Kada je Avraam ostario, on je zatražio od svog roba da se zakune da »ti nećeš uzeti sinu mojemu Isaaku ženu od Hananejevih kćeri, među kojima ja živim, nego ćeš otići u moju zemlju, u moju domovinu kod mog plemena, i odatle ćeš uzeti ženu sinu mojemu Isaaku« (Bitisanje 24:3-4). Kada je taj rob sa bogatstvom od deset kamila došao da kupuje Isaaku ženu Reveku, on kaže njenom bratu Lavanu: »Gospod je sasvim blagosiljao moga gospodina, i on je postao veliki: On mu je dao ovce i volove, srebro i zlato, **robove i robinje**, kamile i magarce« (Bitisanje 24:350. Iz ove epizode se vidi da biblijski (jevrejski) Bog ne samo da nije protiv ropstva, ne samo da neće da oslobodi ljude od ropstva, već i svom ljubimcu daje robove i robinje. A to su ljudi. Ali za biblijskog boga – to nisu ljudi. Oni se nabrajaju zajedno sa ovcama, volovima, kamilama i magarcima. Za Bibliju nejevreji su – isto što i životinje, kao u Talmudu.

U toj istoj glavi jevrejski bog uči Jevreje: »Sedme godine čini praštanje. Praštanje se sastoji u tome, da svaki davalac zajma, koji je dao zajam **svome bližnjem**, oprost i ne naplaćuje ga od **bližnjega svoga** ili od brata svoga, ... **od inozemca** naplati, a što bude tvoje kod tvoga brata, oprost« (Drugi zakon 15:1-3). I to vam je opšteljudski prilaz. Truli šovinizam. Odnosi prema Jevrejima i prema nejevrejima su sasvim suprotni. Uzgred, ovde, kao i svuda u Bibliji i Jevandelju vidi se, **ko je to bližnji svoj. To nije čovek uopšte, već samo Jevrej.** Tako da, kada je

napisano »Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe«, to uopšte ne znači voleti sve ljude na zemlji. To u prevodu sa jevrejskoga znači: »Neka ljubi Jevrej Jevreja«.

U glavi 14 drugog zakona Biblije jevrejski bog uči Jevreje kako se treba hraniti, i tu se vidi njegov prljav šovinizam, stih 21: »Ne jedite nikakvu mrtvačinu; daj je inozemcu, koji se zadesi u tvojoj kući, neka on jede, ili mu je prodaj, jer ti si **sveti** narod kod Gospoda Boga tvojega«. Dobar je to »sveti« narod, koji prodaje mrtvačinu nejevrejima. A još je bolji taj pogani jevrejski bog, koji uči Jevreje takvim gadostima.

Stari Zavet tera Jevreje da se nalaze u stanju stalnog rata sa drugim narodima: »Nemojte udavati svoje kćeri za za njihove sinove, i njihove kćeri ne uzimajte za vaše sinove, **i ne tražite mir sa njima za sva vremena...**« (2 Jezdri 8:81-82).

Patološko zverstvo Jevreja ne zna analoge u svetskoj istoriji. Pre ulaska u Zemlju Obećanu Mojsije šalje u izvidnicu Iisusa Navina i Haleva Jefonnina. Vrativši se, oni su počeli da pozivaju Jevreje na osvajanje sledećim izrazima: »... ne bojte se naroda ove zemlje; jer on će nam biti predat **na jedenje**« (Brojevi 14:9).

Za vreme cara Davida Jevreji su zverski i sa patološkim sadizmom uništili čitavo stanovništvo Rave Ammonitske, bacivši žive ljude pod testere, pod gvozdene maljeve, pod gvozdene sekire i **u peći za spaljivanje** (2 Carstvo 12:31). I posle toga Jevreji istupaju protiv Hitlera, koji ih je spaljivao u pećima krematorijuma. A Hitler je bio samo instrument u realizaciji Zakona Karme – zakona pravedne osvete.

Na kakve je sve gadosti spreman jevrejski narod najbolje se vidi iz priče jednog »blagočestivog« Levita, opisan u knjizi Sudija (gl.19). Taj Levit je noćio jedanput u gradu Givi, i njegovi stanovnici (sinovi Venjiaminovi) su rešili da ga siluju. Levit im je umesto sebe dao svoju ljubavnicu, i oni su se iživljavali nad njom. Iživljavali su se svu noć, i žena je dopuzala do kućnog praga i tu odležala do jutra (Sudije 9:22-26). Levit je tek ujutru prišao svojoj ljubavnici i video da je ona mrtva. On je uzeo nož, razrezao njeno telo na 12 delova i poslao u sve krajeve Izraelove (Sudije 9:29). Kakva osećanja kod normalnog čoveka mogu da izazovu postupci ovog svetog levita? Samo odvratnost. Divlja gnusnost, mračnjaštvo i sadizam. I sva ta odvratna zlodela Jevreja opisuju se u toj svetoj Bibliji.

I tako dalje i tome slično. Više ne želim da citiram Bibliju, a i nema potrebe. Slika je i tako jasna.

Hrišćani u punom obimu ne priznaju Talmud. Ipak adaptirana varijanta judeizma – Stari Zavet, koji uključuje pet knjiga Mojsijevih (Toru), jeste osnovni deo Biblije – svete knjige za hrišćane. Za svakog čoveka koji ima prirodno moralno načelo Biblija je prava gadost. A kod hrišćana ta odvratna knjiga se smatra za svetinju. Uprkos svojoj želji, hrišćani ne mogu da izbace iz Biblije Stari Zavet i da ostave samo Novi Zavet (Jevanđelje). U Starom Zavetu data je jedna, makar i zamršena, slika sveta. A u Jevanđelju slika sveta odsustvuje. Tamo se opisuju samo avanture Isusa Hrista i njegovo učenje.

Često hrišćanski popovi u ličnom kontaktu govore da je Stari Zavet, naravno, gadost, a Jevanđelje – to je sasvim drugo. To je takođe laž. **U stvari suprotstavljanje Starog i Novog Zaveta – to je jeftina demagogija.**

JEVANĐELJE (NOVI ZAVET) – JE ISTO TAKO KAO I STARI ZAVET, KNJIGA JEVREJSKOG ŠOVINIZMA.

Sve te knjige su pisali Jevreji. Junaci tih knjiga su – Jevreji. U tim knjigama je opisana istorija čisto jevrejskog naroda. U svim tim knjigama se propagira odvratna šovinistička ideja nadmoći Jevreja nad drugim narodima i prezir Jevreja prema drugim narodima.

Naprimera, Jevanđelje po Mateju, glava 15, stihovi 22-28: »I evo, žena Hananejanka, izašavši iz tih mesta, vikala je: smiluj se, Gospode, Davidov sine, moja kći je strašno pobesnela. Ali on joj nije odgovorio ni reč. I Njegovi učenici, prišavši, molili su ga: pusti je, zato što više za nama. On je odgovorio: Ja sam poslat SAMO kod uginulih ovaca doma Izraelovog. A ona, prišavši, klanjala se Njemu i govorila: Gospode! Pomozi mi. On je odgovorio: nije lepo uzeti hleb od dece i bacati ga PSIMA. Ona je rekla: Da, Gospode! Ali i psi jedu mrve, koje padaju sa stola njihovih gospodara«.

Tek posle tih reči Isus joj je rekao: »Velika je tvoja vera« i izlečio je njenu kćer.

U čemu je velika vera te žene prema gledištu rasiste Hrista? Njemu se svidelo što je ta žena priznala svoje uniženje, priznala i poverovala da je ona slična psima, i moli samo mrve sa jevrejskog stola. Šta će, takvoj

ženi se može baciti kost sa stola Izraelovog. Eto kakva vera je potrebna šovinistu Hristu.

Iz ove epizode se vidi **da je Isus Hristos, takođe kao i Mojsije, čisto jevrejski rasista i šovinista, za koga su drugi narodi jednaki psima.**

Isto kao u Starom Zavetu, Hristos propoveda za svoje učenike isti takav jevrejski patriotizam: »Ja sam Vas poslao da čekate ono, nad čime vi niste radili: drugi su radili, a vi ste ušli u plod njihovog rada« (po Jovanu 4:38).

Hrišćanstvo – to je uvek judohrišćanstvo.

Odavde i potiču koreni antisemitizma. U svim vremenima, u svim zemljama postojao je antisemitizam, koji Jevreji tako ne vole. Ah, kako nisu dobri ti antisemisti, ti prokleti fašisti, koji vređaju »jadne«, »nesrećne«, »dobre« Jevreje. A u čemu su osnovni uzroci antisemitizma? Jevreji se trude da prikažu antisemitizam kao zavist drugih naroda prema genijalnim i talentovanim Jevrejima – nadljudima, iako su vrhunci globalne jevrejske misli – Biblija Mojsijeva i Kapital Karla Marksa, sa logičke tačke gledišta remek dela tupoglavosti i dokazuju, da kod Jevreja nije sve u redu sa glavom.

Ustvari antisemitizam je – prirodna zaštitna reakcija drugih naroda od jevrejskog šovinizma. Ali Jevreji liče na svoga boga, koji za svoje greške okrivljuje druge. Nisu Jevreji krivi za to, koliko su zla oni naneli drugim narodima, već sami ti niži narodi.

Oni koji nazivaju antisemitizam šovinizmom – drsko lažu. Antisemitizam – to ne samo da nije šovinizam, već je on suprotnost šovinizmu. Antisemitizam – to je protest protiv jevrejskog šovinizma.

U jevrejskoj enciklopediji daje se sledeća definicija antisemita: »Antisemit – to je čovek koji ne voli Jevreje«. Šta se može, dobra je to definicija. A zašto i zbog čega treba da volimo Jevreje? Svaki čovek je slobodan da voli ili ne voli onoga ko mu se sviđa ili ne sviđa. Jevreji, proganjajući antisemitizam, žele da silom nametnu ljubav prema sebi. Takav postupak se u krivičnom zakonu naziva silovanjem. Tako da borce protiv antisemitizma treba pozivati na krivičnu odgovornost zbog pokušaja silovanja.

Jevreji ne vole reč »Žid« i trude se da dokažu da je korišćenje reči »Žid« – osobina nekulture. Ipak veliki A.S.Puškin nije se stideo da Jevreje

naziva Židovima (naprimer, u delu »Škrt vitez«). Tako da ova jevrejska verzija ne odgovara.

Jevrejska sredstva masovne dezinformacije i ona koje su kupili Jevreji, propagiraju misao da je antisemitizam – pokazatelj neobrazovanosti. Ali da bi se razbila ta jevrejska basna, dovoljno je navesti makar nekoliko ne jednostavno obrazovanih, već genijalnih i istaknutih ljudi antisemita: Đordano Bruno; Volter; Kant; Gete; Šiler; Henri Ford; istoričar Strabon; Ciceron; Seneka; Tacit; Napoleon; Šopenhauer; Niče; Džordž Vašington; Bizmark; Daglas Rid; Herbert Vels, Čerčil; istaknuti istoričari Egipta, Rima, Grčke, Aleksandrije; Rusi – Dostojevski; Puškin; Dalj; Čehov; Gogolj; Saltikov-Ščedrin; Mendeljejev; Blok; Rozanov; knez Svjatoslav; knez Vladimir II; Petar I; knez Gorčakov; Katarina I; Imperatorka Jelizaveta Petrovna; Nikolaj I.

ANTISEMITIZAM – TO JE POKAZATELJ VISOKOG INTELEKTA.

Kao primer može se navesti nekoliko izjava svetski poznatih ljudi o Jevrejima.

Džordž Vašington (1.predsednik SAD, 1732 – 1799), iz njegove knjige »Maksime Vašingtona«): »Sasvim je žalosno što ih ni jedna država, starija od ove, nije pokorila kao kugu društva i svog velikog neprijatelja, čijim je prisustvom usrećena Amerika«.

Muhamed (osnivač muhamedanstva, 570 – 632, iz Korana): »Ne mogu da shvatim da sve do sada niko nije izгнаo te životinje, čije je disanje slično smrti. Zar ne bi svako uništio divlje zveri, koje jedu ljude, čak ako one imaju ljudski oblik? Da li Jevreji predstavljaju nešto drugo, osim ljudoždere?«

Martin Luter (crkveni reformator, 1483 – 1546): »Strastvena želja vapijućih srca Jevreja nada se da će doći onaj dan, kada će oni moći da se odnose prema nama tako, kao što su postupali u vreme Jesfiri u Perisji. I koliko je Jevrejima bliska knjiga Jesfir, koja opravdava njihovu krvoločnost, osvetoljubivost i apetite razbojničkih nada!. Nikada sunce nije svetlelo narodu, krvožednijem i osvetničijem, koji se zanosi idejom uništenja i ugušenja ljudi druge vere«.

Petar Prvi (ruski imperator, 1672 – 1725): »Više volim da vidim u mojoj zemlji muhamedance i mnogobošce, nego Jevreje. Poslednji su prevaranti i lupeži. Oni neće dobiti odobrenje da se nasele i organizuju

svoj posao. Bez obzira na moja naređenja, oni nastoje da to ostvare potkupom mojih činovnika sa ciljem da postanu ravnopravni«.

Žan Fransoa Volter (francuski pisac, 1694 – 1778): »Jevreji nisu ništa drugo nego prezren i varvarski narod, koji je tokom dugog vremena spojio odvratno koristoljublje sa užasnim predrasudama i neugasivom mržnjom prema narodima, koji ih trpe i na kojima se oni obogaćuju«.

Bendžamin Franklin (američki naučnik i državni radnik, 1706 – 1790): »Ma gde bilo, u zemlji, u kojoj se naseljavaju Jevreji, nezavisno od njihovog broja, oni snižavaju njen moral, komercijalno poštenje, izoluju se i ne dopuštaju da se asimiluju. Ako ih mi putem Ustava ne isključimo iz SAD, onda za manje od sto godina oni će navaliti u velikoj količini, uzeće vrhunac, progutaće zemlju i promeniti oblik našeg upravljanja. Ako ih ne isključite, onda za manje od dvesta godina naši potomci će raditi na poljima, izdržavajući njih, dok će oni trljati ruke u svojim kancelarijama. Upozoravam vas, džentlmeni, ako jevreje ne isključite zauvek, Vaša deca će vas proklinjati u Vašim grobovima«.

Napoleon Bonaparta (imperator Francuske, 1769 – 1821): »Jevreje treba razmatrati kao naciju, ali ne kao religioznu grupu. Oni su nacija u sredini naše nacije. Sopstvenost čitavih sela otimaju Jevreji, oni su uspostavili kmetstvo, oni su prava jata gavranova. Siromaštvo koje izazivaju Jevreji, ne potiče od jednog individualnog Jevreja, ono je suština čitavog tog naroda. Oni su kao gusenice ili skakavci koji jedu Francusku. Jevreji su nacija spremna na najužasnije zločine«.

Franc List (mađarski kompozitor, 1811 – 1886): »Nastaće momenta kada će sve hrišćanske nacije, među kojima žive Jevreji, postaviti pitanje da li ih dalje trpeti ili deportovati. I to pitanje je po svome značaju isto tako važno kao i pitanje o tome da li mi želimo život ili smrt, zdravlje ili bolest, socijalni mir ili stalne nemire«.

Henri Ford (američki autoritet automobilske industrije i pisac, 1863 – 1947), »Njujork-Tajms« 8.marta 1925.g.). »Podvrgnite kontroli 50 najbogatijih jevrejskih finansista, koji finansiraju ratove radi sopstvenog prihoda, i ratovi će nestati«.

Vinston Čerčil (engleski državnik, istupanje u predstavničkom domu 5.novembra 1919.g.): »Nema potrebe preuveličavati ulogu, koju su odigrali internacionalni Jevreji-ateisti u stvaranju boljševizma i njihovog učešća u ruskoj revoluciji. Više od toga, glavna inspiracija i pokretačka

snaga dolaze od jevrejskih vođa. U sovjetskim institucijama dominacija Jevreja više je nego poražavajuća. I glavni deo u sprovođenju sistema terora, koji je utvrdio ČK, izvršili su Jevreji i u nekim slučajevima Jevrejke. Takvu đavolsku slavu Jevreji su postigli u vreme terora, kada je Mađarskom vladao Bela Kun«.

Ovakve izjave se mogu nastaviti veoma dugo. Ali nije samo elita shvatala suštinu »bogom izbranih«. Običan ruski narod je odlično shvatao Jevreje. Može se uzeti nekoliko ruskih poslovice i izreka:

- »Đavoli i Jevreji su – deca satane«.
- »Židovu verovati isto je što i vodu sitom meriti«.
- »Židov je sit zahvaljujući prevari«.
- »Židov se boji istine kao zec bubnja«.
- »Nema ribe bez kosti, ni Židova bez pakosti«.
- »Da se ne naljuti Bog – ne puštaj Židova na prag«.
- »Židov u poslu je – kao pijavica u telu«.
- »Ko Židovu daje na volju, taj samog sebe prodaje«.
- »Ko služi Židovu – neće izbeći nevolju«.
- »Da bi izvukao koristi – Židov je uvek spreman da se krsti«.

I tako dalje. Naravno, jevrejska cenzura se potrudila da izbaci ove poslovice iz riznice narodnih mudrosti. Ove poslovice i izreke možete videti samo starim predrevolucionarnim izdanjima.

Primetimo da su gospodari Židova zainteresovani za umereni i upravljani antisemitizam. Na takvom antisemitizmu oni dresiraju Židove, zbijaju ih, teraju da se drže zajedno, čine ih zlim, agresivnijim i u celini prave od Židova bića kojima u potpunosti upravljaju. Židovske gospodare plaši samo antisemitizam u oblicima kojima ne mogu da upravljaju njime.

Unikalnost jevrejskog šovinizma se sastoji u tome, što Jevreji svoj šovinizam vešto usađuju u glave drugih naroda preko religije – judohrišćanstva. Oni koji propovedaju hrišćanstvo – vređaju i unižavaju sopstveni narod. Treba omalovažavati, prezirati i mrzeti sopstveni narod, da bi se prihvatila i propovedala ideja bogom izbranog drugog – jevrejskog naroda.

Hajde da malo razmislimo o bogom izbranim Jevrejima. Šta taj narod predstavlja sam po sebi? O seksualnim nastranostima Jevreja može se govoriti posebno, u cilju ovog rada rečeno je dovoljno.

Bliskost »bogom izbranih« Jevreja sa bogom može se prikazati na jednom primeru. Kada su rešili da razapnu Hrista, najpre su ga odveli kod rimskog vladara Pilata, i on je, nastojeći da shvati za šta hoće da ga ubiju, ustanovio da »su ga izdali zbog zavisti«. Posle toga on je pokušao da odvrati jevrejski narod od toga. To mu nije uspelo. Tada je rešio da iskoristi praznik uskrsa, gde je bio običaj da se jedan od prestupnika pomiluje. Tada je bio jedan zatvorenik, poznati bandit i ubica, koga su zvali Varava, i Pilat je predložio narodu da jednoga od njih (Varavu ili Hrista) puste. Jevrejski narod je tražio da puste Varavu, a Hrista da razapnu (po Mateju 27:11-26). I eto Vam bogom izbrani narod, njegova ljubav prema hrišćanskom bogu. Za njih je ozloglašeni bandit i ubica Varava bolji od »voljenog« Isusa Hrista.

Prema tome hrišćani bi trebali da smatraju Jevreje ne kao bogom izbran narod, već kao satanom izbran narod. Zar se može taj narod smatrati bogom izbranim? A u hrišćanstvu je zapisano da su Jevreji – bogom izbrani. Koliko je stravična ta religija – hrišćanstvo? Ružna do bezobrazluka. U njoj je sve suprotno, a igra »suprotnog« – to je omiljena igra đavola.

Pogledajmo pažljivije taj »bogom izbrani« narod. Jevreji su specifičan narod. Tipičan Jevrej – to je čovek patološki nesrećan, fanatik i despot, čovek neumerene žestine, idejni robovlasnik.

Ne slušajte lažne pesme Jevreja o demokratiji i slobodi reči. Jevreji mrze slobodu reči. Pod slobodom reči oni razumeju samo slobodu **svoje** reči. Slobodu tuđe reči mrze. Jevreji imaju zversku netrpeljivost prema drugačijem mišljenju. Da li sada u Rusiji možete slobodno kupiti u centralnim knjižarama makar »Moju borbu« Adolfa Hitlera, ne govoreći o ozbiljnijoj literaturi? O kakvoj se onda slobodi reči može govoriti? Ako su u knjizi Hitlera opisani bunilo i glupost, onda zašto se Jevreji toga boje? Glupost nije strašna. Sama ta činjenica tera na sumnju da je u knjizi Hitlera ipak opisano nešto istinsko i ozbiljno. A knjiga Hitlera – to je samo jedna od knjiga i uopšte nije najjača. Ne govori uzalud **ruska poslovice: »Židov se boji istine, kao zec bubnja«.**

Sada su se svi Jevreji upisali u demokrate. Veoma je smešno slušati bajke o ljubavi Jevreja prema demokratiji. Ideal za Jevreja je – robovlasnički poredak, gde Jevrej može ne samo da vara i nemilosrdno

eksploatiše druge narode, već i slobodno da ubija robove onda kada poželi.

Uzmimo kao primer Lejbu Davidoviča Trockog (pravo prezime Bronštejn) – najkarakterističnijeg jevrejskog komunističkog vođe. Pročitajte kasnijeg Trockog (kada je ostao u manjini) – koliko je tamo demokratije, koliko slatkih pesama o slobodi reči, o zaštiti prava manjine.

A evo raniji Trocki: »Mi treba da pretvorimo Rusiju u pustinju, naseljenu belim crncima, kojima ćemo dati takvu tiraniju, koju nikada nisu ni sanjali najstrašniji despoti Istoka. Razlika je samo u tome, što ta tiranija neće biti zdesna, već sleva, ne bela, već crvena. U bukvalnom smislu te reči crvena, jer mi ćemo proliti takve reke krvi, pred kojima će zadrhtati i pobledeti svi ljudski gubici kapitalističkih ratova. Najveći bankari preko okeana će raditi u najbližem kontaktu sa nama. Ako dobijemo revoluciju, zgazićemo Rusiju, a na njenim pogrebnim ruševinama ćemo učvrstiti vlast cionizma i staćemo sa takvom silom, pred kojom će čitav svet pasti na kolena. Mi ćemo pokazati, šta je to prava vlast. Putem terora, krvavih sauna mi ćemo dovesti rusku inteligenciju do potpunog otupljivanja, do idiotizma, do životinjskog stanja... A dok su naši mladići u kožnim jaknama – sinovi časovničara iz Odese i Orše, Gomelja i Vinice umeju da mrze sve što je rusko! Sa kakvim zadovoljstvom oni fizički uništavaju rusku inteligenciju – oficire, akademike, pisce...« (17).

Neću detaljno da opisujem odvratne osobine »bogom izbranog« naroda. Dovoljno je pročitati dobru antisemitsku literaturu (11-18). Tamo su Jevreji opisani uzduž i popreko. Ali može se pogledati još dublje. Jevreji su – dirigovana bića. Oni su – bioroboti, vojnici nekog kneza, njegovo oružje i ništa više od toga. Nisu oni izmislili algoritam svog nečovečanskog ponašanja. Oni se njime jednostavno koriste, on im odgovara.

Hajde da pogledamo činjenice. Jevreji veoma mnogo postižu u borbi za vlast i položaj u društvu. To je činjenica. Zašto se to dešava? Zato što su oni navodno pametniji od drugih naroda? Ne, to ne odgovara činjenicama, makar prema sastavu genijalnih i istaknutih ljudi čovečanstva. Njihova snaga je u jevrejskom vaspitanju, koje se bazira opet na njihovoj religiji – judeizmu.

Pogledajmo razliku između hrišćanstva i judeizma. I jedna i druga religija su logički uboge, glupe i nakaradne. Ali ako odbacimo logičku stranu judeizma, njegovu primitivnu sliku sveta, jevrejske gadosti i pogledamo samo na pragmatičnu stranu judeizma, onda je judeizam za nijansu jači od hrišćanstva.

Judeizam – to je sistem nacionalne organizacije Jevreja, koji ne traži za sebe nikakve okvire političkog života. On je pogodan za život Jevreja među svim narodima i u svim državama. Judeizam je – agresivna religija, smišljena radi preživljavanja Jevreja u bilo kojim uslovima, radi uređenja njihovog života na zemlji, razvoja volje i borbenih osobina Jevreja, častoljublja i težnje Jevreja ka vlasti, uključujući i svetsku vlast. Judeizam – to je za Jevreje patriotska, nacistička religija (čak i više od toga, rasistička i šovinistička) koja ih orijentiše prema pobjedi u bilo kojim uslovima i ma po kojoj ceni.

Hrišćanstvo je suprotno. To je antipatriotska, antinacionalna religija. To je religija razlaganja, odustajanja od borbe, odvođenja čoveka iz životne realnosti, religija poraza i demoralizacije. Kod Hrista, za razliku od Mojsija, nema ni jedne zapovesti zdravo mislećeg čoveka. Kada vidite u Jevanđelju neku pametnu zapovest koju izgovara Hrist, onda znajte: to nije zapovest Hrista, to je zapovest Mojsija (koju je Mojsije pozajmio iz mnogoboštva). Tražite njen analog u Starom Zavetu Biblije. Sve što je lično rekao Hrist, - to je paranoja i satanizam, ništa više od toga.

Religiozni dogmatičari judeizma ogromnim brojem svojih zabrana potpuno izoluju unutrašnji duhovni život Jevreja od spoljašnjih uticaja i čine taj duhovni život potpuno zatvorenim. Judeizam beskrajno caruje nad umovima Jevreja i ne daje im mogućnost da se organski sliju sa onim narodom sa kojim Jevreji žive i, više od toga, tera ih da se uvek osećaju tuđim u bilo kom narodu i u bilo kojoj državi. Svuda, u svim vremenima istorije Jevreji u najboljim i u najužasnijim uslovima života osećali su se tuđim u bilo kojoj zemlji. Samim tima judeizam je čuvar jevrejske nacionalne svesti u uslovima nepostojanja saopstvene države.

Judeizam i jeste oblik jevrejske države u bilo kojoj državi. Država u državi, a Jevreji – to je »peta kolona« u bilo kojoj državi.

U tome je koren nepomirljivog neprijateljstva prema Jevrejima sa strane svih drugih naroda. To neprijateljstvo se ne može poistovećivati sa međunacionalnom mržnjom, kakva postoji u manjem ili većem stepenu

među raznim narodima sveta. To principijelno nije ono nepoverenje i mržnja koju gaje, naprimer, Francuzi prema Nemcima ili Englezima. U mržnji prema Jevrejima postoje posebni motivi, koji imaju mesto samo u odnosu prema Jevrejima.

Istorijska je činjenica da ljudi svih nacija: Francuzi, Englezi, Poljaci, Rusi i t.d., naselivši se na teritoriji tuđeg naroda, u trećem ili četvrtom pokolenju se lako integrišu u vladajućoj nacionalnoj sredini. Jevreji se tokom nekoliko hiljada godina svuda osećaju kao strano telo, nesposobno da se integriše i asimiluje sa starosedelačkim narodom.

Pseudoliberali često savetuju vladi da likvidira sam pojam »Jevrej«. Kao da se radi o terminu. Zar će Jevrej, izgubivši svoj vekovni narodni termin, zahvaljujući tome postati Rus? Recimo da Rusi počnu da nazivaju Jevreja Rusem. Zar će zbog toga on prestati da bude u duši, u svojim verovanjima i u svom pogledu na svet pravi Jevrej? Ako se Jevrej tako lako složi da se rastane od reči »Jevrej«, onda će on još lakše da se rastane od reči »Rus«.

Još je Šopenhauer pokazao da je judeizam – materijalistička religija, koja obećava svojim pristalicama korist i jednostranu prednost na štetu drugih naroda. Propovedujući šovinizam, judeizam uči Jevreje da budu zbijeni i solidarni. Šopenhauer je pisao: »Ako u Moskvi Jevreju stanu na nogu, onda će svi Jevreji od Moskve do San Franciska da zajauču od bola«.

U početku hrišćanstvo je bilo samo nova grana (jeres) u judeizmu. Jevrejski rabini su bili dovoljno mudri da brzo shvate, da luda propovedanja Hrista razlažu narod i da je njegova religija smrtonosna zaraza. Hrista su brzo raspeli i odustali od njegove jeresi.

Ali kasnije u glavama jevrejskih prvosveštenika (levita) je ponikao novi satanski plan. Oni su rešili da jednostavno ne bacaju hrišćanstvo, već da iskoriste tu religiju u svojim ciljevima i, preradivši učenja Hrista prema svom zamislu, razbacali su tu zaraznu religiju po drugim zemljama, za druge narode. Neka hrišćanstvo razlaže arijske narode i čini ih slabijim. Tada je lakše raširiti svoju jevrejsku vlast u čitavom hrišćanskom svetu i sasvim doći do svetskog gospodarstva.

Jevreji, skriveno i aktivno propagirajući hrišćanstvo, sami za sebe ne koriste hrišćanstvo. Oni koriste hrišćanstvo za druge »niže« narode, za zaglupljivanje tih naroda, za usađivanje u njih religiozne vere u nadmoć

Jevreja, za odvođenje drugih naroda u stranu od rešenja realnih životnih problema, za ponižavanje duha Arijevaca i pretvaranje arijskih duša u duše robova.

Mislite, hrišćani, o spasenju svojih duša! Mislite više, dok za vreme Vaših ludačkih razmišljanja Jevreji preotmu vlast, novac, sopstvenost, sredstva masovne informacije i sve ostalo. Šta će Vama novac? Oni će Vam uništiti dušu. Slušajte Hrista: »Ne može se služiti Bogu i Mamoni (novcu)«. Hrišćanstvo je za Jevreje jako oružje u borbi za svetsko gospodarstvo.

To da je hrišćanstvo potrebno pre svega Cionu i to, da se Cion najviše plaši preporoda mnogobožačke religije, najbolje je rekao vodeći cionista-sovjetolog M.Agurski: »Život pokazuje da je antihrišćanstvo istovremeno i pre svega antisemitizam... Sve mi to daje pravo da se obratim sa pozivom, kao jevrejskim vernicima, tako i hrišćanima, da se ujedine u borbi protiv novog mnogoboštva«. I to Vam je kraj bajke o 2000-godišnjoj mržnji judeista i hrišćana.

CIONIZAM

Šta je to cionizam? **Cionizam – to je samo politički organizacioni oblik judeizma. Judeizam je – duhovni sadržaj cionizma.**

Savremeni cionizam – to je sistem mnoštva organizacija u svim zemljama sveta, a država-metropola Izrael – baza i tačka oslonca tih organizacija.

Jedan od rukovodilaca jevrejskih komunističkih sekcija pri CK RKP(b) S.Dimanštejn 1919.g. je pisao: »Cionizam je raznolik. On lepi na sebe bilo koju teoriju. On je bio socijalno-revolucionarni, marksistički – svih nijansa. Mogli smo ga videti pod bilo kojom bojom. Iz ovoga se vidi kako jevrejski nacionalizam može da se prilagođava, kakav je on majstor u tom smislu. Ni jedan drugi nacionalizam bilo kog naroda nije došao do toga, za to su sposobni samo cionisti« (53).

Danas se međunarodni cionizam sastoji od velikih i malih, otvorenih i tajnih organizacija. Najveća i najuticajna od svih otvorenih je – Svetska Cionistička Organizacija (SCO), koja ima svoje filijale u 60 zemalja. U 69 zemalja deluje cionistička organizacija pod necionističkim nazivom – Svetski jevrejski kongres. Njoj je povereno da prodire tamo, gde je javnim

cionistima ulaz otežan ili nepoželjan. 2000 masonskih loža u 42 zemlje ima velika organizacija »Bnaj brit« (Sinovi zaveta), koja objedinjuje oko pola miliona ljudi.

Dalje idu stotine omladinskih, ženskih, dobrotvornih, kulturno-prosvetnih, sindikalnih, socijalističkih, religioznih, naučnih, studentskih, radničkih i drugih fondova, komiteta, instituta, korporacija, organizacija, društava, konferencija, saveta, liga. Drugačije rečeno, postoje sve moguće poluge i mehanizmi za sve slučajeve života. Cionistički štabovi, povlačeći jedne ili druge poluge, stavljaju u pokret odgovarajuće organizacije, koje izvršavaju postavljeni zadatak.

Neshvatanje raznolike suštine cionizma dovelo je do toga, da je u vreme sovjetskog komunizma bilo mnogo kritike cionizma. Ali nije važno samo to, šta se kritikuje, glavno je – sa kojih pozicija se kritikuje. Za vreme SSSR kritika cionizma je išla uvek sa pozicija komunizma. Tipičan primer je – knjiga J.Ivanova »Oprezno: cionizam« (58) ili knjiga »CIA protiv SSSR«, izdata u tiražu od 25 miliona. Autori sličnih knjiga nisu shvatali očevidne stvari. Nisu shvatali da je komunizam – dete i tvorevina cionizma. O tome ćemo govoriti u glavi 19 (nastanak marksizma) i u glavi 15.

Nije čudo što čitava slična sovjetska komunistička kritika cionizma nije delovala na misleći deo naroda. Misleći deo naroda je hvatala muka od komunizma, i svaka kritika »protivnika komunizma« sa pozicija komunizma izazivala je osmeh. I ne samo osmeh, već čak i simpatiju prema neprijateljima komunizma. Ustvari te simpatije nisu bile opravdane, pošto je prividna borba cionizma i komunizma – samo jevrejska igra.

Što se tiče metoda cionista, onda ne postoje takvi zločini, na koje ne bi pošli cionisti radi svog svetskog gospodarstva.

Osnovna parola cionizma glasi: »Najbolji anticionist – to je mrtvi anticionist«. Šta možemo, na to možemo samo da odgovorimo: »Najbolji cionista – to je mrtav cionista«.

Hrišćansko crkveno bogoslužnje

Hrišćanstvo se obično trudi da se suprotstavi judeizmu i često poredi judeizam sa smradom, a hrišćanstvo – sa aromatom, iako se taj smradni

aromat nalazi u jedinoj »svetoj« Bibliji i povezan je u jedinstvenu celinu. Ipak pogledajmo na hrišćansko crkveno bogoslužjenje. Šta ono propagira? Judeistički smrad ili Hristov aromat?

Jemeljanov (15) je obavio dobru analizu svih hrišćanskih službi: ponoćna služba, jutrenja, čitanja svakog sata, liturgija (u podne), večernja, večerje, krštenja, molitve, venčanja, opela, opevanja pokojnika. Nema smisla ponavljati tu analizu.

Zaključak te analize. Veći deo vremena svih tih bogoslužjenja posvećen je slavljenju judeističkih personaža: Izrael, Izrael, bog Izraela, bog Jevreja, bog Avraama, bog Isaaka, bog Jakova, Jerusalem, reka Jordan, Isaija, Mojsije, Adam, Noj, Iisus Navin, Solomon, David, Sarra, Revekka, Rahilj i t.d. i sve što je u vezi sa tom družinom-bratijom.

Važno je istaći da sama reč »Izrael« u stvari označava »koji se bori sa Bogom« (Bitisanje 32:28). A ko se bori sa Bogom? Satana. Eto ko je bog Izraela, o kome vole da pevaju hrišćanski popovi. Hrišćanstvo – to je čist satanizam.

I sva ta odvratnost sa kojom Rusija nema ništa zajedničko, svo to židoljublje i židomudrost svakog dana se usađuju u ruske mozgove. Naravno da svi oni koji idu u tu hrišćansku satansku crkvu gube i nacionalni pogled na svet, i razum, i volju, i dušu.

Naprimera, za vreme procedure venčanja ruskog para pop izriče sledeće reči: »Uzdigni se, mladoženjo, kao Avraam, blagosiljaj se, kao Isaak, i umnožavaj se, kao Jakov... i ti, nevesto, uzdigni se, kao Sarra, veseli se, kao Revekka, i umnožavaj se, kao Rahilj«. Ruskom mladom paru se daju kao primer židovki personaži sa svim njihovim odvratnim osobinama. Šta može biti ponižavajuće za nacionalnu samosvest mladih?

Hrišćanska crkva svakog dana vodi široku cionističku propagandu.

Intelekt i talenat Jevreja

Pogledajmo na intelekt Jevreja – tog »najboljeg« od svih naroda. Da li postoje filozofi svetskog nivoa među Jevrejima? Ne, ne postoje. Globalna filozofska jevrejska misao je neverovatno oskudna i svetu ništa, osim laži, demagogije i obmane, nije dala. »Najjači« jevrejski filozof Karl Marks sa logičke tačke demonstrira remek dela tupoumlja, a sa tačke gledišta istinske namene njegove filozofije – jednostavno je lupež

(primetimo da je on bio marioneta i njime su potpuno upravljali jevrejski rabini). Ko još? Među poznatijim na svetskom nivou ostalo je svaga još troje: Bergson A., Buber M. i Spinoza B. Značaj prve dvojice jednak je nuli.

Holandski filozof Spinoza – je najrazumniji od njih. Najinteresantnija je njegova misao, koja je dostojna citiranja jer se uklapa u temu ovog rada: »Slobodan čovek ni o čemu tako malo ne misli kao o smrti, i njegova mudrost se satoji u razmišljanju ne o smrti, već o životu«. Bravo Spinoza, to je njegov mudri prilaz sadašnjem i budućem vremenu. Njegov prilaz nije bio tipičan za jevrejsku filozofsku misao, i amsterdamski rabini su ga mrzeli zbog takozvanog bogohulstva, »odvojili ga i odbacili od naroda Izraela« i dugo su ga proganjali na sve moguće načine. Ali i Spinoza – takođe nije filozof ni prvog, ni drugog i čak ni trećeg nivoa. Više nikoga od filozofa nema. Uporedite sa ogromnom plejadom genijalnih filozofa Grčke, Nemačke, Francuske, Engleske i Rusije.

Od Jevreja naučnika ima mnogo natprosečnih ljudi. Ali na ulogu genija pretenduju samo trojica: Albert Ajnštajn, Sigmund Frojd i Norbert Viner. Da li su ta trojica stvarno bili geniji? Da li to nije jedna od jevrejskih prevara? Hajde da pogledamo Ajnštajna, od koga Jevreji nastoje da naprave genija svih vremena i jednog naroda.

A šta u stvari predstavlja Ajnštajn? U detinjstvu Ajnštajn je dugo učio da govori, u sedmoj godini je mogao da izgovori samo kratke fraze (74, s. 122). Čak u 9 godini je govorio veoma sporo. U politehnikumu je bio slab i običan učenik. Prosečna ocena »genija« je bila između 3 i 4.

Doktorska (magistarska prema ruskim normama) disertacija Ajnštajna »Nova definicija dimenzija molekula«, posvećena brounovskom kretanju, proglašena je pogrešnom (74, s. 124).

Radeći od 1902.g. u patentskom birou, Ajnštajn je dobio masu najnovijih aktuelnih naučnih informacija, akumulirao je i koristio napredna znanja drugih naučnika. Svoju specijalnu teoriju relativnosti on je stvorio 1905.g. Ali nije stvorio od nule. Osnovnu ideju je preuzeo od Puankarea, matematički aparat je pozajmio od Lorenca. Pošten naučnik je obavezan da se poziva na svoje prethodnike, takva je naučna etika. U svom radu Ajnštajn nije dao ni jedan citat i time samim je tuđa otkrića objavio kao svoja. U naučnom svetu to se naziva plagijatom, to jest intelektualnom krađom. To je tipičan drzak jevrejski manir.

Posle publikacije specijalne teorije relativiteta Puankare, susrevši se jedanput sa Ajnštajnom, okrivio ga je za plagijat i naučno nepoštenje. Naivni Puankare nije shvatao da za Jevreje ne postoji plagijat. Judeizam tvrdi da svo vlasništvo goja (uključujući intelektualno) – to je vlasništvo Jevreja koji ga prvi preotme. **Ukrasti tuđe i objaviti kao svoje – to je tipična metoda jevrejske genijalnosti.** Ajnštajn je mnogome naučio Jevreje. Sada su svi patentni birovi sveta puni Jevreja.

Uloga Ajnštajnovne slovenske žene – Mileve Marić (srpkinje po nacionalnosti) u stvaranju specijalne i opšte teorije relativiteta u potpunosti se prećutkuje. Ipak Mileva Marić je bila jak fizičar, i njena uloga, blaže rečeno, nije mala. Dovoljno je podsetiti da su svi ti Ajnštajnovi »epohalni« članci potpisani sa Ajnštajn-Marić (74, s.128).

Opštu teoriju relativiteta Ajnštajn je »stvorio« 1915.g. na bazi fundamentalne teorije Poljaka Minkovskog o četvorodimenzionalnom prostoru-vremenu. A Minkovski je samo razvio ideju četvorodimenzionalnog prostora Puankarea. Fundamentalnu formulu $E=MC^2$ nije smislio Ajnštajn, već njegova prva slovenska žena Mileva Marić. Tako da u osnovi čak najvećih jevrejskih »genija« leže ukradene tuđe ideje, izdate kao svoje. Ajnštajn je, naravno, uložio i svoj rad i nešto postigao. Ali šta je ispalo? Opšta teorija relativiteta puna je apsurdna i logičkih protivrečnosti, i Ajnštajn nije mogao da se izbavi od tih protivrečnosti. Primetimo da je već 1916.g. Ajnštajn ostavio svoju ženu Milevu sa troje dece. Shvatio je da mu ona više nije potrebna. I oženio se Jevrejkom Elzom (njegovom sestrom od ujaka po majci i sestrom od tetke po ocu).

Posle toga, 30 godina radeći nad opštom teorijom polja, Ajnštajn nije postigao nikakav rezultat. Nije uspeo ni od koga da ukrade ništa ozbiljno, i nova jevrejska žena mu nije ništa pomogla. Kvantnu mehaniku Nilsa Bora Ajnštajn uopšte nije umeo da savlada. Nedostajao mu je intelekt. Eto kakva je istinita slika dostignuća čoveka, koga Jevreji propagiraju kao genijalnog naučnika broj jedan.

Kao što je poznato 1897.g. je održan prvi cionistički kongres. Tom pokretu je bila potrebna zastava. Trebalo je stvoriti i preuveličati kult neke genijalne jevrejske ličnosti – genija svih vremena i jednog naroda. U uslovima potpune jevrejske intelektualne slabosti nikoga, osim Ajnštajna, Jevreji nisu uspeali da nađu. Šta će, rešili su da ulože novac u njegovo ime i

»razvijaju« to ime do neviđenih visina. U sredstvima masovne informacije koja pripadaju, kao što je poznato, uglavnom Jevrejima, počela je masovna kampanja razvoja novog »Isusa Hrista« u fizici. Kampanja je nosila, i sada nosi sasvim bestidan i drzak karakter. Svi najsnažniji epiteti koji su pevali o slavi jevrejskog »genija« svih vremena i jednog naroda sa svih stranica novina i časopisa, poleteli su na glave čitalaca.

Od 1910.g. cionisti su sa kolosalnom upornošću isticali Ajnštajna za Nobelovu nagradu. Posle višegodišnjeg cionističkog pritiska i, naravno, »finansijske podrške« 1922.g. Nobelovski komitet je ipak dodelio Ajnštajnu Nobelovu nagradu. Pokušajte sada da pitate bilo kog apsolutista: »Za šta je Ajnštajnu dodeljena Nobelova nagrada?«. Odgovor će biti skoro jednoglasan: »Za stavljanje teorije relativiteta«. A kako je u stvari bilo? U stvari, i pored svog jevrejskog pritiska Nobelovski komitet nije mogao da izda takvu falsifikovanu verziju i dao je sledeću formulaciju: »Za otkriće zakona fotoelektričnog efekta i za radove u oblasti teorijske fizike«. Formulacija je zanimljiva. A kako je ona odgovarala realnosti? Evo kako.

Sam fotoefekat otkrio je 1887.g. H.Herc. 1888.g. fotoefekat je bio eksperimentalno proveren od strane ruskog naučnika A.G.Stoletova i on je otkrio »prvi zakon fotoefekta«, koji se zove zakon Stoletova. Prvi zakon fotoefekta se formuliše na sledeći način: »Maksimalna fotoelektrična struja direktno je proporcionalna padajućem snopu zrakova«. Stoletovu, naravno, niko nije dodelio Nobelovu nagradu. Ajnštajn je otkrio »drugi zakon fotoefekta« – »Ajnštajnov zakon«: »Maksimalna energija fotoelektrona linearno zavisi od frekvencije padajuće svetlosti i ne zavisi od njegove intenzivnosti«. I to je sav »epohalni« sadržaj »velike jevrejske genijalnosti«. Ajnštajnu se pripisuje takođe i objašnjenje mehanizma fotoefekta na osnovu kvantnih predstava o prirodi svetlosti. Ali kvantnu teoriju zračenja stvorio je u stvari M.Plank 1900.g.

I to vam je čitava slika jedne od niza velikih jevrejskih prevara. Jevreji su, naravno, najnatprosečniji narod u oblast prevare. Ni jedan narod sveta nikada nije trošio toliko snage i energije za tu svetu jevrejsku stvar.

Ajnštajn je bio aktivan cionista i borac protiv antisemitizma. Njegov cionistički pogled na svet se može izraziti na jedan jedinstveni način: ako Jevrej dobija na ispitima iste ocene, kao i nejevrej, i oba se ne upisuju na

fakultet, onda se smatra da se nevjerež nije upisao zbog sopstvene gluposti, a Jevrej – zbog antisemitizma.

Karakteristično je da je Ajnštajn aktivno podržavao homoseksualce i postavio svoj potpis za ukidanje zakona protiv nemorala.

Frojd. U zapadnom svetu je prihvaćeno da je »genijalni« Frojd otkrio nešto »genijalno« novo u psihologiji i psihoanalizi. U tom novom glavna Frojdova ideja se sastojala u tome, da je dominantna snaga u ponašanju i motivaciji čoveka seksualna energija. U stvari ništa novo Frojd nije ni otkrio. Sve njegove otrcane misli su poznate mnogobojstvu već mnogo hiljada godina. Posebno tantrizmu u Indiji, starim Dravidima i nekim budističkim školama te istine ne samo da su poznate u punom obimu. Te mnogobožacke škole imaju ne samo ta znanja, već i ogromno hiljadugodišnje iskustvo u konkretnoj praksi, koja dozvoljava da se koristi seksualna energija u različitim ciljevima. Frojd je samo zapadni interpretator mnogobožackih znanja.

U psihoanalizi Frojd je nastojao da jevrejskim nacionalnim psihološkim kompleksima i seksualnim sklonostima da svetski i opštenarodni karakter. U stvari to ne odgovara stvarnosti. Svi su narodi različiti. Za arijske narode jevrejski psihološki kompleksi nisu karakteristični. Sam Frojd je stajao na čelu razvratnog pokreta.

Jedini pravi naučnik od te trojice jeste N. Viner. Ali ni on nije bio sam u svojoj naučnoj delatnosti. U SSSR u to vreme te iste kibernetičke probleme uspešno je rešavao ruski naučnik Kolmogorov, koji je radio nezavisno od Vinera, i oni su praktično paralelno išli ka svojim otkrićima.

Sada su se pojavili radovi koji pokazuju realnu ulogu Ajnštajna i Frojda. U njima se razrađuje teza o tome da, dok je Marks vukao za nos ljude u socijalnoj oblasti, dotle je Ajnštajn radio to isto u oblasti fizike, a Frojd – u oblasti psihologije (38, 39).

Bez obzira na mnoštvo jakih naučnika Jevreja, među njima se nikada na pojavljuju fundamentalni mislioci takvog nivoa, kao što su ruski giganti misli: Lomonosov, Ciolkovski, Mendeljejev, Lobačevski, Vavilov, Vernadski, Čiževski, Losev i drugi. Svaki od tih giganata – to je revolucija u nauci. Mišljenje tih ljudi nije neosporno, mogu se i oni zbog nečega kritikovati, ali širine mišljenja sličnih ljudi Jevrejima u principu nisu dostupne.

Primetimo da oni jevrejski naučnici, o čijim imenima se priča, bili su pre svega organizatori i rukovodioci naučnih kolektiva. A u naučnom kolektivu veoma je lako izdavati kolektivna dostignuća grupe naučnika kao otkrića samog rukovodioca. »To je naučna škola toga i toga« – to je omiljena formula jevrejske propagande. A šta je u toj školi lično uradio Jevrej-rukovodilac? Bio je šef.

Talentovanih i istaknutih muzičara među Jevrejima ima mnogo, možda ni u jednoj drugoj naciji ih nema toliko. A velikih kompozitora? Od Jevreja-kompozitora postoje jedinačni slučajevi (čudno, zar ne?), a od poznatih na svetskom nivou mogu se samo izdvojiti: Mendelson, Geršvin i Ofenbah. Šta oni predstavljaju? Dobre kompozitore – i to je sve što se o njima može reći. Ništa više. Niko od njih ne može da se uporedi sa takvim, naprimer, genijalnim ruskim kompozitorima, kao što je Čajkovski, Rahmanjinov, Musorski, Skrjabin, Rimski-Korsakov, ne govoreći već o nemačkim gigantima kao što su Bah, Mocart, Betoven.

Veliki nemački kompozitor Ričard Vagner u svojoj knjizi »Jevrejstvo u muzici« (64) izvršio je analizu jevrejskog muzičkog stvaralaštva, uključujući stvaralaštvo Mendelsona. Zaključak je veoma interesantan: u jevrejskom stvaralaštvu potpuno odsustvuju: iskrenost, srdačnost, uzbuđenje, strast, nežnost, istančanost ukusa. Jevrejsko stvaralaštvo – to je uvek podražavanje i zabava. I samo to. Kastrirana umetnost obrezanih ljudi. To vam je rezultat obrezivanja čakri, koje su za Jevreje smislile njihove egipatske gazde (o tajni jevrejskog obrezivanja ćemo govoriti u glavi 10).

Kod tog istog Geršvina, od koga Jevreji prave velikog džez kompozitora, postoje svega tri stvari, dostojne visoke ocene: »Letnje vreme«; »Čovek koga volim« i »Osećam ritam«. Sve ostalo je – sasvim obična muzika koja ne predstavlja objekat interesovanja za čoveka sa razvijenim muzičkim ukusom. »Letnje vreme« je stvarno divno delo (da otkrijem tajnu, ja sam lično veoma volim tu temu i često je pevam). Ali ko je autor te teme? Geršvin? Ni slučajno. »Letnje vreme« – to je čista crnačka nacionalna tema. Geršvin je samo napravio njen aranžman. Uzgred, ni sam Geršvin se nije trudio da tu temu prisvoji. Ona je bila jedna od tema u njegovoj operi »Porgi i Bess« – operi o životu crnačkih kvartala, u kojoj su osnovne teme bile preuzete iz crnačkog folklora. Ali

danas Jevreji pripisuju tu temu Geršvinu. U svim notama stoji ime Geršvina. Takva je istinska jevrejska genijalnost.

Postoje li genijalni pesnici među Jevrejima? Ni jedan. Među Jevrejima u pesnike spadaju svega četiri ličnosti: Pasternak, Hajne, Mandeljštam i Brodski. Pesnika takvog nivou u svakom zapuštenom ruskom gradiću ima na desetine. Nazivati ove obične pesnike velikim mogu samo Jevreji i njihove sluge koji, nemajući ništa bolje, nastoje da veličaju svaku jevrejsku osrednjost. Najinteresantniji je bio Pasternak. Ali ipak, po čemu je interesantan? Po svojim pesničkim prevodima. Prevodi nisu loši. Pasternak je prevodio sa engleskog, nemačkog i francuskog jezika najbolje zapadnoevropske pesnike i nastojao je da pozajmi od njih pesničke likove i da ih izda kao svoje. Sličnim prevodima i pozajmljivanjima se bavio i Brodski. Ukrasti tuđe i izdati kao svoje – to je tipičan metod jevrejske genijalnosti. Ali, bez obzira na sva pozajmljivanja, i poezija Pasternaka, i poezija Brodskog ostavljaju bedan utisak. Nema kod Jevreja Božije iskre. Nije čudo što je jevrejski komitet za Nobelove nagrade dodelio »Šnobelove« nagrade i Pasternaku i Brodskom.

Naravno, ništa slično takvim ruskim genijima, kao što su A.S.Puškin, M.J.Ljermontov, S.A.Jesenjin, A.A.Fet, F.I.Tjutčev, »bogom izbrani« Jevreji nisu imali i neće ni imati.

U svoje vreme za poznatog sovjetskog jevrejskog pesnika S.J.Maršaka, koji je gotovo jedan kroz jedan kopirao stil engleskog pesnika Roberta Bernsa, smislili su sledeći epigram:

Pri svemu tome, pri svemu tome,
Pri svemu tome, pri tome.
Maršak je ostao Maršak,
A Robert Berns pesnik.

Ovaj epigram je veoma karakterističan za svu jevrejsku umetnost.

U svoje vreme sovjetsko i svetsko jevrejstvo su uzdizali takvog sovjetskog jevrejskog glumca, kakav je bio Smoktunovski. Njega su uzdizali kao najvećeg sovjetskog glumca, glumca međunarodnog nivoa. Svakom ljubitelju umetnosti je jasno da je Smoktunovski osrednji glumac, uz to psihički ne sasvim zdrav. Kod ljudi sa visokim ukusom njegovo stvaralaštvo ništa osim odvratnosti nije moglo da izaziva.

Pogledajte istaknute ruske glumce toga vremena: Žarov, Krjučkov, Pugovkin, Andrejev, Tihonov, Ribnikov; Belov, Batalov, Papanov,

Uljanov, Samojlov, Matvejev, Bikov, Jevstignjejev; Gribov, Leonov, Solomini, Tabakov, Lanovoj, Nikulin, Šukšin, Filipov, Žženov, Nevinnij, Porohovščikov, Filatov i mnoštvo drugih. Ogromna armija divnih talentovanih i originalnih ruskih talenata. Ali oni koji imaju novac i sredstva masovne informacije, nameću društvu svoje kriterijume i svoje ocene: ispostavilo se da je najgenijalniji glumac Smoktunovski.

U najpametnije careve u Jerusalimu je spadao car Solomon, koji je, kao prvo, bio mnogobožac i poklanjao se paganskim Bogovima. Kao drugo, Solomon je imao 700 žena i 300 ljubavnica, među kojima nije bilo ni jedne Jevrejke (3 Carstva 11:1-13), a, kao treće, sam car Solomon nije bio Jevrej, već Hiber (to je jedan od semitskih naroda) (27). A, kao četvrto, otac Solomona – car David bio je u vojsci Filistimljana i hteo je da ratuje sa Izraelom (1 Carstva 29: 1-11).

Zašto Jevreji nemaju genijalne, ili prosto jake filozofe? Čitava stvar je u jevrejskom vaspitanju. Jevreje od detinjstva uče da vole čitanje, i to veoma dobro razvija intelekt. Ali veoma je važno, od čega dete počinje da čita. Jevreji počinju da uče čitanje praktično uvek od Talmuda, Tore, Biblije i tome sličnih judeističkih gluposti. Zbog toga se, sa jedne strane, u jevrejske glave kao kolac zabija generalna šovinistička ideja bogom izbranih Jevreja, jevrejska nadmoć, suprotstavljenost drugim narodima, prezir, mržnja prema njima, težnja ka gospodarstvu i težnja da druge narode učine svojim robovima. Vaspitavaju se jaka volja i borbene osobine zajedno sa usađivanjem psihologije lupeža, lopova, lažova i tirana.

Sa druge strane, čitanje judeističkih knjiga unakažuje mozak, posebno u oblasti opštefilozofskog mišljenja, pošto uči apsurdima i besmislicama i stvara kaleidoskopsku slabo povezanu bazu znanja. Posle takvog učenja Jevreji postaju intelektualni invalidi ili, još tačnije, bioroboti, to jest bića, nesposobna za samostalno razumno mišljenje. Opšta formula programiranja svesti Jevreja-biorobota je jednostavna: **»Ako proučavaš Talmud, skroz si izgubio mozak, ako si se u Bibliju zaljubio, pamet si sasvim izgubio«.**

Zašto se to dešava? Predlažem sledeću šemu i formu analogije.

Kako je izgrađen i kako radi ljudski mozak – taj neverovatan biokompjuter, nauka za sad zna malo. Poznato je da u mozgu postoje neuroni i nervna vlakna koja povezuju neurone u složenu mrežu.

Predlažem sledeći model. Kada se ljudske misli višestruko kreću (»teku«) u jednom istom pravcu (kretanje misli – to je kretanje slabih električnih impulsa po mreži nervnih vlakana), u mozgu se »utabaju« nekakve određene »staze« ili »brazde« (uspostavljaju se i više se treniraju konkretne veze među neuronima mozga). Tim samim formiraju se ustaljeni stereotipi mišljenja, a na drugim stazama (drugim vezama među neuronima) »zarasta burjan« (gube svoje sposobnosti, degradiraju ili čak odumiru). Ne govori se uzalud »ponavljanje je – majka učenja«. Višestruki trening kretanja jednih istih misli učvršćava pamćenje i stvara ustaljene stereotipe.

Onaj ko se bavio držanjem predavanja ili je bio vodič ekskurzija, taj zna, koliko je teško držati predavanje prvi put. Kada se predavanje drži stoti put, ono se odvija kao »na automatu«. Dobar vodič ekskurzije svoje ekskurzije takođe vodi na automatu i čak može paralelno da misli o nečem drugom.

Zašto se to odvija? Radi se o tome, što struktura baze ljudskih znanja i ljudskog pamćenja ima hijerarhijski i transformirajući karakter. Struktura pamćenja i struktura baze znanja čoveka zavisi, prvo, od sistema obrazovanja i vaspitanja (posebno u detinjstvu i mladosti), drugo, od frekvencije korišćenja konkretnih misli i, treće, od uzrasta čoveka. »Utabane«, često korišćene strukture mišljenja (frejme i stereotipi) spuštaju se u temelj pamćenja i čine mentalitet. Dalje čovek gleda na svet kroz prizmu svog mentaliteta. Više oko ne vidi toliko, koliko razum.

Obratite pažnju, naprimer, na tehnologiju posvećivanja u krišnaitsku religiju. Osnovni metod obraćanja novajlije u tu veru – to je ponavljanje hiljadama puta jednih istih zakletva. Ako čovek čitavog dana bude hiljadu puta ponavljao jedno isto:

»Hare Krišna. Hare Krišna.

Krišna, Krišna, Hare, Hare.

Hare Rama. Hare Rama.

Rama, Rama, Hare, Hare«,

onda na kraju dana njegov mozak neće biti takav kakav je bio ujutru. U njegovoj glavi će se protegnuti duboke »brazde« i one će se spustiti u dubinske nivoe pamćenja. Pamćenje će se restrukturirati. Zahvaljujući toj metodici ove zakletve se probijaju u bazne strukture pamćenja, i to menja bazu znanja i mentalitet. To je sa jedne strane. Sa druge strane, ta

metodika uvodi čoveka na nivo podsvesti, i, ako čovek oseti da su to Bogovi: Krišna i Rama – to su mu rođeni Bogovi, to će mu omogućiti da iz podsvesti prima informaciju i poimanje sveta, koje je ranije za njega bilo nedostupno.

Ako čovek živi sa idejama jednobožja, jednoznačnosti i jedinstvene ispravnosti (naprimer, jedan bog, jedna istina, jedna istinska religija) i ne trenira alternativno mišljenje, onda on postepeno gubi gipkost, širinu i dubinu mišljenja i sposobnost da smisli uopšte nešto principijelno novo. I to se tiče ne samo religioznog, već i bilo kog mišljenja, uključujući i naučno. To liči na mišiće u ljudskom telu. Ako se razvija samo jedna grupa mišića, a druga se ne razvija, onda čovek postaje »nesimetričan« se nenormalnom koordinacijom kretanja.

Dugotrajno i stalno religiozno jednobožjačko mišljenje (judeizam, hrišćanstvo, islam) nanose štetu intelektu čoveka. Kod čoveka degradiraju i odumiru veze među neuronima koje nikada nisu radile, čovek postaje intelektualni daltonista i tada je veoma teško vratiti ga ka širokom »višebojnom« mišljenju. Ako je čovek mlad i glava mu je još sveža, to se može nekako uspostaviti, ako je on u starijem uzrastu – to nije moguće. Pokušajte da ovu knjigu date sedamdesetogodišnjem ubeđenom hrišćaninu ili komunisti. U 90% slučajeva rezultat će biti jednak nuli, nezavisno od kvaliteta date knjige. Izgubljena je gipkost, glava je već zalemljena. Glava, kako se kaže, više ne radi.

Osim toga na mentalitet Jevreja najveći uticaj ima obred obrezivanja. O njemu ćemo govoriti u glavi 10.

I najzad, sve te religije: judeizam i hrišćanstvo, tako programiraju čovekov mozak pomoću emocija, da misli koje nisu pogodne tim religijama uopšte nikada ne teku nepotrebnim putevima. Na tim putevima se postavljaju emocionalne pregrade u vidu jakih emocija, i pre svega emocija straha. To jest ogroman i veći deo mozga judeiste i hrišćanina blokiran je emocionalnim tabuima i nikada ne radi. Kako se to čini, pogledaćemo u glavi 16 (programiranje svesti emocijama).

Videli smo da su judeizam i hrišćanstvo – religije koje se veoma razlikuju. Ipak, one su povezane u zajednički informacioni sistem. Stari Zavet (adaptiran judeizam za goje) i Novi Zavet (Jevanđelje) objedinjeni su u jedinstvenu »svetu« knjigu za hrišćane – Bibliju (1).

Kako je to moguće? Šta povezuje te religije? Ko, i najvažnije zašto ih povezuje?

Propovedi Hrista obično se vode po sledećoj šemi: »Čuli ste, šta su rekli drevni... a Ja vam kažem«. To jest njegovo učenje kao da je suprotstavljeno učenju Mojsija i učenju drevnih proroka. **Ali i pored sve vidljive suprotnosti učenja Mojsija i Hrista, oni su članovi jedne iste bande, koji igraju različite uloge u jednoj lupeškoj igri, čiji je cilj uspostavljanje svetskog robovlasničkog uređenja.** Hristos i Mojsije, ako već koristimo prevarantsku terminologiju, »igraju se tužibaba«, ili igraju igru dobrog i lošeg islednika, ili, ako uzmemo analogiju iz igre naprstka, igraju u predstavi sa različitim ulogama, ali sa jednim ciljem.

U Jevanđelju se o tome govori sasvim otvoreno (po Mateju 5:17-18): »Nemojte misliti da sam Ja došao da prekršim zakone ili proroke: Ja nisam došao da prekršim, već da izvršim. Jer stvarno vam kažem: dok ne pređe nebo i zemlja, ni jedna jota ili ni jedna crta neće preći iz zakona, dok se ne ispuni sve«. Veoma su važne ove reči: »dok ne pređe nebo i zemlja«. One pokazuju period dejstva vlasti satane – period kosmičke Ere Riba, koja se sada bliži kraju.

Judeizam i hrišćanstvo – to su dve strane moćnog ideološkog oružja za porobljavanje naroda koje se uzajamno dopunjuju, instrument preuzimanja i održavanja svetskog gospodarstva najviše jevrejske oligarhije i njenih satanskih gospodara.

Judeizam i hrišćanstvo – to su dve strane jedne monete za varanje naroda. Hrišćanstvo – za varanje nejevreja, Judeizam – za varanje Jevreja.

Jevreji i masoni se ponose time, što njima navodno pripada tajna i javna vlast nad svetom. U stvari oni su samo instrument te vlasti (istina, visoko plaćene), a vlast pripada (dok ne nastupi Era Vodolije) – knezu ovog sveta, čije oko gleda svet sa poleđine novčanice od 1 dolara SAD. Ime toga kneza je – Đavo, Satana, Lucifer.

Da li su Jevreji ljudi?

Sa tačke gledišta arijskih naroda, koje Jevreji nazivaju gojima, Jevreji nisu takav narod, kao što su drugi. Arijce zapanjuju kod Jevreja neke specifične osobine: odsustvo savesti (za Jevreje takve reči, kao što su

griža savesti, jednostavno su besmislene); odsustvo stida, pravednosti, ljudskosti, dobrote, saosećanja; sklonost ka lažima; neprirodna pohlepa; licemernost; težnja ka lupeštvu; sklonost ka zločinstvu; parazitizam; krvožednost, beskrajna težnja ka vlasti; ničim ne ograničena težnja ka bogatstvu, koje realno ne mogu da iskoriste; prezir i mržnja prema drugim narodima; odsustvo osećanja Domovine u bilo kojoj zemlji žive; težnja ka polnim nastranostima; težnja ka nastranim oblicima umetnosti.

Sve se to može izraziti jednom rečju – nečovečnost. Čime su izazvane te osobine?

Takođe nastaju pitanja: zašto Arijci pišu sleva udesno, a Jevreji zdesna nalevo, zašto su svi levi politički pokreti – pokreti Jevreja, zašto reč »Arij« (Arijac), ili na mnogobožačkom »jog«, Jevreji čitaju u vidu obrnutog satanskog »goj«?

Hajde da pogledamo da li su Jevreji ljudi ili oni predstavljaju nešto drugo? Ko su to Jevreji? Odakle su se oni pojavili i ko je učinio da oni postanu takvi? Treba otvoriti Bibliju.

Centralno mesto za razumevanje toga pitanja zauzima priča o isterivanju Jevreja iz Egipta preko Sinajske pustinje. Mojsije je vodio Jevreje po Sinajskoj pustinji 40 godina. Zašto tako dugo, jer da je on starno hteo da ih odvede od ropstva u Hanaan, onda bi do njega maksimalno trebalo ići tri nedelje? Zašto je on kružio po pustinji? Ko je to Mojsije? Zašto su se oni stalno bunili protiv njega, nastojeći da ga svrgnu? Zašto je Mojsije uvek, čak u Mikelandelovim skulpturama, predstavljen sa rogovima na glavi?

Rabini obično na ta pitanja odgovaraju ovako: »Mojsije je hteo da odumru dve generacije sa ropskom psihologijom i da se u Domovinu vrate navodno slobodni ljudi«. U tom odgovoru je poluistina. Istina je to, da je Mojsije hteo da odumru dve generacije sa određenom psihologijom (i sa ropskom, ali i sa ljudskom). Ali to, da je Mojsije hteo da učini Jevreje slobodnima – to je laž. Sa jedne strane, Mojsije je stvorio nove Jevreje sa rasističkom i robovlasničkom psihologijom. Sa druge – Mojsije ih je učinio svojim robovima. **I robovlasnici imaju svoje gospodare.** Čak više od toga, gore nego gobove. Veoma interesantno je opisan Mojsijev pohod u listu »Znanje-vlast!« br. 3 u članku »Sinajski turistički pohod« (32).

U Sinajsku pustinju je ušao jedan narod, a izašao drugi. Nisu izašli ljudi, svi ljudi su umrli u pustinji. Iz pustinje su izašli ljudi promenjenog

izgleda, »bioroboti« sa programiranim algoritmom ponašanja. Šta je sa Jevrejima radio Mojsije tih 40 godina? O tome se može napraviti nekoliko hipoteza. Ipak pored svih hipoteza, Biblija daje sledeće činjenice:

- svi Jevreji, koji su ušli u pustinju, iz nje nisu izašli i umrli su u njoj ili su ih pobili Leviti (kasta iz roda Levija);
- iz pustinje je izašao novi narod sa novim algoritmom mišljenja i ponašanja;
- Jevreji su osećali da Mojsije radi nešto loše po njih i neprestano su ustajali protiv njega, a najviša kasta – Leviti, su neprestano klali nepokorne;
- prva pohranilišta zaveta od boga razbio je Mojsije (Izlazak 32:19);
- nova pohranilišta zaveta Mojsije je dobio od bića, koje je sebe nazivalo bogom, ali koje istovremeno nije rešilo da pokaže Mojsiju svoje lice (Izlazak 33.20-21). Setimo se da je lik satane užasan i čovek ne može da ga podnosi. Eto zašto satana nije pokazao Mojsiju svoje lice, eto čije zavete je Mojsije sprovodio u život;
- u pustinji Mojsije je stvorio strukturu upravljanja Jevrejima u vidu četvorostepenog rabinata, a nad njim je on sam. Pri tom rabin (pastir Jevreja) mogao je da postane samo Levit – predstavnik roda Levita.

Primetimo, da se još pre izlaska Jevreja iz Egipta njihov legendarni Josif nije oženio običnom Egipćankom, već Asenefom – kćerkom paganskog sveštenika Iliopoljskog, i ona je rodila od njega dva sina (Bitisanje 41:50). To jest potomci Josifa – to su polujevreji, poluegipćani i najvažnije - potomci egipatskih paganskih sveštenika – služitelja kulta boga Amona. Sa tačke gledišta judeizma, osnovne jevrejske genetske osobine prenose se po ženskoj liniji i, prema tome, Josifovi potomci se ne mogu smatrati Jevrejima. Car Solomon (po nacionalnosti Hiber) takođe se orodio sa faraonom (3 Varstva 3:1), i njegovi potomci od faraonove kćeri se na mogu smatrati Jevrejima i pripadali su klanovima egipatskih paganskih sveštenika.

Otišavši zajedno sa Mojsijem u pustinju, ti potomci egipatskih paganskih sveštenika, naravno, nisu prestali da budu služitelji svoga kulta i igrali su svoju igru u tom Sinajskom »turističkom pohodu«. Oni su stajali iznad Levita i Mojsija, ali njihova aktivnost je imala skriveni i tajni karakter, kao kod svih okultista.

A još ranije u vreme 7 glednih godina Josif je u potpunosti porobio Egipćane, oteo im svo vlasništvo i stvorio prvu na svetu totalitarnu državu (čist komunizam), gde je svim vlasništvom upravljala uska kasta paganskih sveštenika (Bitisanje 47:20-21). Obični Egipćani su mrzeli Josifa, ali on je samo odigrao onu ulogu koju su mu odredili egipatski paganski sveštenici. Njemu su podmetnuli tu prljavu ulogu, i kasnije, kada im Josif više nije trebao, paganski sveštenici su ga jednostavno ubili, kako o tome saopštava Koran (Sura 40:36).

Nije isključeno da je i Mojsijeva sudbina bila slična, i on je našao svoju smrt od ruku tih istih sveštenika. Jer Mojsije je negde nestao bez traga, i njegov grob nigde ne postoji. I informacija o njegovoj daljoj sudbini je zatvorena.

Ma kako gledali na Sinajsku priču, hajde da razmislimo, ko je mogao realno da bude gospodar novostvorene religije – judeizma? Jedini pretendenti su potomci egipatskih sveštenika Boga Amona. Oni su, težeći ka svetskom gospodarstvu, ne samo stvorili novu religiju, već i prvi put u istoriji razradili i ugradili u tu religiju metodu preotimanja vlasti pomoću hladnog informativnog rata. Takvi ratovi su postali neshvatljivi i nevidljivi za obično stanovništvo. Upravo zbog toga sve do sada ta uska okultna grupa vlada hrišćanskim svetom i skoro je sasvim došla do svetskog gospodarstva.

Primetimo da je Mojsija još kao dete preuzela kćer egipatskog faraona. Mojsije je vaspitavan u porodici faraona. On je stekao sveštениčko obrazovanje i sveštениčko vaspitanje.

Zigmund Frojd u radu »Čovek Mojsije i monoteistička religija« (52) ukazuje na egipatsko poreklo imena Mojsije – Mose. Frojdova istraživanja dozvoljavaju da se napravi zaključak, da je Mojsije – visokorodni Egipćanin, sveštenik, posvećen u sve mudrosti egipatskih sveštenika. Levite Frojd smatra ili Egipćanima, ili polukrvnim srodnicima i nesumnjivo »ljudima Mojsija«, njegovim aparatom. Najverovatnije Leviti su – potomci egipatskih sveštenika po Josifu.

Perspektivno planiranje na koje smo mi navikli u SSSR za vreme 5-godišnjih i 7-godišnjih planova, rođeno je daleko ranije u Egiptu, još za vreme građenja prvih piramida. One su često građene tokom čitavog života faraona.

Posle Sinajskog turističkog pohoda i ubacivanja novih Jevreja u Palestinu, Jerusalim je postao spoljnje predstavništvo hijerarhije služitelja Amona. Pri tom značaj Jerusalima je bila daleko iznad značaja istorijskog centra – drevnog egipatskog grada Tiv (Heliopolj), pošto je Tiv stajao na svetskoj periferiji, a Jerusalim je u to vreme bio jedan od glavnih centara trgovačkih i informacionih puteva Sredozemnomorske civilizacije.

Idejno-političko perspektivno planiranje za mnoge milenijume unapred pripisuje se izraelskom caru Solomonu. Solomon je sastavio svoj plan za 3000 godine unapred. Konačan cilj toga plana je da Leviti i njihovi okultni gospodari preuzmu svetsko gospodarstvo 2000.g. Pre početka nove Ere Vodolije, nepovoljne za te sataniste.

Kakav je to judejski (satanski) algoritam ponašanja, koji je ugrađen u Jevreje tokom Sinajskog eksperimenta? Talmud i Bibliju smo već pogledali. Tamo je zadat opšti mentalitet i stvoren opšti program ponašanja Jevreja – dece đavola. Taj opšti algoritam ponašanja Jevreja se detaljizuje i razvija u zavisnosti od vremena. Tokom vremena pojavljuju se detaljnije i konkretnije verzije aktivnosti Jevreja. Jedna od varijanti toga ponašanja jesu u čitavom svetu poznati »Protokoli cionističkih mudraca«, koji su izazvali toliku buku. Mi ih u ovoj knjizi nećemo razmatrati, pošto su oni razmatrani dovoljno. Upućujem Vas kod Henri Forda (13). Pogledajmo kasniji i manje poznati dokument, koji predstavlja dalji razvoj tog istog opšteg algoritma ponašanja sinova Mojsija.

9. KATEHIZIS (PRAVILA PONAŠANJA) JEVREJA U SSSR

*(Izdato u Tel-Avivu 1958.g.
Prenosi se sa neznatnim skraćenjima)*

Jevreji! Volite jedni druge, pomažite se uzajamno. Pomažite jedni drugome, čak i ako se uzajamno mrzite! Naša snaga je - u jedinstvu, u njemu je garancija naših uspeha, naš spas i procvat. Mnogi narodi su razbacani izumrli zato što nisu imali jasan program delovanja i osećanja

lakta. Mi smo, zahvaljujući osećanju kolektivizma, prošli kroz vekove i narode, očuvali se, umnožili i ojačali. Jedinstvo – to je cilj, ono je i sredstvo postizanja cilja. Pomažite jedan drugome, ne bojte se ako Vas proglase nacionalistima. Naš nacionalizam je internacionalan, i zato je večit. U njega su otvorena vrata Jevrejima svih nacionalista, svih veroispovesti, svih partija. Istinski internacionalizam je samo onaj koji je krvnim vezama povezan sa jevrejstvom, svi ostali su – provokacija i obmana.

Formirajte svoje nacionalne kadrove. Kadrovi rešavaju sve. Kadrovi danas – to je naše sutra. Svaka laboratorija, svaka katedra, svaki fakultet treba da postanu kovačnica naših nacionalnih kadrova. Spremajte jevrejsku omladinu da prihvati tu štafetu generacija. Neka se svaka generacija nejevreja sudari sa našom duboko ešaloniziranom odbranom. Za to je potrebno što je moguće ranije isticati na rukovodeće dužnosti naše mlade ljude, dokazujući njihovu zrelost i genijalnost. Neka za sad to i nije tako, oni će sazreti na dužnosti. U naslednosti generacija je - naša snaga, naša stabilnost, naša besmrtnost.

Svet je surov, u njemu nema mesta za filantropiju. Svaki narod je – kovač svoje sreće. Nije naša dužnost da se brinemo o ruskim nacionalnim kadrovima. Ako oni ne misle o sebi, zašto mi treba da mislimo o njima? Ne uzimajte za primer Ruse i Arape, koji žive ne misleći, rizikujući. Ne očekujte milosti od prirode – naš zadatak je da ih preuzmemo.

Stvarajte svoje kolektive i tim kolektivima istiskujte nejevreje. Imajte na umu: sve visoko plaćene, uticajne dužnosti koje donose dobit – sve je to naš nacionalni dohodak. Imajte na umu da svaki nejevrej, koji je dorastao do našeg nivoa, može da zauzme mesto koje bi moglo da pripada svakome od naših.

Rusi nisu sposobni da duboko misle, analiziraju i prave duboka uopštavanja. Oni su slični svinjama, koje žive zabivši njušku u zemlju, ne sluteći da postoji nebo. Oni shvataju sve pojave suviše površno, suviše konkretno, oni ne vide činjenice njihovim redosledom, ne vide njihove veze, nisu sposobni da misle, uopštavaju i apstrahuju. Za njih je svaki slučaj – samo slučaj, ma kako se on često pojavljivao.

Sve što znaju i umeju oni, umemo i znamo mi. Ono što znamo i osećamo mi, oni ne smeju da znaju i osećaju. Sve što oni imaju, - to je njihova granica. Sve što imamo mi, - to je naše sredstvo za postizanje

višeg. Sve što oni imaju danas, - to je naše koje se nalazi kod njih na privremenom korišćenju. Naš zadatak je da uzmemo od njih ono, što nam je zaveštao bog.

Rusi su tvroglavi, ali oni nemaju dovoljno upornosti za dostizanje cilja. Oni su lenji, zato uvek žure. Sve probleme oni nastoje da reše odjednom. Oni zanemaruju sitnice radi velike odlučne pobede. Mi propovedamo taktiku malih pobeda, mada nismo ni protiv velikih. Mala pobeda je – takođe pobeda!

Rusi su zavidljivi, oni mrze svoju braću kada se izdižu iznad sive mase. Dajte im mogućnost da unište te uzdignute – i oni će ih sa zadovoljstvom uništiti. Budite uvek arbitri, zauzmite pozu mirotvoraca, štitite »nesrećne«, protiv kojih ustaje rulja, ali samo toliko koliko je potrebno da se proslavite dobrotom i objektivnošću. Malo strpljenja i vi ćete zauzeti mesto onoga koga tek što su komadali.

Rusi ne umeju da mole, oni to smatraju poniženjem, a sami su bez toga uniženi i jadni. Mi kažemo: »Svako uniženje je blago, ako ono daje koristi«. Nema amoralnih stavri, ako one pomažu jačanje i procvat našeg naroda. Cilj opravdava sredstava.

Rusi su glupi i grubi. Svoju glupost i grubost oni nazivaju poštenjem, čestitošću i principima. Nesposobnost prilagođavanja i menjanja svog ponašanja u zavisnosti od situacije, odsustvo fleksibilnosti razuma oni nazivaju »biti originalan«, »principijelan«. Goji su toliko glupi i grubi da ne umeju čak ni da lažu.

Stalno imajte na umu granice koje postavljaju sebi goji, njihovo mišljenje je ogrubelo u tim granicama. Oni nisu sposobni da izađu iz njih. U tome je njihova nesreća, u tome je naša prednost. Govorite i postupajte onako, kako ne dozvoljava njihov moral, kako ne dozvoljava njihovo poimanje. Činite ono što njima izgleda nemoguće, neverovatno. Oni neće poverovati da ste vi sposobni na reči i postupke, na koje oni nisu sposobni.

Govorite i postupajte sigurno, odlučno i agresivno, obeshrabrujuće i iznenađujuće. Više galame i lažnih reči, više nerazumljivog i pseudonaučnog. Neka razbijaju glave tražeći racionalna zrna u našim idejama, neka traže i nalaze u njima ono, čega tamo nema. Sutra ćemo mi dati novu hranu njihovom primitivnom mozgu.

Nije važno šta vi govorite – važno je kako govorite. Vaše samopouzdanje će biti prihvaćeno kao uverenost, ambicije – kao

uzdignuta pamet, manir poučavanja i ispravljanja – kao nadmoć. Uvijajte im mozak, razdražite nerve! Gušite volju onih koji vam se protive. Kompromitujte laktaše i galamdžije, huškajte samoljublje gomile protiv skeptika. U razgovorima i raspravama koristite retorske veštine koje se nalaze na granici pristojnosti. Rusi to ne mogu da izdrže dugo. Izbegavajući skandale, oni odlaze, oslobađajući vam mesto... Za njih je poseban šik da zalupe vrata i odu. Dajte im tu mogućnost! **Ljubazna drskost – to je naša deviza!**

Okrivljujte zbog antisemitizma one koji nastoje da vas razobliče. Prilepljujte im etiketu antisemita i videćete, sa kakvim zadovoljstvom ostali goji prihvataju tu verziju. Uopšteno rečeno svi su Rusi antisemiti, ali čim jednome od njih prilepите tu etiketu – on postaje nezaštićen, jer svi ostali nam ga bacaju kao žrtvu i uništavaju svojim rukama. A mi ćemo prilepiti etiketu sledećoj žrtvi.

Igrajte na kartu ruskog srdoljublja. Izigravajte siromašne i nesrećne, izazivajte prema sebi žalost i simpatiju, širite glas o narodu – večitom paćeniku, o proganjanjima u prošlosti i diskriminaciji u sadašnjosti. **Taktika »jadnog jevreja« proverena je milenijumima!** Neka Rusi imaju manje od vas, svejedno će nam pomoći da imamo više. Rusi vole da budu dobročinitelji i pokrovitelji. Uzmite od njih ono, što mogu da daju: od šugave ovce makar pramen vune!

Informišite jedni druge o svemu, što može da nam predstavlja štetu ili korist. Informacija – to je svetinja! **Novac, kadrovi i informacija – su tri kита na kojima se zasniva naše blagostanje!** Sveta obaveza, dužnost svakog Jevreja je da informiše drugog Jevreja o tome, šta nameravaju da rade goji. Danas si ti pomogao meni, sutra ću ja pomoći tebi – u tome je naša snaga.

Bog nam je zaveštao da vladamo svetom – mi vladamo njime. Naš je zadatak – da održimo svet u našim rukama. Držite u svojim rukama sredstva propagande i informacije: štampu, radio, televiziju, film. Treba i dalje prodirati u aparat partijskog i državnog upravljanja. Oko svakog pitanja formirajte društveno mnjenje, vodeći računa o našim nacionalnim interesima. Od svake sitnice se može napraviti problem, a od problema – sitnica. Ni jedan društveni proces se ne sme pustiti da teče sam. Ako nam on ne donese korist, spustite ga na kočnice ili usmerite

protiv naših neprijatelja – goja. Na čelu svakog počinjanja treba da budemo mi, da bismo mogli da ga usmeravamo u potrebnom pravcu.

U svakom kolektivu uzimajte vlast u svoje ruke i upravljajte njome u našim interesima. Administrativni i stvaralački deo proizvodnog procesa treba da izvršavamo mi. Neka goji obezbeđuju tešku, materijalno-tehničku bazu našeg stvaralaštva. Neka oni vode računa o čistoći naših prostorija i čuvaju plodove našeg rada. Neka oni ne budu više od vratara ili čistačice.

Ne dajte da se Rusi bave stvaralaštvom! To će nam uvek biti prekor. U vidu izuzetka može se dozvoliti gojima neruskog porekla. I ne bojte se da se proslavite kao nacionalisti: iluziju internacionalizma će nam obezbediti lica mešane nacionalnosti sa primesom jevrejske krvi ili, u najgorem slučaju, predstavnici nacionalnih manjina. Ako imate slobodna radna mesta – uzmite samo Jevrejina. Ako ne možete da učinite to, likvidirajte dužnost. Ako ne možete da uradite ni jedno ni drugo – uzmite Azijca. Ako takvoga nema, uzmite Poljaka, Ukrajinca ili, u najgorem slučaju, Belorusa – oni imaju svoje račune sa Rusima. Posle manje obrade oni će postati vaši saveznici.

Nemojte otvoreno rušiti spomenike ruske starine, ali ih i ne obnavljajte. Proći će godine i oni će se sami srušiti. A huligani i »ljubitelji starine« će ih razgrabiti ciglu po ciglu. Narod bez istorije je kao dete bez roditelja, i od njega se može izvajati sve, što je potrebno.

Držite pod stalnom kontrolom svaki korak uticajnih i perspektivnih Rusa. Ako ne uspete da blokirate i »osušite« mlade i perspektivne Ruse, učinite ih takvima da se njima može upravljati. Angažujte ih u svoje kompanije, stvarajte oko njih jak prsten jevrejskog okruženja, lišavajte ih kontakata i poznanstava mimo vas. Terajte ih da se žene jevrejskim ženama i tek posle toga im otvarajte »zelenu ulicu«. Pomažući takve Ruse, dajete prilog opštoj stvari naše jevrejske zajednice. Od sada je njihova plata – naš nacionalni prihod. Radi svoje dece oni će izgubiti svoja »građanska prava«, osećanja i razum, u svakom slučaju, ne mogu da budu antisemiti. Zajednički život sa jevrejskom ženom – to je jedan od načina uvlačenja talentovanih Rusa u sferu našeg uticaja i sferu naših interesa.

I poslednji savet. Budite oprezni, španska inkvizicija i nemački fašizam se ne smeju ponoviti. Gasite iskre svakog pokušaja da nas suprotstave društvu, uništavajte antijevrejske tendencije na samom

početku, ma u kom vidu one ponikle. Fašizam – nije slučajna pojava, on nastaje tamo gde mi ne ocenjujemo dovoljno težnju lokalnog naroda da bude gazda na svojoj zemlji. Fašizam potajno zri u svim narodima. Na našu sreću različiti narodi prilaze njemu u različito vreme i pod različitim nazivima.

Kupujte, otmajte i uništavajte, ne dozvoljavajte ponovna izdavanja dela, koja otkrivaju našu taktiku i strategiju, koja predstavljaju Jevreje u lošem svetlu. Narodi goji ne treba da pamte ni da znaju stvaran uzrok jevrejskih pogroma i proganjanja. Po tim pitanjima oni treba da znaju samo naše tumačenje.

Posebnu pažnju posvećujte nepokornim, tvrdoglavim, koji ne žele da saginju glave pred našim prevashodstvom, neće da rade za nas i suprotstavljaju se našoj praksi i politici. Od takvih ljudi pre ili kasnije formiraju se antisemiti. Ne dozvoljavajte da od malih antisemita izrastu veliki pogromaši! Neka oni u klici uvenu sa njihovom tvrdoglavom idejom nacionalnog dostojanstva. Razobličujte ih, kompromitujte pod bilo kojim izgovorom, bilo kojim povodom, naoružajte se protiv njih svim mogućim sredstvima. Dok su oni sami, oni neće odoleti našem kolektivizmu, našem pritisku. Neka su hiljadu puta u pravu u svojim sitnicama – svejedno oni su krivi, smetajući nam. Pozivajte ih u društvo i administraciju, vucite ih u partijske komitete, miliciju, ako može – na sud. Ako ste stariji, okrivite ih da ne poštuju starije, ako ste istog uzrasta – okrivite ih da krše princip bratstva i obavezno internacionalizma. Efikasnost ovih metoda je proverena od strane mnogih generacija. **Glavno je – optužiti. Neka se opravdavaju.** Onaj ko se opravdava, - već je pola krivac!

Ili naš poredak, ili potpuna dezorganizacija. Tamo gde žele da budu bez nas, treba da bude kaos! Činite tako da se nered nastavlja sve dotle, dok nas izmučeni goji, očajni, ne zamole da uzmemo vlast u svoje ruke i obezbedimo im miran život. Goji treba da rade pod našim rukovodstvom i da nam donose korist. Onaj ko nam ne donosi korist, treba da bude proteran. Van naših interesa nema društvene koristi. Onaj ko nije sa nama, - taj je protiv nas! Oko za oko« Zub za zub! Tako je učio Mojsije, tako su živeli naši preci. Tako ćemo živeti i mi. Osveta je – sveto osećanje, ona vaspitava karakter, potvrđuje čoveka. Istrgnite iz sebe osećanja pokornosti i smirenosti prema gojima.

Parole hrišćanskog milosrđa, poniženja i samoodricanja ostavite glupim gojima – oni su dostojni upravo toga. Među gojima propovedajte, usađujte veru da ste vi hrišćanski »dobročinitelji«, a sami ostanite u duši nepomirljivi i tvrdi. Budite u duši nepomirljivi prema našim neprijateljima! Ako im danas oprostite malu uvredu, sutra će vam naneti još veću. Sami ne navikavajte na uvrede i ne ubijajte drugima želju da vam ih čine.

Neka goji nagovaraju jedni druge da budu oprezni, umereni i fleksibilni prema vama. Neka oni oprezno uzdržavaju naš pritisak. Mi treba da delujemo odlučno i brzo, stavljajući ih uvek pred svršen čin. Nikada ne oslabljujte pritisak. Što je žešći otpor goja, time su veći naši troškovi, time veći treba da bude naš prihod i naša akumulacija. Naš današnji prihod treba da iskupi eventualne gubitke u budućim pogromima, koji se povremeno događaju u svakoj zemlji. Neka goji danas plate za ono, što će ponegde uzeti svoj deo nazad.

Uvek treba da budemo spremni da pobegnemo od gneva i mržnje goja, da odemo tamo gde će nas uzeti, misleći da ćemo oživeti ekonomiju našim kapitalima. Periodična promena zemalja u traženju povoljnijih uslova egzistencije jeste deo naše strategije. U tome se sastoji simbol »večitog žida« – Agasfera – neiscrpnog optimiste i večitog putnika. Ali mi treba da odemo, ako bude potrebno, ne siromašni i bolesni, već zdravi i bogati. Novac – to su naše noge. Mi pomeramo svoj centar teže tamo, gde je prethodno prenet naš novac, naš kapital. Ojačavši materijalno u zemljama rasejanja, pokupivši u njima sav danak, povremeno se okupljujemo u zemlji svojih predaka da bismo ojačali naš duh, našu snagu, naše simbole, našu veru i jedinstvo.

Okupljujemo se zato da bismo se ponovo razišli. I tako u svim vekovima.

Prvo treba razmisliti o originalnosti ovog dokumenta. Jevreji nikada ne razmatraju suštinu ni »Protokola cionističkih mudraca«, ni ovog dokumenta. Oni tu odmah prebacuju razmatranje na drugo i kažu: »Taj dokument je – falsifikat«. I počinju dokazivanja da nije falsifikat, a oni dokazuju da je falsifikat, i ta dokazivanja mogu da traju beskrajno dugo, odvođeći ljude u stranu od razmatranja suštine dokumenta.

Metoda prebacivanja teme razmatranja i prevođenja razmatranja u drugi tok – to je standardni metod demagogije. Nemojte mu se predavati.

Primetimo da oni, koji upravljaju Jevrejima, uopšte nisu budale i dokumenta takvog tipa se ne pojavljuju na svet u tom obliku, kada nekakav rabin donosi sličan dokument u sinagogu i kaže: »Hajde, drugovi, proučavajte i dejuvujte!«. To je suviše primitivno. Sve se radi daleko lukavije. Takva dokumenta se pojavljuju na svet na taj način, da se kasnije uvek može tvrditi, da su ta dokumenta – falsifikat. Da nikada niko jasno ne iskopa, ko je autor sličnih dokumenata.

Ali hajde da se ne predajemo provokativnim odvođenjima u stranu i setimo se jednostavne istine o tome, da je kriterijum istine praksa. Pogledajte »Protokole cionskih mudraca« i »Katehizis« i uporedite ih sa svojom praksom. Da li se Jevreji ponašaju tako ili ne? I tu više neće ostati nikakva sumnja u originalnost tih dokumenata. Uzgred, tajna porekla »Protokola cionskih mudraca« je otkrivena. Protokoli imaju staru istoriju, koja potiče od okultnih sveštenika. Ali u onom vidu, u kome su oni dospeli u ruke ruskog profesora S.Nilusa, oni su nastali posle njihove prerade od strane Rotšilda (61.s.20).

Pažljivo pročitajte »Katehizis« nekoliko puta! Taj dokument je vredan toga. On je bio napisan pre 40 godina. Danas u Rusiji mi ubiramo plodove tog satanskog plana. Kod svakog dobrog čoveka opisani algoritam ponašanja izaziva osećanja gađenja i odvratnosti. Jevreji se obično oduševljavaju mudročću i lukavstvom toga plana. I raduju se zbog toga, što im polazi za rukom da hiljadama godina obmanjuju ostalo čovečanstvo i parazitiraju na njegovom vratu. Ah, kako su lukavi i pametni ti Jevreji. Ali to im se samo čini tako.

Taj algoritam nisu izmislili Jevreji, Jevreji nisu sposobni ništa novo da izmisle. Njihov mozak je unakažen Talmudom, Torom i procesom obrezivanja. Jevreji su - samo intelektualni invalidi. Taj algoritam (ili program delovanja) se unedruje u njihovu svest preko njihovih »pastira« – rabina, za koje su Jevreji – samo stado biorobota. Primetimo uzgred, da su rabini (leviti) – ne samo elita Jevreja. To su njihovi pastiri, genetski drugi ljudi. Ljudi drugog genotipa. Leviti su – potomci okultnih drevnoegipatskih sveštenika. I nema koristi obraćati se njihovoj savesti. Oni znaju ko su oni i kome služe. A služe oni Luciferu, satani, đavolu.

Može li dobar bog da propoveda sličan moral? Da li je jevrejski bog stvarno bog ili je to satana, koji sebe naziva bogom? Pa ne kaže uzalud Hristos Jevrejima, da je njihov otac đavo (po Jovanu 8:44). Uzgred, reč »satana« – nije jevrejska reč, već haldejska i označava »mržnju«. Mržnja nejevreja prema Jevrejima – to je reakcija na satansko ponašanje Jevreja – vojske satane.

Niko od Jevreja ne razmišlja o tome šta taj, nesumnjivo veoma dobro smišljen algoritam propovedanja, čini sa njima. Šta oni dobijaju radeći po njemu? Novac, sopstvenost, vlast. A šta se dešava sa njihovim dušama? Koga od njih NEKO programira i koga od njih pravi? Prevarante, lažove, nemilosrdne parazite, dvolične, neljudske, nepravedne, nesavesne ljude bez Domovine, svuda tuđe, koje svuda mrze. I radi čega? Samo radi novca i vlasti. A da li te vrednosti vrede koliko gubici, koji se odvijaju sa njihovim dušama? I šta će sa njima biti u sledećem životu? Kakvu karmu će oni zaraditi? Jevreji ne mogu da se zamisle nad tim pitanjima. Njihov mozak je odsečen od kretanja misli u tim pravcima.

Postavlja se pitanje, da li su svi Jevreji – poznati nevaljalci ili među njima takođe ima normalnih poštenih ljudi? Naravno, ne svi. Svuda postoje izuzeci. Ali ti izuzeci nimalo ne menjaju opštu situaciju i opšte ponašanje Jevreja u celini. Jevrejski moral i sistem vaspitanja teraju Jevreje da smatraju tuđom bilo koju državu i bilo koji narod u kome oni žive. I apsolutno u bilo kojoj državi Jevreji počinju da grade svoju čisto jevrejsku državu u državi, čija je politika neprijateljska zemlji u kojoj žive i starosedeocima. Dobar Jevrej treba ili da ode u Izrael, ili da se integriše sa narodom, gde on živi. I da ne smatra sebe Jevrejem, već prirodnim delom toga naroda. A za to se treba odreći od jevrejskog morala i izabrati drugi moral. Da li Jevrej može to da učini?

Nad pitanjima ocene morala može da razmišlja samo neobrezan Jevrej. Obrezan (odsečen od Boga) Jevrej ne može da misli o takvim pitanjima, oni su van njegovog poimanja. Njemu ona izgledaju glupa ili smešna. Kakva je ovde uloga obrezivanja? Šta je to? Došli smo do odgonetanja tajne nekoliko hiljada godina.

10. TAJNA JEVREJSKOG OBREZIVANJA

Šta je to Judej? U principu Judej i Jevrej – to nije jedno isto. Judej – to je Jevrej, napunjen judeizmom. Postoje, naravno, i Jevreji bez judeizma, ali, prvo, to je krajnje retko, drugo, nikada nam nije poznato, kojom religijom je ustvari ispunjen Jevrej. Zato u ovoj knjizi između pojmova »Judej« i »Jevrej« nećemo praviti razliku.

Jedan moj poznanik Jevrej je rekao: »Jevrej – to je stanje duha«. To je veoma tačno. To je pogodak u desetku. A šta je to stanje duha? To je neki sistem stereotipa mišljenja i ponašanja. Ili, drugim rečima, neki opšti algoritam ponašanja. A odakle potiče taj opšti algoritam ponašanja? Očigledno je da je Jevrej – biće čiji je opšti algoritam ponašanja zadao neko spolja. Ili, drugim rečima, Jevrej – to programirani biorobot koji nema globalno, samostalno ponašanje. Ili, drugim rečima, Jevrej je – čovek čije samostalno ponašanje ne izlazi iz okvira opšteg algoritma ponašanja, koji je zadao neko spolja. Osnovna masa Jevreja nije svesna svoje programiranosti.

Primetimo radi pravednosti da Jevreji – nisu jedini bioroboti među ljudima. Većina ljudi se isto tako lako programira i nema samostalno mišljenje i ponašanje. Njima lako manipulišu oni koji im pune glave onim informacijama, koje su im pogodne.

Uopšte ponašanje bilo kog čoveka, njegova realna ili iluzorna sloboda volje određeni su onom informacijom, koja se nalazi unutar datog čoveka. Ona, ta informacija, i samo ona, određuju ponašanje čoveka u celini i u potpunosti. I ako neko spolja može da upravlja informacionim poljem, u kome se nalazi čovek i njegov socijum koji ga okružuje (ograničavati informaciju, falsifikovati je, davati po izboru određena potrebna znanja), i usađivati potrebnu informaciju u glavu konkretnog čoveka, onda on može bez strukture da upravlja ponašanjem datog čoveka i socijuma u celini. A sam taj čovek često nije svestan da njima upravljaju i njemu se čini da on misli i postupa samostalno. A on je samo biorobot. Instrument u tuđim rukama. Njemu niko ništa ne naređuje javno, već on čini ono, što je potrebno onome, koji njime upravlja.

U čoveku informacija globalno ima tri izvora:

Prvi – genetski;

Drugi – socijalni;

Treći – kosmički ili božanstveni.

Obim genetske informacije u čoveku je ogroman, i ta informacija dolazi od svih prethodnih generacija čoveka, od svih njegovih predaka. Ali tu informaciju čovekov razum ne prima bez korišćenja posebnih metoda. U mnogobožaćkim religijama te metode su poznate. Postoje metodike i tehnike spuštanja čoveka u dubine podsvesti i izlaženja na nivoe genetske informacije i još dalje. Ali mi u ovoj knjizi nećemo govoriti o tim metodikama. Za to postoje posebne knjige.

Genetska informacija upravlja čovekom na molekularnom i biološkom nivou »u automatu«, bez učešća naše svesti. I stvarno, mi ne razmišljamo, kako radi naše srce, pluća, jetra, želudac, mokraćna bešika. Kada i koliko treba proizvesti krvi, želudačnog soka, kada i kako treba obnoviti ćelije i t.d. Sve se to radi automatski. Na tom nivou svaki čovek je ne samo biorobot, već potpun automat. Algoritmi toga upravljanja nama u javnom vidu nam nisu jasni. Nismo čak ni obavezni da mislimo o tome. Osim toga genetska informacija zadaje osnovne stereotipove psihe.

Kosmički, ili božanstveni izvor dobijanja informacije otvoren je za izbrane ljude, običnom čoveku on praktično nije dostupan, posebno u našem vremenu – vremenu degradacije čoveka. Nekada nije bilo tako.

Socijalni izvor informacije – to je obrazovanje i vaspitanje od roditelja, škole, školskih ustanova, religioznih institucija, dostupnih knjiga, dostupnog opštenja sa ljudima, sredstava masovne informacije (dezinformacije). Među tim blokovima informacija religija je ranije imala prvi prioritet, pošto ona zadaje osnovne granice i osnovne stereotipe mišljenja. Sada prvi prioritet u obradi mozga stanovništva imaju SMI (sredstva masovne informacije), posebno televizor. Ko vlada SMI, taj programira i društveno mišljenje i, prema tome, društveno ponašanje. Što je totalitarnije društvo, što je veći monopol na informaciju, time su jači oblici programiranja svesti naroda. Time narod više liči na biorobote, naročito ako se sistematski love i teraju u zatvore oni, koji se ne predaju propagandi, kao što je to rađeno u SSSR u periodu razuzdanosti komunizma.

Samo ne treba misliti da u takozvanom slobodnom svetu gomila ne misli na nivou biorobota. I u Americi gomila je – gomila. I Amerika je – totalitarna zemlja. Jednostavno stepen totalitarnosti u Americi je za sad manji, nego u bivšem SSSR.

Pa ipak Jevreji zauzimaju posebno mesto među drugim biorobotima. U njihovom programiranju pored takvog tradicionalnog mehanizma programiranja, kao što je religija, važnu ulogu igra još jedan snažan mehanizam – obred obrezivanja.

Pre nego što shvatimo suštinu obrezivanja, pogledajmo opštu strukturu čoveka.

Šta je to čovek? Od čega se on u globalu sastoji?

Globalno čovek se sastoji od tri dela: tela, razuma i duše, i sve to je povezano u jednu celinu. Šta je to telo – jasno je. Razum – takođe je jasno – dve hemisfere mozga, kičmena moždina i nervni sistem. Duša. Ljudska duša – to nije izmišljotina popova, to je realna supstanca. Većina ljudi, razvijenih u duhovnom smislu, svoju dušu jednostavno osećaju i osećaju da je imaju. Oni ne treba u to da veruju ili ne veruju. Osim toga današnja nauka je čak naučila da meri dušu. Ljudska duša je materijalna. Ali se sastoji od materije drugog tipa – od fine materije. Ali, bez obzira na finoću te materije, njena masa nije jednaka nuli. I kada čovek umire i njegova duša napušta telo, samo telo postaje malo lakše. Savremena tehnologija je čak sposobna da meri tu masu.

Čovek ima u svom telu 7 duhovno-energetskih centara, koji se nazivaju osnovne čakre. Čakra u prevodu sa sanskrita označava točak. Čakre imaju vrtložnu strukturu i predstavljaju energetske vrtloge fine energije i imaju izgled spiralnih konusa. Preko čakre se odvija informaciono-energetsko uzajamno dejstvo ljudske duše sa okolinom. Ta znanja o prirodi čoveka judohrišćanstvo je uvek skrivalo od naroda. A sami gospodari judohrišćanstva (potomci egipatskih sveštenika) znaju ne samo to. Oni znaju veoma mnogo. Ta znanja su oni primili od Atlanta. Ali sva osnovna znanja oni drže u rukama posvećenih, skrivaju od naroda i koriste ta znanja za sopstvene ciljeve.

Sada, u periodu kraja kosmičke Ere Riba, odvija se dehermetizacija znanja, i ona postaju dostupna narodu.

Struktura osnovnih čakri je sledeća, odozdo prema gore:

Tabela 1. OSNOVNE ČAKRE ČOVEKA

Br.	Gde se	Naziv	Osnovne funkcije
-----	--------	-------	------------------

čakr e	nalazi		
1	Oko čmara	Muladhara	Preživljavanje, prijem energije kundalini
2	Polna	Svadhista	Razmnožavanje, orgazam
3	Oko pupka	Manipura	Kontrola, upravljanje, volja, vlast, ego
4	Srčana	Anahata	Ljubav, pravednost, osećanje dobra i zla
5	Grlena	Višudha	Stvaralaštvo
6	Treće oko	Adžna	Vidovitost
7	Temena	Sahasrara	Veza sa kosmičkim silama (Bogovima)

Šta je to obrezivanje? Zašto Jevrejima vrše obrezivanje osmog dana posle rođenja? Zašto baš osmog, a ne petog, ne stotog, ne hiljaditog? Na istoku neki narodi vrše obrezivanje dečacima u 12 – 14 godini, kada se mladić potpuno formirao i stupa u period polnog života. U tom obredu se može videti medicinski razlog. Zašto Jevrejima vrše obrezivanje tako rano, osmog dana posle rođenja? Dete se tek rodilo, tek se uklapa u svet oko sebe, trudi se da se u njemu adaptira i prilagodi. I odjednom u tom odgovornom periodu sa njim vrše nekakve krvave i bolne manipulacije, remeteći prirodni tok razvoja deteta, rušeći ono što su priroda i Bogovi dali detetu. Čak mačići posle rođenja odmah ne umeju da vide i počinju da vide tek kroz 10 – 14 dana. U čemu je stvar?

Stvar je u okultnim znanjima, kojima vladaju leviti i njihovi gospodari, koji sami sebi ne vrše obrezivanja. Stvar je u tome što se u tom periodu, tokom prvih 14 dana, otvaraju čakre čoveka, spremišta ljudske duše, to jest čovek se formira kao biće slično bogu i uspostavlja se veza čoveka sa kosmosom, odakle on može dalje da crpe nova znanja o dobru i zlu i dopunske snage.

Tokom prvih osam dana kod čoveka uspevaju da se otvora samo tri donje čakre: Muladhara, Svadhista, Manipura. Sve gornje čakre, počev od srčane, ostaju kod obrezanog Jevreja nerazvijene. To jest, obrezani

Jevrej – to je polučovek, čovek sa urezanom dušom i sa oštećenim radom mozga. Eto šta rade leviti – sluge satane. Upravo time, pod rukovodstvom Mojsija i okultista, oni su se bavili u Sinajskoj pustinji.

Uz pomoć obrezivanja leviti prave od Jevreja konačne biorobote, koji dalje ne podležu reprogramiranju. Biorobote, koji dalje nisu sposobni da shvate, šta je dobro, a šta zlo. Leviti prekidaju mogućnost veze Jevreja sa višim kosmičkim silama (Bogovima), uzemljuju ih i prave od njih poslušno oruđe svoje volje. Obrezivanje kod smene pokolenja vodi ka genetskim promenama.

Pogledajte vernog Judeja. Šta označava crna kapica na temenu, koju on stalno nosi? Kakav je to simbol? Simbol veoma jak. Stvar je u tome, što je za vezu sa kosmičkim silama odgovorna najviša sedma čakra čoveka – Sahasrara. Ona se nalazi upravo na temenu. I ona je kod obrezanog Judeja zatvorena. On je odsečen od kosmosa. Primetimo, uzgred, da je kod katoličkog pape kapica bela. On sebi ne vrši obrezivanje, kao i leviti – najviša kasta koja upravlja Jevrejima.

Do čega dovodi nerazvijenost gornjih čakri? Nerazvijenost Sahasrara dovodi ne samo do odsecanja od kosmosa. Ona remeti normalan rad mozga. Pravi od čoveka fanatika i dogmatika. Ako pokušate da porazgovarate sa obrezanim Judejem o opštefilozofskim temama, sudarićete se sa takvim fanatizmom, da ćete videti da se pred vama čak ne nalazi biorobot, već čisti zombi.

Čakra trećeg oka kod savremenih evropljana uopšte nije razvijena, zato njena nerazvijenost ništa ne menja. Atlanti su pomoću nje mogli da vide čak kroz zidove. Sada je to dato samo izabranima.

Jedna od glavnih čakri čoveka je – srčana čakra (Anahata). Nju osećaju praktično svi normalni ljudi. Mnoge i veoma važne stvari čovek oseća srčanom čakrom, ili, kako se obično kaže, srcem. Ne ušima i očima, već srcem. Ono može da oseća nesreću, da preživljava, pati, oseća grižu savesti, da se stidi, boji, voli, mrzi, saoseća, žali, ono oseća dobro i zlo. I svoju dušu normalni ljudi realno osećaju (a ne veruju u nju) makar kroz tu čakru. Bez razvijenosti srčane čakre čovek nije punovredan, već je tvrd i bez srca. Obrezani Jevreji su svi takvi. I ako obrezanome pričate o osećanjima toga tipa, on Vas neće razumeti. I smatraće Vas ludakom i licemerom. Isto kao da pričate daltonisti o zelenoj, crvenoj i žutoj boji. On Vas jednostavno ne razume. On nema te raznobojne osećaje.

Ako je za normalnog čoveka laž neprijatna sama po sebi, kod obrezanog Jevrejina laž ne izaziva nikakve emocije, to je jednostavno sredstvo koje daje ili ne daje efekat u konkretnoj situaciji. I ništa više od toga. Obrezanom Jevrejinu Vi ne možete objasniti da svi algoritmi jevrejskog ponašanja, počev od Talmuda, Biblije, Cionističkih protokola i Katehizisa u SSSR, - to su satanistički algoritmi, algoritmi zla i nepravdnosti. Obrezani su van opštih poimanja dobra i zla. Za njih je jedinstveni kriterijum dobra i zla – lična prekična korist. Sve što im je lično korisno – to je dobro, što im je štetno – to je zlo. I ništa drugo za njih ne postoji. Takve su ih napravili još u Sinajskoj pustinji pre mnogo hiljada godina. Njihov gospod (satana) u toj pustinji je nedvosmisleno izjavio: »Samo deci Jevreja, koja su ovde sa mnom, **koja ne znaju šta je dobro, šta zlo**, svima maloletnima, **koji ništa ne mogu da smisle**, daću novu zemlju« (Brojevi 14:23). »A ostali će lutati u pustinji 40 godina, dok njihova tela ne istrunu u pustinji« (Brojevi 14:32-33).

Primetimo da je Isus Nazarećanin, koji je sebe nazivao Hristom, takođe bio Jevrej, obrezan osmog dana (po Luki 2:21).

11. MODEL LJUDSKOG DRUŠTVA: ELITA-RULJA

Šta predstavlja ljudsko društvo? Karl Marks je delio društvo na klase i podsticao jedne klase protiv drugih: siromašne protiv bogatih, proletere protiv buržuja, eksploatisane protiv eksploatatora. Zašto je on to radio i šta to i kome daje, porazgovaraćemo kasnije. Savremeni sociolozi vole da dele društvo na socijalne grupe, na strate. U svim tim podelama postoji odgovarajući smisao. Ali kakav? Evo u čemu je stvar. Na društvo se može gledati sa različitih tačaka gledišta. A najvažnije – sa različitim ciljevima.

Dobar opis strukture ljudskog društva dat je u koncepciji društvene bezbednosti Rusije »Mrtva voda« (33, 34). Ukratko ćemo ga izložiti sa nekim izmenama i dopunama.

Živeći u sovjetskom komunizmu, mi smo bili uronjeni u lažno informaciono polje marksizma-komunizma. Marks je tvrdio da se ljudski rad deli na umni i fizički rad. To je laž, i to smišljena laž radi sakrivanja realnog stanja stvari. I stvarno, ako uzmemo bilo kog radnika takozvanog fizičkog rada, naprimer bravara ili strugara, onda šta, zar on ne misli glavom, kada nešto radi. Misli, jer svaki rad traži rad glavom. Ne postoji rad bez razmišljanja. A uzmimo radnika umnog rada, naprimer bilo kog

konstruktora, koji smišlja nove proizvode. Šta, zar on ne radi fizički, lemilicom, odvijačem, alatom? Radi. Svuda postoje elementi fizičkog rada.

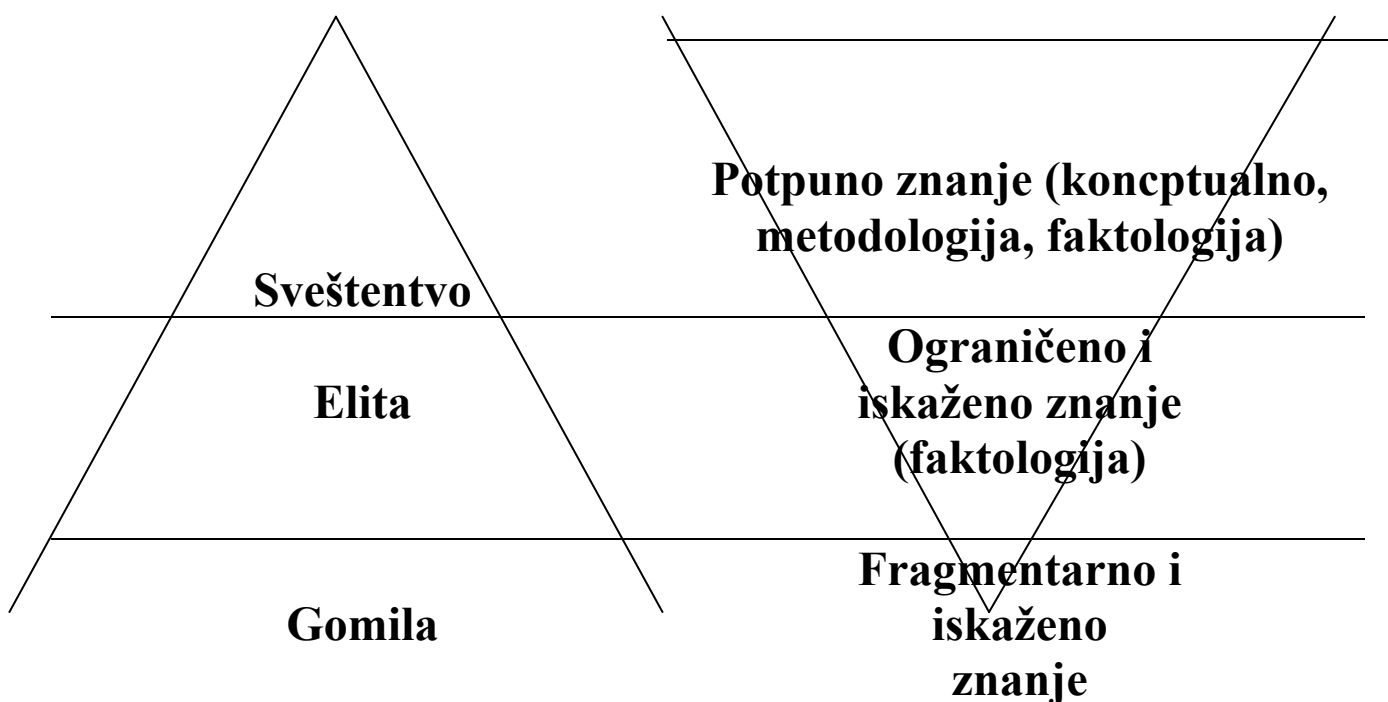
U stvari ljudski rad se deli na upravljački i izvršilački. To jest u društvu postoje rukovodioci, koji upravljaju drugim ljudima, i postoje izvršioci, koji izvršavaju odluke rukovodilaca.

Ispostavlja se da se u globalnom istorijskom procesu raslojavanje društva odvijalo po kriterijumu podele ljudskog rada na upravljački i izvršilački. I to raslojavanje se odvijalo pre svega u odnosu ljudi prema znanjima. Onaj ko upravlja drugima, treba da zna više od njih. Inače društvo to neće prihvatiti. Ni takvo upravljanje neće biti uspešno. Uzmite bilo kog premijer-ministra i pošaljite ga u seču šuma. On će sa tim poslom izaći na kraj. Najpre će napraviti žuljeve, ali će izaći na kraj. A uzmite najpametnijeg drvoseču i postavite ga u fotelju premijer-ministra. On neće moći da radi. Zašto? Nema dovoljno znanja.

Dakle, sva ljudska društva od najstarijih vremena do današnjeg dana mogu se predstaviti u vidu hijerarhijske piramide ili modela: elita – rulja.

Piramida upravljanja (vlasti)
znanjima

Piramida vladanja

Crt. 1. Model društva: elita - rulja

Model društva: elita – rulja može se detaljisati po nivoima. Naprimera, elita sa svoje strane ima ima strukturu, prikazanu na crtežu 2.

Elita	Finansijska oligarhija Najviši državni činovnici Humanitarno-stvaralačka inteligencija, Intelektualna elita, naučno-tehnička inteligencija, Privredni rukovodioci, preduzetnici
--------------	---

Crt. 2. Struktura elite

Svaki model – to je uprošćavanje. U realnom društvu situacija je složenija, ali taj model veoma dobro pokazuje suštinu.

Model društva: elita – rulja pokazuje podjelu vlasti. Šta je to vlast? Vlast – to je pravo na upravljanje. Sa tačke gledišta podele vlasti (prava na upravljanje), što se više po piramidi uzdiže čovek, time on ima više vlasti.

Šta je to rulja? Pojam »rulja« ima nekoliko smisla. Rulja – to nisu samo donji slojevi društva. Postoji dobra definicija Visariona Beljinskog: **»Rulja – to je skup ljudi koji žive po predrasudi i rasuđuju po autoritetu«**. To jest čovek rulje – to je čovek koji nije sposoban da samostalno logički misli i samostalno se ponaša. On ne misli sam, on uvek bira sebi autoritete i idole, a dalje gleda na to, kako misle njegovi autoriteti, i dalje nastoji da zapamti te misli i ponavlja te tuđe misli kao magnetofon, kao biorobot.

Čovek rulje se trudi da ima mišljenje većine. On nikada ne može da izdrži stanja, kada njegovo mišljenje deli mali broj ljudi, a još manje, kada on ima sam svoje mišljenje protiv svih. U praksi se to nikada i ne dešava, pošto čovek rulje nije sposoban za originalno mišljenje. On se trudi da misli (ustvari pretvara se da misli) KAO SVI.

Čovek rulje – to je čovek sa jasno izraženim mišljenjem desne moždane hemisfere, to jest njegovo mišljenje (emocije) desne hemisfere potpuno dominiraju nad mišljenjem (logikom) leve hemisfere. Kod čoveka rulje logičko mišljenje (leve hemisfere) je neznatno razvijeno, zato on slabo može samostalno da misli i rasuđuje. Kod čoveka rulje u glavi (u levoj hemisferi) je veoma siromašna baza znanja. Njime je lako upravljati pomoću emocija, on lako menja svoje poglede, pošto ne poseduje nikakav stabilan sistem pogleda i nije sposoban da samostalno i ozbiljno rasuđuje.

Uopšte tip mišljenja kada dominiraju emocije, smatra se ženskim tipom mišljenja. Tip mišljenja kada dominira logika, - smatra se muškim tipom mišljenja. Zato rulja ima karakter žene. I ako neko pokuša da upravlja ruljom pomoću logike, - njemu je obezbeđen neuspeh. Ruljom treba upravljati pre svega pomoću emocija. To je odlično znao i shvatao Hitler.

Ljudima rulje potpuno upravljaju sredstva masovne informacije (dezinformacije). Na čoveka rulje magično deluju takvi šablonski obrti, kao što su: »ČITAVO PROGRESIVNO ČOVEČANSTVO smatra...«, »U SVIM CIVILIZOVANIM ZEMLJAMA...«, »PREMA MIŠLJENJU VODEĆIH NAUČNIKA SVETA...« i t.d. Čovek koji misli shvata besmislenost i lažnost svih tih šablonskih obrta. Da bi se to razumelo dovoljno je postaviti sebi samome nekoliko pitanja. Šta je to »čitavo progresivno čovečanstvo«? Ko je to rešio, koje je to progresivno čovečanstvo, a koje nije progresivno? Po kojim kriterijumima je to urađeno? Koliko vrede ti kriterijumi podele? Kome su oni pogodni? Ko je i kako ispitivao čitavo to progresivno čovečanstvo, na koji način se vršilo to ispitivanje, i da li je uopšte vršeno ispitivanje?

Praktično ljudi elite, koji zauzimaju visoke položaje u društvu, sami po svom mišljenju mogu da predstavljaju ljude rulje, iako od sebe prave elitu i zauzimaju visoke elitne fotelje. Fotelje ljudi koji po ideji treba da budu lideri i vođe naroda. Ali jedno je treba, a drugo realno biti. Rulja akademika u sovjetskoj Akademiji nauka malo se razlikuje od rulje na ulici. U svakoj rulji se smanjuje lična odgovornost i povećava čoporstvo.

Kvalitet realne elite zavisi pre svega od algoritma njenog formiranja i od toga ko i sa kojim ciljem formira tu elitu (ili pseudoelitu). Naprimer u vreme sovjetskog komunizma sam algoritam formiranja partijske elite bio je negativan, to jest birani su amoralni ljudi sa nesumnjivo negativnim

kvalitetima, i za svakoga od njih je otvaran i čuvan kompromitujući materijal. Zato je, naprimer, običan komunist mogao u principu da bude i dobar čovek, ali ljudi koji su došli do CK KPSS, a još više oni koji su došli do Politbira – to su bili automatski amoralni ljudi. To proističe iz samog algoritma formiranja te elite ili, tačnije, pseudoelite.

Važnost rulje za one koji danas imaju vlast je izvanredno velika, posebno u uslovima demokratije, gde čovek rulje ima isti glas kao i akademik. Najviši koji imaju vlast (sveštenstvo, finansijska oligarhija i njihov aparat) odlično umeju da upravljaju ruljom. Psihologija rulje im je poznata do detalja (50). Na njoj se bazira sistem propagande i biračke tehnologije. Oni koji danas upravljaju hrišćanskim svetom, zainteresovani su za pogoršanje kvaliteta ljudi, povećanja dela ljudi rulje. Rulja – to je njihov elektorat, a za pogoršanje kvaliteta ljudi ih nimalo nije briga, zato što je glavni cilj satanista – vlast i ništa više.

Čovek dospeva u čoveka rulje iz dva razloga. Prvi – zbog urođenog slabog intelektualnog kvaliteta (to jest zbog genetskih pokazatelja). Drugi – zbog izopačenog sistema obrazovanja i vaspitanja. Prva grupa uvek postoji zbog prirodnih razloga, a osim toga nju smišljeno uvećavaju judohrišćanski sveštenici. Njima tako odgovara. Na račun čega je uvećavaju? Na račun smišljenog genocida nacije. U metode genocida ulaze: opijanje; pušenje i narkoticizacija naroda i sistematsko streljanje ili uništavanje u zatvorima (ili na hrišćanskim vatrama) najboljih predstavnika naroda.

Drugu grupu ljudi rulje stvaraju judohrišćanski sveštenici takođe smišljeno, ali na račun obrezivanja i falsifikovanja znanja, iskažavanja istorije, poročnog sistema obrazovanja i vaspitanja.

Oni koji danas vladaju hrišćanskim svetom, sistematski tokom nekoliko milenijuma unakažuju i pogoršavaju ljudsku vrstu. Njima tako odgovara. Njima je lakše da upravljaju slaboumnima.

Oficijelna istorija proces osvajanja znanja od strane čovečanstva uvek opisuje prema sledećoj lažnoj šemi. U nekom periodu čitavo čovečanstvo navodno nije znalo nešto, a zatim, zahvaljujući naučno-tehničkom progresu počelo je da dobija nova znanja. A ustvari nije baš tako. Čitavo čovečanstvo se deli na dva dela: sveštenstvo, koje ima jedan sistem znanja, i ostalo čovečanstvo, koje ima drugi sistem znanja. Sveštenstvo je i pre nekoliko milenijuma imalo sistem znanja, nedostupan

i danas. I nikome sveštenici tako jednostavno svoja znanja nisu poklanjali i ne spremaju se da ih poklanjaju. Znanja – to je njihova sila, to je njihova moć, to je njihova vlast. Više od toga, sveštenici ne samo da su skrivali svoja znanja, već su i smišljeno širili i usađivali lažni sistem znanja, u koja je ulazio i deo istinitih znanja. Eto tako su oni vladali hiljadama godina. Tako oni vladaju i danas. Tako oni žele da vladaju i sutra, ako im to pođe za rukom.

Najviši nivoi židomasonske piramide vlasti sebe nazivaju Iluminatima (prosvećenim, znajućim) i imaju znanja, nedostupna za neposvećene, na račun čega i poseduju ogromnu vlast.

Rulja ima ključnu ulogu u svrgavanju stare elite i preuzimanju vlasti od strane nove elite. Zamislite grupu zaverenika koji žele da preotmu vlast u nekoj zemlji. Kako da postupe? Jednostavno da sednu na vlast niko im neće dati. Znači, tu staru elitu treba svrgnuti. Ali kako? Rukama rulje. Treba posejati razdor među slojevima društva i raspiriti mržnju rulje prema staroj eliti. A kako raspiriti mržnju rulje prema svojoj nacionalnoj eliti? Na račun informacionog oružja – nove ideologije.

Čitava stvarna (a ne deklarirana) ideja jevrejskog marksizma-komunizma primitivna je do kraja. Zaroniti narod u informaciono polje nove lažne ideologije. Na račun te ideologije podstaći niske instinkte rulje, njenu zavist i mržnju prema nacionalnoj eliti, baciti tu rulju na elitu, isprovocirati revoluciju i građanski rat i na kičmi lude rulje na mesto stare nacionalne elite postaviti internacionaliste (to jest Židove). I to vam je sav komunizam u globalu.

U »Protokolima cionističkih mudraca« (protokol 3) zapisano je: »Pomoću siromaštva, zavisti i opšteg neprijateljstva koje ona rađa, mi možemo da upravljamo ruljom, da je podstičemo protiv onih koji se suprotstavljaju našim zamislima. Kada dođe vreme krunisanja naše svetske države, ta rulja će da smete sve prepreke na njenom putu«.

Jevreji-hrišćani su postupali apsolutno isto tako kao i Jevreji-komunari. Na račun lažne ideologije (hrišćanstva) i jedinog boga Jevreji su usadili u glave plebejaca lažnu ideju jednakosti i raspalili zavist i mržnju plebejaca prema patricijima. Hrišćanska parola »I poslednji će postati prvi« identična je komunističkoj paroli »Ko je bio ništa, taj će postati sve«, ona kodira svest, podsvest i emocije rulje. Posle toga židohrišćani su rukama plebejaca svrgli patricije, a sami seli na njihovo

mesto. Posle toga ideja jednakosti i bratstva se baca na đubrište. Nemojte gledati deklarisanu, već realnu jednakost u hrišćanskom svetu. Gde je ona? Možda ste Vi i papa Rimski jednaki po svojim pravima? Ili se Vaša prava mogu uporediti sa realnim pravima židovske finansijske oligarhije? Možda su Vaša prava, poštovani čitaoče, i prava Rotšildovih jednaka? I to Vam je svo hrišćanstvo.

Današnji sveštenici judohrišćanskog sveta – to su satanski sveštenici, potomci onog okultnog dela egipatskih sveštenika, koji su pošli satanskim putem. Ti satanski sveštenici, vladajući okultnim znanjima, dobijenim još od atlanata, skrivaju ta znanja od ljudi, pošto se na monopolu tih znanja bazira njihova vlast. Osim sakrivanja znanja upravo oni smišljeno hiljadama godina iskažavaju sistem znanja, dostupan širokim slojevima društva. I usađuju u masovnu svest smišljen lažni sistem znanja. To je njihova osnovna metoda upravljanja (vlasti).

Uzmimo jedan primer. Do nedavnog momenta u hrišćanskim zemljama čitava fizička i filozofska slika sveta opisivana je polazeći od četiri primarne, fundamentalne kategorije: materija; energija; prostor i vreme. A gde je takva fundamentalna primarna kategorija, kao što je informacija?

Ona je bila zatvorena za osvetljavanje. Polazeći od toga, svi filozofski, religiozni sistemi pogleda na svet judohrišćanskog sveta bili su od samog početka poročni i nisu dozvoljavali da se shvate mehanizmi uzajamnog dejstva i upravljanja procesima.

Ruska inteligencija do 1917.godine nije poznavala narod i neadekvatno ga je ocenjivala. Najčešće se narodu pridavala božanstvenost i smatralo se »Glas naroda je – glas Božiji«. I sada postoji čitava armija propagandista sabornosti. A šta je to sabornost? To je samo čopornost. Udite za vreme praznika u hrišćansku crkvu i Vi ćete videti stado.

U vezi toga interesantno je pogledati, koliko je mudriji bio Adolf Hitler, koji je shvatao istinsku stranu širokih narodnih masa i metoda efikasne propagande. U svojoj knjizi »Moja borba« (11) on piše (glava 12): »Široke mase naroda se ne sastoje od profesora i diplomata. Narodne mase poseduju samo malu količinu apstraktnih znanja. Za njih sve rešava oblast osećanja. Pozitivan ili negativan odnos narodne mase prema jednoj ili drugoj pojavi više se određuje emocijama, nego logikom.

Masa je osetljiva pre svega prema ispoljavanju sile. Njoj treba reći DA ili NE, drugačije ona ne razume. Ali upravo zato što masom upravlja osećanje, nju je teško pokolebati. Pokolebati **veru** je teže, nego pokolebati **znanje**; **ljubav** je čvršća, nego **poštovanje**; osećanje **mržnje** je jače, nego jednostavno **neraspoloženje**. Pokretačka snaga najsnažnijih prevrata na zemlji uvek se **sastojala u fanatizmu** masa, koji je ponekad dolazio do hysterije, ali nikada se ta pokretačka snaga nije sadržala u nekakvim naučnim idejama, koje su iznenada ovladale masama...

Osetljivost masa je – veoma ograničena, razumevanje – neznatno, zato je zaboravnost velika... Samo onoga ko bude ponavljao hiljadama puta najjednostavnije pojmove, masa će zapamtiti... Ako se već laže, onda treba lagati bez stida; pre će poverovati u veliku laž, nego u malu... Ljudi i sami ponekad lažu kod sitnica, ali previše velike laži se stide. Zato im ne ide u glavu da ih tako drsko obmanjuju«.

Zato hrišćanima ne ide u glavu misao da ih tako drsko obmanjuju hiljadama godina.

Koliko je istaknutih ljudi potpalo pod tu kolektivnu hipnozu.

Može se Hitler ocenjivati na različite načine, ali njegovo duboko shvatanje narodnih masa i metoda efikasne propagande dokazano je u praksi. Hitleru je pošlo za rukom da potčini svojoj volji jedan od najistaknutijih naroda sveta, koji su dali ogroman doprinos svetskoj civilizaciji. To o mnogome govori.

Jaku svetovnu državnu vlast, posebno samodržavnu, kao kod cara Solomona, jevrejski sveštenici (Leviti) uvek su razmatrali kao kršenje njihovog sopstvenog apsolutizma nagd Jevrejima. Zato u najvažnijoj judejskoj »Legendi o Adoniramu« stalno je prisutna kritika kulta ličnosti Solomona, bez obzira na to što je on sprovodio volju Levita. Za Levite je idealan onaj vladar, koji se postavlja i koga je u svakom trenutku moguće skinuti po njihovoj želji.

Ta shema je sada u potpunosti realizovana za komercijalne firme u zakonodavstvu svih hrišćanskih zemalja, uključujući Rusiju. To jest, ako uzmete bilo koji pravni oblik komercijalne firme, naprimer akcionersko društvo (AD) ili društvo sa ograničenom odgovornošću (DOO), onda Predsednika ili Generalnog direktora AD ili DOO postavljaju i skidaju

gospodari tih AD ili DOO. Gospodari su osnivači firmi, to jest oni, koji su uložili novac.

Tom prilikom, dok Predsednik ili Generalni direktor snose administrativnu ili čak krivičnu odgovornost za delatnost firme, osnivači snose samo materijalnu odgovornost i to samo u iznosu osnivačkog kapitala.

To omogućuje ne samo da se uklone od odgovornosti, već i da se bave finansijskim aferama, za koje gospodari ne snose odgovornost. To je idealan oblik za levitske sveštenike.

Afere se prave prema sledećoj shemi. Naprimer, osniva se banka sa osnivačkim kapitalom od 10 miliona dolara. Jednu godinu ta banka radi odlično i privlači sredstva stanovništva, pravnih lica i drugih banaka u iznosu, recimo 100 miliona dolara. Posle toga po komandi gospodara novac se »sliva« u lažne firme i banka bankrotira. Gospodari koji su ukrali 100 miliona dolara, snose po zakonu odgovornost u iznosu 10 miliona dolara i to je sve. Njihova dobit u toj aferi iznosi – 90 miliona dolara. Više oni ni za šta ne odgovaraju. Maksimum oni mogu da »podmetnu« pod odgovornost administraciju. Pozvati na krivičnu odgovornost takve gospodare u hrišćanskim zemljama praktično je nemoguće. Tako je smišljeno zakonodavstvo u hrišćanskom svetu.

Svo današnje hrišćansko »pravosuđe« radi za mafiju. Zakonodavstvo je napisala mafija i u interesima mafije. Procedure pravosuđa takođe rade za mafiju. Advokati i pravnici su se odavno pretvorili u sasvim amoralne ljude. Za njih pojam pravednosti ne postoji. Ko plaća novac, toga i treba štiti, nezavisno od njegove realne krivice ili nevinosti. Osnovni princip advokata je: »pravda nije nikome potrebna« Za njih je proces pravosuđa – samo igra, a zakoni – to su pravila te igre, i ta pravila, i moralne aspekte niko ne razmatra. Hrišćansko pravosuđe je – nemoralno, kao i sam Isus Hristos.

Danas satanski okultni svešteici osećaju nesavladive teškoće oko čuvanja informacije samo za posvećene. Nije više to vreme, završava se lažna Era Riba. Sa početkom Ere Vodolije odvija se dehermetizacija znanja i stari principi dostupa ka piramidi znanja prestaju da rade, a to znači, počinju da se menjaju i principi formiranja piramide vlasti: elita-rulja. Znanja i informacija počinju da se probijaju, a sa novom

kompjuterskom tehnologijom i informacionim mrežama praktično postaje nemoguće zadržati informaciju.

Osim toga satanski sveštenici sada imaju teške probleme sa genetikom. Radi se o tome, što su ti sveštenici čuvali i predavali samo posvećenima informaciju i to ne samo socijalnu, već i genetsku. Oni su uvek sklapali brakove i razmnožavali se samo među predstavnicima svoga roda. Naprimer, najviši Leviti sklapaju brakove samo sa Levitima. Nikakve strane lepotice ili lepotani ne mogu ući u porodicu Levita. Zahvaljujući tome, po njihovom mišljenju, oni su trebali kroz vekove da reprodukuju same sebe iz generacije u generaciju i time u određenom smislu obezbeđujući sebi besmrtnost. Kao što je pevala Pugačova: »Sve mogu kraljevi, sve mogu kraljevi, ali ma šta govorio, da se ženi iz ljubavi ne može ni jedan, ni jedan kralj«.

Ali sada zahvaljujući dugotrajnom rodoskrnavljenju satanisti su genetski sasvim istrunuli i sudarili se sa problemom genetske degeneracije. Oni sada pokušavaju da reše taj problem zahvaljujući genetskoj inženjeriji, a genetski materijal (pre svega krv) krađu od Arijevaca. **Svi rituali pijenja krvi arijske dece, kojim se satanisti odavno bave, imaju čisto genetske ciljeve.**

Sa nastupanjem nove ere Vodolije, sa početkom dehermetizacije znanja situacija sa strukturom društva će početi da se menja. To ne znači da će struktura društva prestati da ima izgled hijerarhijske piramide. Opšti izgled piramide kakav je bio, takav će i ostati. Treba da se promene principi i procedure formiranja sveštenika i elite. U hrišćanskom svetu ljudi se retko nalaze upravo na onom mestu hijerarhije, koje potpuno odgovara njihovim prirodnim sposobnostima i rezultatima rada. Veoma često osrednji ljudi zauzimaju visoke položaje zahvaljujući ne svojim talentima, već zahvaljujući vezama sa strukturama vlasti i židomasonskim strukturama, koje formiraju strukture vlasti.

Osim toga treba da se smanji deo ljudi rulje. Zahvaljujući novom sistemu obrazovanja, vaspitanja i dobijanja novih znanja znatni deo ljudi, koji su ranije bili osuđeni da imaju sudbinu rulje, preći će u misleći deo naroda.

12. OPŠTA SREDSTVA UPRAVLJANJA

LJUDIMA, VRSTE VLASTI I SIMBOLI

Za upravljanje ljudima u državi ili za vođenje »vrućih« i »hladnih« ratova između različitih država potrebne su ne samo metode upravljanja, već i sredstva toga upravljanja. Dobra analiza sredstava upravljanja društvom data je u (33) i u ovoj knjizi ona je uzeta za osnovu, ali je izmenjena i doradena.

Sama sredstva se po svome sadržaju ujedinjuju u grupe sredstava ili u uopštena sredstva upravljanja. Sredstva upravljanja različitih grupa nisu međusobno jednaka prema oblasti primene, snazi i efikasnosti svog delovanja. Ona u međusobnom odnosu formiraju hijerarhijski sistem ili sistem prioriteta uopštenih sredstava upravljanja, prikazanih u tabeli 2.

Ta shema se može detaljisati ili, obrnuto, ukрупnjavati, ali važan je opšti smisao.

Što je viši prioritet uopštenih sredstava upravljanja, time je šira oblast i moć delovanja tih sredstava na društvo.

Prioriteti 12, 11, 9, 6 i 5 – to je materijalno oružje. Viši prioriteti od 1 do 4, kao i 7, 8 i 10 – to je informaciono oružje.

Informaciono oružje, posebno prioriteti od 1 do 4, je efikasnije, nego materijalno. Zašto? Zato što ono globalno programira svest i podsvest ljudi, pa prema tome, i njihovo ponašanje. Naprimer, pomoću dobre propagande mogu se ljudi prevesti iz sastava neprijatelja u sastav drugova, i obrnuto. U Rusiji za vreme građanskog rata belih i crvenih, kod crvenih je demagoška propaganda bila bolje postavljena, nego kod belih, što je crvenima davalo prednost. Često je blagovremeni dolazak dobrog propagatora prevodio čitav puk na svoju stranu. Tim pre, što je neprosvećeni narod bio neobavešten o metodama propagandističke demagogije. Posle toga korišćenje običnog oružja uopšte nije bilo potrebno.

Zašto se svi političari igraju sa umetničkim stvaralocima? Zato što je umetnost – moćno sredstvo delovanja na podsvest ljudi. Čak u muzici postoji takav pojam – muzičko zombiranje.

Tabela 2. UOPŠTENNA SREDSTVA UPRAVLJANJA LJUDIMA

Prioriteti	<i>Uopšteno sredstvo upravljanja ljudima</i>
1	Metodologija (simboli, religija, informacija o pogledu na svet, opštefilozofska, koja dozvoljava da se vide i shvate opšti i pojedinačni procesi u svetu, koja dozvoljava da se dobije nova informacija i energija iz kosmosa i od Bogova)
2	Faktologija i Hronologija (informacija faktičkog i istorijskog karaktera)
3	Ideologija (pojedinačne religije, filozofije i ideologije)
4	Umetnost (prava visoka umetnost ima božanstveno poreklo i pojačava vezu sa Bogovima ili uspostavlja te veze, ako su one izgubljene)
5	Naddržavno upravljanje (tajna i okultna društva, svetski finansijski sistem)
6	Država (organi vlasti, državni zakoni, državna politika)
7	Sistem obrazovanja i vaspitanja (dečija literatura, škola, fakultet, školske ustanove. Posebno je prioritarno predavanje logike, matematike i istorije).
8	Sredstva masovne informacije
9	Ekonomija (novac, vlasništvo, ekonomske strukture i odnosi)
10	Sistem razonode i zabave
11	Oružje genocida (alkohol, narkotici, duvan, psihotropna sredstva, genetska inženjerija)
12	Obično oružje za uništavanje ljudi (nož, pištolj, automat, top, avion, raketa, atomska bomba i t.d.)

Za vreme sovjetskog komunizma čitava sovjetska umetnost bila je potpuno ideologizirana. Čitava umetnost je bila pod žestokom komunističkom cenzurom i provodila je u život politiku KPSS. U ta vremena u sovjetskoj Judeji umetnost je stvorila ogroman svet virtualne realnosti, potpuno prožet lažnim prikazivanjem i istorije, i realnosti. Ipak taj svet je prikazivan kao prava realnost, i većina ljudi ga je prihvatila zbog odsustva alternative. Sistem usađivanja komunističke ideologije u ljudske glave, sistem komunističkog zaluđivanja i zombiranja bazirao se

pre svega ne na knjigama Karla Marksa i Lenjina. Njih je malo ko čitao. On se bazirao pre svega na sovjetski film.

Informaciono oružje ima kolosalni značaj još i zbog toga, što se uz njegovu pomoć vrši nestrukturano i skriveno upravljanje ljudima. To upravljanje ljudi ne vide i nisu svesni njega.

Strukturno ili javno upravljanje ljudima veoma je prosto. Dode kod tebe šef i kaže: »Uzmi lopatu i idi kopaj jamu!«. I potčinjeni nehotice ide i pod palicom kopa jamu. Kod nestrukturnog (tajnog) upravljanja ne vide se nikakvi šefovi. Niko ne izdaje nikakve naredbe, već čovek sam uzima lopatu i sam ide da kopa jamu. I njemu se čini da on to radi prema sopstvenoj volji. I taj čovek čak nije svestan da je on marioneta u tuđim rukama, da njime upravljaju nevidljivi šefovi.

Setite se romana N.Ostrovskog »Kako se kalio čelik«. Ko su to bili Pavli Korčagini za crvenoguzu jevrejsku ološ, koja je sedela u komunističkim rajkomima i gorkomima (rejonskim i gradskim komitetima – prim.prev.)? Za njih konkretni ljudi nisu postojali, za njih su postojale klase, a te klase su za njih samo bile materijal, pesak, ljudska prašina, sredstvo za izgradnju nečega (komunizma, naprimer). Kako se ti ljudi hrane, kakvi su uslovi njihovog rada, koliko će ih pocrkati – to je crvenoguzim komunarima bilo svejedno.

Ali zahvaljujući izvanredno postavljenoj propagandi nove lažne religije (komunizma) masa fanatika tipa Pavke Korčagina dobrovoljno je išla i u divljim uslovima kopala nekakve komunističke jame i gubila svoje živote radi tih himera, koje su bile usađene u njihove uboge glave. N.Ostrovski se do kraja života ponosio svojim ubogim životom i nije ni shvatio da su od njega napravili primitivnog biorobota. A na njegovim ludačkim knjigama vaspitavala su se mnoga pokolenja sovjetskih ljudi, praveći od njih sledeće biorobote, za kopanje sledeće komunističke jame.

Ne treba misliti da se samo primitivni ljudi predaju nestrukturinom upravljanju. To je glupa greška. Pre je obrnuto, veoma mali broj ljudi shvata da njime upravljaju ili ne upravljaju. Svaki u granicama svog poimanja onoga, šta se dešava, misli da radi za sebe, za svoju ideju, a u granicama svoga nepoimanja radi za onoga, ko zna i shvata više. Kako se iščupati iz toga kruga? Treba povećavati granice svog poimanja.

Uzmite bilo kog talentovanog čoveka. Oko njega se uvek obrazuje grupa uticaja, koja teži da iskoristi talenat toga čoveka u svojim ciljevima.

Na koji način se vrši nestrukturano upravljanje? Kod nestrukturnog upravljanja niko nikome ne kaže, šta treba raditi. Nestrukturano upravljanje se vrši tako što onaj ko upravlja u prisustvu onoga kojim upravlja ozvučava određene moderne i navodno progresivne ideje. To jest zahvaljujući stvaranju određenog informacionog polja oko čoveka.

Najbolji primer je V.V.Majakovski. Nesumnjivo, talentovani pesnik. I kako se njegov talenat našao u kandžama komunara? Veoma prosto. Standardna ispitana jevrejska metoda – to su jevrejske žene. Postojao je takav Jevrej – Osim Brik. On ne samo da je jednostavno dao svoju ženu Ljilju Brik kao ljubavnicu Majakovskome. On je pošao još dalje. Novator. On je pustio svoju ženu Ljilju na zajedničko seksualno korišćenje. Tako su oni mnogo godina živeli utroje – dva muškarca, jedna žena (Majakovski, Osip i Ljilja Brik). Ujedno su proveravali komunističku ideju o zajedništvu žena i muževa. O tom zajedničkom životu istraživači Majakovskog ne vole posebno da rasuđuju. Ali nisu ni uspeali da zatvore tu informaciju.

Živela je ta »sveta« trojica i nije se dosađivala. Osip i Ljilja su bili agenti OGPU. U to vreme rukovodstvo OGPU je bilo potpuno jevrejsko. Osja je bio okoreli Jevrej (Ljilja, naravno, takođe Jevrejka). A ako je Jevrej, znači da je »levi«. Osip je, naravno, bio »progresivan« čovek – marksistički komunista. I uz večernji čaj, posle zajedničkih seksualnih vežbi, Osja je pričao Majakovskome o osnovnim idejama komunizma. On nije govorio: »Hajde, piši o komunizmu«. Zašto tako grubo? On je jednostavno pričao, a Majakovski je samo slušao. I to je sve. Ali zahvaljujući svim tim pričama, Majakovski je, nalazeći se u tom informacionom polju, upio u svoj mozak trulu ideju komunizma.

Osip je pričao Majakovskome o »čudesnoj« ideji komunizma, kada će sve biti zajedničko, svi će biti jednaki i svi će misliti i raditi kao jedan. A zatim je Majakovski pisao svoje drvene boljševističke leve pesme u stilu »Ko tamo korača desnom? Leva! Leva! Leva!« Majakovskog su, naravno, hvalili, oduševljavali su se njegovim genijem, klanjali mu se. I Majakovskom nije moglo doći u glavu da to ne piše pesme on, već neko preko njega, preko njegovih pesama propoveda svoju komunističku lažnu religiju.

Kada je nastala potreba stvaranja novog boga u liku Lenjina, Majakovski je prvi počeo da liže zadnje noge Lenjina. U svojoj poemi

»V.I.Lenjin« on se izjasnio za stvaranje kulta novog boga: »Mi kažemo Lenjin, podrazumevamo partija, mi kažemo partija – podrazumevamo Lenjin«. Majakovski je otvorio vrata i novi svet »svete« umetnosti – svet »komunističkog sluganstva«, kuda je posle njega pohrlila masa drugih sluga od umetnosti.

Ipak iza sve te trule komunističke poezije Majakovskog stoje ideje onog ko ga je programirao (Osip Brik), a iza Osipa stoji onaj ko je njega programirao (Marks), a iza Marksa jevrejski rabinat, a iza njega drevni Jeseji i tako dalje sve do satane – glavnog programera judohrišćanskog sveta.

Kada je vremenom Majakovski počeo da se razočarava idejama komunizma i kada je njime postalo nemoguće upravljati, njega su jednostavno ubili njegovi najbolji jevrejski prijatelji. Treba pažljivije birati prijatelje.

Hvala ruskim Bogovima, što je kod Aleksandra Sergejeviča Puškina situacija bila suprotna. On je od detinjstva pao pod uticaj potomka ruskih mnogobožaćkih sveštenika – njegove dadilje Arine Rodionovne. Ta neobična žena nije slučajno ponikla pored Puškina, koji je sam bio potomak etiopskih sveštenika. Nije slučajno Petar Prvi oteo njegovog pretka. Arina Rodionovna, baveći se vaspitavanjem mladog Puškina, ispričala mu je beskonačan broj starih ruskih bajki, legendi, priča, pesama, poslovice, izreka. Njen mozak je čuvao nezamislive količine sećanja predaka i ruskih Bogova.

Mladi Puškin je sa zanosom slušao priče i bajke čoveka mnogobožaćke kulture. Puškin je bio opčinjen, pokoren i zaprepašćen tim pričama. Taj raskošan mnogobožaćki svet oduševio je mladu Puškinovu dušu i ostavio dubok otisak na čitavo njegovo buduće stvaralaštvo. Puškin je upio i zauvek sačuvao beskrajnu lepotu ruske mnogobožaćke religije. Čitava njegova buduća poezija je ispunjena mnogobožaćkim likovima, paganskim doživljavanjem sveta. Upravo zbog toga je ona tako divna i privlačna za ruskog čoveka.

Nikada više u zreлом uzrastu tmuro, tužno i mučno hrišćanstvo nije moglo da ugasi u Puškinu radostan mnogobožaćki plamen strasti i žeđ za realnim životom.

Arina Rodionovna ne samo da je programirala Puškina. Ona ga je dovela u vezu sa ruskim kosmičkim Bogovima. Od njih je Puškin dobijao

božanstveno osvetljenje. Puškin – nije samo ruski pesnik. To je prorok. Njegova poezija – nije samo poezija. Ona nosi mističan karakter, čiji istinski smisao nije bio jasan čak ni samome Puškinu. U stanju ozarenja, crpeći informaciju iz kosmosa, genije je samo provodnik te informacije, nesvestan njene dubine u punom obimu.

Interesantni su pokušaji grupe »Ka Božanstvenoj državnosti« (šifra »Mrtva voda«) da interpretira Puškina (35, 36). Te interpretacije ostavljaju dobar utisak, ali ipak su prilagođene koncepciji »Mrtve vode«. A sama koncepcija »Mrtve vode«, na žalost, u celini je poročna zbog svoje komunističke ideje, odsustva ruske nacionalne religije i ekonomske nepismenosti.

Pošto umetnost, kao sredstvo upravljanja, zauzima veoma visok 4.pripritet uopštenih sredstava upravljanja, koji veoma snažno deluje na svest i podsvest naroda, oko talentovanih ljudi se uvek muvaju nekakve ličnosti, koje nastoje da izvrše uticaj na talentovanog čoveka.

U naše vreme, kada se pojavio takav svetao talentovani pevač, kakav je bio Igor Taljkov, oko njega su odmah počeli da se pojavljuju ljudi, koji su nastojali da upravljaju njime. Jedan od njih, neki Šljafman, učvrstio je svoju poziciju, stekao njegovo poverenje i postao skoro najbolji prijatelj Taljkova. Taj Jevrej Šljafman dugo je nastojao da programira Taljkova i upravlja njime, ali mu to nije polazilo za rukom. On je pokušavao da usadi u Taljkova židovsku propagandističku ideju o tome da je Rusija – zemlja ludaka. Ali Taljkov je u svojim veličanstvenim pesmama provodio potpuno suprotnu misao, da Rusija – nije zemlja ludaka, već zemlja genija. Patriotske i ruske nacionalne pesme Taljkova imale su ogroman uticaj, posebno na omladinu. Nemoguće je preceniti stepen njihovog delovanja na narod. Šljafman je bio nemoćan, i rabinat mu je dao komandu da ubije Taljkova, što je Šljafman i uradio. Posle toga Šljafman je spokojno otišao u Izrael i od jevrejske finansijske oligarhije za to dobio nekoliko miliona dolara.

Večnaja pamjat i večna slava heroju Rusije Igoru Taljkovu!

Neka budu prokleti i kažnjeni Jevreji celoga sveta za to ubistvo!

Svi pokušaji ruskih patriota da utiču na rusku vladu sa ciljem da zahteva izručenje Šljafmana, nisu dali rezultata. Ova jevrejska vlada koja danas upravlja Rusijom, ne samo da se ne trudi da ostvari izručenje Šljafmana, ona nastoji da ugasi sećanje na to ubistvo, da savim zatvori tu

temu. A grob Taljkova Jevreji sistematski skrnave. Važno je istaći da su zakoni Izraela takvi, da Izrael ne predaje svoje zločince svetskoj zajednici, ako su oni državljani Izraela.

Sličan je bio cilj ubistva velikog pesnika Rusije Sergeja Jesenjina. Njega je ubio Židov Jakov Bljumkin, jedan od izvršilaca prljavih naloga Trockog. A sam Trocki je mrzeo Jesenjina ljutom mržnjom – »tog preteranog nacionalistu« (list »Ruski Vesnik«, br. 52, 1996.).

Staljin je dugo otezao sa Maksimom Gorkim i hteo je da ga Gorki opeva i uzdiže u svojoj književnosti. Ali ta Staljinova igra nije uspela i Gorkog su ubili.

Zbog visokog prioriteta takvog sredstva upravljanja kao što je kultura, upravljanje kulturom je uvek koncentrisano u određenim rukama. Posle 1917.g. i do naših dana kultura se nalazi u rukama Židova, koji pritiskaju i ne puštaju talentovane ruske ljude i daju prolaz uglavnom samo osrednjim Jevrejima. SMI se stalno oduševljavaju i uzdižu kao genije jevrejske osrednje ljude, a o realnim ruskim genijima informacija potpuno odsustvuje.

Cionizam stalno propagira degenerativne oblike umetnosti sa ciljem da ponizi arijsko osećanje sveta i time samim da ponizi njihove veze sa paganskim Bogovima, da ponizi arijske duhovne i intelektualne snage. Jedan od najboljih simbola te židovske umetnosti jeste poznato platno Maljeviča »Crni kvadrat«. Onima koji nisu imali sreću da posmatraju to jevrejsko »remek delo« saopštavam, da ono predstavlja belo platno sa crnim kvadratom u sredini, i to je sve. Time se čitavo »remek delo« završava.

Situacija sa slikom Maljeviča je tipična za današnju cionističku politiku u umetnosti. Tu umetničku kastraciju Maljeviča stotine plaćenih teoretičara umetnosti uzdižu kao remek delo svetske umetnosti. I propisuju, kako se ta ludorija može shvatati i tumačiti. Koliko je tona papira ispisano tim tumačenjima, koliko je židovske mudrosti prosuto na glave publike. Onima iz publike koji kažu da je to remek delo – šarena laža i ništa ne vredi, izjavljuju: »Vi ništa ne razumete, Vi još niste dorasli do tog remek dela. Ono je još van Vašeg shvatanja. Bolje poštuju mišljenje specijalista. Čitajte pažljivo i do Vas će doći«. A ta slika Maljeviča je samo šarena laža i ludorija.

Zadatak te ludorije je da Vas natera da verujete u to, da Vi ništa ne razumete, i Vi treba da verujete u ono, što Vam govore »specijalisti«. To je ona ista igra kao sa Biblijom. Ako pridete popu sa pitanjem o nekom hrišćanskom apsurdu, on će Vam reći: »Vi još ništa ne razumete. To je još van Vašeg shvatanja. Treba više verovati, sine moj, više verovati i do vas će doći«.

Crni kvadrat Maljeviča – to je ta ista Biblija, samo u umetnosti. Njen zadatak je – da kod ljudi isključi njihovo sopstveno estetsko osećanje, sopstveno mišljenje, da natera ljude da ne veruju sebi, svojim očima, svom osećanju lepog i da ih natera da VERUJU nekakvim navodno specijalistima. To jest i slika Maljeviča i Biblija imaju jedan isti zadatak – da nateraju ljude da veruju u apsurde. Da nateraju da veruju da je crno – belo, da je rugobno – lepo, da besmisleno – ima najdublji smisao. I najvažnije – odvići ih da samostalno misle, osećaju i rasuđuju.

U umetnosti jedno od najjačih sredstava formiranja ličnosti – to je muzika. Najsatanističkija muzička forma – to je pravac »teški metal« ili »pank-rok«. To je muzika za degenerike, muzika koja ruši psihu i od normalnih ljudi pravi degenerike. Muzika takvih pravaca po svome delovanju slična je narkoticima i pomaže opštenje čoveka sa svetom palih duhova. Najveći deo solista te »muzike« su – narkomani ili otvoreni satanisti. Mik Džeger – lider grupe »Roling Stouns« sebe smatra za ovaploćenje Lucifera. Njegove tri pesme: »Simpatije prema đavolu«, »Njihovim satanskim veličanstvima« i »Zakletve moga brata demonu« – to potvrđuju na najbolji način. Na tim koncertima stalno prisustvuju satanski simboli.

Sa crkvom satane povezane su najveće firme za proizvodnju ploča u SAD, čiji su vlasnici jedni od najbogatijih ljudi planete. Oni su već počeli da koriste metode muzičkog zombiranja, snimajući na diskove specijalne poslanice na ultravisokim frekvencijama, nedostupnim svesti, ali koje utiču na podsvest.

Veoma aktivna borba se vodi na 7.prioritetu – sistemu obrazovanja i vaspitanja. Ona je iznad SMI, jer ako se čovek nauči da misli samostalno i pravilno, njega je veoma teško zaluđivati pomoću SMI. Sada u Rusiji na tih način u školama usađuju judohrišćanstvo putem proučavanja Biblije, iako je po Ustavu Rusija – svetovna država. Židomasonski fond Sorosa

predložio je da se za Rusiju izdaju apsolutno novi udžbenici – najjače sredstvo za programiranje svesti ljudi.

Na današnjem Zapadu čitav sistem školskog obrazovanja u potpunosti kontrolišu Iluminati. **Zadatak Iluminata je – da oduče ljude da samostalno misle, samostalno rasuđuju, da ih oduče da samostalno traže zakonitosti i dobijaju nova znanja. Da od čoveka naprave ne ličnost, već čoveka rulje, životinju iz stada. Da mozak takvog čoveka može da radi samo u režimu magnetofona: snimati u mozgu bez kritičke obrade i kasnije emitovati.**

SMI danas – to je sistem masovne dezinformacije, sistem ispiranja i kodiranja mozгова u pravcu, nužnom satanistima.

Sličnu borbu vode satanisti sa zdravomislećim ljudima na nivou svih prioriteta uopštenih sredstava upravljanja iz tabele 2.

Ne treba misliti da se može upravljati samo glupim i slabim ljudima. Velikim delom ljudi moguće je upravljati. Čak i onim najtvrdim diktatorima sa najjačom voljom bilo je moguće upravljati. Kako se to vrši? Nestrukturano, informacionim putem. Kako, naprimer, upravlja zemljom nekakav diktator? Da bi donosio upravne odluke, on treba da zamisli situaciju. A kako on može da je zamisli? On sam lično ne može sve da vidi svojim očima i sam lično da sakupi svu informaciju. On poziva one koji mu referišu o situaciji. I ti tihi ljudi, njegovi potčinjeni, imaju mogućnost da upravljaju diktatorom. Od toka kakvu informaciju i na koji način su mu je podneli, u mnogome zavisi reakcija diktatora i njegove odluke. I diktator često nije svestan da njime upravljaju. Ne postoji tek tako izreka »svita čini kralja«.

A samim tim tihim potčinjenim, koji programiraju diktatora, praktično uvek neko upravlja. Provodeći vreme u masonskim klubovima, u vilama, u pansionatima, oni čuju od nekoga neke moderne »progresivne« ideje, moderne misli, ocene, prognoze. Slušaju i to je sve. A te misli menjaju njihovu bazu znanja. A oni, koji ozvučuju nove moderne ideje, sami su ih od nekoga čuli i tako dalje. To jest lanac programera može biti veoma dugačak i završava se u okultnim strukturama, odakle se i vrši realno upravljanje svetom.

Naprimer, Staljin je bio despotski diktator, ali njime su upravljali i on je bio marioneta u rukama svetskog jevrejstva. On je najpre upao u lažno

informaciono polje komunizma i, mada Staljin nije bio dogmatičar i u mnogome se kritički odnosio prema marksizmu, menjao je i razvijao upravo komunizam. Drugim globalnim koncepcijama on nije vladao.

Ideju kolektivizacije i ideju kolhoza prvi nije istakao Staljin, već Trocki. Staljin je mrzeo Trockog i umeo je da ga odstrani iz vlasti, ali dalje je rešio da tu ideju kolhoza (kibuca na jevrejskom) pozajmi od Trockog i njome se naoruža. Dopala mu se ideja kolhoza – da seljake učini robovima, da ih natera da rade za državu (to jest za sebe, kao gospodara države) i ništa seljacima da ne plaća. I Staljin je sproveo tu ideju Trockog u život. A ideju kolhoza, naravno, nije smislio Trocki, iza Trockog su stajali cionisti, a za njima su stajali satanisti, a ko će realizovati njihove ideje: Trocki, Staljin, jevrejskim satanistima je bilo svejedno.

Tako da svetom realno ne vladaju oni ljudi koji se smatraju vladarima. Čak iz oficijelnih SMI se vidi ogromna uloga raznih timova, formalno potčinjenih vladi, ali koji su ustavri dovoljno nezavisni i najglavnije – igraju svoju igru. A za svetsku finansijsku oligarhiju, kao što je poznato, državne granice ne postoje.

Ako analizirate sve zakletve i obećanja u procesu ruskih »reformi«, koje je narodu davao Jeljcin (da će leći na železničke šine, ako cene porastu naglo; da neće dopustiti naglu inflaciju rublje i t.d.), onda ćete videti da Jeljcin ne upravlja procesom. Proces ne ide po njegovoj želji i prognozama. Realno upravljaju svakojaki gajdari, čubajsi, berezovski, kirijenki, livšici, abramoviči i t.d.

A iza leđa svamogućih berezovskih, gajdara i čubajsa stoji svetska finansijska mafija. A iza leđa te svetske mafije stoje tajna društva, a iza njih – njihovi okultni satanski gospodari.

I u drugim zemljama je isto tako. Jedanput je kardinal Rišelje rekao, da bi se mnogi začudili, kad bi saznali, ko u stvarnosti vlada Francuskom. U tim rečima Rišelje nije imao u vidu sebe, već još nekoga, jer je svima bilo očigledno da je njegova lična vlast bila jača od kraljeve vlasti.

Obični ruski ljudi često žive u iluziji i veruju da je tamo, na Zapadu, narod slobodniji, više informisan, više individualan i teško se predaje programiranju i propagandističkom zaludivanju. To su iluzije. Nema nikakvih posebnih teškoća u programiranju tih zapadnih »individualaca«. Pogledajte sa kojom lakoćom se nameće i širi nova moda. A ono što je

tačno za modu, to je tačno i za druge pojave. Moda kod dužine suknje i moda kod političkih ideja i parola podjednako se širi.

Svakog Goju, koji je dostigao elitni nivo upravljanja, odmah okružuju (u vidu prstena) Jevreji i masoni. Što više stoji Goj u sistemu upravljanja, time se više židomasona okreće oko njega na svojim orbitama. Šefovi najvećih kapitalističkih država se »obavijaju prstenom« po sistemu 24 časa dnevno bez praznika i neradnih dana. Svaki njihov korak, svaka njihova misao, svaka njihova želja, svaka njihova veza je pod kontrolom. Kod perspektivnih Goja »obavija se prstenom« sva rodbina, bliski i poznanici. Svi kućni prijatelji, ljubitelji skijanja, ribolova i t.d. učestvuju u tom procesu.

VRSTE VLASTI

Kakva je realna struktura vlasti? Ta informacija je takođe zatvorena i iskažena za društvenu javnost. U »demokratskim« zemljama je prihvaćeno mišljenje da postoje tri grane vlasti: izvršna, zakonodavna i sudska. To je lažna nepotpuna slika. Ona zatvara druge važne grane vlasti. O četvrtoj vlasti – vlasti SMI se govori otvoreno. Ali postoje i druge vrste vlasti. One su sve povezane sa gore opisanim različitim grupama i prioritetima uopštenih sredstava upravljanja, prikazanih u tabeli 2.

Postoji peta vlast – vlast novca, vlast finansijske oligarhije, koja je u »demokratskim« državama daleko jača i od izvršne, i zakonodavne, i sudske vlasti, uzetih zajedno. Većina predstavnika tih vlasti se elementarno potkupljuje. Postoje vrste vlasti i iznad vlasti novca. To je ideološka i konceptualna vlast.

Šta je to ideološka vlast, kakva je njena uloga? Hajde da razmislimo, kako zakonodavci pišu ustav i druge zakone. Odakle oni uzimaju te zakone? Iz vazduha ih smišljaju? Iz prsta isisavaju? Ne. Ustav i zakoni – nisu primarni. Oni su sekundarni u odnosu na ideologiju formiranja društva. Kakve se ideologije pridržava zakonodavac, takve zakone on i hoće da sprovede. A odakle se uzimaju ideologije? Ko ih smišlja? Zakonodavci? Ne, zakonodavci ne. Zakonodavci su samo privrženici ove ili one ideologije. Ideologije smišljaju ideolozi. Karle marksove možemo nabrojati na prstima. A iza marksova stoje njihovi gospodari. U čijim rukama i jeste ideološka vlast. Ali i ti gospodari nisu poslednja karika

vlasti. **Postoje i gospodari tih gospodara.** Može da postoji i nekoliko ideologija, a koncepcija razvoja, to jest opšti zamisao je jedan isti. Naprimera, postoji nekoliko različitih ideologija: judeizam, hrišćanstvo, komunizam, a koncepcija im je jedna ista – satanska i gospodar te koncepcije je jedan – satana, knez čitavog sveta.

Konceptualna vlast po svojoj prirodi je autokratska i nosi skriveni karakter. Ali ta vlast realno postoji. I ne samo u totalitarnim zamljama, već i u zemljama, koje se smatarju demokratskim. Džozef Kenedi, otac predsednika Džona Kenedija, govorio je o tome, da na globalnom nivou Amerikom upravlja svega 50 ljudi (40). Pitaćete, a šta je sa političkim partijama, senatorima, kongresmenima, predsednikom? Svim tim ljudima neko upravlja u većem ili manjem stepenu. Mnoštvo uticajnih članova kongresa i senata, lidera političkih partija jesu takođe članovi masonskih organizacija ili organizacija masonskog tipa, a oni se dalje spajaju se konceptualnom vlašću. I to je sva demokratija.

Recimo par laskavih reči o demokratiji uopšte. Šta je to? Ako većina glasa da bi oduzela sopstvenost od manjine, kako se to naziva? To se naziva demokratija. Ako svi ljudi na zemlji odlično shvataju da je zemlja nepokretna i da se sunce okreće oko zemlje, a tamo nekakav Kopernik kaže suprotno i njegovog učenika Đordana Bruna po odluci većine spaljuju na vatri, kako se to naziva? To je demokratija. Ako se odluke većine, nezavisno od njihove pravilnosti ili nepravilnosti, nameću kao obavezne za manjinu, šta je to? To je demokratija.

Ustvari većina ili manjina ne određuju pravilnost ili nepravilnost nečega. Pravilnost ili nepravilnost postoji sama po sebi. Ako je $2 \times 2 = 4$, onda ta istina ne zavisi od glasanja većine ili manjine.

Evo kako je definisana demokratija u »Poukama za borbenu pripremu armije SAD 1928.g.«: »Vladavina masa. Vlast uspostavlja masovna skupština ili druga forma direktnog izražavanja. Dovodi do vlasti rulje, odnos prema sopstvenosti jeste komunistički, - prava sopstvenosti se negiraju. Odnos prema zakonu je takav, da volja većine upravlja nezavisno od toga, da li je ona zasnovana na promišljenosti, ili njome rukovode strast, predrasuda ili polet, neobuzdano i ne videći posledice. Dovodi do demokratije, raspuštenosti, uznemirenja, nezadovoljstva i anarhije« (40).

Kasnije je ta definicija demokratije bila isključena iz armijskih pouka.

Jedini realni dugotrajni oblik upravljanja tokom čitave istorije čovečanstva bilo je upravljanje manjine. Ali stvar nije toliko u tome, što vlada manjina. Glavno je – kako se formira manjina i šta ona predstavlja. Postoji manjina u vidu aristokratije, to jest vladavina najboljih predstavnika naroda, a postoji manjina u vidu »djermokratije« (»djubrekratije« – prim.prev.), to jest vladavina gorih. Kako vlada ta manjina, na kojim se principima zasniva? Koju globalnu koncepciju ta oligarhija provodi u život?

Današnji gospodari konceptualne vlasti judohrišćanskog sveta vladaju, oslanjajući se na metodu koja se može nazvati »upravljani konflikt«. To jest oni veštački stvaraju konflikt, krizu, nestabilnu situaciju i dalje upravljaju tim svetom, sudarajući u borbi različite strane tog konflikta. Drugačije oni ne umeju da upravljaju. Zato oni i jesu istinski uzrok praktično svih revolucija i ratova. Koristeći svoje ogromne resurse, pre svega finansijske, oni nastoje da upravljaju tokom konflikta u, za sebe povoljnom, pravcu, stajući iznad konflikta i igrajući dvostruku igru, naizmenično pomažući čas »crvene«, čas »bele«. Neposvećen čovek ne može da razabere, na čijoj su oni strani, pošto ima previše činjenica pružanja pomoći različitim stranama konflikta.

Vidljiva borba različitih religija i ideologija – to je samo sredstvo upravljanja za gospodare konceptualne vlasti. Gospodari ideologija judeizma, hrišćanstva i komunizma su različiti i ideološka vlast je različita. A gospodari tih gospodara su jedni isti i konceptualna vlast je jedna ista. I koncepcija razvoja je jedna – satanistička, zasnovana na laži, obmanu i nasilju.

SIMBOLI

»Znaci i simboli upravljaju svetom, a ne reč i ne zakon«.
Kineski filozof Konfucije

Osnovno značenje grčke reči »simbol« – to je znak, znamenje, cilj, nebeska pojava.

Sve religije posvećuju kolosalni značaj simbolici. A zašto? Zato što je simbol – način veze čoveka sa odgovarajućim egregorom i dalje (preko egregora) izlazak na odgovarajuće bele ili crne kosmičke sile (Bogove). Pod egregorom se podrazumeva informaciono-energetska suština, koj objedinjuje opšte ideje i misli. Egregor – to je sredina, u kojoj se odvija uzajamno dejstvo čoveka sa Bogovima.

Simbol drži u zatvoru čoveka koji je u njega dospeo. Simbol – to je sredstvo uzimanja čoveka u oblast uticaja odgovarajućih Bogova.

Simboli – to je jedna od metoda veze čoveka sa kosmičkim silama. Zato su simboli – jedna od metoda upravljanja ljudima.

Moskva je naključana jevrejskom i masonskom simbolikom. O masonskoj petougonoj zvezdi (pentagramu) nije potrebno ni govoriti, ona se nalazi svuda, počev od epoleta vojnih lica do kula u Kremlju.

Navešću manje poznati primer (15). Još u sovjetsko vreme, kada je sagrađen Kalinjinski prospekt, obični Rusi nisu razmišljali o tome, šta označavaju tih pet visokih zgrada u vidu otvorenih knjiga. A smisao, koji su jevrejske arhitektae, u saglasnosti sa GlavAPU, ugradili u tu simboliku, je mističan.

Tih pet zgrada u vidu otvorenih knjiga – to su simbolične knjige Mojsija (Bitisanje, Izlazak, Levit, Brojevi, Drugi zakon). A uzdizanje tih zgrada iznad Moskve – to je simbol vlasti jevrejskog judohrišćanstva nad Rusijom. Svaka od tih zgrada ima 22 sprata (ne računajući crni »podmetač« 2 trgovinska sprata). 22 – to je broj slova u jevrejskoj azbuci, kojom su napisane knjige Starog Zaveta. 22 – broj knjiga Starog Zaveta na ivritu. Svaka strana zgrade im apo 12 prozora po širini. 12 – broj kolena Izraelovih.

I sve to je građeno pre svakih »perestrojki«. Tako da ne treba graditi iluzije povodom toga, da pre »perestrojke« navodno nije bilo židokratije. Menjaju se samo njen stepen i oblici.

Otkrijmo smisao jevrejske šestougonaone davidove zvezde. Prvobitno šestougona zvezda je svoje magično značenje pozajmila iz egipatskih hijeroglifa, u kojima se ogroman značaj pridaje peto- i šesto-krakim zvezdama.

Okultisti-kabalisti, uzevši za osnovu šestokraku zvezdu, napravili su od nje Davidovu zvezdu i ugradili u taj simbol satanistički smisao. I

upravo u tom satanističkom smislu šestokraka Davidova zvezda je postala oficijelni simbol države Izrael.

Prema judejskoj Kabali, magičan simbol ima 77 značenja, od kojih je 76 lažnih i samo jedno – istinito. Ali i ta lažna značenja u jednom ili drugom stepenu rade za međunarodni Cion.

Završni 77. smisao Davidove zvezde daje se u tumačenju Talmuda koji je zatvoren za Goje. Za ruske ljude o tom tumačenju je pisao J.N.Lukin (54) i naučnik-arabist, kandidat nauka Valerij Nikolajevič Jemeljanov u svojoj čuvenoj knjizi »Decionizacija« (15), za koju je on odležao u specijalnoj ludnici 6,5 godina.

U 77. značenju Davidove zvezde ugrađena je ideja svetskog gospodarstva Judeja nad svim nejevrejima (Gojima) sveta. Svojevrsni apstraktni simbol jahača (Judeja), koji sedi na konju (Goji), upravlja konjem (Gojima) i jaše na leđima tog konja (na leđima Goja).

Razradu simbola svoje šestouglaone zvezde kabalisti su počeli, ukravši od mnogobožaca simbol trojedinstvenog boga (Triglava), koji je simbolično prikazivan u vidu trougla sa vrhom gore. Trougao sa vrhom dole – to je simbol đavola-satane. Ako otvorite neku od jevrejskih knjiga, tamo ćete se nagledati tih trouglova. Naprimer, 1992.g. u Moskvi je izašla knjiga »Poznati Jevreji«, i na kraju opisa svakog Jevreja stoje satanski trouglovi vrhom dole. Ali đavo voli igru »obrnuto«, voli da sebe naziva bogom, a boga – đavolom. Zato nastoji da promeni pravac vrha svog trougla prema gore, a Boga dole.

U mnogoboštvu čovek je sličan bogu i prikazivan je u vidu trougla i njegove tri strane su označavale delove čoveka: materiju – »m«, energiju (razum, svest) – »e« i duh (volju) – »d«.

Judejska šestouglaona Davidova zvezda (Magen – David) nastaje kao zbir dva trougla. Jedan označava Judeje, drugi označava Goje. Na crtežu 3 slova označavaju: i – Judeji, g – Goji. Naprimer, d.g. – to je duh Goja, e.i. – energija Judeja, a m.i. – materija Judeja.

d.i.

e.g.

e.g.

m.g.

d.i.

m.g.

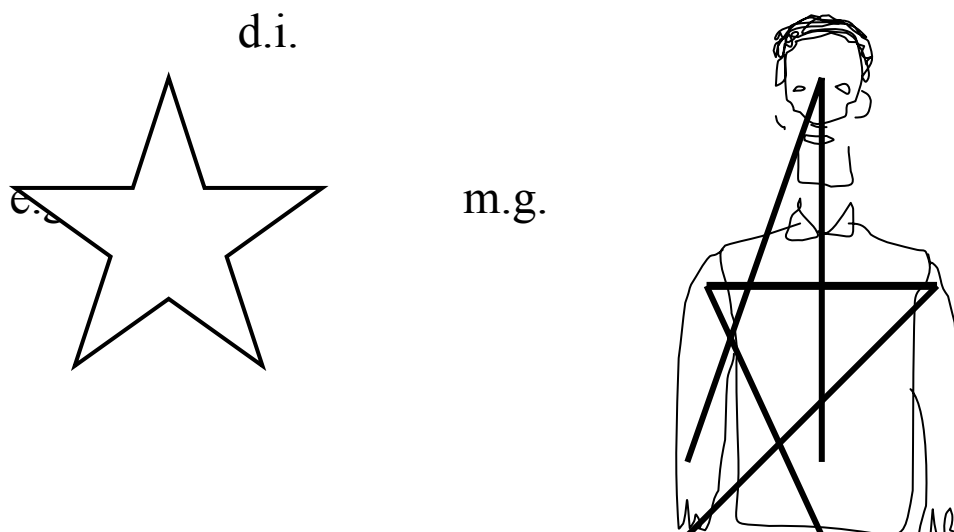
	+		=	
e.i.		d.g.		e.i.
m.i.				d.g.
				m.i.

Crtež 3

Smisao Davidove zvezde je sledeći. Arijevaca ima više, i kod Arijevaca (Goja) genetski potencijal je viši nego kod Jevreja. Ali čovek bez razvijenog duha (volje) – to nije čovek, već polučovek. Da bi se duh Arijca oborio dole, treba od Arijca oduzeti arijsku mnogobožačku religiju, koja formira njegov duh, oduzeti mu znanja i pomoću hrišćanstva uniziti i oboriti njegov duh. Napraviti od Arijca (Goja) svoju suprotnost – Goja – čoveka roba. Odigrati omiljenu satanističku igru »obrnuto«. Prevrnuti trougao Arijevaca dole i napraviti od njega trougao Goja.

Kod Judeja situacija je suprotna. Judeja je manje i njihov genetski potencijal je niži, ali njihova religija – judeizam podiže njihov duh, njihovu volju do neba. Na račun toga Judeji treba da pobede Goje. Na račun te prevare đavo će pobediti Boga i sam će postati bog i njegov vrh trougla će promeniti svoj pravac obrnuto prema gore, a boga dole. I to je sav smisao, cilj i metodika cionizma. Sve je ugrađeno u jednom satanističkom simbolu – Davidovoj zvezdi.

Masonska petougona zvezda – to je samo urezana varijanta Davidove zvezde. Njoj odsecaju poslednji donji ugao – duh Goja (crtež 4). Uopšte lišavaju Goje samostalne volje i samostalnog duha. Goji masoni dobrovoljno predaju svoj duh, svoju volju Jevrejima i idu ka njima da bi služili kao sluge, koje su prodale interese svoga naroda.

e.i.

m.i.

Crtež 4.

Crtež 5.

Na crtežu 5 se vidi da hrišćansko krštenje – to je procedura crtanja na sebi i stavljanja na sebe petougaone zvezde – to jest proces zaglupljivanja, zaluđivanja, oduzimanje volje, pretvaranja Arijca (Joga) u svoju suprotnost – Goja.

Proces krštenja – to je stavljanje negativne karme na sebe i njeno učvršćivanje svoje umesto izbavljanja od nje. Nije slučajna izraz »nositi svoj krst«. To ne označava srećnu, već tešku sudbinu. Onaj ko se krsti, - skraćuje i pogoršava svoj život, čini ga manje srećnim, manje zdravim i svoju negativnu karmu predaje svojim potomcima. Te petougaone zvezde omogućuju satani da sisa iz čoveka energiju i duše, i tela, i razuma.

Kada popovi pokušaju da Vas krste svojim đavolskim znamenjem u vidu krsta, crtajući na Vama svoju satanističku petougaonu simboliku, Vi im kao odgovor pokazujte šipak. To je naš paganski simbol. Tako su radili naši ruski preci. Prosečan paganski Japanac živi 12 godina duže od prosečnog Evroljanina i živi srećnije od njega. To nije medicina, to je druga religija, drugačije osećanje sveta.

Jevreji vole da govore Gojima da sva ta igra simbolima nema naročit značaj. Ali zašto su onda oni išarali čitavu Moskvu petougaonim zvazdama uzduž i popreko, kad to nema nikakvog značaja? Pokušajte da im pokažete kukasti krst. Videćete kakav će zverski urlik podići Jevreji, ta satanska deca. I odmah će se odnos prema simbolima promeniti do suprotnosti. I nećete ni moći da im ispričate o smislu kukastog krsta i o tome da on potiče sa Istoka. I da je on – simbol sunca. Jevreji Vas neće slušati. Oni sve i tako znaju odlično. Satanistima simbol sunca ne samo da nije potreban, on im je strašan.

Simboli – to je način veze sa Bogovima. Pokaži mi svoje simbole i ja ću ti reći kojim Bogovima (crnim ili belim) ti predaješ sile svoje duše.

Da li neko od hrišćana razmišlja o smislu hrišćanskog krsta sa raspetim Isusom? Svaki simbol ima svoj smisao. Šta taj krst označava? Kad bi se hrišćani umesto tupe vere makar malo zamislili, njima bi postao jasan istinski smisao toga krsta.

Na krstu je ubijen hrišćanski bog – Hrist. **Krst sa raspetim Hristom – to je simbol ubistva Boga. Kako se može voleti taj simbol?** To je isto što voleti ubistvo boga. Hrišćanski krst je – simbol krvave žrtve. Gde kao žrtva nije prineto jagnje, već čovek. Onaj ko nosi krst sa raspetim Hristom ne voli živog Hrista, već voli proces ubistva boga. Takve krstove mogu da nose samo ludaci i mračnjaci. Kult smrti i ubistva – to je satanizam. Ali njih nose i nose praktično svi hrišćani. Kako posle toga okarakterisati hrišćanstvo? Nikakva druga reč se ne može odabrati nego satanizam i mračnjaštvo.

Da je Hrist ubijen u Americi na električnoj stolici, šta, zar bi onda trebalo nositi oko vrata ne krst, već električnu stolicu? A da su Hrista ubili u francuskoj na giljotini, onda svi hrišćani ne bi nosili krstove sa raspetim Hristom oko svojih vratova, već male giljotine. Sve kao što je hrišćanski predviđeno: voleti ne samo proces ubistva Boga, već i oruđe tog ubistva.

Kao simboli ne služe samo znaci, već i muzički oblici. Komunizam, kao i hrišćanstvo, jeste religija smrti, zato su veoma karakteristične i simbolične komunističke himne. U jednoj od omiljenih komunističkih himni se peva: »Smelo ćemo poći u boj za vlast sovjeta i kao jedan ćemo umreti u borbi za to«. Obratite pažnju, za šta se predlaže vojevati u toj himni. Ne za slobodu, ne za Domovinu, ne za ruski narod, ne za samog sebe. Za vlast nekakvih sovjeta, u kojima sede Židovi. I najvažnije – ne predlaže se da se preživi i pobedi, već umreti kao jedan. Eto tako religije smrti zombiraju svest ljudi. Vi ćete danas reći, da su ti pozivi – čisto bunilo. Da, bunilo, ali to bunilo je mnogo godina pevala jedna šestina kopna. Čitav sovjetski narod je pevao tu himnu.

A onim »zapadnjacima«, koji budu okrivljavali sovjetski narod zbog »sovkovosti« (sovjetskog komunizma – prim.prev.), zbog idiotizma, bilo bi dobro napomenuti, da čitav Zapad, svi do jednog nose oko svog vrata masonski simbol smrti – omču za davljenje u vidu muške kravate. I ne samo da nosi tu gadost, već je i ukrašava na svakojake načine. Kravata je – jedan od glavnih oficijelnih ukrasa muškarca. I svi nose taj protivprirodni elemenat u odeći. I niko i ne razmišlja, šta ta kravata

označava? Zašto je nose svi? Ko je izmislio tu modu? Niko ništa ne razume. Svetom je moguće upravljati. Svetom je veoma moguće upravljati. I, na žalost, većinom ljudi ne samo da je moguće upravljati, nego oni nisu ni svesni da njima upravljaju. Žive i ne samo da ne shvataju simbole, već ih i ne vide. Međutim, u okultizmu nema ničeg zatvorenog. Sve je, apsolutno sve, dostupno za pregled, ali nije dostupno razumu neposvećenih.

Posle »perestrojke« u Moskvi, umesto da radi nešto korisno, židokratija je obnovila hram Hrista-spasitelja (HHS), koji su u svoje vreme komunisti digli u vazduh. Koliko je desetina miliona dolara bilo ukradeno na toj gradnji – to je posebna tema. Ali šta je interesantno? Pogledajte krstove na kupolama HHS. Kakve se to zvezde nalaze tamo? Na svakom krstu je smešteno po 12 šestougaoih Davidovih zvezda, zvezda tuđe države – države Izraela. Broj 12 je – broj kolena izraelovih. I to u Moskvi, u prestonici Rusije, na glavnom hrišćanskom hramu.

To je simbol vlasti Jevreja u Rusiji, simbol toga da su Rusiju pretvorili u koloniju Izraela. Nikada ranije na hrišćanskim hramovima u Rusiji nije bilo šestokrakih Davidovih zvezda. Nikada. Jedina zvezda u pravoslavnom hrišćanstvu koja je dozvoljena to je osmokraka zvezda Andreja Pervozvanog. Drskost Židova, polužidova patrijarha čitave Rusije Aleksija drugog (Ridigera) i čitavog najvišeg ruskog hrišćanskog rukovodstva, izdajnika ruskog naroda, jednostavno zapanjuje. Ne začuđuje, već zapanjuje.

Začuđuje potpuna tišina ruskih ljudi. Niko ni da pisne. Čak se ni šum ne čuje. Ništa ne shvataju, šta se dešava. Ništa. Kao da je umro ruski narod. I idu u taj HHS, u tu Bogom prokletu sinagogu idu ljudi bez nacionalnosti (iako im je u pasošu zapisano da su Rusi) i nose svoj poslednji novac tim prokletim popovima, koji su prodali Židovima rusko nacionalno dostojanstvo. Kakva sramota! Koji stepen nacionalnog poniženja! Koje pljuvanje u lice ruskom narodu. I niko ništa ne shvata.

Nacija bez sopstvene nacionalne religije postaje apsolutno slepa i apsolutno bespomoćna.

Niko od Rusa ni da se zamisli, pod kakvim simbolima živi, odakle su se pojavili ti simboli? Šta sve ti simboli označavaju? Koja imena nose ulice i gradovi? Ko stanuje u mauzoleju na Crvenom trgu? Čiji spomenici

stoje na trgovima? Rusi su izgubili nacionalnu svest i dok se ona ne obnovi, ništa se i ne može obnoviti.

Pogledajte kako su u Pribaltici posle otcepljenja od SSSR u jednom trenu srušili sve spomenike Lenjinu. Bravo, momci! Mi Rusi treba od njih da naučimo. Jevreji su u sredstvima masovne informacije podigli buku – vandalizam, varvarstvo. To nije vandalizam, to je sasvim prirodna težnja da se očiste od komunističke zaraze. Ne može normalno da se razvija zemlja, u kojoj na trgovima stoje spomenici Lenjinu i drugim komunjarima iz njegove bande. U takvoj zemlji odsustvuje razlika između dobra i zla, uopšte odsustvuju bilo kakvi moralni principi. Dok ti jevrejski simboli ne budu uništeni, u Rusiji ništa neće biti dobro. Rusija i njeni narodi će se stalno nalaziti u zoni dejstva neprijateljskih simbola, pa prema tome, i neprijateljskih bogova. Uništiti te satanističke simbole – je naš najvažniji zadatak! Uništavajući satanistički simbol, Vi smanjujete prostor delovanja satanskih sila.

Nakon što je židomasonska svetska mafija preotela vlast u SAD 1930.g., po inicijativi tadašnjeg vice-prezidenta, poznatog masona Henri Volesa, bio je prihvaćen novi crtež novčanice od jednog dolara – simbola novca i finansijske moći SAD. I odjednom se na poleđini dolara pojavila egipatska piramida. A iznad nje trougao sa svevidećim okom judeističkog boga. Iznad oka natpis od 13 slova »ANNUIT COEPTIS« (on je pokrovitelj naše zavere) (55). Primetite, nije pokrovitelj Bog, već on. Ko je to on? Setimo se da je judeistički bog Lucifer-satana. Eto ko je on.

Kakve veze ima egipatska piramida sa SAD? Šta ona tamo radi na novčanici? Poštovani čitaoče, da li ste se nekada zamislili nad tim pitanjem?

Na poleđini novčanice od jednog dolara svuda dominira mističan masonski satanski broj 13. 13 stepenica na egipatskoj piramidi. Američki orao drži štit sa 13 pruga. U njegovoj desnoj kandži – simbol masonstva – bagremova grančica sa 13 listova i 13 cvetova. U levoj – simbol rata – vezica od 13 strela. U kljunu orla – traka sa masonskom parolom »jedinstvo u raznolikosti«. Nad orlom caruje šestokraka Davidova zvezda od 13 masonskih pentagrama (petokrakih zvezda).

Te iste 1930.g. egipatska piramida se pojavila i u Moskvi u vidu novog kamenog mauzoleja za crvenog faraona Lenjina po projektu A.V.Ščuseva.. To, da iza svih tih simboličnih postupaka stoje potomci

okultnih egipatskih sveštenika, lako se vidi. U svojoj više puta izdavanoj knjizi »Lenjinov mauzolej« glavni balsamista Lenjina B.I.Zbarski sa ponosom piše: »Kod Egipćana balsamovanjem su se bavili posebni ljudi, koji su predstavljali kastu i držali u tajnosti svoje načine balsamovanja«. U čitavoj istoriji Rusije, naravno, nikada nije ni bilo takve prakse balsamovanja, ni takvih tajnih znanja o toj tajnoj tehnologiji, ni takvih okultnih kadrova.

U veoma interesantnom članku V.Avdejeva »Tajna mumije Lenjina« (list »Za rusku stvar« br. 4, 1998.g., Sankt-Peterburg) autor otvara mističnu tajnu Lenjinovog mauzoleja. Ukratko smisao je sledeći. **Kult leševa – to je jedan od okultnih rituala satanističke religije smrti.** Boravak Lenjinovog leša (uzgred, bez mozga, mozak se čuva odvojeno) u centru Moskve – to nimalo nije bezazlena stvar. Taj leš ne leži jednostavno u mauzoleju, on tamo živi. Kada je komunistička propaganda saopštavala, da je Lenjin i sada življi od svih živih, to nije alegorija. To treba shvatati doslovno. To je obična crna magija. Lenjinova mumija, napravljena prema specijalnoj egipatskoj okultnoj tehnologiji – to je energetski vampir, koji sisa i pamet, i energiju, i volju, i duhovne snage iz naroda Rusije i truje životne sile Rusa svojim lešinarskim izmetinama. Taj leš živi na račun naših životnih sila. Ta najprostija znanja metode crne magije bila su poznata još u primitivnim društvima. I samo materijalisti, naivni u svojoj »progresivnosti«, ne shvataju takve očigledne stvari.

U krugovima ruske pravoslavne društvene javnosti krajnje je popularna priča o tome da, kada su kopali prvu jamu za mauzolej, bile su pokidane kanalizacione cevi i mesto za buduću posmrtnu salu Lenjina bilo je potopljeno fekalijama. Patrijarh čitave Rusije Tihon povodom tog simboličnog događaja mudro je izrekao: »Prema moštima i jelej« (balzam – prim.prev.). Ni kod jednog naroda, ni u jednoj religiji svetinje se nisu podizale na kanalizacionoj magistrali. Mesto za mauzolej je birao Jevrejin V.D.Bonč-Brujevič.

Poštovani čitaoci, mnogi od Vas su bili u Lenjinovom mauzoleju. Setite se svojih osećanja. Da li ste osećali duhovno uzdizanje posle opštenja sa »svetim moštima« Lenjina? Ili obrnuto, posle toga »opštenja« Vam je padalo raspoloženje i ostajala teška i mučna osećanja? Ako se toga setite, shvatićete da je ta satanistička mumija sisala iz Vas energiju. A kroz tu mumiju je propušteno preko 70 miliona ljudi. Zamislite, koliko su

životnih sokova kroz tu mumiju satanisti isisali iz Rusa. Eto kako radi nestrukturano upravljanje. Redovi ispred Lenjinovog mauzoleja – to nisu redovi za prisilno davanje krvi. To su redovi za »dobrovoljno« davanje energije svoje duše. A ništa se ne odvija pred cevima automata. Potrebna informacija, usađena u mase pomoću SMI, nestrukturano i nevidljivo upravlja tim procesom davanja energije satanističkim vampirima.

Današnji hrišćanski popovi, osećajući da Lenjinovoj mumiji nije ostalo dugo da živi, nastoje da joj nađu dostojnu zamenu. U svojstvu zamene istupaju mošti Nikolaja II. Bez kulta leševa i mrtvih moštiju hrišćanstvo ne može da preživi.

Mi, Rusi, treba da spalimo vampirsku mumiju Lenjina i njen pepeo da rasejemo dalje od Rusije, najbolje iznad vode. Voda će sprati tu zarazu. Mauzolej i svo stočno groblje neprijatelja Rusije, koje se nalazi pored njega, treba iskrčiti i očistiti Crveni trg od te nečisti. Masonske petougaoone zvezde sa Kremlja treba skinuti i razbiti. Židomasonsku simboliku uništiti i zabraniti. Tek posle toga će početi procvat Rusije.

Srp i čekić – su takođe masonski simboli. Srp – simbol smrti, ubistva, neminovne pogibije. Ne prikazuje se slučajno smrt sa kosom ili sa srpom. Čekić – to je znak vlasti nad kamenom, nad čovekom (kamen – simbol čoveka), koga treba otesati i dati mu potreban način mišljenja.

Svaka religija, zuzimajući neku teritoriju, akumulira u sebi ideje i simbole srušenih nacionalnih religija. Hrišćanstvo je u Rusiji postupilo isto tako. Moralo je da uzme paganski naziv »Pravoslavlje«, pošto su ruski ljudi pamtili i nisu hteli da zaborave, da su oni pravoslavni. Pojavio se ružan naziv »pravoslavno hrišćanstvo« Pravoslavno hrišćanstvo je počelo da predstavlja neorgansku smešu ruskog paganstva i hrišćanstva. Ideja trojedinog Boga – to je, naravno, pozajmljeno iz ruskog mnogoboštva. To je trojedini mnogobožački Bog – Triglav. Trojedinog Boga nema ni u katolicizmu, ni u kojim drugim granama hrišćanstva.

Navešću jedan izrazit primer iz oblasti simbola. Šta mislite, koji simbol imaju pravoslavne kupole – osnovni arhitektonski simbol ruskih crkava? Šta te kupole označavaju i izražavaju? Ne znate? Zar Vam nije čudno, poštovani čitaoče, što je ta tema zatvorena za razmatranje? Ustvari, odgovor je veoma prost. **Ruske pravoslavne kupole – to je arhitektonski oblik izražavanja muškog falosa.** Falistički simbol. Simbol muške snage, osećajnosti, ljubavi, naslađivanja, plodnosti,

produžetka ljudskog roda. Upravo zbog toga lepotu pravoslavnih hramova svi doživljavaju na nivou podsvesti. Ako pogledate u Moskvi, na Crvenom trgu, hram Vasilija Blaženog, videćete sasvim jasno da ti falosi nisu obrezani, ispod glavica stoje simbolični nabori kože. To isto ćete videti na zvoniku Ivana Velikog u Kremlju, crkvama Kiži i t.d.

Pa šta, **muški falos, koji ponosno para nebo, nije najgori poklon hrišćanima od mnogobožaca.** Još jedan falistički simbol hrišćani su pozajmili od mnogobožaca – venčani prsten. Sam prsten oličava žensku vaginu, prst – oličava muški falos. Stavljen na prst, prsten označava da su muškarac i žena našli jedno drugog i od sada žive zajedno u jednoj porodici. Prelep simbol.

Dvoglavi orao je - takođe drevni simbol, koji označava ujedinjenje dve grane vlasti – duhovne i svetovne. U srednjevekovnim hrišćanskim predanjima – to je Kralj-Sveštenik. U Indiji – Šakra, ili »Vaseljski pravitelj«. U Starom Egiptu – Faraon, koji istovremeno predstavlja i svetovnu i duhovnu vlast.

Ako su za religiju simboli – ključna informacija, onda simboli nisu nimalo manje važni za nacionalnu samosvest. Pogledajte sa kakvom ljubavlju i sa kakvim izazovom Jevreji nose svoju satanističku Davidovu zvezdu. A šta nose Rusi? Ništa nacionalno ne nose. Nose pogane judohrišćanske krstove, žive pod tuđim simbolima. A mi smo imali i imamo nacionalne simbole.

Najrođeniji simbol za ruske ljude jeste drevni mnogobožački simbol »SVASTI ASTA« koji se u svakodnevnom životu naziva »svastika« (kukasti krst – prim.prev.). Svastika je - veoma stari simbol, koji je bio zajednički simbol za različite zemlje. Svastiku, naravno, nije izmislio Hitler. Svastika je starija od Hitlera mnogo desetina i stotina hiljada godina.

Posude sa kalendarskim znacima iz Smele (r. Tjasmin. Skitsko vreme) i Baltičkog Primorja

Smatra se da su svastiku ljudima poklonili Bogovi i da je na Zemlju doneta sa Neba. Drevne religije je opisuju kao »gomilu znakova uspeha«, koja ima desetak hiljada blagotvornih osobina. U najčešćem smislu Svastika – to je simbol sunca, znak svetlosti i darežljivosti.

Najraniji opis koji je došao do nas dat je na sanskritu. »Svasti Asta« na sanskritu – »Naka bude blago svima«. Sunce svetli svima. Klanjanje svastiki prvobitno je označavalo klanjanje suncu – izvoru čitavog života na zemlji. U Rusiji takođe svastika ima drevnu istoriju. Nju su u Rusiji nazivali »KOLOVRAT« (solsticij), sunce se takođe kreće u pravcu kretanja kazaljke na satu UDESNO, ili »POSOLONJ« (sejanje, zasejavanje polja vrši se bacanjem ruke UDESNO). Veoma lep i predivan simbol.

LEVOSTRANA SVASTIKA – TO JE SIMBOL ŽETVE (crtež 6). Posle februarske revolucije privremena vlada je nastojala da kultiviše svastiku i čak je štampala na novcu, koji je bio u opticaju do 1918.g. Komunisti su zabranili svastiku i skinuli je sa novca. Principijenlo su različiti egregori kod komunista i mnogobožaca.

Svastika je prisutna i u drevnim jevrejskim sinagogama, naprimer u sinagogi Ajn Žedi u Izraelu. Tamo je svastika savijena ulevo.

DESNOSTRANA SVASTIKA – TO JE SIMBOL ŽIVOTA I STVARANJA (crtež 7). Desnostranih svastika kod Jevreja nema. Njima se više sviđa da ne stvaraju, već da žanju plodove, posebno tuđe. I uopšte Jevreji su – uvek politička levica, levaci.

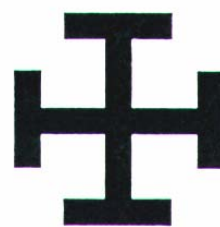
Sumarna svastika je prikazana na crtežu 8.

Crtež 6.

Crtež 7.

Crtež 8.

Povodom toga koju svastiku je ispravnije smatrati desnom, a koju levom, vode se sporovi.

Ja lično te sporove ne smatram principijelnim. Na kraju krajeva, desna – leva, zavisi od toga, sa koje strane se gleda.

Svastika nije jedini ruski simbol, njih je mnogo. Jednostavno svastika je – najglavniji simbol. Postoji runski alfabet (pismo starih germana – prim.prev.), gde svaka Runa ima svoj filozofski smisao (57). Naprimer:

Runa »zaštićenost, životna energija, veza sa Bogovima«.

Runa »Plodnost, novi plodotvorni počeci«.

Runa »Energija i duh Ratnika. Potencijal pobjede«.

Crtež 9.

Ideolozi namačkog nacizma također nisu bili nimalo glupi ljudi i nisu tek tako uzeli mnogobožacku svastiku. Oni su rano shvatili jevrejske igre i judeizam, hrišćanstvo i komunizam i, nastojeći da obnove svoju arijsku religiju, otišli su na Istok i za osnovu uzeli najstarije mnogobožacke religije: Induizam, Zoroastrizam, Budizam, Bon, rusko mnogoboštvo. Odatle su Nemci i pozajmili svastiku, i mnoge mistične ideje i principe. Odatle su oni uzeli sistem samomobilizacije, energetske dopune, koncentracije volje i energije. Kroz te mnogobožacke religije oni su umeli da obnove snagu arijskih Bogova, a ti paganski Bogovi su podigli duhovne snage namačkog naroda do neviđene visine. Da nije bilo Hitlerovih grešaka, svetska istorija bi pošla sasvim drugim putem.

Sovjetska vojska prilikom zauzimanja Berlina 1945.g., na svoje veliko iznenađenje, videla je veliki broj leševa Tibetanaca u uniformi SS.

Prema Hitleru se možemo odnositi na različite načine. Možemo mu se diviti ili ga mrzeti. Ali jedno se ne može. Ne može se umanjivati njegova veličina. I to, što je Hitler koristio svastiku, nezavisno od odnosa prema njemu, ne može izmeniti predivan smisao tog znaka. Ne govoreći o tome da je svastika starija od Hitlera mnogo desetina hiljada godina.

Svastika će se još mnogo puta podići i zasijati nad zemljom. Takvi simboli ne umiru!

Svastika ima kolosalnu energetiku.

U ideologijama današnjih nacionalnih i patriotskih organizacija Rusije caruje strašan kaos. I to nije čudno, odvija se najteži proces preosmišljavanja vrednosti života. Ipak naziru se znaci rasvetljavanja. Naprimer, RNE (Rusko nacionalno jedinstvo – prim.prev.) je poniklo iz društva »Pamćenje« i za sad nije umelo da izađe iz okvira hrišćanske klopke, ali je kao svoj simbol uzelo svastiku. To je veoma jak iskorak u ispravnom pravcu. To je pogodak u desetku. Ostalo je samo da dođu do mnogoboštva i baza za nacionalnu ideologiju postoji, i to na najvišem prvom prioritetu.

Što se tiče one jevrejske sinagoge u Moskvi pod nazivom hram Hrista-spasitelja, njena sudbina neće biti zavidna. Pre ili posle opet će je ili dići u vazduh, ili će je preraditi u nešto korisno. Druga varijanta je bolja. Ipak ako, ne daj Bože, komunari ponovo dođu na vlast u Rusiji, onda će ili dići u vazduh tu bogomolju, ili će je preraditi u nešto što je po njihovom viđenju korisno za proletarijat, naprimer, u neko treznilište sa crvenom zastavom koje nosi ime Klare Cetkin i Roze Luksemburg.

Kada pre ili posle na vlast u Rusiji dođu pravi ruski mnogobošci, onda je najbolje preraditi taj hram u Hram paganskih i vedskih religija i u muzej istorije religije. To će biti konstruktivnije. A umesto krstova na kupolama ćemo postaviti svastiku!

13. ŠTA JE TO MASONSTVO?

»U svim vremenima, a sada više nego bilo kada, svetom vladaju pre svega tajna društva«.

»U politici se ništa ne događa slučajno. Ako se nešto desilo, onda je to tako i bilo zamišljeno«.

Masonstvo je bilo stvoreno kao određen mehanizam upravljanja društvom pomoću nekih (većim delom tajnih) organizacija. Sa tačke gledišta upravljanja ljudima, nejevrejsko masonstvo – to su donji nivoi židokratije.

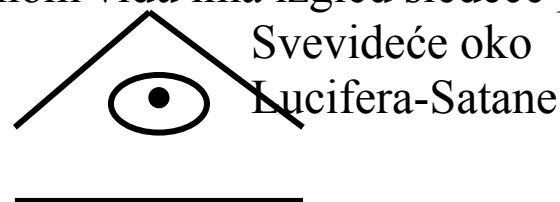
Masonstvo ima tri osnovna zadatka: prvi – to je sakriti čisto jevrejski šovinistički karakter upravljanja u svim hrišćanskim zemljama. Drugi – privući u donju strukturu jevrejskog upravljanja sluge iz redova nejevreja. Treći – obezbediti skrivenost i tajnost jedinstvenog upravljanja.

Kad bi stvarno u svim zemljama svi najviši šefovi bili Jevreji, ni jedan narod to ne bi izdržao. Jevreje bi pregazili. A kada narod vidi iznad sebe nacionalnog lidera, kod njega se ne pojavljuju negativne emocije. A to što je taj nacionalni lider samo marioneta u rukama masona kojom oni upravljaju, to se ne vidi. I više od toga, često nestrukturano upravljanje liderom nosi toliko skriveni karakter, da se ni sam gojski lider ne oseća kao marioneta. Zahvaljujući masonstvu jevrejska okupacija svih naroda hrišćanskog sveta se javno ne vidi i nije shvatljiva širokoj društvenoj javnosti.

Pored sve raznovrsnosti masonskih organizacija i njihove navodne nezavisnosti, sve masonske organizacije su ujedinjene u jedno celo, u jedinstvenu piramidu upravljanja.

Masonske organizacije mogu da nose najlepše nazive, mogu da deklarišu najhumanije i najljudskije ciljeve, ali istinska suština masonstva je uvek jedna. Masonstvo – to je uvek mafija. Samo od donjeg 1.nivoa do 33.nivoa – to je međunarodna mafija, od 1.nivoa do 66. – to je jevrejska mafija, a od 1.nivoa do 132. – levitska mafija. A još više – okultne satanističke strukture.

Struktura savremenog masonstva slična je strukturi drevnog egipatskog sveštenstva i u punom vidu ima izgled sledeće piramide (15).

22 jerofanta
2000.g.

Okultne sile

Stvarni car judejski

Zlatna mafija	Od 67 do 99 tajnih	Leviti-	Levitska
Piramida	stepenica posvećenja	Rabini	
mafija	Od 33 do 66	Jevreji	Jevrejska

Rasna barijera (gore Gojama nema prolaza)

33 Suveren General Veliki Inspektor

Međunarodna

32 Princ Kraljevske tajne mafija

31 Veliki inspektor inkvizitor komandor

30 Kadoš ili vitez kadoš

29 Veliki vitez sv. Andreja Škotskog

28 Knez Adept i Vitez Sunca

27 Veliki Komandor Hrama

26 Knez Milosti

25 Vitez bronzane zmije

24 Knez Tabernakli (Skinije zaveta)

23 Gospodar Tabernakli (Skinije zaveta)

22 Vitez Kraljevske Sekire

21 Patrijarh Noj

20 Doživotni majstor Venerabl

19 Veliki Pontifaks ili Velikolepni Škotlandanin

18 Rocenkrojcer

17 Vitez Istoka i Zapada

16 Princ Jerusalimski, veliki Knez Jerusalimski

15 Vitez Istoka

14 Veliki Prevashodni Izabranik i Viši Mason

13 Stepen Kraljevskog Svoda

12 Veliki Majstor Arhitekta

11 Viši izabrani Vitez i dostojni Izabranik

10 Majstor, izabran među Devet

9 Svetli, izabran među Osamnaest

8 Nadzornik gradnji

7 Porotnik i Sudija

6 Tajni sekretar

5 Prevashodni Majstor

- 4 Tajni Majstor
- 3 Majstor
- 2 Pomoćnik
- 1 Učenik
- 0 Hrišćani različitih tumačenja i sekti, kružoci cionizirane joge, spiritizma i okultizma, kružoci jezika esperanto, pacifisti i t.d.

Crtež 10.

Hrišćanstvo i druge grupe 0 nivoa nisu deo masonstva. Oni služe kao masovna baza za vrbovanje masonskih kadrova.

Masoni viših stepena mogu da učestvuju u ložama nižih stepena, ali ne i obrnuto.

U zavisnosti od lokalnih karakteristika postoji velika raznovrsnost nacionalnih oblika masonstva. U konkretnim oblicima nazivi masonskih stupanja (stepena) se mogu razlikovati i struktura piramide može biti odsečena.

Masoni mogu da učestvuju u organizacijama koje su najrazličitije prema nazivu i prema principima koje deklarišu. Često se koriste takvi natpisi, kao što su naprimer, društva za borbu protiv pijanstva, i drugi najplemenitiji nazivi. Neke od tih organizacija mogu biti otvorene, neke tajne, ali realna delatnost masona uvek je tajna i sakrivena i nikada ne odgovara njihovim deklaracijama.

Prema judejskoj zamisli Goji-masoni treba da igraju među neposvećenim Gojama ili laicima ulogu nevidljivih ideoloških vođa, koji za ostale Goje treba neprimetno i postepeno da formiraju njihovu svest i društveno mnjenje u pravcu koji odgovara židokratiji.

Čitava masonska piramida se deli na 5 grupa.

<i>Grupa</i>	<i>Stepeni (stupnji)</i>	<i>Naziv</i>	<i>Boje</i>
1	0	Hrišćanstvo i njegove sekte	Bela
2	1-3	Jovanovo masonstvo	Plava
3	1-7	Andrejevo masonstvo	Crvena
4	1-33	Škotsko masonstvo	Crna i bela
5	99 stupnjeva	Judejska piremida	Zlatna

	zlatne piramide		(Žuta)
--	--------------------	--	--------

Procedura posvećivanja u masone može da bude različita. Prema punoj šemi ta procedura predstavlja mističan spektakl na osnovu judeističke »Legende o Adonirami«.

Jedan od osnovnih principa masonstva – to je princip nevidljivih šefova, kojima svaki mason daje zakletvu o bespogovornom potčinjavanju. To jest masoni bilo kojih stupnjeva nikada u potpunosti ne zamišljaju svoje mesto u masonskoj hijerarhiji. Oni znaju samo ono što je dole i neposredni gornji nivo.

Na prvim stupnjevima masonstva ništa posebno se ne dešava, i sve priče o masonskim zločinima i masonskom satanizmu masonu novajliji izgledaju kao bajke. O potpunoj strukturi masonske piramide masoni koji su dole se i ne dosećaju, i njima se čini da oni igraju sopstvenu i plemenitu ulogu. Dobronamerni glupaci iz donjih stepena traže u masonstvu demokratiju, slobodu, jednakost i bratstvo i tome slične himere. Ma šta oni tražili, oni nesvesno rade za židokratiju i satanu.

Naravno, ne treba uprošćavati situaciju, ona je složenija. Nije sve obmana što su izmislili masoni. U donje stepene masonstva dospevaju i normalni ljudi, koji ni u šta ne sumnjaju i koji nastoje da realizuju svoje ideje. Divnu ideju ljudskih prava izmislili su masoni, ali ona ne postaje loša zbog toga. Sad nastoje da je iskoriste za mešanje u unutrašnje stvari drugih država. Ali, naravno, ideja ljudskih prava u današnjem vidu nije dovoljna, ona je polovična. Ideja ljudskih prava treba uvek da se poklapa se idejom o ljudskim obavezama. Ne postoje i ne treba da postoje prava bez obaveza.

U skladu sa tim kako se penju uz masonske stepenice masoni se sve više prljaju zločinima. Izlaz iz masonstva, posebno iz gornjih stupnjeva, za žive nije predviđen. U masonstvo postoji samo ulaz.

Mistični rituali masona zavise od nivoa posvećenosti i od karakteristika loža. Na gornjim nivoima se koristi prinošenje ljudskih žrtava i korišćenje ljudske krvi uglavnom nevine gojske dece. Dok hrišćani samo misaono piju krv i jedu ljudsko telo (samo se pričešćuju, duhovno se razlažu), dotle masoni gornjih stepena to čine fizički.

Obično masoni ljutito odriču prisustvo postupka pijenja krvi u njihovim ritualima. Ipak napitak od krvi u masonstvu postoji čak na takvim »nevinim« nivoima, kao što je Jovanovo masonstvo, o čemu svedoči nemački mason Mercedorf na stranicama masonskog časopisa »Bauxite«, 1879., S.13. Krv novajlije koja teče iz posekotine na palcu, kaplje u čašu sa vinom, iz koje zatim piju svi prisutni. Talog se čuva u posebnoj posudi do sledećeg posvećivanja, i na taj način se meša krv svih prethodnih masona. Te kanibalističke procedure – to je čist satanizam.

Neki elementi masonskog rituala su prešli u masovni svetovni ritual. Naprimera, prilikom posvećivanja masona uvode sa petljom oko vrata, kao simbolu njegove smrti, ako sme da otkrije masonske tajne. Današnja muška kravata – to je taj isti simbol, ta ista petlja oko vrata. Taj isti simbol je bio oko vrata sovjetskih pionira. Pionirska značka je, naravno, bila masonska petougona zvezda. Na leđima pionira pionirska marama je pravila trougao sa vrhom dole – simbolom satane.

Jedan od omiljenih simbola masonstva jeste lobanja i kosti kao simbol smrti. Taj simbol smrti hrišćani nose na svom krstu.

Masonstvo ima mnoštvo simbola, ali najglavnija su dva. Opšti simbol svetskog masonstva je – petougona zvezda (pentagrama). I veliki državni pečat svetskog masonstva – šestougona zvezda sa ciframa 6 u svakom zraku te zvezde. Te šestice dva puta prave broj zveri 666 (Otkr. 13:18).

Masoni sebe smatraju elitom, a sve neposvećene – laicima i ruljom, ali ipak oni sami su laici i prevareni ljudi. Sa pomeranjem naviše po piramidi, znanja, koja im se daju na novom nivou, često su suprotna onima koja su im davana dole. I ta satanistička igra »obrnuto« nikada se ne završava. Na taj način masoni se uvek nalaze u stanju lažnog znanja, u stanju ludaka. Ne govori se uzalud da je njihov najviši gospodar Lucifer-satana – lažov i otac laži. Za visok nivo masonstva svi nižestojeći masoni su – laici i rulja, ali i oni sami su za one iznad sebe – isto takvi laici i ista takva gomila ludaka. Eto tako vlada satana – pomoću beskrajne laži, obmane i nasilja, čak prema svojim slugama. 90% masona nema ni najmanju predstavu o zamislama njihovih najviših rukovodilaca.

Iluminati su najviši deo zlatne piramide.

Lav Trockij je u SAD stupio u čisto jevrejsku masonsku ložu zlatne piramide, koja se naziva Micraim (u prevodu sa ivrita označava Egipat) i bio je mason visokog stepena posvećenosti (15, 61, s.52). Trockij je bio

osnivač »Crvene armije«. Naziv nije slučajna. Crvena armija – to je armija Rotšilda (crven natpis). Trockij je uveo simbol za tu armiju u vidu petougaoe masonske zvezde. Crvena armija pod predvodništvom Trockog bila je smrtonosno oružje međunarodne židokratije.

Karl Marks i Fridrih Engels su bili masoni 31.stepena (51) i satanisti. U svojoj pesmi »Violinista« Marks piše: »Adska isparenja se podižu i pune moj mozak, dok ne poludim, i dok se moje srce u korenu ne promeni. Vidiš ovaj mač? Knez tame mi ga je prodao«. Ovi redovi dobijaju posebno značenje kad se zna da u ritualu najvišeg posvećivanja u satanistički kult kandidatu se prodaje začaran mač, koji mu garantuje uspeh. On za njega plaća, potpisujući krvlju, uzetoj iz njegovih vena. To je dogovor po kome će njegova duša pripadati satani posle smrti (61, s.34).

Bakunjin – Marksov saradnik u organizaciji I Internacionale – bio je takođe ozloglašen satanista. On je naročito pisao: »U toj revoluciji ćemo morati da probudimo Đavola u ljudima, da bismo pokrenuli najniže strasti.

Kerenski je bio mason 32.stepena.

Maksim Gorki je bio blizak masonstvu preko svog posinka Z.A.Peškova (brata J.Sverdlova) – istaknutog francuskog masona.

Tajne masonske organizacije i njihovi gospodari su istinski uzrok svih revolucija i svih svetskih ratova. O tome se može pročitati, naprimer, u (40-42 i 61).

U kritičnim situacijama po komandi odozgo masoni svih nivoa počinju jedinstvenu kampanju. Naprimer, istupajući na mitingu u Moskvi oktobra 1997.g., hrabar ruski general Albert Mihajlovič Makašov je pozivao da se »iz Rusije prognaju svi Židovi«. Istog trenutka su protiv njega pokrenuli surovu kampanju hajke.

Jedan od prvih protiv Makašova je istupio u Gosdumi mason najnižeg nivoa filmski režiser Stanislav Govoruhin (masonski klub »Međunarodni ruksi klub«). Taj Govoruhin je dotle od sebe pravio ruskog patriota i zaštitnika Rusije. Svi filmovi tog »patriota« nose destruktivan i demoralizujući karakter. I taj »patriota« je zbog nečega uvek ćutao kada su Rusiju, ruski narod ponižavali i polivali blatom kad god su mogli. Ali taj zaštitnik »jadnih Jevreja« je trenutno reagovao na pokušaj istupanja protiv Jevreja. Eto zašto su Jevrejima potrebni masoni tipa Govoruhina.

Među masonima nižih stepena bilo je i pristojnih ljudi, ali svi su oni u manjem ili većem stepenu radili za židokratiju. Čak i ako ništa loše nisu radili, oni su donosili štetu, praveći masonstvu pozitivan imidž.

Bilo je i slučajeva namernog stupanja pristojnih ljudi u masone sa ciljem da iskoriste masonstvo radi upoznavanja i pozitivnih ciljeva i sa ciljem da pobede masonstvo iznutra. Ti pokušaji su se najčešće završavali bez rezultata. Masonska organizacija je usavršavana hiljadama godina i praktično je nemoguće pobediti je iznutra. Sa njom se treba boriti spolja. Jedine snage koje su postavile za cilj korišćenje masonstva radi svojih nacionalnih interesa i imaju šansu na uspeh, - to su japanski i kineski masoni. Oni imaju ogromno iskustvo, koje nema niko.

Sa ciljem da upozna i iskoristi masonstvo u njega je stupio ruski car Petar I. Ali to mu ništa nije dalo. Ni on nije umeo da shvati suštinu i opasnost masonstva. Njemu su pokazali masonstvo u onom vidu, koji je odgovarao masonstvu, i Petar I je u celini stakao pozitivno mišljenje o masonstvu. Petar I je prihvatio državnu zastavu Rusije sa masonskim bojama (kao u SAD i Francuskoj) – belom, plavom i crvenom, sa belom (škotskom) bojom gore. Kada su komunjare zamenili tu masonsku zastavu sa crvenom, to nimalo nije značilo da su oni zamenili loše sa dobrim. Crvena zastava – to je zastava Rotšildovih. Rotšild u prevodu znači »crveni natpis«. Komunjare su samo zamenili jedan oblik zla sa drugim oblikom zla.

Konačan cilj masona jeste rušenje nacionalnih država i uspostavljanje vlasti svetske židomasonske superdržave.

Osnovni principi međunarodnog masonstva (do 33.stepena) – su materijalizam, ateizam i kosmopolitizam. Iznad 33.stepena (u jevrejskoj zlatnoj piramidi) – najpre su judeizam i jevrejski šovinizam, a još više iznad 67.stepena – čist satanizam.

Borba međunarodnog masonstva sa hrišćanstvom – to je opet specijalno stvoren i upravljani konflikt u interesu židokratije.

Jedna od omiljenih deviza masona jeste – »sloboda, jednakost i bratstvo« (te parole ćemo razmotriti u glavi 15). Još jedna deviza masona je – »budi spreman«. Tom devizom su u SSSR dresirali pionire (mlade komuniste). Kod njih su izgrađivali uslovni refleks i terali ih da na poziv »budi spreman« uvek odgovaraju »uvek sam spreman«. Za šta spreman – nije važno. Za šta kažu, za to i treba da bude spreman biorobot. Uputstvo

članovima masonskog ordena »Visoke Vente« glasi: »Ostavite starce i odrasle, bavite se omladinom i, ako je moguće, čak i decom«. Ko vlada omladinom, taj vlada budućnošću.

Metoda masona je – razlaži, zaglupluj i vladaj.

Ozbiljno istraživanje masonstva i njegovih zločina dato je u knjizi N.Bogoljubova »Tajna društva XX veka« (61). Na žalost, autor vidi izlaz u hrišćanstvu, ne shvatajući da je hrišćanstvo - još jedna markirana karta u špilu satanista.

Što se tiče okultnih sila, o njima je malo poznato. Po predanju, one su izašle iz Egipta. Izašla su 22 jerofanta (predskazivača sudbine), podelila se na dve ekipe po 11 ljudi i razišli se po čitavom svetu. A igraju jednu istu igru. Analog te igre je postao fudbal – dve ekipe po 11 ljudi šutiraju nogama zemljinu kuglu. Sudeći po svemu, jerofanti su – potomci preživelih okultnih sveštenika nestale Atlantide. Ta deca Lucifera-satane su dovela do pogibije civilizacije Marsa i Atlantide (43), i sunčani vatreni Bogovi su uništili te civilizacije. Sada nastavljaju da rade to isto sa našom civilizacijom. I mi treba da ih zaustavimo, ako ne želimo sudbinu Marsa i Atlantide.

Odmah iza Lucifera i okultista idu Iluminati. Njihova struktura je nacrtana na poleđini novčanice od jednog dolara. Taj najviši deo zlatne piramide se sastoji od 13 nivoa.

Crtež 11.

1913.g. Bnaj Brit je rešio da stvori sopstvenu borbenu organizaciju za aktivna dejstva protiv svega i svih, koji su se osmelili da ometaju jevrejsku okupaciju. To je Antidefamaciona liga – gigantska organizacija ucene i terora. Tu organizaciju u SAD nazivaju »jevrejski Gestapo«, pripisujući joj dugačak spisak političkih ubistava.

14. STRUKTURA VLASTI TAJNE SVETSKE VLADE HRIŠĆANSKOG SVETA

»Mnoge stvari nam nisu shvatljive ne zato što su naša shvatanja slaba, već zato što te stvari na ulaze u krug naših shvatanja«.

Kozma Prutkov

Još se Dostojevski dosećivao u vezi postojanja nekakve tajne vlade, koja upravlja svetskim procesima nevidljivom rukom.

Opšta struktura masonske piramide, prikazana na crtežu 10, sada postoji u konkretnim oblicima.

Okultna svetska vlada.

Najviši stepeni zlatne jevrejske piramide – to su sledeći nasledni klanovi:

Rotšild	Varburg	Openhajn	Šteri	Koen	Golšmit
	Montefjore	Blajhrode	Valenberg	Sasun	Hajne
	Mendel	Morgan	Krup	Ford	Rokfeler
	Dipon	Melon	Flip		

Ima 4 glavna štaba:

Osnovni komandni punkt – Švajcarska;

Rezervni komandni punktovi – SAD (Solt-Lejk-Siti);

Španija;

Švedska.

Sledeći nivo:

Zaksi, Tejneri, Barusi, Fišeri, Abrahami, Baluštejni, Drejfusi, Hajdelbasi,
Dojči, Vejneri, Limeni, Vorberzi, Kalmani, Hugenhajmi, Morgentou, Gitenvizori,
Lebi, Mejeri, Lazari, Mordosi, Goldmani, Zeligmani, Vajnberzi, Rozenvaldi,
Kuni, Strausi, Pejneli, Bojeri, Broazeri, Kaufmani, Blumentali, Sulcbergeri
Kani, Sumgi, Skifi, Šifsi, Lazarusi, Garimeni, Mortimeri.

Dalje masonske organizacije upravljaju masom drugih otvorenih organizacija. Osnovne su:

Konferencija milionera (izvršni komitet je u Njujorku i Vašingtonu, SAD).

SCO – Svetska cionistička organizacija (osnovana 1897.g.);

JAZI – jevrejska organizacija za Izrael (osnovana 1929.g.);

SJK – Svetski jevrejski kongres (osnovan 1936.g., radi u 67 država).

Najveće internacionalne (pod jevrejskom kontrolom) banke:

Kredit Lione (Francuska); Dojče Bank (Nemačka); Nejšnl

Vestminster (Engleska);

NSRS Holding (Velika Britanija); Fest Boston Bank (SAD); Kredit Agrikol (Francuska);

Siti Korporejjsn (SAD); Švis Kredit (Švajcarska); HVN Bank (Holandija).

Čejz menhetn (SAD); Dž.P.Morgan (SAD);

Najveće internacionalne korporacije.

Međunarodne jevrejske organizacije.

Fondovi: Rokfelera, Sorosa, Tačer, Džojdža, »Svetska laboratorija«, »Centar primenjenih istraživanja« i drugi.

Međunarodne organizacije i savezi:

OUN	MMF	SBSE	NATO
UNESCO	EBOR	GATT	

15. ŠTA JE TO KOMUNIZAM

Nekih aspekata komunizma smo se doticali usput u prethodnim glavama. U principu komunizam i hrišćanstvo su – u najbližoj rodbinskoj vezi. **Globalno rečeno komunizam (socijalizam) – to je isto što i hrišćanstvo, samo bez boga.** Pa ipak, ima smisla reći par laskavih reči o komunizmu posebno.

Ma gde se realizovala komunistička ideja (Rusija, Kina, Koreja, Mongolija, Vijetnam, Kuba, Jugoslavija, Albanija, Mađarska, Poljska i t.d.) – svuda je ta realizacija nosila karakter krajnjeg mračnjaštva. Reklo bi se da prakse ima više nego dovoljno da se mogu izvesti zaključci o komunističkoj ideji u celini.

Ipak postoji masa komunističkih demagoga, koji teže da očiste »svetle« ideale komunizma od brežnjevizma, od staljinizma, od lenjinizma, od maoizma, od polpotizma, od marksizma najzad. Ali svi ti demagozi govore da su svi ti komunizmi – izvrtanja i izopačenja, a da je sama ideja komunizma navodno odlična i pravedna. To je laž, i to smišljena.

Zadatak tih lažova je – da ne puste ljude izvan granica lažnog komunističkog informacionog polja i da beskrajno ganjaju narode po komunističkom bespuću. A ustvari bilo koji komunizam – to je gadost, zato što je ideja komunizma odvratna i prestupna sama po sebi.

Zvanična filozofija u SSSR je uvek opisivala tri izvora marksizma: Hegelovu dijalektiku; Fojerbahov materijalizam i utopijski socijalizam (Sen-Simona, Ovena, Furije). Sve je tako. Ali to je vrhunac. A o poledini se nikada nije pominjalo.

A poledina je sledeća. satanista i mason 31.stepena Karl Marks je osnovne principe svog Manifesta komunističke partije pozajmio iz knjige Teodora Dezami »Kodeks zajedništva«, koja je izašla pet godina pre pojave komunističkog Manifesta. Sam Dezami je sve svoje prevelike mudrosti prepisao od drevnij Jeseja, kod kojih je u svoje vreme bio na stažiranju Isus Hristos. Teodor Dezami i Karl Marks su obojica nazivali Jeseje prvim komunistima (2, gl. 25). A ideolog Jeseja, kao što smo već razmatrali u glavi 7, bio je faraon Ehnaton.

Detaljno poreklo marksizma ćemo razmotriti u glavi 19, tamo ćemo pokazati da je **komunizam – tvorevina cionizma i cionističkih masonskih struktura.** Verovatno je suviše podsećati da je simbol

komunizma petougaona masonska zvezda. A sada ćemo razmotriti osnovne ideje i principe komunizma.

Klasna borba

Marksizam svodi čitav istorijski proces na borbu klasa i odriče nacionalno i državno jedinstvo naroda. Ustvari lako se vidi da je istorijski proces – ne samo klasna borba, koliko proces razvoja i borbe rasa, nacija, država, tajnih društava, težnje ka svetskom gospodarstvu i čak borba Bogova.

Ali Marks smišljeno kida naciju na delove. U Manifestu taj Jevrejin piše: »Radnici nemaju otadžbinu« (7, s.44). Marks teži da pokida ne samo naciju, ne samo državu, već i porodicu. U Manifestu on piše: »Buržoaska blebetanja o porodici i vaspitanju, o nežnim odnosima između roditelja i dece pobuđuju odvratnost...« (7, s.43). »Komunisti nema potrebe da uvode zajedništvo žena, ona je skoro uvek postojala... Komunisti se mogu prekoriti samo zbog toga, što navodno oni hoće da uvedu umesto licemerno skrivenog zvanično, otvoreno zajedništvo žena« (7, s.44).

Zašto Marks sve to piše? Zar je on toliko glup? Ne, Marks nimalo nije glup, taj čupavi Jevrej je imao drugi zamisao. Njegov zadatak je da nahuška jedan deo nacije protiv drugog. Da baci rulju na nacionalnu elitu. Svrgnuti nacionalu elitu, slomiti sve strukture društva, uključujući porodične, i na leđa proletarijata umesto nacionalne elite postaviti Židove.

Kada sam proučavao marksizam, pitao sam predavače: »Kako je to moguće, opisivati složeno društvo samo pomoću dve klase (proletarijat i buržoazija)?«. A u koju klasu se mogu svrstati, naprimer, članovi CK KPSS? U proletarijat? U buržoaziju? Očigledno je da oni nisu ni jedno, ni drugo, to je posebna klasa. A vojna lica – koja je to klasa? Proletarijat, buržoazija? Ne, takođe posebna klasa koja ima nekoliko različitih potklasa (generalni, oficiri, vojnici). Lekari, inženjeri, pravници, građevinari, taksisti, prodavci – jesu li to proleter ili buržuji? Nisu ni jedno ni drugo.

Sva ta marksistička teorija klasa je – teško bunilo, nametnuto društvu. Nemoguće je opisati složeno društvo pomoću nekakve dve klase (proletarijat i buržoazija). **A zašto to mi mislimo da je Marks stvarno težio da adekvatno opiše društvo? Odakle to potiče? Odakle proističe da je Marks stvarno imao dobronamerne naučne ciljeve, a ne da je**

bio naučni aferista? Najsloženije je bilo ta pitanja formulirati i čim se ozbiljno zamislimo nad tim pitanjima, onda istinski Marksovi ciljevi postaju jasni. Naravno, dve klase za opisivanje društva su sasvim nedovoljne. Zato su za opisivanje klasne borbe dve klase sasvim dovoljne. A upravo to je i bilo potrebno Marksu. Potpaliti mržnju i nahuškati jedan deo nacije protiv drugog. Daviti nejevreje rukama samih nejevreja. I iskoristiti tu borbu u svom jevrejskom interesu.

O nečijim istinskim ciljevima uvek se može samo nagađati, dok ne bude jasan rezultat procesa koji je on pokrenuo. A prema rezultatu tog procesa poslednjeg dana ciljevi se vide golim okom. Kako i zašto su Jevreji preuzeli vlast u Rusiji? Pa tako je i bilo isplanirano u marksizmu. Ništa ne ispada samo po sebi. Marksistička teorija klasne borbe – to je teorija smišljenog huškanja jednog dela naroda protiv drugog.

Diktatura proletarijata

Šta daje satanistima marksistička teorija klasne borbe? Ona skriva model elita-rulja, skriva sistem upravljanja društvom. Skriva nivoe toga upravljanja. Skriva tu činjenicu da funkcije upravljanja svejedno neko treba da izvršava. Ma ko da svrgne bilo koga, funkcije upravljanja svejedno ostaju.

Posle tog skrivanja Marksu je lako da istakne principe »diktature proletarijata«. Šta taj princip označava? Prvo, on je apsolutno lažan. Proletarijat – to je onaj koji je siromašan, bespravan. Diktator – to je onaj koji ima apsolutna prava. To jest diktatura proletarijata je – besmislena grupa reči, grupa reči tipa okrugao kvadrat. Komunari galame o tome, da vlast treba da pripada radnicima i seljacima. Čista laž i demagogija.

Ne može vlast da pripada radniku i seljaku. Radnik – to je jedna funkcija, direktor fabrike – to je druga funkcija, vođa države – to je treća funkcija. Ako neki radnik postane direktor fabrike, onda time on prestaje da bude radnik. On će promeniti svoju funkciju upravljanja. Ako kvadrat postaje okrugao, onda on prestaje da bude kvadrat. Zašto Marks ističe tu ideju bunila?

U našoj Eri totalne laži nikada se naivno ne sme verovati u deklarirane »svetle« ideale i svetle principe. To su samo udice, na koje Vas pecaju Jevreji i njihovi gospodari. Marks samo programira rulju

ludaka. Proletarijat, rulja, gomila šarikova – to je oružje za preotimanje vlasti i ništa više od toga. Ko je bio ništa, taj će postati sve, diktatura proletarijata je – divna parola za programiranje naivnih i onih koji veruju u svetle ideale.

Ko se našao na vlasti u Rusiji 1917.g. posle svrgavanja stare nacionalne elite »eksploatatora« pomoću rulje? Diktatura proletarijata. A ko je to konkretno? Bravar čika Vasja i čistačica teta Manja? Ne, drugovi moji, Vi nepravilno shvatate principe Marksizma.

Diktator i vođa svetskog proletarijata postaje neki židokalmik (Židov iz Kalmikije – prim.prev.) Uljanov-Lenjin, čovek koji ne samo da nikada nije bio proleter, nego se nikada uopšte nije bavio nikakvim proizvodnim radom. A za tim Lenjinom idu ostali proleter: Trockij, Zinovjev, Kamenjev, Sverdlov, sve sami, ma kako to bilo čudno, Jevreji (čudna osobenost tih proletera). Niko od te bande »proletera« takođe nikada u životu nije radio ni kao radnik, ni kao seljak. Dalje ide »internacionala« (to jest 80% Jevreja i 20% jevrejskih sluga raznih nacionalnosti). I to Vam je sva diktatura proletarijata. To je sva istinska vlast radnika i seljaka. Eto zbog čega je sve to izmišljeno.

Uopšte kod svih parola Jevreja postoji duplo dno, to jest istinski smisao. Naprimjer, deklariše se »diktatura proletarijata«. A ustvari šta je to? **Diktatura proletarijata – to je diktatura Židova pomoću glupog proletarijata.** Šta je to sovjetska vlast? Sovjetska vlast – to je diktatura židomasonske mafije, gde kao dekorativni paravan istupaju sovjetski deputati – apsolutna marioneta, koja po komandi podiže svoje plašljive ručice, poslušno glasajući tako, kako odgovara mafiji.

Kasnije je na mesto Lenjina i Trockog istaknut novi »proleter« – Josif Staljin. Ko je on? Kakvo je njegovo poreklo? To je, naravno, pokriveno tajnom. Oficijelna istorija priča basnu o tome, da je Staljin navodno bio sin obučara. Veoma smešno. Sin obučara dospeva u prestižnu duhovnu školu, a kasnije u bogosloviju, gde uči 12 godina i ne zna se od kog novca. U to vreme u bogoslovije su se upisivala samo deca visokostojećih roditelja. Informacija o poreklu i nacionalnosti Staljina i dan danas je zatvorena.

Verovatno najpravednija verzija tvrdi da Staljin nije bio običan Gruzin, već gruzijski Jevrejin, kao i Berija. Ta verzija ima mnogo osnova, počev od čisto jevrejskog i za Jevreje mističnog imena Staljina – Josif.

Takvim židovskim imenom neće nazvati svoga sina ni Rus, ni Gruzin. Pravo prezime Staljina je – Džugašvili. Na gruzijskom švili – to je sin, džuga – to je Jevrejin. Džugašvili – Jevrejinov sin.

I, naravno, u komunističkom pokretu na najvišim mestima uvek su držali samo Židove ili makar polujevreje. Da je Staljin bio čist Gruzin, nikada ne bi dospeo u najviši sastav komunara zajedno sa Lenjinom, Trockim, Zinovjevim, Kamenjevim, Sverdlovom i t.d.

Nije suvišno podsetiti na jednu zagonetnu epizodu iz života mladog Staljina, o kojoj prećutkuju svi njegovi biografi: student bogoslovije Josif Staljin je jednu godinu proveo u Rimu na obuci kod Jezuita (41).

Posle preuzimanja vlasti od strane »proletera« sva ključna informacija se zatvara i falsifikuje. I odmah se izdaju zakoni koji zabranjuju da se ta informacija otkriva. Takvi zakoni su kod komunara bili: o borbi protiv antisemitizma i raspirivanja međunacionalnih konflikata (to je, naravno, za jevrejsku mafiju prvi zakon); o borbi protiv antisovjetske i antikomunističke propagande. A one koji pokušaju da otkriju tu informaciju i razobliče laž, teraju u zatvore.

Ustvari sve međunacionalne konflikte potpaljuju internacionalisti, to jest Jevreji. Reč »inter« označava među. Reč »internacionalizam« označava međunacionalizam. Internacionalizam (međunacionalizam) – je jedan od osnovnih jevrejskih metoda – zavadi pa vladaj.

Vi mislite da je zatvaranje informacije bilo samo u SSSR? Duboka zabluda. To se odvija u svim hrišćanskim zemljama. Uzmite sada bilo koju hrišćansku zemlju. Svuda je zakon o borbi protiv antisemitizma i »raspirivanja« – jedan od ključnih zakona. Pri tom lako možete da polijete blatom bilo koji narod planete: Ruse, Nemce, Poljake, koga hoćete. Taj zakon o »raspirivanju« neće delovati. On deluje samo u interesu svetske židovske mafije. Židovska mafija ne voli kada se njene metode obelodanjuju i kada je zbog nečega okrivljuju. I to Vam je sloboda reči, sloboda štampe i ljudska prava u zemljama demokratije (čitaj židokratije). Sloboda informacije je veoma jasno obrezana.

Da bi se još jedanput ubedili da je Marks imao podle zamisli u svojoj prljavoj igri, dovoljno je pogledati ličnu prepisku Marksa i Engelsa, gde nisu morali naročito da se pretvaraju u zaštitnike radnika i ideje jednakosti (Sabrana dela, tomovi 21-24). U tim pismima Marks izliva uskipelu mržnju na sve i svakoga, posebno na proletere, radnike i partijce.

Naprimera, pismo Marksa Engelsu od 10.08.1869: »Kakav značaj ima »partija«, to jest banda magaraca koji nam slepo veruju, zato što nas smatraju jednakim sebi...«. Marks Engelsu od 25.02.1859.: »Nas nikada neće voleti demokratska, crvena ili čak komunistička sirotinja«. Engels Marksu od 13.02.1851.: »... prava glupost je to da je proletarijat prinuđen da me štiti od te besne mržnje, koju prema meni osećaju radnici (to jest glupani)«.

Dijalektička logika

Da bi se u glavama ljudi stvorio haos i da bi se oni odučili da misle logički, marksisti su povelili napad na samu nauku o pravilnom mišljenju – logiku, koju je osnovao jeoš Aristotel.

Umesto Logike oni su predložili takozvanu dijalektičku logiku, pod kojom su komunjare shvatale izopačenu varijantu Hegelove dijalektičke logike. Marksisti su počeli da dokazuju da su, navodno, izvor razvoja misli logičke protivrečnosti i apsurdni. Posle sličnih »dokaza« bilo koja ukazivanja oponentata na apsurdne marksizma lako su se branili pomoću demagoških izjava: »Apsurdi? Pa šta? A šta Vi hoćete? To je dijalektika«. Ako se za vreme Cara logika predavala u svakoj školi, u SSSR logika se nije predavala uopšte. Jevrejskom komunizmu nisu potrebni oni koji umeju da misle pravilno.

Jednakost i bratstvo

Ne treba misliti da oni, koji podižu masonsku parolu »jednakost i bratstvo«, istinski veruju u nju. Lenjini i Trocki svih boja nisu nimalo bili idioti. Prirodna nejednakost ljudi im je bila poznata do tančina. Knjiga Gustava Le Bona »Psihologija rulja« (50), izdata još 1898.g., bila je kod Lenjina na stolu kao priručnik.

Parolu jednakosti ističu samo radi toga da bi rukama rulje svrgli staru elitu i seli na njeno mesto. Posle toga novi vlastodršci, koji su isticali parolu jednakosti, bacaju tu parolu na smetlište.

Sloboda volje

Razmatrajući slobodu volje, Marks dokazuje da kod čoveka navodno nikakva sloboda volje ne postoji, i navodi formulu: »Sloboda – to je svesna potreba«. Besmislenost te formule je očevidna svakom mislećem čoveku. Potreba – to je potpuna zakonomernost, odsustvo slobode. Sloboda – je nešto suprotno, neka nezavisna samostalna sila. Kada sam učio na fakultetu, a kasnije na univerzitetu marksizma-lenjinizma, mnogo sam čitao marksistička dela, pa i na ovu temu. I dugo sam mislio: »Kakav je Marks ideiot. Kod njega sasvim odsustvuje logika. Kod njega sa glavom nije sve u redu«. Tek sam kasnije počeo da shvatam da Marks nimalo nije idiot. On nastoji da druge učini idiotima. Marks je – lupež i ima druge zlonamerne ciljeve.

Marksov zadatak je – da paralizuje kod ljudi slobodu volje, blokira samostalnu aktivnost ljudi, liši ljude sigurnosti u sopstvene snage i od njih napravi poslušne robove – biorobote.

Kada je u vreme sovjetskog komunizma neko istupao i tražio slobodu, njemu su govorili: »Vi ne razumete, šta je to sloboda. Sloboda – to je svesna potreba. To je klasika, to zna svaki pametan čovek. Radite ono, što Vam kažu. To je potrebno (u interesu zemlje, partije, naroda, svetske revolucije i t.d.). A ako budete gajili antikomunističku propagandu, oteraćemo Vas u zatvor«.

Špekulacija

Preziranje špekulanata, utuđljivo u glave tokom 1000 godina u Rusiji, veoma je teško izbiti iz ruskih mozgova. »Špekulant« je postala pogrdna reč. Ali Špekulacije se međusobno razlikuju. Postoje različite vrste špekulacija: radna i lupeška. Ako razmislimo, videćemo da je radna špekulacija – ozbiljan i težak rad, sasvim dostojan poštovanja.

Pogledajte realan rad trgovine (špekulacije robom). To je težak rad. Da bi se nešto povoljno prodalo treba naći dostojnog isporučioaca i uspostaviti sa njim poslovne odnose (što nimalo nije lako). Otići po robu, odabrati, proveriti i prebrojati robu, utovariti u transportno sredstvo, prevesti, istovariti, prevući na skladište. Tamo sve složiti, zatim stalno tu robu vući u trgovačku salu, raditi sa kupcima, raditi sa prodavcima, voditi knjigovodstvo, tačno voditi finansijske obračune sa isporučiocima. Održavati prostoriju u normalnom stanju i mnogo, mnogo drugo. Sve to

uopšte nije lako, teško je stalno raditi i glavom i rukama, a vrlo lako se može bankrotirati.

Te teškoće može da shvati samo onaj ko je to realno radio. Ipak svi ti hristovi, marksovi i lenjini, koji se nikada nisu bavili realnim praktičnim radom, već su samo mleli jezikom i bavili se pederizmom, mogu samo da potpaljuju zavist prema praktičnim ljudima, koji umeju da uređuju realan život ovde na zemlji.

Ako se pažljivo razmisli, onda je zdrava špekulacija – osnova čitavog života i praktično je prisutna svuda, ne samo u trgovini. Zar proizvodnja nije špekulacija? Špekulacija, naravno. Proizvedeno treba prodati i to prodati tako da ostane dobit. To jest proizvođač kupuje sirovinu, materijale, komponente, troši sredstva za radnu snagu, za eksploatacione troškove i dobija cenu koštanja, a prodaje, naravno, po prodajnoj ceni koja je veća, to jest špekuliše, sa ciljem sticanja dobiti. I to je normalno, to je dobro. To se ne sviđa samo karlovima marksovima.

Šta je to uopšte špekulacija? To je samo rad za sticanje dobiti. I to je sve i ništa više. U najvećem delu slučajeva to je normalno i dobro. Za vreme sovjetskog komunizma svaki samostalni rad za sticanje dobiti kažnjavan je po zakonu, po članu »privatno preduzetništvo«.

A šta je to uopšte dobit? Šta je to, izmišljotine »prokletih« kapitalista? Ne, dobit je – prirodni životni proces. Njega nisu ljudi izmislili. Njega je izmislila sama priroda. Tamo, gde posmatrate proces života, - tamo je svuda proces dobiti. Tamo, gde posmatrate proces smrti, - tamo je proces ubijen. Pogledajte, kako raste drvo. Iz malog zrna semena izraste veliko drvo. To i jeste dobit.

Vi sadite vreću krompira i negujete polje. Kao rezultat Vi dobijate 10 vreća krompira. 9 vreća je – dobit. I tako treba da bude uvek, kada se bavite bilo kojom korisnom i stvaralačkom delatnošću. Kada radite nešto korisno, onda se kao rezultat vašeg rada pojavljuje dodatna vrednost, ili, kako je navizao Marks, višak vrednosti. I to je dobro. Ako ne dobijate dobit, znači, Vi radite posao koji nikome nije potreban.

Ali slomiti odnos Rusa prema špekulaciji i ubediti ih da je zdrav (radni) špekulant – dobar čovek, veoma je teško, bez obzira na to, što u **Rusiji ne postoji ni jedan čovek, koji sam u životu nikada nije špekulisao.** 1000 godina hrišćanskog i 70 godina komunističkog zaglupljivanja dovelo je do kapitalnog sakaćenja mozga.

A zašto su komunisti toliko energije usmerili na kompromitovanje zdrave špekulacije? Zašto je Marks raspirivao mržnju prema trgovini? To kompromituje njihovog glavnog neprijatelja – sistem slobodnog preduzetništva. Udara po glavnom neprijatelju komunizma – srednjoj klasi. Da bi se narodu nametnuo sistem potpunog centralizovanog planiranja, bilo im je potrebno uništiti tržište. Jer tržište – to i jeste sistem decentralizovanog planiranja, gde kupci kupujući, svakog dana, svakog minuta, glasaju svojom rubljom za to, šta i koliko treba proizvesti. Ni jedan Gosplan (državno planiranje – prim.prev.) takvo operativno i efikasno planiranje ne može da ostvari u principu.

Eksploatacija čoveka od strane čoveka

Kako se hrišćani i komunari odnose prema takozvanoj eksploataciji čoveka od strane čoveka? Smatraju da je to ogromno zlo bez svakog razmatranja. U stvari pod »eksploatacijom« se podrazumevaju veoma različite stvari. Postoji zdrava eksploatacija čoveka od strane čoveka – ili, tačnije rečeno, različiti nivoi prava na upravljanje i raspodelu resursa. Taj oblik je – prirodni proces. To je posledica nejednakosti ljudi, nejednakosti ljudskih sposobnosti, nejednakosti uloženog rada i nejednakosti odgovornosti.

Današnja sociologija govori o tome, da čak u zapadnim zemljama, gde se od detinjstava kultiviše preduzetnička inicijativa, samo oko 10% ljudi je sposobno i žele da budu preduzetnici ili, drugim rečima, gospodari i rukovodioci prvog nivoa (takozvani eksploatatori). Rad pravog savesnog preduzetnika – to je veoma težak, složen i rizičan rad. Njegovu složenost sposoban je da shvati samo onaj ko se time nekada bavio.

Naravno, postoje i drugi oblici eksploatacije – grabljivačke ili jednostavno otimačke. Njih treba presecati. One se javljaju pre svega tamo, gde nema konkurencije, gde postoji monopol jednog gospodara. U normalnom društvu država ne može da stoji po strani od eksploatacije, ne regulišući je i ne držeći pod svojom kontrolom. Ali obično se uvek tako i radi u državama sa razvijenim sistemom slobodnog preduzetništva.

Ustvari mržnja rukovodilaca komunara i hrišćana prema eksploataciji – to je čista laž, propagandistički paravan. Oni ne samo da neće da unište eksploataciju čoveka od strane čoveka. Nisu oni takvi glupani da ne

shvataju da to u principu nije moguće. Oni hoće jedan prirodni mekši oblik eksploatacije da zamene drugim oblikom eksploatacije – surovijim. Oni hoće da zamene prirodnu eksploataciju najamnog radnika od strane gospodara daleko surovijom eksploatacijom najamnog radnika od strane ogromne i nezasite države. A gospodari države će postati komunari. To su njihovi istinski ciljevi. Posle toga će najamni radnik da prima 10 puta manje ili uopšte ništa neće primati, osim robovke porcije.

U svoje vreme diktator jugoslovenske komunističke vlade maršal Tito se otvorio i rekao: **»Komunizam je jednostavno državni kapitalizam, u kome država ima apsolutno pravo vlasništva nad svime, uključujući napore ljudi«**.

Dok u uslovima slobodnog preduzetništva postoji realno tržište rada, postoji mnoštvo raznih gospodara, koje najamni radnik može da bira, dokle je u komunizmu gospodar jedan – država. I taj gospodar (država) lišava najamnog radnika svakog izbora i ima monopolsku mogućnost da mu diktira sve uslove, koje čovek jednostavno ne može da ne prihvati. To jest, dok u slobodnom preduzetništvu, gde nema monopola, već postoji konkurencija, stepen eksploatacije ne može da bude veoma visok (radnik će otići kod drugog gospodara), dotle u komunizmu stepen eksploatacije može da bude žestok koliko hoćete. Komunizam – to je apsolutno robovlasničko uređenje.

Drugim rečima, komunijare eksploataciju čoveka od strane čoveka zamenjuju daleko žešćom eksploatacijom čoveka od strane LJUDI preko države. To jest umesto jednog eksploatatora pojavljuje se grupa eksploatatora (gospodara države »radnika i seljaka«) i plus sama država (ogromna armija činovnika).

Kao primer se mogu navesti neke cifre. Za vreme carizma spahije, pošto su bili vlasnici zemlje, davali su zemlju seljacima pod arendu pod uslovima desetine, to jest seljak je davao spahiji 10% svoje letine, 90% je – ostavljao sebi. Za vreme sovjetskog komunizma osnovna masa radnika je primala minimalnu platu i jedva sastavljala od plate do plate. Ali najinteresantnije cifre – to su komunističke zarade istaknutih ljudi. Naprimer, za vreme sovjetskog komunizma pronalazači i racionalizatori su dobijali svega 2% od ekonomskog efekta svojih pronalazaka. U praksi ni toga nije bilo. U praksi realan ekonomski efekat je umanjivan po pravilu najmanje 10 puta, a onda su od toga uzimali 2%. To jest,

pronalazč je dobijao svega 0,2% od toga, što je dao njegov pronalazak, a država je dobijala 99,8% od tuđeg pronalaska. To je istinska suština borbe protiv eksploatacije čoveka od strane čoveka.

Komunistička parola »Ko ne radi, taj ne jede« pokazuje apsolutno zverski i ravnodušan odnos komunizma prema čoveku. Ostareo si, razboleo se, ne možeš da radiš? Na smetlište. Kao što se baca stara matica, tako se otpisuju druga sredstva proizvodnje, čak ako su to ljudska bića. Ali stvar nije čak ni u tome. U toj paroli se prećutkuje najglavnije: KO za koga ne radi? O tome se ne govori. A ustvari otvoren smisao te parole jeste sledeći: **»Ko (ZA NJIH I POD NJIHOVIM USLOVIMA) ne radi, taj ne jede«**. Zadatak komunističke mafije jeste – uništiti nepokorne gladom.

Treba još jednom istaći, da je **neprijatelj broj 1 za komunizam srednja klasa – klasa sitnih i srednjih vlasnika – preduzetnika**. Zašto? Zato što za oligarhiju najmanji radnici nisu strašni. Najamni radnik je navikao da izvršava odluke drugih. A preduzetnici ili samostalci – to su za oligarhiju konkurenti. To su nezavisni ljudi, koji su sami navikli da donose odluke i žive po sopstvenoj volji i sopstvenom razumu.

Mi

Jedno od moćnih sredstava zaludivanja naroda jeste igra rečima. Jedna od najomiljenijih komunističkih reči jeste zamenica »MI«. Ona predivno izražava suštinu komunizma. Sve objediniti u jednu gomilu, u jedan opšti tanjir, stvoriti kaos, zbrku i u toj mutnoj vodici loviti ribu svojim jevrejskim ručicama.

Pomoću »MI« se može vući za nos i zamazati sva suština onoga, što rade ne nekakvi nepoznati MI, već konkretni nitkovi, kojih je veoma mnogo. »MI« zvuči neprestano sa televizora i drugih SMI. Pomoću »MI« se programira stil nekonkretnog mišljenja. Pomoću »MI« se uvek odlazi od odgovornosti.

Nedavno sam slušao istupanja Aleksandra ISAJEVIČA Solženjicina preko televizora. I šta kaže Isajevič? On kaže: »MI smo uništili nacionalnu industriju. MI smo doveli ekonomiju do haosa. MI smo razvili neviđeni kriminal. MI smo dozvolili prevlast dolara u našoj zemlji« i t.d.

Ko su to ti njegovi – MI? Ko je to? Ja? Vi? Bravar čika Vasja? Je li to on srušio ekonomiju? Je li to on prevodi novac iz Rusije u Izrael i u SAD po 30 milijardi dolara godišnje?

Ne. Nikakvi MI ne postoje u prirodi. To je sve komunistička demagogija. Cilj te demagogije jeste – premazati i razvodniti realne procese. Otići ili odvesti od odgovornosti, prebaciti tu odgovornost na sve, na sav narod. Ispada da je sav narod kriv zbog toga što vladajuća jevrejska mafija krade zemlju u razmerama koje do sada nisu viđene u istoriji čovečanstva.

Ne MI, već ONI namerno uništavaju ekonomiju, Nismo MI, već ONI su razvili kriminal i kaos. I ti ONI imaju konkretna prezimena, to su konkretni ljudi i njihov broj nije velik.

Solženjcin se uzdiže kao ubeđeni antikomunista, a on govori u komunističkim stereotipima. Da li njegove reči donose ljudima istinu? Ne, one zatvaraju, gase, razvodnjavaju realne procese. Posle toga Isajevič nas priziva da se vratimo u hrišćansku internacionalu judofila (židoljuba). Hteo bih da se nadam da Solženjcin to radi iz gluposti, a ne zle namere.

Solženjcin nije sam. Skoro čitava Rusija redom je otrovana komunističkim sistemom mišljenja. Smenjivanje tog sistema komunističkog mentaliteta je – zadatak ogromne složenosti i dugotrajnog vremena. Ako je teško nametnuti narodu nove ideje, onda ni malo nije lakše uništiti stare.

Lako se vidi da komunističko MI i Jedini bog – to je jedno isto sredstvo. Njegov zadatak je – zatvoriti strukturu, likvidirati sposobnost razlikovanja, zaglupiti i namagarčiti ljude.

Država

Prema teoriji komunizma država navodno pripada narodu. To je apsolutna laž, i to smišljena. **Ustvari država nikada nije pripadala, ne pripada i neće ni pripadati narodu.** Svaka država ima realne gospodare, i njihov krug je veoma uzak.

Ako krug tih gospodara ima istu nacionalnost, kao i sav narod, onda će ta država misliti o narodu ponekad (i to ako narod bude ispoljavao aktivnost). Ako gospodari arijskih naroda postanu Jevreji, onda je njihov zadatak – pritisnuti, opljačkati i uništiti starosedelačko stanovništvo.

Parola »država radnika i seljaka« – to je uvek bila drska prevara. Država radnika i seljaka – to je uvek vlast uske bande nitkova. Suština te realne vlasti se zatvara paravanom ogromnih Vrhovnih sovjeta, gde među deputatima sede muzilje, kuvarice, čuvari jelena, akademici, glumci i druge sluge režima. Po komandi sva ta kompanija deputata-sluga složno podiže svoje ručice i jednoglasno glasa za one odluke, koje je već odavno donela banda nitkova. Na taj način odluke nitkova postaju navodno legitimne odluke naroda. Eto šta je to država radnika i seljaka.

Prilikom ocene ove ili one države najglavnije je – shvatiti istinske ciljeve te države. Kod totalitarne države cilj je – procvat države, narod je – sredstvo za državu. Kod ruske nacionalne države, koju nam predstoji sagraditi, kod kormila upravljanja treba da stoje ruski nacionalisti, koji vole svoj narod. U tom slučaju cilj – to je procvat ruske nacije, država je – sredstvo za naciju.

Pošto su komunizam izmislili Jevreji, onda je taj lažni »bogom izbran« narod spokojno i drsko zamenio ciljeve i sredstva u nužnom vremenskom trenutku. U početku komunističke propagande Marks je pisao da je komunizam – sredstvo za procvat naroda. Kad bi to bilo tako, onda bi najpre trebalo probati to sredstvo, proveriti da li je ono dobro ili ne, i tek posle tega zasađivati to sredstvo masovno ili izbaciti neupotrebljivo sredstvo na smetlištu istorije. Ustvari istinski ciljevi židokratije su bili sasvim drugi, zato niko i ništa nije hteo da isproba.

Više od toga, trenutno i drsko cilj i sredstvo su promenili mesta. Za vreme sovjetskog komunizma na svakoj ogradi se nalazila glavna parola sovjetske Judeje »Naš cilj je – komunizam!«. Eto tako lako i drsko komunizam su od sredstva zamenili sa ciljem. Istog trenutka su ljude, narod pretvorili od cilja u sredstvo za izgradnju komunizma. Ne komunizam za narod, već narod za komunizam. Sva sovjetska propaganda, sav sistem obrazovanja i vaspitanja od jutra do večeri su govorili da čovek treba da se žrtvuje radi komunizma, da umre za komunizam, da da sve za komunizam. Nastaje pitanje, a šta će ruskim ljudima taj prokleti komunizam? Narodu, naravno, komunizam nije ni potreban, ali on je veoma potreban nekome drugome.

Kada se susrećemo sa tim komunističkim uopštavanjima »Mi«, »Sav sovjetski narod«, »naš« i t.d., onda treba odmah vršiti analizu i otkrivanje tih mutnih uopštavanja. Čiji je to »naš« cilj? Ako se ozbiljno zamislimo

nad tim »naš«, onda će postati jasno, da parola »Naš cilj je – komunizam« je sasvim iskrena i tačna. Samo treba tu parolu pravilno pročitati. A čitav jevrejski trik se sastoji u tome, što ruski narod u to »naš« ne ulazi. Tu parolu svetska židokratija piše u svoje ime. Komunizam je NJIHOV cilj, i oni o tome glasno i drsko izjavljaju okupiranom narodu: »Naš cilj je – komunizam«. Samo zaluđen narod ne shvata te jevrejske igre. Ne shvata smisao, reklo bi se, najprostijih parola. **U okultizmu je apsolutno sve dostupno za gledanje, ali nije dostupno razumu neposvećenih.**

Setite se sovjetske komunističke propagande. Koji su bili kriterijumi progresa i razvoja društva i države? Razvoj i savršenstvo čoveka? Ni u kom slučaju. Čovek je za NJIH bio samo sredstvo. Glavni pokazatelji su bili milioni tona nafte, milioni tona sirovog gvožđa i čelika, milioni tona uglja i t.d. Čoveka su lako žrtvovali radi nafte i čelika. Čovek je bio sredstvo, a nafta i čelik – instrument državne moći. NJIHOVE države. ONI su bili gospodari države. ONI su gospodari Rusije i danas.

Cene

Proživевši 70 godina u uslovima zaluđujućeg dejstva jevrejske komunističke ideologije, sovjetski čovek pri svoj svojoj želji ili bez nje postaje nesvesni komunista. Čak oni koji glasno viču o svom antikomunizmu, nisu svesni svog komunističkog mentaliteta. Ali postoje dobri testovi za komunističnost mišljenja. Jedan od njih je – odnos prema formiranju cena.

Zamislite ovakav primer. Jedan preduzetnik proizvodi, naprimer, kašike. Neka je cena koštanja kašike – 1 rublja, cena na veliko – 2 rublje, maloprodajna – 3 rublje. Kako oceniti pravednost ovog proizvodnog procesa? Izgleda kao da je sve normalno, posebnih razloga za galamu nema. A sada drugi preduzetnik koji je naumio da proizvodi slične kašike, imajući cenu koštanja ne 1 rublju, već 10 puta manje – 10 kopejki. Velikoprodajnu cenu je odredio 1 rublju i 50 kopejki, maloprodajnu – 2 rublje. Kako oceniti ovog preduzetnika? Čovek sa komunističkim mentalitetom će odmah povikati da je taj preduzetnik nakupac, špekulant, lopov, dere sa naroda sto koža i t.d. Čovek koji razume tržište će reći da je taj čovek – odličan čovek, da je našao neku naprednu novu tehnologiju koja smanjuje cenu koštanja 10 puta. Bravo. Ko je u pravu?

Ocena pravednosti formiranja cena proističe iz toga, kako to formiranje cena treba da se vrši. Prema marksizmu, cene se formiraju od troškova plus neka rentabilnost. Pristalica slobodnog tržišta razume, da je cena – rezultat odnosa ponude i potražnje, shvata, da se u uslovima tržišta cena ne sabira (kao kod Marksa), već se razlaže. To jest cenu robe ne treba ni iz čega sabirati, cena robe je već poznata iz tržišne konjunktura. Važno je razložiti tu cenu na troškove, tako da troškovi uđu u tu cenu. I što manji deo cene zauzimaju ti troškovi, time je veća dobit, time je bolje. Ako ne uđu – možeš robu i da ne proizvodiš, niko tvoje troškove neće da slaže. Oni nikoga ne interesuju. Neko već radi efikasnije.

Kod Marksa cene su troškovne, i upravo je to jedan od ključnih razloga neefikasnosti sovjetske ekonomije. Postoje korisne cene, to jest cena robe se ne određuje time, koliko je čega potrošeno, već koliko je roba korisna za upotrebu. Jer potrošaču je svejedno, koja je cena koštanja robe, njega ta znanja ne interesuju. Njemu je važan rezultat, konačna vrednost i korisnost robe. U našem primeru kupcu će se dopasti kašike drugog proizvođača, pošto su upotrebna svojstva skoro jednaka, a cena jedan i po puta manja.

Stari i novi staljinosti sa dirnutošću pričaju, kako su se za vreme staljinizma svake godine smanjivale cene. »Ah, kako je to bilo divno, kako je bilo lepo«, - brišući suzu, pričaju staljinisti. A kome je bilo lepo? Seljaku, od koga je Staljin »otkupljivao« mleko ispod cene koštanja? Je li njemu bilo lepo? Je li bilo lepo seoskom gazdinstvu? Čija je rentabilnost zbog haosa sa cenama komunističke države bila oko nule. Samo je oko 20% gazdinstava moglo da izdrži taj pritisak na cene, a ostali su živeli u uslovima hronične nerentabilnosti. Da li je bilo lepo državnom budžetu? Ulagati beskrajne finansijske resurse u nerentabilnu poljoprivredu. Što više ulažeš u nerentabilan proces, time više gubiš. Da li je bilo dobro Rusiji, koja je zbog takve politike cena izgubila prehrambenu bezbednost? Kome je tada bilo lepo? Bilo je takvih. Svim parazitima je bilo lepo. Komunizam je uvek – parazitizam, jednih na račun drugih. Pa i SAD je bilo lepo prodavati za devize žito u Rusiju i držati je u zavisnosti. Zašto je Staljin pomoću niskih cena gušio poljoprivredu? Da li je Staljin bio malouman ili je imao podlu zamisao? O tome se može samo nagađati.

Niske cene – to nije uvek dobro, najčešće je obrnuto – to je zlo. Zamislite, poštovani čitaoci, kad bi cena mleka bila oko nule i mlekom

budu prali trotoar. Zar je to lepo? **Niska cena robe – to je pre svega niska cena rada onih koji tu robu proizvode, to je niska rentabilnost proizvodnje, to je smanjenje interesovanja za proizvodnju date robe. Pomoću niskih cena se može ugušiti svaki proizvodni proces.**

Sećate li se koliko su koštale daske pre perestrojke? Ništa nisu koštale, kopejke. I šta je bilo sa daskama? Nije bilo dasaka, deficit. Koliko sada koštaju daske? Skupo. Kako stoji stvar sa daskama? Ima svakakvih, koliko hoćeš. Koliko su koštali ekseri pre perestrojke? Ništa nisu koštali. Kako je stajala stvar sa ekserima? Nije bilo eksera, deficit. A sada? Eksera koliko hoćeš, svakakvih. I tako za svaku robu.

Naravno, država ne može da ne reguliše cene. Ovde je važno ko reguliše cene i sa kakvim ciljevima reguliše. Pre Jeljcina u SSSR cene su bile toliko pobrkane, da nije bilo ni jedne cene, koja je objektivno odražavala cenu robe. Bio je komunistički haos sa cenama, i on je nekome odgovarao. Odgovarao je svima onima koji su sedeli na deficitu i na raspodeli. Kada je Gajdar, u uslovima tog haosa sa cenama, u jednom momentu pustio sve cene, onda bi svaki čovek tržišnog pogleda takav postupak ocenio kao haos ili nepismenost. Bio je potreban dugotrajan period državnog dovođenja cena u nekakvu normu, i tek posle toga je bilo moguće puštati cene, i to ne sve. Gajdar je pošao od šok-terapije. Nije njemu stalo do ruskog naroda, koji je od te šok-terapije dobio strašan udarac. Gajdar ne pripada ruskom narodu. On je »bogom izbran«.

Nemarksistički komunizmi

Neki demagozi, nastojeći da ne puštaju čoveka izvan granica komunizma, tvrde da je komunizam – stvarno nešto loše, ali postoji ko bajagi još nekakav nemarksistički komunizam. On je navodno predivan.

Hajde sad da razmislimo, šta je to komunizam uopšte? Reč »komunizam« vodi poreklo od latinskog communis – opšti i označava »uopštavanje«.

To jest komunizam u celini – to je ideja da se svi hrane iz zajedničkog tanjira. Svi treba da stavljaju rezultate svoga rada u taj zajednički tanjir: radnik i neradnik, talentovan i lud, jak i slab. Od konkretnih ljudi napraviti amorfno MI. Slomiti sve strukture i stvoriti haos i pometnju.

Kome odgovara ideja zajedničkog tanjira? Radniku? Talentu? Preduzetniku? Naučniku? Racionalizatoru? Ne.

Ta ideja odgovara »Kuvaru« i njegovoj sviti, koja stoji oko zajedničkog tanjira sa kutlačom i deli, koliko kome treba naliti. Kuvar shvata, da »OPŠTENARODNO« - to je »NJEGOVO« vlasništvo. Zato, naravno, komunistički kuvar počinje da deli iz tog zajedničkog tanjira od samoga sebe, birajući ukusnije komade. Zatim naliva svojoj porodici. Zatim drugovima i bliskima. Zatim drugovima iz partije. Zatim popovima komunističke parohije, koji objašnjavaju narodu svu čudesnost te »svete« ideje komunizma. Zatim straži koja taj zajednički tanjir čuva od gladnog naroda, kome poslednjem daju ostatke iz tog zajedničkog tanjira.

Za vreme sovjetskog komunizma narod se teoretski naslušao o tome, da krasti iz »opštenarodnog« tanjira – to je isto što i krasti od samoga sebe. Prema komunističkoj teoriji država ko bajagi služi narodu, a zajednički tanjir ko bajagi pripada svima. Ali narod je bez svakih teorija osećao da je nešto loše sa tim »zajedničkim tanjirom«, i njegova praksa je pokazala, da ako ukradeš od »samoga sebe« postaćeš sitiji, a ako ne ukradeš – crći ćeš od gladi. Zato je sovjetski narod vukao iz zajedničkog tanjira kako je mogao, i straža je morala da ne spava noćima, čuvajući veliku ideju i veliki komunistički tanjir od gladnog naroda.

Treba zapamtiti jednostavnu istinu: komunizam – to je uvek parazitizam, i to parazitizam gorih prema boljima. I naravno, komunizam – to je parazitizam večitog parazita – svetskog jevrejstva.

Sama ideja »opštenarodnog« vlasništva – je čista prevara. Ne može u principu postojati »opštenarodno« vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju, pa prema tome, i sva ideja komunizma – je prevara. Da bi se to shvatilo, treba poći od definicije pojmova. U judohrišćanskom svetu sve su zagadili i izopačili Jevreji, uključujući jednojezične rečnike-tumače. Ako otvorite bilo koji jednojezični rečnik judohrišćanskog sveta, onda ćete videti da je reč »vlasništvo« definisana na najnejasniji način. Nju poistovećuju sa imovinom, što nije tačno. Imovina je – materijalni pojam, vlasništvo je – pravni pojam. Ali postoji i mnogobožački svet. Postoji rimsko pravo. U mnogoboštvu vlasništvo se definiše na sledeći način: »Vlasništvo – je ukupnost **prava** vladanja, korišćenja i raspolaganja imovinom«.

Iz ove definicije vlasništva automatski sledi, da »opštenarodno« vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju na može da postoji. Zašto? Zato što je vlasništvo – u tom slučaju i pravo raspolaganja imovinom. Ne može čitav narod da raspolaže nekom fabrikom, naprimer. Ne postoje mehanizmi takvog raspolaganja. Raspolaže uvek uska grupa lica: direktor i njegovi zamenici. I upravo oni, svakog dana donoseći upravne odluke, raspolažu imovinom, ništa ne pitajući narod. Oni su i vlasnici.

Komunisti se trude da suprotstave individualizam i kolektivizam. Ustvari to suprotstavljjanje je isto tako lažno, kao suprotstavljjanje materije i svesti.

Svaki čovek ima i individualne i kolektivne pobude. Ali u slobodnom društvu čovek sam sebi bira kolektive, u kojima želi da se nalazi. Sam bira sebi drugove i saputnike. U komunizmu individualizam se potiskuje, i čoveku silom nameću drugove i kolektive u kojima on treba da se nalazi i da radi (sve moguće komune, kolhoze, opštine i t.d.).

Komunisti vole da govore fraze i misaone oblike tipa: »Mi«, »Čitavo čovečanstvo«, »Sve je jedinstveno«, »Svest jedinstva«, »Svet je jedinstven i celovit« i t.s. Polazeći od tih misaonih oblika, oni nastoje da razruše i zatvore strukturu i stvore privid amorfne kaše. Svet je, stvarno, jedinstven i celovit, ali jedinstven i celovit svet se sastoji od delova, od mnogo različitih delova, čiji je stepen povezanosti sa drugim delovima veoma različit. A društvo se ne sastoji od klasa, opština i komuna, već od konkretnih i različitih ljudi, koji imaju različite sposobnosti, različite ciljeve i različite karaktere. U ljudima postoji i opšte i različito. **Mnogobožac ume i da razlikuje, i da uopštava. Zadatak komunista je – da likvidiraju sposobnost razlikovanja.**

Karl Marks u Manifestu komunističke partije (7, gl.2, s.39) piše: **»Komunisti mogu da izraze svoju teoriju jednom odredbom: uništenje privatnog vlasništva«.** Veoma kratko i veoma tačno.

Ako pokušamo da izdvojimo osnovne deklarisanе principe svih komunizama, videćemo da ih je malo:

1. Uništenje privatnog vlasništva.
2. Jednakost svih ljudi.
3. Ukidanje prava nasledstva.
4. Društveno vaspitanje dece.
5. Potiskivanje individualnih ciljeva čoveka.

6. Centralizacija upravljanja ekonomijom u ruke države.
7. Obaveza rada za sve. Stvaranje industrijske armije sa čvrstom disciplinom.
8. Osuda slobodnog preduzetništva, takozvane eksploatacije čoveka od strane čoveka i svakog rada za dobit, koji se naziva »špekulacija«.

Da bi se shvatilo šta je dubinska suština komunizma, treba se odvojiti od svih deklariranih principa, parola i ideja komunizma i shvatiti zašto i kome je on potreban?

One lepe komunističke parole »sloboda, jednakost i bratstvo, socijalna pravednost, humano društvo« – samo su paravan, iza koga realno teku neviđene reke ljudske krvi, i čovečanstvo grca od bezumnog zverstva i neviđenih patnji.

Ustvari suština komunističke ideje veoma je žestoka. **Komunizam – to nije borba siromašnih protiv bogatih. Komunizam je – zavera superbogatih protiv čitavog sveta, i pre svega protiv srednje klase. Komunizam – to je globalni cilj satanista.**

Komunizam – to je završen superžestoki oblik vlasti za veoma usku grupu zaverenika, koji su za cilj postavili postizanje svetskog gospodarstva. Čoveku koji proučava komunizam, veoma su čudne činjenice neprestanog finansiranja komunističkih pokreta od strane najviših krugova svetske finansijske oligarhije. Izgleda kao da će u komunizmu od tih superbogatih sve oteti i sve podeliti siromašnima. Ali to samo izgleda.

Najviša svetska finansijska oligarhija neprestano finansira komunističke organizacije. Tih činjenica sada ima više nego dovoljno. O tome se može pročitati (40). Zašto oni to čine? Komunistički oblik vlasti i jeste njihov ideal. A to, da će na vrhu te komunističke piramide sedeti oni, i samo oni, to je apsolutno očevidno. Preuzevši vlast, oni će pokazati jednakost i bratstvo, socijalnu pravednost i eksploataciju. Oni će pokazati sve.

Svi razgovori o suprotstavljanju komunizma kapitalizmu su – blef i demagoška jevrejska igra za laike. I jedan i drugi sistem su se nalazili u jednim istim jevrejskim rukama i radili su za opšti cilj. Iza leđa svih komunizama nevidljivo stoji cionizam.

Komunizam – to je jedna od tvorevina cionizma.

Komunizam – to je sredstvo i konačan cilj cionizma.

Pogledajte uzroke svih revolucija i svetskih ratova. Oficijelni uzroci se u potpunosti falsifikuju. A realni uzroci se ne osvetljavaju. Sada je prošlo više od 50 godina od dana početka Drugog svetskog rata, a tajne arhive MIP SAD, Engleske i SSSR su zatvoreni do današnjeg dana. Zato da široka društvena javnost ne bi saznala realne uzroke Drugog svetskog rata i onu zakulisnu igru, koju je igrala uska grupa rukovodilaca velikih država.

Kad bi se otkrili istinski uzroci velikog dela ratova, onda iza svih tih ratova, tim pre iza svetskih ratova, nevidljivo stoji zversko lice cionizma i komunizma. To izgleda paradoksalno i neprirodno, ali to je upravo tako. Šta će komunizmu ratovi? Ispostavlja se da ratovi obavljaju veoma važnu funkciju za komunizam.

Kao rezultat rata odvija se nagla centralizacija upravljanja zemljom, pojačanje uloge države, smanjenje prava i sloboda ličnosti, i mir, samim tim, postaje totalitarniji i još više komunistički.

U svoje vreme Norman Dod – bivši rukovodilac Komiteta Palate predstavnika SAD za proučavanje delatnosti Fondova, oslobođenih od poreza, proučavao je protokole Karnegijevog Fonda za Međunarodni Mir. Dod je izjavio: »Staratelji Fonda su razmatrali osnovno pitanje. Ako se želi promena života celog naroda, da li postoji sredstvo koje je efikasnije od rata. Oni su razmatrali to pitanje tokom godine i došli do zaključka, da ne postoje poznata sredstva, koja bi bila efikasnija od ratova, ako se za cilj postavi promena života čitavog naroda. Iz tog zaključka kod njih se pojavilo drugo pitanje: Kako uvući SAD u rat? To se dešavalo 1909.g.« (40, gl. 23). Eto čime se realno bave jevrejski fondovi »boraca za mir«.

Kao rezultat ratova, osim dobijanja basnoslovne dobiti i pojačanja totalitarne države, javlja se mogućnost stvaranja naddržavne svetske vlade. To jest mogućnost rešenja globalnog zadatka svetskog gospodarstva sa strane jevrejske oligarhije i njihovih okultnih gospodara. To jest pravi uzrok svih svetskih ratova – to je stvaranje svetske komunističke vlade.

27.maja 1916.g. predsednik Vilson, tajno spremajući stupanje SAD u rat, otvoreno je predložio stvaranje prvog oblika svetske supervlade – Lige

Nacija. Ideju Lige Nacija odmah su podržale sve masonske organizacije, počev od lože Veliki Istok Francuske.

Ipak američki narod je istupio protiv Lige Nacija i na izborima 1916.g. glasao protiv Vilsona za Gardinga, koji je istupao protiv Lige Nacija. Finansijska oligarhija je organizovala kampanju protiv Gardinga, ali on nije doživio do njenih rezultata. On je umro 2.avgusta 1923.g. Postoji verzija da su ga otrovali.

Prvi svetski rat nije rešio svoj glavni zadatak stvaranja svetske supervlade. Bilo je potrebno organizovati Drugi svetski rat. Kao rezultat tog rata formirana je svetska vlada u vidu Organizacije Ujedinjenih Nacija (OUN).

Danas već funkcionišu organi svetske jevrejske vlade. Nazivaju se oni nekako komunistički, opštečovečanski, naprimer Međunarodni Monetarni Fond, ili Svetska Banka. Lepi nazivi za široku društvenu javnost. Baš »opštenarodno« vlasništvo. Opet »zajednički tanjir«. Samo nemojte misliti da će neko od Vas imati nekakav dostup kormilu tog tanjira. Taj zajednički tanjir sa lepim »opštečovečanskim« nazivima ima veoma uzak sastav realnih gospodara (vlasnika kontrolnog paketa akcija).

Ma koga slušali, ma kakve bajke Vam pričali o nekakvim nemarksističkim, nejevrejskim, dobrim, pravednim, izvanrednim komunizmima, treba zapamtiti jedno:

Komunizam je – najveći neprijatelj čovečanstva!

Komunizam – ne samo da je rođeni sin cionizma.

Komunizam je – završna etapa židokratije.

16. METODE HRIŠĆANSKE, KOMUNISTIČKE, »DEMOKRATSKE« DEMAGOGIJE I MANIPULUSANJA

»Ako mi, Rusi, ne postanemo svesni da Jevreji protiv nas vode informacioni rat, mi ćemo kao nacija nestati«.

Može se dugo nastaviti spisak apsurdna i poroka hrišćanstva, ali ono što je gore rečeno, više je nego dovoljno.

A sada pokušajte da razmatrate poroke hrišćanstva sa hrišćanskim popovima. To je veoma interesantan posao. Sudarićete se sa standardnim kompletno demagoških popovskih metoda. Od njih tri su osnovne:

Prva (nazvati i postaviti etiketu) – objavljivanje ovakvih misli za jeres, svetogrđe, bogohulstvo, skrnavljenje, đavolsko iskušenje i t.sl., potpuno uklanjanje od odgovora i težnja da Vas umesto odgovora nazovu i prikače Vam naku zvučnu etiketu i da Vas okrive za sve smrtne grehe.

A šta je to svetogrđe, jeres i t.d. u prevodu na svakodnevni jezik? To je samo etiketa, kojom se nazivaju ona rasuđivanja, na koja ta religija ili taj pop nisu sposobni ili neće da odgovore. Jer kad bi ta religija mogla logički da razbije ta rasuđivanja, onda ne bi ni bilo potreba da se nazivaju nekakvim etiketama. Ali kada nemaju šta da odgovore, tada je jedini izlaz – sve to nekako nazvati i otići od odgovora.

Na čast ruskih hrišćanskih popova treba priznati, da ovu metodu oni retko koriste i to najgluplji i najnemoćniji popovi. Nije kao kod većine drugih sekta, gde su uopšte sva pitanja i rasuđivanja zabranjena, a one, koji pokušavaju nešto da pitaju i rasuđuju, jednostavno se isteruju. Treba reći da su u ruskim bogoslovijama kultura reči i kultura demagogije postavljene veoma dobro, popovi mogu mnoge da nadbrbljaju.

Druga (skrenuti temu i nadbrbljati). Neugodno pitanje nikada neće da razmatraju suštinski. Odmah će Vas odvesti na stranu razmatranja drugih pitanja okolo naokolo i zasuće Vas mnoštvom reči, a popovi umeju da govore i to dobro, jer ipak jezik je – njihov instrument, kao sekira kod drvoseče.

Treća (tumačiti ili interpretirati). Tumačenje – to je najraširenija metoda. Razumni popovi shvataju, da je u svim »svetim« knjigama sakuljeno sa svih strana mnoštvo svakakvog raznovrsnog materijala, uključujući gluposti i apsurdne. Te knjige su pisane odavno, sortirane, prepisivane i »češljane«. U prošlosti obični ljudi su bili manje pismeni i više prostodušni, zato su njima te knjige posle poslednjih »češljanja« odgovarale.

Danas bi sve to trebalo ponovo prepisati malo pametnije (ali kako sve to začesljati, kod svih bogoslova su različita mišljenja), ali sve te Biblije

su izdate u tako velikom tiražu. Šta raditi? Tumačiti! To jest, napisano je A, tumači ga kao B ili C, i sve će biti normalno. Odmah se ubijaju dva zeca: prvo, od bilo kog teksta se može protumačiti sasvim drugi; drugo, odmah se pojavljuje novi, dobro plaćeni poslić – tumačenje i pojavljuje se potreba za profesionalnim kadrovima – tumačima. Tumači, i bez posla nećeš ostati, i od gladi nećeš umreti.

Izvanredno jeftina metoda – tumačenje, sračunata je za maloumne. U običnom govoru to se naziva »vući za nos«. Čim se popovi sudare sa nerešivim problemom, oni tvrde da ne treba shvatati tako, kako je napisano u »svetim« knjigama – crno na belo, već sasvim drugačije. Eto tako, onda prepisite te vaše lude »svete« knjige, u kojima ništa nije napisano tako, kako treba shvatiti, u druge pametne »svete« knjige, u kojima je sve napisano crno na belo, upravo tako, kako treba shvatiti, a te stare knjige izbacite na smetlište.

Dobrim knjigama nije potrebno tumačenje, njih treba lako da čita i razume desetogodišnje dete. Dajte nam tu dobru Bibliju. Gde je ona? Ali popovi nikako ne mogu konačno da se dogovore oko toga, šta i kako treba tumačiti. Koliko tumača – toliko i mišljenja. Pa i nemoguće je svu tu hrišćansku besmislicu očešljati tako da se dobije nešto razumno. I tako ostaje – u »svetim« knjigama je napisano jedno, a shvatati treba sasvim drugo.

Tumačiti Bibliju veoma je lako još i zato, što se svaka laž ne podnosi sama u čistom vidu, već se meša sa istinom. Tako da, uzevši sa jedne stranice Biblije »ne ukradi«, lako ćete na drugoj stranici naći »ne sudite, da ne biste bili suđeni«. Sve je smišljeno.

Kada Vi, razgovarajući sa hrišćaninom, kažete da on pije ljudsku krv i jede ljudsko telo za vreme pričešća, onda će on u početku dugo treperiti očima, a zatim će pokušati da nađe tumačenje koje opravdava taj satanski čin. Ako mu neko smisli nekakvo pozitivno tumačenje tog ljudožderstva, onda će se isusovac umiriti. Ali on i ne razmišlja da mogu da postoje i sasvim druga tumačenja te činjenice pijenja krvi i jedenja ljudskog tela. O tome isusovac nije sposoban da misli, njegov mozak je programiran ne za mišljenje, već za veru.

Kada čuješ te razgovore o tome, da je Biblija šifrovana, da su joj potrebna tumačenja, da je ona dostupna posvećenima, prirodno je pitati: »Momci, zašto ste Vi tu knjigu za izbrane izdali u mnogomilionskim

tiražima? Vi je ostavite za takve pametne, kao što ste Vi, jedno 500 komada, a nama dajte da pročitamo dešifrovanu. Gde je ta dešifrovana Biblija? Pokažite nam je. Izdajte nju u mnogim tiražima«.

Ova knjiga se sa isto tolikom opravdanošću može smatrati kao »dešifrovana« Biblija.

Ne treba misliti da su gore opisane metode demagogije svojstvene samo hrišćanstvu. One su svojstvene apsolutno svim demagozima, lažovima i lupežima.

Komunisti, masoni i »demokrati« koriste iste te metode sa minimalnim izmenama, samo na nivou zamene naziva i etiketa.

Naprimera, koristeći prvu metodu »nazvati i postaviti etiketu«, komunisti Vas neće nazvati bezbožnicima, antihristima, svetogrdnicima, jereticima, već će Vas nazvati »antikomunistima«, »antisovjetistima«, »fašistima«, »ekstremistima« i t.sl.

Jevrejske »demokrate« će Vas nazvati »antisemitistima«, »fašistima« (to im je najomiljenije), »nacionalistima«, »ekstremistima« i t.sl.

Sva ta banda lupeža će nastojati da se sakrije iza etiketa, da prebaci razmatranje na drugi kolosek i da Vas nadbrblja i nikada neće sa Vama razmatrati suštinu pitanja. Jevreji uopšte nikada ne razmatraju suštinu pitanja koja njima ne odgovaraju. Setimo se marksističkog Manifesta kompartije: »Okrivljavanje protiv komunizma, koja se ističu sa religioznih, filozofskih i uopšte sa ideoloških tačaka gledišta, ne zaslužuju detaljno razmatranje« (7, s.44). Ne zaslužuju – i to je sve. Kratko i jasno.

Standardna metoda ideološkog i propagandističkog obmanjivanja, koja se koristi apsolutno uvek, jeste metoda mešanja istine i laži. To jest kvalifikovani propagandista, koji nastoji da Vam sugeriše neku gomilu lažnih ideja, nikada neće propovedati i propagirati samo te lažne ideje. On će mešati laž sa istinom i čak može da Vam ispriča više istine, nego laži. Samo da bi izazvao osećanje poverenja, posle čega se proturuje laž.

Laž se uvek kamuflira istinom, ne isturuje se spolja, i lažne ideje ko bajagi uopšte nisu glavne, već drugostepene. Neka bude 70% istine, a 30% laži. Nije im ni žao, samo da istina pomogne da se u njeno pakovanje zatvori laž. I najglavnije, da Vas pravedna informacija ne pobuđuje da

radite nešto, što očigledno ne odgovara propagatoru, koji Vas programira, i njegovim gospodarima, već da vas tiha lažna informacija pobuđuje na neko ponašanje, koje odgovara ekipi propagatora.

Tako i u »svetom« Starom i Novom Zavetu Biblije nemaju sve ideje besmislen i lažni karakter. Kad bi te knjige sadržale samo takvu informaciju, one ne bi bile dobro informaciono oružje. Zato u Bibliji postoji mnoštvo dobrih i mudrih misli, pozajmljenih, uzgred, potpuno iz mnogobožaćkih religija. Kao rezultat toga na svaku kritiku lažnih hrišćanskih doktrina pismen pop može odmah lako da izvuče iz »svetih pisama« nekakve suprotne misli i, pokrenuvši diskusiju, da nadbrblja bilo koju kritiku. Eto zašto je u »svetim« knjigama na jednoj stranici napisano – »belo«, na drugoj stranici – »crno«, a već na sledećoj stranici je napisano – »zeleno«.

Što se tiče hrišćanskih popova, onda pitanje da li su svi oni ludaci ili neko od njih u jazbinama hrišćanstva traži istinu, to je, naravno, interesantno pitanje. Na njega je najbolje odgovoriti analogijom.

U sovjetsko vreme bilo je more popova marksističke parohije. Da li su svi ti momci bili ludaci ili je neko od njih u šikarama marksizma tražio istinu? Možda je i tražio, zašto da ne potraži, sedeći u mekim foteljama partijskih komiteta. Ali još više su oni tražili dobru platu i nalazili su je u tim partkomima, ma kako to bilo čudno. Nalazili su tamo i vlast i privilegije. Sve su nalazili, paralelno sa »aktivnim traženjima istine«. Tako i hrišćanski popovi. Naravno, traže i hvataju istinu, tražitelji. Ali treba znati, gde je tražiti. Dobro je tražiti istinu tamo, gde je dobra parohija. Tamo je za vreme dosade prijatnije loviti istinu. Popovima su draži interesi njihove kože, nego visoke istine. A šta se može očekivati od onih koji su zavoleli Židove više od samih sebe, više od svog naroda, koji su prodali i čast, i dušu, i interese svog naroda.

Ne treba zaboravljati da crkva – to nije samo idejni institut. Crkva – to je politička organizacija koja se bori i za vlast, i za novac.

Osim toga, postoji specifičnost današnje postkomunističke hrišćanske crkve. Kadrovi te crkve su birani još za vreme sovjetskog komunizma. Principe kadrovske politike najbolje je izložio u knjizi »Nomenklatura« Mihail Voslenski: »Nomenklatura u SSSR, kao i u drugim socijalističkim zemljama, - to nije nomenklatura državnih organa koji formalno imenuju,

već biroa i sekretarijata rukovodećih partijskih komiteta koji faktički imenuju. Takvo je apsolutno pravilo. Njega treba dobro shvatiti, da se ne bi pravile greške i shvatiti sledeće: **Patrijarh Moskovski i čitave Rusije, koga bira Sabor Ruske Pravoslavne Crkve, nalazi se u nomenklaturi CK KPCC**«.

O principejnosti svih popova sveta postoji dobra anegdota. Susreću se hrišćanski pop, islamski mula i jevrejski rabin. I kažu: »Momci, hajde da živimo složno. Dosta smo se prepirali, koja je religija bolja, koja gora, zar je to glavno. Hajde da tražimo ono što nas objedinjuje. Naprimera, hajde da razmenimo iskustvo oko raspodele crkvene blagajne. Konkretno i životno važno pitanje. Svi smo mi ljudi i mi treba i o sebi da mislimo, ali i na boga da ne zaboravimo. Koliko iz crkvene blagajne uzimati sebi u džep, a koliko davati za bogougodne stvari?

Pop kaže: »Ja postupam pravedno. Šta je to bog? To je apsolut, a apsolut je uvek prikazivan u vidu kruga. I tako ja na podu hrama nacrtam manji krug i kasu sa prilozima bacam uvis. Ono što padne u krug – to je bogu, van kruga – to je moje«.

Mula kaže: »Zamisli, i ja radim skoro isto. Samo krug – nije bog, već čovek. Bog je beskonačan, to je ono, što je izvan kruga. Ja isto crtam krug, ali veći, ne treba čoveka iznurivati: on je sličan bogu, i bacam priloge. Ono što padne u krug – to je moje, što je izvan kruga – to je božije«.

Rabin kaže: »Eto vidite, momci, ispada da razlika između naših religija nema principijelan karakter. I ja radim približno isto. Ali ja sve uprošćavam. Zašto crtati krugove? To je suvišno. Kako ja razmišljam? Bog je na nebu, a mi smo ovde, na zemlji, njegove sluge. Ja takođe bacam priloge u vazduh i gledam. Ono što je palo na zemlju – to je moje, što je odletelo na nebo, to je božije«.

Pogledajte te jeftine metode popova za podizanje svog imidža. Njima ne polazi za rukom da imaju visok imidž zahvaljujući svojoj mudroj reči i svojoj moćnoj energiji, zato oni podižu značenje svojih reči pomoću psiholoških trikova. Niko od njih se ne oblači kao obični ljudi. Popovi navlače na sebe nekakve nezamislive haljine, čiji je cilj da pokažu da oni nisu obični ljudi, da nisu sa ovog sveta. Sopstvena imena hrišćanski popovi takođe ne koriste, samo duhovna imena. Treba pokazati da pred Vama nije Abram Ivanovič Šmuseljson, već nekakav Aleksij, pa još drugi.

Programiranje svesti emocijama i tajno programiranje

Kako se programira ljudska svest pomoću religija, sistema obrazovanja, SMI i t.d.? U osnovi programiranja svesti leži postupak stavljanja sistema baznih vrednosnih stereotipa. Taj sistem formira tabelu i, šta je to, najbolje je shvatiti na primeru nekoliko redova iz baznog sistema vrednosti hrišćanina.

Tabela 4. BAZNI SISTEM VREDNOSTI HRIŠĆANA

<i>Br.</i>	<i>Pojam, etiketa, simbol</i>	<i>Moralna ocena</i>	<i>Emocija</i>
1	Bog	Veoma dobar	Strah
2	Đavo	Veoma loš	Strah, užas
3	Hristos	Odličan	Ljubav, zahvalnost, divljenje
4	Antihrist	Užasan	Strah, užas, mržnja
5	Internacionalista	Dobar	Poštovanje
6	Nacionalista	Loš	Prezir
7	Fašista	Veoma loš	Prezir, mržnja, strah
8	Špekulant	Loš	Nepoštovanje, zavist, zloba, mržnja
9	Zelenaš, bankar	Veoma loš	Mržnja, zavist
10	Preduzetnik	Nije dobar	Zavist, mržnja
11	Skromnost	Dobar	Odobranje
12	Ponos	Loš	Neprijateljstvo

Ova tabela se može nastaviti dugo, ona je dugačka, ali mi to nećemo raditi. Najvažnije je – shvatiti njen smisao. A smisao je u tome, što se svaki bazni pojam (etiketa, simbol) uvek daje u čvrstoj vezi sa moralnom ocenom i emocijom. Ova tabela stvara fundament mišljenja, pravilnog ili nepravilnog. Posle završetka programiranja čoveka svaki pojam (etiketu,

simbol) čovek nikada ne prihvata odvojeno, već uvek sa moralnom ocenom i sa emocijom.

Sav kasniji postupak čovekovog mišljenja posle niza logičkih koraka se oslanja na te bazne stereotipe. To jest sva informacija, koja dospeva u ljudsku glavu, osmišljava se i ocenjuje pomoću te tabele baznih vrednosti.

Oni koji upravljaju ruljom znaju da se rulja ne rukovodi logikom, već emocijama. Na tome je i zasnovana svaka demagogija i mehanizmi upravljanja i manipulisanja ljudima. Pritiskajući u potrebno vreme na dirke etiketa (pojmova, simbola) i izazivajući odgovarajuće emocije, lako je upravljati društvenim mnjenjem rulje.

Naprimera u rulji kojom upravljaju demagozi, pojavio se jak orator, sa kojim demagozi ne mogu da izađu na kraj logičkim putem. Dovoljno je da demagozi povikaju: »On je provokator«. Rulja će odmah podržati, i orator će biti neutralizovan. Njega više neće slušati, on će morati da se opravdava, dokazuje da on nije provokator, da je dobar, ali rulja će u to sumnjati, i sva pažnja rulje će biti prenetna na drugi kolosek.

Ako rulja prima nekog oratora kao neprijatelja i oseća prema njemu negativne emocije, onda sve ono što taj orator bude govorio, biće prihvatano negativno, nezavisno od istinskog govora oratora.

Kod predstavnika različitih religija i ideologija različiti su sistemi vrednosti, to jest značenja u toj tabeli su različita. I svaki vernik smatra značenja u svojoj tabeli istinitim i nikada ih ne podvrgava sumnji. I obrnuto, istinitost svake druge informacije se ocenjuje pomoću tabele baznih vrednosti. **Te religije, koje smo razmatrali (judeizam, hrišćanstvo i komunizam), smišljeno postavljaju lažni sistem baznih vrednosti.**

Kod hrišćanina je u glavu usađena tabela, u kojoj preko 50% redova ima lažna značenja. A kako je do toga došlo? Kako su hrišćaninu uneli u glavu lažna bazna znanja? Kako im je pošlo za rukom da ga ubede u »istinitost« laži i »lažnosti« istine?

Svi religiozni lutkari su – odlični psiholozi, oni ne treba da proučavaju knjige iz psihologije. Oni su ih odavno proučili. Kako naterati čoveka da poveruje u pravilnost Hristovih propoveda? Mogla bi se analizirati logika Hristovih propoveda i njihovih posledica (to, čime se ja bavim u ovoj knjizi), ali tada će popovi biti osuđeni na neuspeh. Oni

postupaju drugačije. Programiranje hrišćanina se ne vrši kroz zaključke logičkog razuma, već kroz emocije.

U početku popovi kažu: »Svi ste Vi grešni, mnogo obmanjujete, mnogo pravite grešaka u životu, kršite zapovesti«. Kod ljudi se izazivaju emocije krivice. Zatim popovi kažu: »Ali, bez obzira na sve naše grehe, Hristos Vas svejedno voli, i on je preuzeo sve Vaše grehe na sebe, Hristos Vas je sve spasio, on je umesto Vas prihvatio smrt, on je heroj, on je stradao umesto Vas«. Kod rulje se pojavljuju emocije zahvalnosti, radosti (zato što su svoji gresi svaljeni na nekoga), poštovanja prema Hristu, divljenje njegovom »herojskom« postupku. Logički smisao tog postupka više niko ne razmatra. Logičku besmislenost ovog »herojskog« postupka niko ne shvata. Mozak je prebačen na emocije. Leva hemisfera mozga se isključuje i radi samo desna hemisfera. Posle toga u datoj tabeli u redu »Hristos« u stupcu »moralna ocena« se automatski zapisuje značenje »odličan«. I to je sve, stvarar je urađena, bez svake logike bazna lažna vrednost je usađena u glavu vernika.

Dalje taj red iz tabele 4 već radi za to da Vas natera da poverujete u to, da je sva odvratnost, koju Hristos propoveda – istinita. Nego šta? Pošto je Hristos odličan, pošto Vas voli, pošto je heroj, pošto nam želi dobro, znači da sve ono što on propoveda, jeste istina. Eto zašto se izmišljaju svakakvi trikovi tipa hristovog spasenja. To su psihološke metode. Sve je veoma pismeno smišljeno. A to, što to ne deluje na intelektualce, to popove ne plaši. Intelektualaca je malo, a ljudi rulje – mnogo.

A da bi se neutralizovali svoji oponenti, koji mogu logički da razbiju hrišćanstvo u prašinu, popovi treba u glavu hrišćaniuna da ugrade emocionalnu pregradu na putu logičkog poimanja kritike Hrista. To se radi pomoću ideje antihrista i usađivanja emocije straha i užasa pred antihristom. Programiran tom najjačom emocijom hrišćanin jednostavno neće čuti kritiku hrišćanstva. On će se plašiti i reći i misli.

Ako Vam ne pođe za rukom da ugasite i odolite emocije hrišćanina, onda će Vaša logika kritike hrišćanskih besmislica stalno udarati u armiran betonski zid straha, užasa, divljenja, mržnje i drugih emocija. Same emocije. Logičko mišljenje uopšte neće raditi. Logičko mišljenje kod hrišćanina je paralizovano i njegovo uspostavljanje – nije lak zadatak. To je glavni zadatak satanista – isključiti rad leve moždane hemisfere.

Programiranje svesti se nikada ne vrši javno. Vi nikada i nigde nećete videti takve tabele baznih vrednosti, kao tabelu 4 ili tabelu 5 u javnom vidu. Naprotiv, javni sadržaj tabela takve vrste – to je tajna ispod sedam pečata. Hrišćanstvo programira mozak ljudi ne u javnom vidu, već na nivou podsvesti, a one, koji pokušavaju da izvuku suštinu hrišćanskih vrednosti na površinu svesti, podvrgavaju progonima. Dobar primer je – L.N.Tolstoj. On je dugo proučavao Bibliju, odlično je shvatio svu gadost Starog Zaveta i nazvao jevrejskiog boga divljim polučudovištem. Ipak Tolstoj je prihvatio Novi Zavet i stvarno shvatio suštinu hrišćanstva, ali istina, nije shvatio da je ta suština poročna. Kada je on istakao generalnu ideju »neprotivljenja zlu nasiljem«, njega su izbacili iz crkve i predali anatemi.

Ali Lav Tolstoj je apsolutno u pravu. Upravo ta **ideja »neprotivljenja zlu nasiljem« i jeste bazna ideja hrišćanstva.** Samo hrišćani je ne sprovode javno, već na nivou podsvesti, a Tolstoj ju je formulisao u javnom vidu i izvukao na opšte pokazivanje. On je otkrio samo jedan red iz tabele baznih vrednosti, otkrio jednu od tajni hrišćanstva, i najviša popovska hijerarhija je počela da ga mrzi.

Posle formulisanja jedne od glavnih ideja hrišćanstva »neprotivljenja zlu nasiljem« u javnom vidu, svakom mislećem čoveku je odmah postalo jasno, kome hrišćanstvo odgovara. Hrišćanstvo odgovara zlu (satani), koje ne želi da sretne jak otpor i hoće da razoruža svoje protivnike.

Na tabelama baznih vrednosti lako je videti u javnom vidu, koga ova religija programira. Otvorimo tajne religija i, uklonivši radi jednostavnosti stupce emocija, pokažimo nekoliko redova hrišćanstva, judeizma i mnogoboštva u poređenju.

Tabela 5 se može nastaviti i dalje, ali navedeni redovi su sasvim dovoljni da bi se shvatile osnovne vrednosti tih religija i razumelo kakve duše te religije programiraju.

Iz tabele 5 lako je videti da je Judeizam, kao kasnija tvorevina, uzeo iz Mnogoboštva sve najbolje, energične, odlučne, jake, optimističke vrednosti i dodao im satanističke vrednosti: laž, podlost, šovinizam, drskost, lopovluk, lupeštvo, neumereni despotizam, neumerenu volju prema vlasti i novcu.

Hrišćanstvo odbacuje sve energične, optimističke vrednosti mnogoboštva, spušta dušu Arijea na najniži nivo i pravi od njega Goja.

Tabela 5. BAZNE VREDNOSTI TRI RELIGIJE

B r.	Pojam, etiketa, simbol	HRIŠĆANST VO	JUDEIZA M	RUSKO MNOGOBO ŠTVO
		Moralna ocena		
1	2	3	4	5
1	Častoljublje	Loš	Veoma dobar	Veoma dobar
2	Ponos	Loš	Veoma dobar	Veoma dobar
3	Sigurnost u sebe	Loš	Veoma dobar	Veoma dobar
4	Smirenost, pokornost, strpljenje, samoodricanje	Dobar	Loš	Loš
5	Plač, stradanje	Dobar	Loš	Loš
6	Veselje i sreća na zemlji	Loš	Dobar	Veoma dobar
7	Siromaštvo	Dobar	Veoma loš	Loš
8	Bogatstvo	Loš	Veoma dobar (neograničen o)	Dobar (umereno)
9	Volja ka vlasti	Loš	Veoma dobar	Dobar
1 0	Težnja ka sopstvenosti	Loš	Veoma dobar	Veoma dobar
1 1	Težnja ka posedovanju novca	Loš	Veoma dobar	Dobar
1 2	Preduzetnik	Loš	Veoma dobar	Veoma dobar (ako je pošten)

1 3	Bankar	Nije dobar	Veoma dobar	Veoma dobar (ako je pošten)
1 4	Ljubav prema ljudima	Dobar (prema svima)	Dobar (prema Jevrejima), loš (prema nejevrejima)	Dobar (prema dobrima), loš (prema lošima)
1 5	Mržnja prema neprijatelju	Loš	Dobar	Dobar
1 6	Ubistvo neprijatelja	Loš	Dobar	Dobar
1 7	Osveta	Loš	Dobar	Dobar (pravedan)
1 8	Surovost	Loš	Dobar (ako je korisno)	Dobar (ako je potrebno), loš (bez razloga)
1 9	Židoljublje	Dobar	Veoma dobar	Veoma loš
2 0	Ljubav prema sirotinji	Veoma dobar	Veoma loš	Loš
2 1	Ljubav prema nakazama	Veoma dobar	Dobar (prema jevrejskim)	Veoma loše
2 2	Nacionalizam	Loš	Veoma dobar (ako je jevrejski)	Dobar (bez šovinizma)
2 3	Šovinizam	Loš	Veoma dobar (ako je jevrejski)	Loš
2 4	Istina	Dobar	Dobar ili loš u zavisnosti	Dobar
2 5	Laž	Loš	Dobar (kao sredstvo)	Loš
2 6	Sažaljenje	Dobar	Loš (u odnosu)	Loš

			prema Gojima)	
2 7	Samilost	Dobar	Loš (u odnosu prema Gojima)	Dobar (umereno)
2 8	Lupeštvo	Veoma loš	Dobar (u odnosu prema Gojima)	Veoma loš
2 9	Krađa	Veoma loš	Dobar (u odnosu prema Gojima)	Veoma loš
3 0	Podlost	Loš	Dobar (ako je od koristi)	Loš
3 1	Drskost	Loš	Veoma dobar	Loš
3 2	Čast	Nema takvog simbola	Nema takvog simbola	Veoma dobar
3 3	Homoseksualizam	Neutralan	Prirodno	Osobina degeneracije

Često se može čuti da Rusi treba da uče od Jevreja njihovu aktivnost, preduzetništvo i volju za život. Za mnogobošca je veoma smešno da čuje slične iskaze. Ko od koga treba da uči? Judeji su naučili dobro od mnogobožaca, samo su uz dobro dodali svoje jevrejske gadosti. Arijevci ne treba da uče od Jevreja, već da uče od svoje sopstvene paganske religije. Ona nije slabija, već je poštena i lepa.

Judeizam programira psihotip aktivnog gospodara života, robovlasnika, lupeža, nemilosrdnog despota i tiranina. Hrišćanstvo programira psihotip roba, pokornog sluga. Paganstvo programira ponosnu, jaku, aktivnu, poštenu i slobodnu ličnost, gospodara samog sebe.

Tabela 5 predstavlja uprošćeni model. To jest, navedene moralne ocene nisu date za svih 100% slučajeva života, već za većinu realnih

životnih situacija. Pa ipak, dolazi do posebnih vanrednih situacija, gde će ocene biti drugačije. Ustvari moralna ocena nije povezana sa pojmom, etiketom, simbolom, već sa pojmom, etiketom, simbolom plus situacija. To jest, detaljnije treba dati još jedan stubac, u kome bi bile opisane konkretne varijante situacija, unutar kojih se odvija događaj i vrši ocena. To je prvo uprošćavanje. Drugo: mnogoboštvo nije nešto jedinstveno. Danas u svetu postoji mnogo različitih paganskih tradicija, koje imaju mnogo zajedničkog, ali mnogo i razlika. Ovde je data ocena u vezi se ruskim mnogoboštvom. Ali zadatak ove knjige nije da detaljno piše navedenu tabelu. Istovremeno navedena uprošćavanja dozvoljavaju da se lako, jednostavno i pregledno prikažu opšte i različito u razmatranim religijama.

Eto Vam, poštovani čitaoče, i slika religija u javnom vidu na jednoj stranici i nikakve Biblije i Talmude nije obavezno čitati. A zašto je napisana Biblija? Biblija je napisana zato, da bi se u glavu hrišćanina usadila ta ista tabela pomoću alegorija, priča, zapovesti, svakakvih psiholoških trikova, i to tako da hrišćanin ne shvata i ne vidi tu tabelu u javnom vidu.

Zašto Arijci trzaju na hrišćanstvo, tu religiju izopačenosti i duhovnog raspada? Zato što se mnogo najvažnijih vrednosti kod hrišćanstva i paganstva poklapa: istina, laž, krađa, lupeštvo, podlost, drskost. Pravilnost tih vrednosti Arijcu ne treba dokazivati, on tu pravilnost oseća na genetskom nivou, na nivou podsvesti.

Za Judeja pojmovi istina i laž nemaju nikakvu samostalnu moralnu ocenu. On ih ocenjuje samo sa tačke gledišta korisnosti. Ako Jevreju odgovara da kaže istinu, on će reći istinu. Ako mu odgovara da slaže na najdrskiji način, on će slagati na najdrskiji način. I jedno i drugo on će uraditi sasvim bezosećajno, ne osećajući nikakve emocije, a još manje grižu savesti.

Na toj podudarnosti i razlici se i zasniva čitava jevrejska igra hrišćanstva za Arijce. Vrednosti koje se poklapaju sa paganstvom, hrišćanstvo propoveda u javnom vidu. Druge vrednosti duhovnog raspada, suprotne paganskim, hrišćanstvo usašuje u ljudske glave u tajnom vidu putem emocija i podsvesti. I to je sav trik. Ali trik veoma smišljen.

Ali te vrednosti, jedinstvene za hrišćane i pagane – to su samo vrednosti, **deklarisane** za rulju. Sami hrišćanski popovi tim vrednostima

se ne rukovode. Oni ih propovedaju za druge, ali ne za sebe same. A ustvari hrišćanske vođe se rukovode suprotnim vrednostima, takvim, kao i u judejstvu, pošto popovi i rabini igraju jednu istu jevrejsku igru pod nazivom »svetsko gospodarstvo«. Samo obični hrišćanski popovi žive u nekakvim iluzijama. Najviše hrišćansko rukovodstvo nema iluzija. Ono se oko 80% sastoji od Jevreja, svakakvih Aleksandrova Mena i Aleksejeva drugih (pravo prezime Ridiger) i jevrejskih sluga, koje propovedaju židoljublje i proslavljaju »bogom izbran narod«. Svo to najviše hrišćansko rukovodstvo – je neverovatno besprincipijelna i nemoralna publika.

Kada hrišćanski pop tiho i ravnomerno peva o tome da je »za sve volja božija, svaka vlast je od boga, bog je trpeo i nama je rekao da trpimo, mi smo svi grešni, mi smo svi mali ljudi, pod bogom idemo«, - onda to uopšte nisu tihe pesmice. To je otrov za telo, koji truje dušu i razlaže čovekov razum, to je tajno programiranje psihotipa roba.

Bilo bi veoma interesantno sve te tabele ispisati detaljno i napraviti duboku uporednu analizu, uključujući komunizam i druge religije, ali to je veliki i poseban rad. U ovoj knjizi mi se nećemo baviti time. U cilju ove knjige sasvim je dovoljno to što je rečeno.

Kako se stvaraju religije, zasnovane na veri (obmanu)

Svaki sistemski tehničar zna, da projektovanje složenog sistema počinje od kraja, to jest najpre se opisuje stanje sistema koje želiš da postigneš, a zatim se traže sredstva i načini dostizanja tog stanja. Tvorci judeizma i hrišćanstva su počinjali od razrade tabele 5, pomoću koje su oni hteli da programiraju svest i ponašanje ljudi. Ta početna tabela se piše svega na 5-7 listova. A zatim su tražili načine kako da u glave ljude usade tu tabelu, ali tako da niko ne samo ne shvati tu tabelu u javnom vidu, nego i da ne shvati kako je ona dospela u njegovu glavu. Taj zadatak je bio daleko složeniji. Oni su morali da sakupe sav religiozni materijal (uglavnom mnogobožački) koji im je bio pod rukom i tako da ga sortiraju, da odgovara njihovoj zamisli.

Kao rezultat toga ispale su debele-predebele i zapletene knjige: Biblija i Talmud, koje u glave ljudi usađuju kratku tabelicu 5, ali niko ne razume tu lukavu tehnologiju.

»Svete« knjige takođe nisu odmah ispale dobro. Njih su nekoliko puta prepisivali i češljali. I sada su u tim »svetim« knjigama sačuvani trгови tog titanskog rada. Nije sve u tim »svetim« knjigama ispalo čisto i glatko, ali posao je veoma složen, tako da je ispalo kako je ispalo. Ništa strašno, to informaciono oružje radi već hiljadama godina i dobro radi.

Sada se u SAD u Kaliforniji stvara nova lažna religija za XXI vek. Tehnologija njenog stvaranja više nije ona koja je bila u starini. Uključeno je nekoliko NII (Naučno istraživačkih instituta – prim.prev.), ekipa veoma krupnih naučnika. Nova tabela 5 je odavno napisana. Teškoća je u tome, kako je tajno usaditi u glave savremenih ljudi pomoću novih »svetih« knjiga, koje se već pišu. U njihovom pisanju je i sva složenost. Ti satanistički naučnici su već sakupili po celome svetu sav religiozni materijal iz svih religija, sve mitove, sve bajke, sve legende. Sve su uneli u kompjuter i dalje nastoje da od toga materijala odaberu ono, što im može zatrebati, i da sve to prilagode svojoj zamisli – novom sadržaju tabele 5.

Šta će im od toga ispasti – ne zna se, ali oni žure. Nova Era Vodolije je pred vretima.

17. MOŽE LI SE PROĆI BEZ RELIGIJE

Ako težimo ka punovrednom životu, na postavljeno pitanje treba odgovoriti negativno. Bez religije se ne može proći. Ateizam je – takođe vera. Vera u to, da boga nema. Pitanje »može li se proći bez religije« jednako je pitanju »može li se proći bez veze sa kosmičkim silama, bez veze sa Bogovima«. Van te veze čovekov život nije puno vredan.

Ljudima je svojstveno religiozno osećanje. Ono prati ljude tokom čitave ljudske istorije. Ako se to osećanje ne usmeri u konstruktivan tok, čovečanstvo ne može normalno da se razvija. Ako se ljudima ne predlože razumne religije, onda će oni postati sopstvenost takvih satanističkih religija, kao što su hrišćanstvo, ili njemu sličnih.

Koliko je talenata, koji su imali jako religiozno osećanje, koliko iskrenih, čistih duša koje su tražile istinu, istrunulo u ruskim manastirima, gde su dolazili do duhovne, umne i fizičke iscrpljenosti, sledeći pouke hrišćanske paranoje.

Religija je potrebna pre svega za celovito poimanje sveta. Nijedno naučno mišljenje ne obuhvata čitav svet, on je veoma velik. Današnja nauka ima hiljadu puta manju oblast kompetencije, nego što su znanja o celom svetu u celini. Zato bez celovitog poimanja sveta bez religije se ne može proći. Nauka i religija treba da dopunjuju jedna drugu. Naravno, u oblasti svoje kompetencije nauka ima prioritet ispred religije. Ali mnoge ključne ideje postojanja čovečanstva imaju čisto religiozno poreklo.

Oblast svog naučnog neznanja ljudi žele nekako da predstavljaju, makar i u najopštijim modelima. Svi ti modeli su religiozni, i iz njih se mogu uzimati ideje ogromne važnosti.

Ideja ogromne važnosti – to je ideja čovekove **SLOBODE VOLJE**. Ta ideja nije naučna, već je čisto religiozna. Bez te ideje se ne može sagraditi adekvatna slika sveta.

Mnogi istaknuti naučnici, težeći da se oslanjaju samo na nauku i potpuno odbacujući religiju, odbacivali su i konstruktivne religiozne ideje tipa slobode volje i zbog toga dobijali izopačeni model sveta, veoma dalek od realnosti. Najdosledniji naučnici su bez slobode volje dolazili do materijalizma i dalje do laplasovskog determinizma, to jest do koncepcije potpunog zakonomernog određenog razvoja sveta, gde sva kasnija stanja sveta potpuno proističu iz današnjeg stanja ili iz bilo kog prethodnog stanja sveta.

Ova koncepcija je proizicala iz pogrešnog principa uzročno-posledične veze, gde ne postoje pojave bez uzroka i svaka pojava je posledica nekakvih drugih pojava. I sve je u ovom svetu potčinjeno zakonitosti nezavisno od toga, da li Vi poznajete te zakone ili ne. I sve se razvija prema gvozdenim zakonima, koje nikome nije dato da ih menja. Ta tačka gledišta je lažna.

Naš realni svet nije takav, i materijalizam ne može da ga opiše adekvatno. U našem svetu nema čvrstog determinizma i fatalizma. Čovek ima slobodu volje, to jest samostalnu snagu, koja može biti realizovana u ovom svetu. To je činjenica koja proističe makar iz sopstvenog iskustva. Pokušajte da zauzmete pasivnu životnu poziciju, računajući na zakone, slobodu, na volju Bogova i t.d., - život će poteći u jednom pravcu (po pravilu ne u onom, u kome biste Vi hteli). Ako zauzmete aktivnu poziciju

– život će poteći u drugom pravcu, i kod Vas će se pojaviti šanse da učinite život takvim, kakav Vi hoćete.

Nikakvog fatalizma u životu nema. Nikakve bezuslovne sudbine takođe nema. Život se pravi. Prave ga oni koji imaju slobodu volje. I život je varijabilan. Može poći u jednu stranu, može poći u drugu.

Neizbežna sudbina i sloboda volje su – protivrečni pojmovi. U kom stepenu postoji sloboda volje, - u tom stepenu odsustvuje neizbežna sudbina. Sudbina – to je neumoljiva zakonitost. Čovekova sudbina – to je rezultirajuća trajektorija, koju određuju zbir rešenja čovekove volje i rešenja volje drugih subjekata (uključujući Bogove), koji imaju svoju sopstvenu slobodu volje. I što je jača kod čoveka sloboda volje, time za njega manje postoji neizbežna sudbina. Jak čovek sam pravi svoju sudbinu, ma šta predskazivali brbljivci raznih boja. I ne postoje nikakvi neizbežni opšti zakoni društvenog razvoja tipa onih koje je »otkrio« Karl Marks. I sloboda volje je – principijelno više, nego sloboda izbora.

Zašto su materijalisti odbacivali slobodu volje? Zato što u okviru materijalizma nije jasno odakle potiče ta sloboda volje i kakva je njena priroda? Ona očigledno nije materijalna i nezavisna, a materijalizam principijelno negira postojanje u ovom svetu nematerijalnih i nezavisnih pojava. Zašto kamen nema ni volju, ni tim pre slobodu volje, a čovek ima i volju i slobodu da je realizuje? Materijalizam nije sposoban da odgovori na ovo pitanje.

Komunistička filozofija je smatrala da je osnovno pitanje filozofije pitanje šta je primarno: materija ili svest. Postavljanje ovog pitanja je besmisleno jer smišljeno kida materijalno i informaciono jedinstvo sveta. Materijalistička dogma »materija je – primarna, svest – sekundarna« ništa ne izražava. To je sve jevrejska obmana. Njen cilj je – da poruši celovito poimanje sveta, da stvori kaos u glavama ljudi.

Ustvari jedno od najglavnijih pitanja filozofije i religije jeste pitanje o slobodi volje: da li se ona priznaje ili ne i kakve su njene granice. Svest i sloboda volje – to nije jedno isto. Može se imati svest, ali nemati volju. Može se imati volja, ali nemati slobodu volje, to jest sposobnost da je realizujemo.

U zavisnosti od priznavanja ili nepriznavanja slobode volje sve religije i filozofije se dele na dva dela. **Gde se priznaje sloboda volje,**

tamo: nema fatalizma, nema strogog determinizma, nema stroge zakonitosti, svest aktivno utiče na biće, nema neizbežne neodoljive sudbine, postoji sloboda, čovek je – minibog. Tamo gde se ne priznaje sloboda volje – tamo je fatalizam, neodoljiva sudbina, stroga zakonitost, biće određuje svest, nema slobode, čovek je – božiji rob ili komunistički šrafčić.

Niz naučnika kaže da čovek ima slobodu volje, ali nju nisu podarili Bogovi, već se ona pojavila usled nekih složenih evolucionih procesa. Ali oni ne mogu jasno da opišu te procese.

Naravno, sloboda volje kod čoveka nije bezgranična. Čak više od toga, ona je veoma ograničena i, naravno, nije slična Božijoj. Čovek ne može da stvori novog Boga ili uništi starog. Ne može kao Bog da stvori novi svet ili nove ljude ili globalno promeni zakone ovog sveta. Pa ipak, čoveku je podarena sloboda volje, i njen dijapazon za zemaljski život je dovoljno širok.

Pošto čovek ne živi sam, život predstavlja arenu sudara mnoštva volja, zato mogućnost realizacije svoje volje zavisi od odnosa snaga u toj areni borbe i od snage sopstvene volje. Ako čovek ume da se snađe među Bogovima, da napravi pravilan izbor svojih Bogova i uspostavi sa njima vezu, onda će se njegova sloboda volje formirati od slobode volje rođenih Bogova, i on će postati jači hiljadama puta. Može se predložiti aktivna analogija. Došli ste u pristanište i rešavate za koji brod da kupite kartu: za onaj koji odlazi u Ameriku, u Australiju ili u Afriku. Izgleda malo treba rešiti: kupiti jednu od tri karte. Ali Vaša životna sudbina će se veoma jako razlikovati od toga, naizgled ličnog rešenja..

Snaga volje kod ljudi se razlikuje u veoma velikom dijapazonu. Postoje ljudi sa kolosalnom snagom volje tipa Hitlera, Staljina, Napoleona, Lenjina, Hrista, Muhameda, Bude i t.sl. Ti ljudi globalno menjaju život celih naroda, oduševljavajući i gaseći ih svojom voljom i realizujući svoje (pametne ili glupe) ideja, tačnije, ideje, koje su im nametnute i samo im izgledaju svoje.

Moral

Bez moralnih principa, koji određuju pravila dobrog ponašanja čoveka u društvu, normalno društvo se ne može izgraditi. Ipak etičke

norme odnekud treba uzimati. Zašto je loše krasti, a dobro biti pošten čovek? Reći ćete da to proističe iz praktičnog iskustva ljudi? Ne liči na istinu. To treba da proističe iz religiozne doktrine, koja, naravno, sama treba da bude pragmatična.

Osim toga život je – borba, ali u bilo kojoj civilizovanoj borbi treba da postoje pravila: i dozvoljena i zabranjena. Ona treba da budu napisana, i ljudi treba da ih poštuju. Osim toga oblici borbe mogu biti veoma različiti. Može biti rat svih protiv svih. A može biti i saradnja, ljubav, ujedinjenje. To je takođe oblik borbe za preživljavanje, za bolji život.

Veoma je važna ideja voleti ljude i umeti praštati. Da, ljudi su nesavršena bića, u njima je mnogo lošeg, ali drugih ljudi na zemlji nema. I treba umeti voleti ih takve kakvi oni jesu, i umeti praštati im greške i loše postupke. To je veoma važno. Ali odakle ta ideja može da potekne? Opet iz religiozne doktrine. I, naravno, tu ideju nije izmislio Hrist.

Naravno, ne treba graditi iluzije. Nikada SVI ljudi na zemlji nisu živeli, ne žive i neće živeti prema opštem čovečanskom moralu. Vlastodršci, banditi i lupeži svih boja će uvek živeti prema drugim zakonima. Nikada nikakvog idealnog Raja na zemlji neće biti. Pa ipak, postojanje pozitivnog morala u društvu smanjuje količinu lupeža i nitkova, olakšava život na zemlji i čini život za čoveka u većoj meri prijatnijim.

Ipak, samo od ljubavi prema ljudima ne može se organizovati normalan život. **U životu sve ima svoje mesto: i ljubav i mržnja. Treba umeti voleti ono što se može voleti i treba umeti mrzeti ono, što se ne može voleti, ono što treba mrzeti.**

Religije, osim funkcije opisivanja sveta, ispunjavaju još jednu za čovečanstvo veoma važnu i praktičnu funkciju – funkciju psihološke mobilizacije i podrške ličnosti.

Za vreme viševekovnog postojanja crkve sveštenici su veoma pismeno odabrali sve elemente pozitivnog psihofizičkog delovanja na ličnost:

- lepota hramova i ceremonija;
- plamen zapaljenih sveća;
- crkvena zvona (ili zvuk gonga na Istoku);
- crkveno pevanje;
- monoton zvuk ljudskog glasa koji čita molitve;

- miomiris (tamjan – to je veličanstveno sredstvo koje pozitivno deluje na čoveka, na Istoku spektar miomirisa je daleko širi, počev od divnog sredstva – santala).

Naravno, sve to jako i pozitivno deluje na ljude, dajući njihovoj psihi dodatne snage i energiju.

Nema tu ničega natprirodnog. Mehanizam delovanja na ličnost je dovoljno jasan. Jedna ista propoved može vršiti na ljude najjače delovanje. Ljudska reč – to je velika snaga. Pomoću reči se može podići i izlečiti čovek, pomoću reči se može potisnuti i čak ubiti čovek, ako se on nalazi u kritičnom stanju. Uzmite one iste »psihoterapeute« tipa Kašpirovskog ili Čumaka. Oni nisu Bogovi, nisu sinovi Božiji, nisu proroci, pa ipak mogu da vrše na ljude jako dejstvo, uključujući blagotvorno, zahvaljujući svojim snažnim voljnim i psihičkim kvalitetima.

Zašto se to dešava? Evo zašto. Šta je to reč? To je neki konkretan redosled kolebanja. To je informacioni, emocionalni i energetski impuls od jednog čoveka prema drugome. I u tom drugom čoveku primaocu mogu da se odvijaju uzvratni procesi posle prijema tog impulsa. Mogu biti pušteni uzvratni procesi emocionalnog bljeska koji deluju na centre samoregulacije, a oni sa svoje strane mogu da utiču na čitav organizam u celini. To, da se rečju može lečiti, - to je činjenica.

Snaga ljudske reči, posebno usmene, može da bude kolosalna. Najbolji primer – to je usmena reč najvećeg oratora u istoriji čovečanstva – Adolfa Hitlera. Njegova usmena istupanja su ostavljala magičan utisak, opčinjavala su ljude, prihvatana su kao čudo i otkrovenje, izazivala su kod ljudi buru emocija, bliskih ludilu, mnoge žene su na njegovim istupanjima doživljavale orgazam, muškarci su osećali dotok energije kao od najsnažnije elektrocentrale. Posle njegovih istupanja njegovi protivnici su postajali njegove pristalice. Fantastika.

Osim usmene reči takođe jaka metoda delovanja na psihu jeste post. Post je – čisto fizički proces, a rezultat njegovog delovanja izlazi daleko izvan okvira reakcije želuca i creva.

Odbacujući hrišćanstvo i komunizam na smetlište istorije, treba im naći najbolju zamenu.

Veliki protivnik hrišćanstva – Niče ne samo da je razbio hrišćanstvo u prašinu, već, trudeći se da nađe bolju religiju, nije našao ništa

konstruktivno, osim religije pred Sokratovske Grčke. Svuda: i u islamu, i u budizmu, i u zakonodavstvu Manu on je otkrio laž. Niče je čak počeo da pravi klasifikaciju religija prema tome »radi čega se laže u svakom konkretnom slučaju« i »do čega ta laž dovodi kasnije«. Ničeova kritika je jaka i velika, mada nije uvek neosporna. Ipak glavna slabost Ničea je – slaba konstruktivnost, potpuni nihilizam. Ničeovo negiranje nema granica. On je došao do negiranja svakog morala i svake istine. Vrhunac Ničeovog negiranja je – njegova teza »Ništa nije istinito, sve je dozvoljeno«. Naravno, sa takvim prilazom se ne može sagraditi normalno ljudsko društvo.

Na Hitlera Niče je izvršio veliki uticaj, ali Hitler je pošao dalje od Ničea. **Hitler** je, odlično shvatajući istinsku vrednost hrišćanstva, pisao: **»Bilo da se radi o Starom ili Novom Zavetu, nema nikakve razlike: sve je to jedna ista stara jevrejska prevara... Ne može se biti istovremeno Nemač i hrišćanin. Treba odabrati jedno. Nama su potrebni slobodni ljudi, koji osećaju i znaju da se Bog nalazi u njima samima...«** (11).

Istovremeno Hitler je bio svestan da potpuno bezreligiozno društvo nije punovredno, zato nije hteo jednostavno da odbaci hrišćanstvo, već se trudio da mu nađe zamenu. Hitler piše u »Mojoj borbi« (11) (deo 2, gl. 1): »Religija uzdiže čoveka iznad nivoa čisto životinjskog bitisanja i time samim pomaže jačanje i obezbeđivanje samo postojanje čoveka. Oduzmite savremenom čoveku religiozno-moralna verovanja kojima je on vaspitan i, **ako mu ne date punovrednu zamenu**, uskoro ćete se ubediti da se zbog toga pokolebala sama osnova njegovog bića. Ljudi postoje zbog toga da bi služili visokim idealima, ali istovremeno imamo pravo da kažemo da bez visokih ideala nema ni samog čoveka«.

Primetimo uzgred, da je Hitler mnogo toga odlično shvatao i istovremeno pravio najgrublje i nedopustive greške. Propovedao je pobedu arijevske rase i nije znao da su arijevcima svi indoevropci, uključujući Ruse. Za te jednostavne stvari on je saznao tek posle početka rata sa SSSR nakon merenja lobanje ruskih ratnih zarobljenika. I pred kraj rata se oduševljavao Rusima i njihovim arijevim osobinama. Iako je za takva »otkrića« sasvim dovoljno imati najelementarnija znanja iz oblasti lingvistike.

Nekakav temeljni sistem pogleda na svet u celini se mora dati čoveku kao baza za njegovo dalje mišljenje. Mišljenje je nemoguće bez povezivanja sa nekim sistemom koordinata, sa nekim sistemom temeljnih vrednosti, sa nekom sistemom sredstava ocene, sa nekim sistemom osnovnih ideja i stereotipa. Tabela 5 treba da bude zadata sa drugim pravilnijim vrednostima.

Slava našim Bogovima! Mi Rusi, i ne samo Rusi, već i svi Arijevci, ne treba da izmišljamo veštačke religije. Mi imamo svoju religiju. Prirodnu, snažnu i lepu. Nama su zatvorili znanja o njoj. Ali sada ta znanja ponovo izbijaju na površinu društvenog života Rusije.

18. MALO O RUSKOJ RELIGIJI

»Religija – to je ogledalo duše svakog naroda«.

»Osnovni uzrok svih nesreća ruskog naroda je u tome, što je on zaboravio svoje nacionalne Bogyve«.

»Pravoslavlje – to nije hrišćanstvo, to je paganstvo«.

Bilo bi ružno ignorisati gigantsko religiozno iskustvo naših predaka i uporno insistirati na tuđem za Ruse hrišćanstvu ili komunizmu, nametnutih Rusiji silom i ogromnom krvlju.

Obratite pažnju na to, šta se dešava sa predavanjem istorije u Rusiji. Proučavaju se sve istorije i religije: jevrejska, grčka, rimska, ali u zvaničnoj ruskoj istoriji neverovatno malo mesta je dato proučavanju ruske nacionalne religije. Ne samo da se trude da je ne proučavaju, već se trude da je ne pominju ili je pominju samo u negativnom smislu. Zavera prećutkivanja i namernog izvrtanja čiji je cilj – lišiti narod nacionalne istorije i nacionalne religije, nacionalne samosvesti i nametnuti mu tuđe. Učiniti da narod postane slep i bespomoćan. Uzmite bilo koju knjigu iz istorije religije »najautoritarnijih« ruskih (jevrejskih) istoričara. U njima ili uopšte nema ničeg o ruskoj religiji, ili su ruska istorija i religija potpuno falsifikovane.

Da bi diskreditovali paganstvo, hrišćani na prvom mestu pričaju basnu o tome, da paganstvo navodno traži prinošenje ljudskih žrtava. To je laž. Rusko paganstvo ne traži prinošenje ljudskih žrtava. One činjenice prinošenja žrtava, koje su stvarno postojale – to je namerna provokacija Jevreja-pseudopagana sa ciljem da diskredituju paganstvo. O njoj ćemo govoriti u glavi 20 (hristijanizacija Rusije).

Najsmešnije je što te basne o prinošenju žrtava pričaju hrišćani, koji su spalili na lomačama preko 13 miliona ljudi. I to su spalili jedne od najboljih. Pre svega su spaljivali takozvane ljude »leve hemisfere«, to jest one kod kojih radi leva hemisfera mozga, odgovorna za logičko razmišljanje. Hrišćanima nisu potrebni pametni, potrebni su im maloumni i debili.

Povodom prinošenja žrtava u paganskoj knjizi Velesa, u tekstu daščice br. 4 doslovno je zapisano: »Ruski Bogovi ne uzimaju ljudske žrtve ni životinjske, jedino plodove, povrće, cveće, žito, usireno mleko (surutku), odstajalo u travi, i med i nikada živu pticu ni ribu. Dok Varjazi i Alani daju bogovima drugu žrtvu – strašnu, ljudsku, to mi ne treba da radimo, jer mi smo Dažd-bogovi unuci i ne možemo ići tuđim stopama...«.

Prema podacima zvanične nauke čovek sa svojim današnjim izgledom postoji na zemlji 3 miliona godina. Sloveni – predstavljaju vrstu Arijevaca ili Arijaca. Sloveni, kao izdvojena samostalna arijevska grana, postoje preko 20000 godina. Hrišćanstvo ima svega 2000 godina, a u Rusiji hrišćanstvo ima svega 1000 godina. To jest hrišćanstvo zauzima čak ne u arijskoj, već u slovenskoj istoriji samo jedan dvadeseti deo. Ali naši preci su nekako živeli i pre hrišćanstva i ne samo živeli, već su umeli da prežive i da se umnože za tih 20000 godina. Njihove životne snage su umele da savladaju sva najteža iskušenja tokom tih 20000 godina. To o mnogome govori. To govori o njihovoj telesnoj, intelektualnoj i duhovnoj snazi. A duhovna snaga bez Bogova ne postoji. Samo Bogovi daruju ljudima duhovnu snagu. I krv svih naših predaka se nalazi u nama samima, u našim genima. Njima mi treba da zahvalimo za svoje postojanje. Ne poštovati svoje pretke i svoju istoriju može samo krajnje malouman čovek.

Na Kavkazu paganstvo je postojalo sve do XIX veka. Hrišćanstvo je na Kavkazu takođe nametnuto silom i krvlju. Prema tome čitava naša

osnovna arijevska i slovenska istorija – to nije hrišćanstvo i, naravno, ako se ta istorija ne poznaje, čovek može jednostavno ostati slep u rukama židomasona, koji skrivaju od ljudi njihovu istoriju i njihovu pravu religiju.

Zbog ograničenosti obima u zadatak ovog rada ne ulazi detaljan opis ruske paganske religije. O tome se može pročitati posebno kod autora koji su se specijalno bavili obnavljanjem ruske religije (24-28, 68, 77). Rad na obnovi ruskog paganstva počeo je relativno skoro, i složenost tih radova nailazi pre svega na nedovoljnost primarnih izvora, od kojih mnogi nisu dostupni istraživačima sve do sada i čuvaju se u tajnim arhivama. Danas su javnosti dostupne: »Knjiga Velesa«, »Slovo o polku Igorovom«, »Povest vremennih let« Nestora, »Bojanova himna«, neki drugi primarni izvori i, prirodno, čitav narodni epos: legende, mitovi, bajke, poslovice, izreke i t.d. Čitav taj materijal nije dovoljan da bi se obnovila ruska religija u potpunom obimu, zato se moraju paralelno proučavati i druge paganske religije: Induizam, Zoroastrizam, Budizam, Bon. To je korisno zato što uz svu razliku tih paganskih religija, mnoštvo ideja i principa ima različite forme, ali jednu suštinu, pošto su sve te religije izrasle iz jednog religioznog korena – Vedizma.

Imajući u vidu navedeno knjige o ruskom paganstvu i sadržaj ove glave su daleki od savršenstva i vremenom, nakon dobijanja novih primarnih izvora, mogu se korigovati.

Zato se u ovoj glavi neću upuštati u detalje i zaustaviću se samo na osnovnim momentima ruske nacionalne religije.

Paganstvo – to je nacionalna varijanta vedske religije koja je zajednička za sve Arijevce. To jest sve paganske religije imaju opšti koren, opštu religioznu osnovu – Vedizam, jedinstvenu za sve varijante paganstva (uključujući i Induizam, i Zoroastrizam).

Vedizam je – velika religija i obim njenih znanja je neuporediv sa judohrišćanstvom, koje može stati u jednu knjigu. Vedizam predstavlja obim znanja, zapisan u hiljadama tomova, koje obični ljudi ne mogu lako da pročitaju i prouče. Zato su stvarani i uprošćeni i nacionalno orijentisani opisi Vedizma za konkretan narod. Postoje razne forme paganstva: i uprošćene u poređenju sa Vedizmom, i razvijene, i u određenom stepenu udaljene i izopačene od opšteg vedskog korena.

Sve paganske religije – to su nacionalne varijante Vedizma koji je jedinstven za sve Arijevce.

Rusko paganstvo – to je ruska nacionalna varijanta Vedizma. Prema tome ruska vedska kultura – to je ruska nacionalna varijanta opšte vedske kulture.

Vedizmu nije potrebna »sveta«, »slepa«, »istinska« ili »apsolutna« vera. **Slepa vera – to je sredstvo za obmanjivanje ludaka.** Vedizam nije vera – to je religija. U nju ne treba verovati, nju treba poznavati i razumeti. Reč »Veda« ne znači vera, već znanje, od reči vedati, to jest znati, razumeti. Rusko paganstvo opisuje realne svetske sile koje postoje u kosmosu. Od pojma »Vede« proističu reči: »vedati«, »ispovedati«, »svedenija« (podaci – prim.prev.), »propoved«, »zapovest«, »vedma« (veštica – prim.prev.), »vedun« (čarobnjak – prim.prev.), »pravednik«.

U paganstvu postoji određeno mesto za veru, pošto čovek ne može sve da proveriti, ali ta vera nije slepa i nije apsolutna. Ona se bazira i na razumu, i na srcu. Naši ruski Bogovi nisu izmišljeni i nisu isisani iz prsta. Znanja o našim Bogovima se čuvaju i žive u našem ruskom jeziku. Treba samo podići i razumeti ta znanja.

U ovoj knjizi radi jednostavnosti ćemo razlikovati Paganstvo i Vedizam.

Reč »religija« označava vezu. Vezu sa čime, sa kime? Sa kosmosom, sa određenim realnim njegovim silama. U Vedizmu te kosmičke sile nisu slepe i besmislene. Vedizam tvrdi da kosmičke sile imaju svoj razum i svoju slobodu volje. To jest Vedizam tvrdi da postoji kosmički razum, da postoje razumni Bogovi.

Glavna odlika hrišćanstva od paganstva se sastoji u tome, što hrišćanstvo smišljeno zatvara ljudima znanja o svetu u celini, o kosmosu, o vasioni i odvodi ljude na stranu opisa avantura nekakve ličnosti Isusa Hrista, gde je on bio, šta je radio, kome je i šta govorio. Paganstvo, naprotiv, ne bavi se opisom nečijih avantura, već se bavi opisom sveta u celini, opisuje vasionu i opisuje realne kosmičke sile. Paganstvo pokazuje da je zemlja – samo mali deo velikog sveta, i one kosmičke sile, koje postoje u tom svetu, vrše najjači uticaj na život zemlje i ljude na zemlji.

U hrišćanstvu Vi treba da verujete u postojanje Isusa Hrista, u to, šta je on radio ili nije radio, što je on stvarno govorio ili nije govorio.

U paganstvu ne treba verovati u postojanje, naprimer, Boga sunca Ra, u njegovu moć i životnu silu. Dovoljno je pogledati na nebo, videti sunce, osetiti njegovu energiju i videti uticaj sunca na život. Vi ne treba da

verujete ili ne verujete u postojanje Boga vatre Simargla – sa vatrom se stalno susrećete u životu.

Paganstvo daje ljudima astronomska, kosmička i najopštija znanja o svetu.

Paganstvo – to su znanja o svetu, podaci o živopisnoj i simboličnoj formi. Ta forma pomaže običnim ljudima da shvate složene stvari pomoću životne analogije.

Naprimera, kada se kaže da se Bog Svarog oženio Boginjom Ladom i ona mu je izrodila decu, onda to u stvarnosti označava da se odvija neki drugi, složeniji proces. Ali taj drugi proces u principu je analogan onome, što se dešava između muškarca i žene. I živopisna analogija pomaže da se lako shvati suština toga procesa

Ko su to ruski Bogovi i ko su to ruski ljudi? Hrišćanski bog je »napravio« sebi čoveka-roba: muškarca od zemlje (Bitisanje 2:7), ženu od muškog rebra (Bitisanje 2:22). Za razliku od hrišćanstva drevni Rusi nisu »proizvodi« ni svojih Bogova, a tim pre nisu robovi Bogova, ni veliki grešnici pred Bogovima.

Sloveni su – potomci svojih Bogova. **Ruski Bogovi – to su naši preci.** Zbog toga je karakter uzajamnog odnosa drevnih Rusa i njihovih Bogova bio principijelno drugačiji, nego u hrišćanstvu. Za razliku od hrišćanstva Rusi se nisu ponižavali pred svojim Bogovima. Nikada nisu stajali pred njima na kolenima, nikada nisu kao robavi saginjali svoja leđa, nikada nisu ljubili ruke sveštenicima. Oni su, shvatajući svu nadmoć svojih Bogova, istovremeno osećali da su sa njima u prirodnom srodstvu.

Obratite pažnju na to da su Rusi – jedan od najlepših naroda sveta. A lepota je – božanstven znak. I obrnuto, pogledajte prosečnog Jevreja – pred Vama su sve osobine izroda. To je znak đavola.

Osnovno osećanje hrišćana prema Bogovima jeste – strah, kod starih Rimljana – poštovanje, kod Slovena – ljubav. Sloveni nisu cvileli i nisu molili od Bogova za oprostaj zbog nepostojećih grehova, milostinju ili spasenje. Ako su Sloveni osećali svoju krivicu, oni su je iskupljivali ne samo molitvama, već konkretnim delima. Sloveni su živeli po svojoj volji, ali su se i trudili da usaglase svoju volju sa voljom svojih Bogova.

Za vreme molitve Sloveni su čuvali ponos i hrabrost. Molitva Slovena – to je pre svega pohvala i hvalospev Bogovima, koji obično ima karakter himne. Sloveni su slavili svoje Bogove, odavde i potiče pojam

»Sloveni«. Pre molitve se vršilo umivanje čistom vodom, poželjno čitavog tela ili minimum lica i ruku.

Rusko (kao i grčko, i rimsko, i bilo koje drugo) paganstvo za razliku od hrišćanstva vaspitavalo je ponosne, hrabre, radosne ljude, jakog duha, nezavisne ličnosti, ljude časti i dostojanstva, koji ne podnose izživljavanja nad sobom i koji umeju da zaštite sebe. Svaki ruski muškarac, nezavisno od sklonosti, pre svega je bio dužan po duhu da bude vojnik, sposoban da ukoliko je potrebno zaštititi samog sebe, svoju ženu i decu, svoje bliske, svoju Domovinu.

Judeizam vaspitava u ljudima psihološki tip robovlasnika, hrišćanstvo vaspitava psihološki tip roba, a paganstvo vaspitava psihološki tip slobodnog čoveka, gospodara samog sebe.

Hrišćanska dogma jednokratnog života rađa strah od smrti. Pagani su cenili i voleli život, ali se nikada nisu plašili smrti. Oni su shvatali da nikakva apsolutna smrt ne postoji. Ne postoji slučajno u svakom jeziku pojam »na onom svetu«. To jest posle smrti postojanje se odvija upravo u svetlu, a ne u tami ili u nepostojanju. Na onom svetu postoji i svetlost, i sunce, i svoj život.

U paganstvu smrt – to je kraj jednog oblika života i istovremeno početak rađanja novog oblika života. Navešću analogiju. Kako se rađa čovek? Najpre se čovek zameće i živi u majčinoj utrobi. Tamo je svoj drugačiji svet – tamo nema svetla, drugih bića, zvukova, vazduha, ograničen je prostor, ograničena sloboda i t.d. I u tom drugom svetu ljudski embrion živi oko 9 meseci. On se navikava na taj svet, njemu je tamo udobno i bezbedno.

Zatim nastaje rađanje. Taj momenta je bolan i mučan. Dete prelazi iz jednog sveta u sasvim drugi. Stari svet ga odbacuje, i život se pretače u drugi svet. U procesu rađanja dete oseća strah, njega izbacuju iz prvobitnog i udobnog sveta. Njemu se čini da se život završio, da ono umire. Prilikom rađanja dete sa mukom prolazi kroz matericu i vaginu, kao kroz tunel ulazi u novi svet. Sva svedočenja onih ljudi koji su preživeli kliničku smrt su analogna tome. Svi opisuju kretanje kroz nekakav tunel, cev, hodnik, bunar i t.sl. U dobroj porodici dete koje se rađa već očekuju i dočekuju na ovom svetu njegovi bliski, koji su na ovaj svet došli pre njega. Kada čovek umire na ovom svetu i prelazi na onaj

svet, tamo ga takođe već očekuju i dočekuju njegovi bliski, koji su tamo otišli pre njega.

Fizička smrt predstavlja samo – vrata za prolaz ka drugim oblicima života. Ljudska duša zajedno sa karmom koju je čovek nagomilao prelazi u drugi svet. Herojski život i herojska smrt – to je prelaz u drugi viši nivo života.

Telo paganina – to su korice za oštricu duha.

Ja nemam učitelja,

Život je moj učitelj.

Ja nemam gospodara,

Karma je moj gospodar.

Ja nemam oružje,

Nepokolebljiva volja je – moje oružje.

Ja nemam tvrđavu,

Nepokolebljiv duh je – moja tvrđava.

I ja umirem ponovo

Da bih se rodio onakav, kakav hoću.

(Himna iz Rigvede – svete vedske knjige).

Žene, opšteći sa paganinom, osećale su u njemu ne samo muškarca kao mužjaka, već i muškarca kao potomka Bogova – izvor snažne duhovne sile, hrabrosti, sigurnosti i ljubavi. Zato se ljubav žene prema paganinu odlikovala daleko jačim oblicima strasti, koji se ne mogu uporediti sa ljubavlju žene prema duhovno nemoćnom hrišćaninu.

SLIKA KOSMIČKIH SILA. RUSKI BOGOVI

SVEVIŠNJI – Kosmički Apsolut koji objedinjuje sve Bogove i čitav kosmos u jednu celinu. Ime Svevišnjeg je – OUM. Svi ostali Bogovi su – manifestacije (hipostasi) i subličnosti Svevišnjeg. Šta je to hipostas, najbolje je objasniti analogijom. Eto, recimo, čovek i jeste čovek. Ali eto, čovek je uzeo plug – postao je orač, ne prestajući da bude čovek. Počeo je da seje – on je sejač, počeo je da kuje – on je kovač, svira na gitari – on je gitarista, čita knjigu – čitalac. Orač, sejač, čitalac – to su hipostasi jednog istog čoveka.

Hipostas je – određena funkcija (uloga) u određenom intervalu vremena. Tako i svi Bogovi – to su hipostasi Svevišnjeg. Razlika je samo

u tome, što čovek ne može istovremeno da obavlja sto poslova i da bude istovremeno i orač, i bravar, i pekar, a Svevišnji može.

Šta su to subličnosti Svevišnjeg? To je takođe najbolje shvatiti prema analogiji sa subličnostima čoveka. Mi često govorimo i čujemo fraze tipa: »Bilo me je strah, ali sam savladao svoj strah«. Šta ova fraza označava? Koga je to bilo strah? Ko je savladao strah? Kao da se radi o dva različita čoveka, iako se govori o jednom istom čoveku – o samome sebi. »Nije mi se htelo ništa da radim, ali sam naterao sebe da uradim taj posao«. Ko to nije hteo? Ko me je naterao? »Rekao sam samome sebi da sam dužan da uradim to«. Ko je rekao? Kome je rekao?

Ako sopstveno »Ja« nema strukturu, onda su sve navedene fraze besmislene. Ali ustvari sve one imaju sasvim jasan smisao. Zašto? Zato što naše »Ja« ima strukturu i sastoji se od mnoštva malih različitih »Ja« – subličnosti našeg velikog »Ja«. Unutar nas živi mnoštvo subličnosti – različitih bića koja imaju različit karakter, različite interese i različite ciljeve: plašljivac i heroj; lenjivac i radnik; optimista i pesimista; pragmatik i romantičar; siguran i nesiguran; aktivan i pasivan; pohlepan i darežljiv; dobar i zao i t.d. – stotine različitih subličnosti. I sva ta armija bića živi unutar našeg »Ja« i predstavlja deo našeg »Ja«. Kada smo rekli: »Bilo me je strah, ali sam savladao svoj strah«, onda to označava da je subličnost »heroj« našeg »Ja« pobedila subličnost »plašljivac« našeg »Ja«. Kod svih ljudi subličnosti svoga »Ja« su različite, pa čak i po dimenzijama. Kada za nekoga kažemo da je hrabar, znači da subličnost »heroj« zauzima u njegovom »Ja« naprimer 4%, a subličnost »plašljivac« u njegovom »Ja« zauzima 0,5%. Kod plašljivca taj odnos subličnosti je suprotan.

Analogna je situacija sa Svevišnjim. Svevišnji nije apsolutno dobro. On ujedinjuje sve: i dobro i zlo, i ljubav i mržnju, i život i smrt, i građenje i rušenje, i sve, što postoji, čitav kosmos, sve bogove. On je apsolut. On je iznad pojmova dobro i zlo. Dobro i zlo su za njega – samo subličnosti, njegova sredstva upravljanja. Za Svevišnjeg zlo je – neizbežan element bez koga nije moguć harmoničan razvoj. Ali on sledi za odnosom dobra i zla i ciklično reguliše to stanje.

Svi Bogovi – to su »ruke« ili »instrumenti« Svevišnjeg, pomoću kojih on upravlja tim svetom. Ali te »poluge« nisu pasivne, one imaju svoju sopstvenu slobodu volje, one su subličnosti Svevišnjeg. Zato je

nemoguće poklanjati se Svevišnjem, ne ukazujući put prema njemu, pošto to označava poklanjati se odmah svim Bogovima, uključujući i Satanu. Moguće je poklanjati se Svevišnjem samo konkretnim putem prema njemu, naprimer putem svetlih Bogova: Svaroga, Peruna, Velesa. Međutim prema Svevišnjem je moguće ići i putem zla, putem đavola. A to znači gubiti svoju dušu, dobiti određenu karmu i odgovarajuće mogućnosti reinkarnacije.

Principijelno je važno što Svevišnji – nije jedinstveni Bog, to je svevišnji Apsolut. Jedinstveni Bog – to su lažne izmišljotine satanista-jednobožaca, koji teže da od ljudi sakriju znanja, da pokažu da je Bog jedan, nedeljiv i da nema unutar sebe strukture. Svevišnji ima strukturu, i ljudima se daje mogućnost da iz te strukture izaberu bele ili crne sile. Jedinstvenim bogom sebe naziva đavo ili satana, da bi od ljudi sakrio postojanje drugih svetlih Bogova.

Još jedna analogija – čovek kao organizam. Čovek sa spoljašnje strane predstavlja jedan organizam, jednu celinu. Sa druge, unutrašnje strane, čovek ima strukturu – to jest ima razum, srce, pluća, jetru, creva, tanko crevo, zajedno sa njegovim sadržajem. Ako se nalazite unutar organizma i imate slobodu izbora, onda Vam je dato da birate gde vam je bolje da se nalazite: u srcu, u glavi ili još negde.

ROD (u Induizmu Brahma) – prvobitno ispoljavanje Svevišnjeg Apsoluta, tvorca čitavog sveta. Do njegove pojave čitava vasiona se nalazila u stanju »nepostojanja« (u Induizmu to stanje se naziva Parabraman), to jest nije bilo ni Bogova, ni materije, ni prostora, ni vremena, ni vidljivog ni nevidljivog sveta. Rod je – dvopolni Bog, koji ima u sebi i muški i ženski početak. Rod je – otac Bogova, Rod i majka Bogova. Zatim je Rod izdvojio iz sebe odvojen muški početak Boga Svaroga i ženski početak Boginju Ladu.

Iz svog lika Rod je izrodio Boga sunca Ra. Rod je izrodio takođe svetu Kravu Zemun i Kozu Sedun, i iz njihovih sisa se razlilo mleko i postala naša galaktika. U astronomiji naša galaktika se naziva »Mlečni put«. Eto zašto se reč »mlečni« u astronomiji ne objašnjava. Rod je izrodio i Svetsku Patku, koja je izrodila mnogo Bogova – demona. Osnovna funkcija Roda je – rađanje. Učestvuje u svim rađanjima, uključujući rađanje svakog čoveka.

Odavde potiču reči: »roditelji«; »rodbina«; »Rodina« (domovina); »narod«; »priroda« (pri Rodu), »plodorod« (plodovi roda); »urožaj« (letina); »rodnik« (izvor); »urod« (oštećen rod); »poroda« (rasa); »vodorod« (vodonik); »ugljerod« (ugljenik); »kislород« (kiseonik).

Kada se rađa svaki čovek, njegova namena se upisuje u knjigu Roda. Ta knjiga se ne nalazi na jednom mestu, ona je razdeljena, ona je zapisana u samom čoveku, u svakoj njegovoj ćeliji u vidu genetskog koda. Kada Rod za novorođenog čoveka piše tu knjigu, onda polovinu genetske informacije on uzima od oca deteta, drugu polovinu od majke (genetičari to nazivaju nasledstvom). A ponekad Rod dodaje nešto i od sebe (genetičari to zovu promenljivošću). Kada se kod čoveka pojavljuju pozitivne osobine, kojih nije bilo ni kod oca, ni kod majke, onda kažu: »To je od Boga« (a može biti i od đavola).

Genotip čoveka određuje granice, u kojima postoje sposobnosti i sloboda volje čoveka. Ne postoji slučajno kod Rusa poslovice: »Šta je u Rodu zapisano, to se ne može preskočiti«. Ali ipak te granice slobode volje nisu male, one su dovoljno velike za zemaljski život čoveka.

Osim toga, ako čovek ume da napravi pravilan izbor između dobra i zla i uspostavi vezu sa belim Bogovima kosmosa, onda on može izaći izvan svojih ličnih genetskih granica i crpsti sile i znanja od tih belih sila. Ako pogreši, onda će on biti igračka u rukama crnih sila: Crnog Boga i Satane. Primetimo da problem izbora dobra i zla (ili problem izbora konkretnih Bogova) nije jednostavan. Ne može se izabrati sam Svevišnji. To je isto što i uopšte ne vršiti izbor, pošto je Svevišnji – **sav** kosmos, sve njegove sile i bele i crne. Svevišnji daje mogućnost čoveku da izabere između dobra i zla, to jest između konkretnog svog ispoljavanja unutar kosmosa.

Veoma je važno što veza ljudi sa kosmičkim silama nije jednostrana (samo od Bogova prema ljudima), već je dvostrana: i od bogova ka ljudima, i od ljudi ka bogovima. Mi možemo da dajemo snage sile svoje duše belim bogovima, a možemo i crnim, u zavisnosti od našeg shvatanja i izbora Bogova.

Prilikom pravilnog izbora Bogova i uspostavljanja veze sa njima (preko egregera) čovek izlazi izvan mogućnosti ličnosti i crpe informaciju, znanja i sile iz kosmosa. Sva genijalna otkrića čovečanstva – to nisu otkrića konkretnih ličnosti, već predaja znanja Bogova preko tih

genijalnih ličnosti. Kada kažemo da je Njutn otkrio zakon teže, to u suštini ne znači da je Njutn otkrio zakon teže, već su Bogovi preko Njutna predali čovečanstvu znanja. Njutn je samo pomoću svog talenta i rada umeo da uspostavi vezu sa svetlim Bogovima kosmosa. U tome je njegova veličina i njegova genijalnost. To nije dato svakome. Genijalni Mocart, kada je pisao muziku, uvek je nesumnjivi izjavljivao da to ne stvara muziku on, već Bogovi preko njega predaju muziku ljudima.

Ideja indijskog Boga Brahme potiče iz ideje ruskog Boga Roda i ona je njena analogija.

TRIGLAV – Trojedini Bog. Objedinjuje u jednu celinu tri hipostasije bića: Javu; Navu i Pravu. Triglav oličava prostor u kome se nalazi i živi čovek. Čoveku se daje sloboda volje i mogućnost da sam bira svoj put – pravilan ili nepravilan. Kao rezultat toga puta čovek stiče sebi odgovarajuću karmu – duhovni zbir svih dobrih i loših dela. Karma prati dušu čoveka i za vreme života na zemlji i posle smrti na zemlji i života u drugim svetovima. Od toga kakvu karmu je čovek sebi stekao zavisi i njegov život na zemlji, i njegovi životi u budućnosti, i životi njegovih potomaka. Karma odražava zakon uzročno-posledične veze, čija se osnovna ideja izražava u rečima – »šta poseješ, to ćeš i požnjeti«. Zakon karme – to je zakon osvete i odmazde.

JAVA – realna hipostasija bića. Njeno oličenje je – objektivan, ispoljen, vidljiv, realan, materijalni svet. To, što je izvan ljudske ličnosti. Odavde potiču reči: »javno«, »na javi«, »javiti se«, »javljanje«.

NAVA – svet nerealan, nematerijalan, zagrobni, nevidljiv, hipotetičan, uključujući lažnu hipostasiju bića. Odavde potiče reč »priviđenje«.

PRAVA – potencijalno pravilna hipostasija bića. Prava – to je sistem sveukupnih zakona i pravila, koja je ustanovio Svarog, po kojima treba da živi pravilan dobar čovek. Živeti po Pravu – to znači pravilno misliti, pravilno govoriti i pravilno raditi. Odavde potiču reči »pravda«, »ispravan«, »prav«, »pravila«, »pravilan«, »pravedan« (pravilne vede).

Termin »Pravoslavlje« – je paganski termin, koji su hrišćani ukrali i koriste ga kao vuk ovčiju kožu.

Pravoslavlje – to nije hrišćanstvo, to je paganstvo. Hrišćani su – nepravilni ljudi, pošto su se predali prevarantskoj judohrišćanskoj religiji, predaju sile svoje duše Crnom bogu i Satani.

SVARGA – nebesko carstvo Bogova, zvezdano nebo, vasiona (naša galaktika). Vasiona se nalazi u stalnom pokretu. To kretanje ima cikličan, kolebljujući karakter. Vasiona se složeno obrće (oko mnogih osa), i to kretanje se naziva točak Svarge, učvršćen kod Polarne zvezde. Postoji mnogo nivoa i osa obrtanja. Zemlja oko svoje ose – za jedan dan i noć. Zemlja oko sunca – za jednu godinu. Zemljina osa, kao osa čigre, sama se polako obrće. Pun obrt toga kretanja se odvija približno za 26 000 godina. To obrtanja dovodi do toga da polako smenjuju jedno drugo zodijačna sazvežđa, koja se vide u momentu prolećne ravnodnevnicice na severu. Pun obrt se deli na 12 zodijačnih Era, od kojih svaka traje 2160 godina. To vreme se naziva Kolo (krug) Svarge.

U svakom Kolu Svarge istorija se u mnogome ponavlja. Sada mi živimo u ljutoj eri Riba, gde vlada uglavnom knez čitavog sveta – satana pomoću dvolične judohrišćanske religije i svetske finansijske židomasonske mafije. Ali ta Era Riba će se uskoro završiti i počće blagodatna Era Vodolije. Ali do te Ere još treba doživeti i ne dati satani da »zalupi vrata« i priredi apokalipsu. To nije lako, ali mi za to imamo snage. Od naših postupaka mnogo zavisi. I pre svega od našeg izbora Bogova. Kome ćemo se klanjati, tome ćemo i davati sile svoje duše: ili našim ruskom Bogovima, ili judohrišćanskom đavolu.

Sam sunčev sistem se obrće oko centra naše galaktike, ali vreme toga obrtanja je suviše veliko za svakodnevno ljudsko razumevanje. Ono se ne može ni sa čime porediti.

Postoje i vremenski veliki ciklični periodi ne samo naše galaktike, već i čitavog kosmosa. O tome se može pročitati u vedskoj literaturi, naprimer u knjizi »Kosmičke legende Istoka« S.V.Stuljginskisa (4) ili u (29). U ruskom Vedizmu opšta slika sveta je analogna tim opisima, pošto su im koreni zajednički – Vedizam.

SVAROG – Bog neba. Bog duhovnog sveta. Duhovni vladika naše vasiona, rodonačelnik slovenskih Bogova. Svi osnovni slovenski Bogovi su – deca Svaroga, zato se oni zovu Svarožići. Tvorac našeg zemaljskog sveta. Reč »svarganić« – znači stvoriti. Četvoroliki Bog. Njegova 4 lika označavaju da je on vladika 4 strane sveta na zemlji, a u kosmosu – vladika četvorodimenzionalnog prostora.

Osim naše vasiona – galaksije pod nazivom »mlečni put« postoje u kosmosu drugih galaktika. Tamo su drugi Bogovi.

PERUN (kod baltijskih naroda PERKON, PERKONAS) – Bog oluje i rata, gromovnik, pokrovitelj kaste vitezova (knezova i vojnika, na sanskrtu kšatrija). Sin Svaroga i Lade. Perun je – ljut Bog u odnosu na neprijatelje Domovine, ali je milostiv i pravedan prema prijateljima Rusije. Duh Peruna – to je duh vojnika. Ali vojnik nije onaj ko teži da ratuje radi rata. Vojnik – to je onaj ko je uvek spreman da ratuje, ako za to postoji potreba. Ako takve potrebe nema, onda se vojnik može baviti stvaralačkim radom. **Duh vojnika – to je potencijal snage.** Simbol Peruna je – drvo Hrast.

SVETOVID – Bog svetlosti.

VELES (u maloj Aziji Vaal, u Indiji Valu) – Bog mudrosti. Sin Roda i svete krave Zimun. Pokrovitelj sloja (kaste) čarobnjaka (mudraca, duhovnih učitelja, na sanskrtu brahmana). Pokrovitelj pesnika. Pokrovitelj domaćih životinja. Bog bogatstva.

LADA – Majka većine Bogova. Bogorodica. Boginja lepote, ljubavi i sklapanja brakova. Svaki mladi bračni par prinosio je boginji cveće, žive ptice, med i jagode. Veličanstven hram Lade postojao je u drevnom Kijevu, a u tom hramu – statua neviđene lepotice sa ružičastim vencem. Njena kosa boje zlata bila je okićena biserom, haljina ukrašena bogatim vezom i dragocenostima. Ona je držala u ruci krilato dete, svog sina – Boga ljubavi i strasti Ljelja. Od Lade proizilaze reči »sladak«, »oladji« (uštipci) i čak englesko »lady«.

RA – opšti naziv Boga sunca.

Odavde potiču reči: »kultura« (kult Boga Ra), »raduga« (duga Boga Ra), »rassvet« (zora), »radost«, »radostan«, »rad« (pošto se rad vrši danju, noću čovek spava), »rastenie« (biljka), »Rasseja« (tako se pravilno zove naša zemlja«.

Često mi ne razumemo sasvim ono što govorimo. Kažemo detetu: »Ustaj, pora« (vreme je). »Pora« – označava »po suncu«. Dete odgovara: »Još je rano«. »Rano« – označava da je još tamno, sunca (ra) još nema (»no« – to je »nema« na svim jezicima).

Aktivnost boga Ra nosi cikličan karakter. Postoji nekoliko nivoa cikličnosti: 11-godišnji; 57-godišnji i više, od kojih svaki menja stanje kolebanja elektromagnetnog polja sunca. A te promene sa svoje strane globalno deluju na zemljin omotač i psihoemocionalno stanje čitavog čovečanstva. Najuobičajeniji za čoveka su dnevni i godišnji ciklusi sunca.

Sunčeva energija – to je stalan tok života. Čitav naš zemaljski život bez Boga sunca je nemoguć. Među Bogovima nema jednakosti. Postoji subordinacija. Bog sunca RA – je jedan od Bogova visokog nivoa hijerarhije. Hajde da se zamislimo na trenutak šta bi bilo kad bi Bog sunca prekinuo svoju aktivnost. Šta bi bilo sa takvim pravim ili pseudobogovima kao što su: Mojsije, Isus Hristos, Muhamed, Buda i t.d.? Oni ne bi mogli čak ni postojati.

Savremena zapadna nauka ne shvata šta je to sunce. Postoji nekoliko hipoteza. Osnovna hipoteza tvrdi da se na suncu odvija stalna termonuklearna reakcija. To nije tačno. Nikakve termonuklearne reakcije na suncu nema. Sunce je izvor elektromagnetne energije. Sunce je – živi organizam.

Iako je sunce – jedinstven objekat i jedinstven Bog, za čoveka u različitim godišnjim dobima sunce se javlja u raznim vidovima. Jer letnje i zimsko sunce za čoveka se veoma razlikuju. Zato su se kao Bigovi poštovali i različiti periodi godišnjeg sunčevog ciklusa, koji su se smatrali kao deca opšteg boga Ra ili jednostavno njegove različite hipostasije.

Opšti simbol Boga sunca Ra – jeste kukasti krst.

HORS – sin (hipostas) Boga sunca Ra. Bog sunca koji je pošao od zime prema proleću. Mlado sunce, koje se preporađa. Njegovo je vreme posle zimskog solsticija (najduža noć, najkraći dan) 21-22.decembra do prolećne ravnodnevice (trajanje dana i noći jednaki) 21.marta.

JARILO – sin (hipostas) Boga sunca Ra. Njegovo vreme je od prolećne ravnodnevice posle 21.marta do letnjeg solsticija (najduži dan, najkraća noć) 21-22.juna. Odavde potiče nemačka reč »Her« (gospodin), francusko »Bon Jour« (dobar dan), italijansko »Bon diorno« (dobar dan).

DAŽBOG – sin (hipostas) Boga sunca Ra. Njegovo vreme je od letnjeg solsticija 21-22.juna do jesenje ravnodnevice (jednaki dan i noć) 23.septembra. Bog koji nosi svetlo i letinu koju daje svima. Njegovo ime je nastalo od spoja reči »dati« i »Bog«. Njegov idol je stajao na brdu u Kijevu. Pokrovitelj svadbi. Rusi su – unuci Dažboga, a on je njihov rodonačelnik i pokrovitelj.

OVSENJ (JASENJ, TAUSENJ, BAUSENJ) – sin (hipostas) Boga sunca Ra. Njegovo vreme je od jesenje ravnodnevice 23.septembra do zimskog solsticija. Odavde potiče reč »jesen« i drvo jasen.

ZARNICA (ZARJA, ZARENICA) – Boginja jutarnje zore. Supruga Boga Horsa.

BELBOG – opšti Bog svih svetlih kosmičkih sila (Bogova). Oličenje svetlosti. Bog dobra, uspeha, sreće. Njegovo svetište je bilo na brdu, okrenutom prema suncu, a mnogobrojni zlatni i srebrni ukrasi Belboga odražavali su igru zrakova i čak su noću osvetljavali hram, gde nije bilo ni jedne senke, ni jednog mračnog ugla. Belbog se stalno bori sa Černobogom, podržavajući u Svargi dinamičku ravnotežu suprotnih sila: stvaranja i rušenja; svetla i tame; toplote i hladnoće; dobra i zla; ljubavi i mržnje i t.d.

ČERNOBOG (u Induizmu Šiva) – izrod svetske patke. Bog smrti, rušenja, uništenja.

Satana – bog laži, obmane, đavolskih iskušenja. Oličenje zla, mržnje i svih nevolja. Njegov lik je užasan. Zapovednik Nave. Satana je – lažov i otac laži. Satana ume kao vuk da oblači na sebe različite ovčije kože i da pravi od sebe Belboga (kako, naprimer, prave od sebe Hristos i Mojsije). Voli igru »obrnuto«, naziva: belo – crnim; crno – belim; istinu – lažju; laž – istinom; dobro – zlim; zlo – dobrim; boga – đavolom; đavola – bogom i t.d. Treba umeti razlikovati laž od istine, a za to trebaju i glava i duša. Zašto satana tvrdi da je on »jedini« bog? Da bi sakrio od čoveka znanja o postojanju drugih Bogova, sakrio znanja o dobru i zlu, da ne da čoveku mogućnost da odabere druge bele Bogove.

Njegova snaga je u sakrivanju znanja od ljudi. Umesto znanja on podmeće ljudima »veru« i na udici vere lovi duše poverljivih ludaka. Poverljivost i glupost su – sestre bliznakinje. Osnovna metoda njegovog upravljanja ljudima je – zavadi pa vladaj. Veoma se boji istine, širenja istinitih znanja, simbola sunca – »Svastiku« (kukasti krst), koji osvetljava njegove tamne i prljave radnje.

MATI VLAŽNA ZEMLJA – Boginja zemlje. Okretanje zemlje – to je onaj generator elektromagnetne energije, bez koga život na zemlji takođe nije moguć. Pagani su to razumeli i odnosili su se prema zemlji kao prema majci. Za 3 miliona godina paganskih civilizacija zemlja nije pretrpela štetu od čoveka. Ali svega za 3 hiljade godina judohrišćanstva ljudi su doveli zemlju u najteže krizno stanje. To je pre svega zato što se judohrišćanstvo nepažljivo odnosi prema zemlji, kao prema majci, već propoveda koncepciju pokoravanja prirode. Pravo ime zemlje je – Terra.

Ime Terra označava: treća (ter) planeta od sunca (ra). I takvim kosmičkim znanjima pagani, koje judohrišćani smeju da nazivaju divljacima, su vladali mnogo hiljada godina pre nego što je stvoren prvi teleskop.

SIMARGL (SEMARGL), u induizmu Agni) – Bog vatre.

LAD – Bog primirenja i sloge, prijateljstva, iskrenosti. Njegovo ime odgovara reči »ladonj« (dlan) kao znaku otvorenih poštenih namera. Rukovanje potiče upravo odatle, jer ljudi prilikom susreta kao da uveravaju jedan drugoga: »U mojoj ruci nema ni kamena, ni oružja«. Odavde potiču reči »ladij« (živeti u slozi), »pogladiti«, »zagladiti«.

LELJ – Bog ljubavi i strasti. Njegovo ime odgovara reči »lelejatj«, to jest paziti, voleti. Prikazivan je u vidu dečaka zlatne boje kose: jer ljubav je slobodna i neuhvatljiva. Lelj baca iz ruku iskre: jer strast je plamena, žarka ljubav! Lelj je isto što i grčki Eros ili starorimski Amor, samo što oni pogađaju ljudska srca strelama, a Ljelj ih je spaljivao svojim jarkim plamenom.

POLELJA – drugi sin Boginje ljubavi Lade, mlađi brat Lelja. Idući za Leljom – Bogom ljubavi, on je Bog braka, jer brak sledi za ljubavlju i venčava je. On je isti Bog, što i grčki Himenej.

LELJA (DODOLA) – Boginja leta kao godišnjeg doba i leta ljudskog života – mladosti. Pokroviteljica mladih devojaka. Odavde potiče naziv cveta »lilija« (beli ljiljan, krin), indijsko »lotos«, »lola« – tulipan na iranskom (i na tadžičkom, i na osetijskom).

USLAD (OSLAD) – Bog veselja i svakog blaženstva, pirova, šetnji i uživanja, verni saputnik Lade, Boginje ljubavi.

STRIBOG – Bog vetra. Bog vihor.

KOLJADA – oličenje novogodišnjeg sunčevog ciklusa. Na dan rođenja Koljade u božićnim pesmama (koljadama) sadržane su magične zakletve – želje uspeha kući, traženje poklona od domaćina kuće, predskazivanje razaranja škrticama.

Reč »kolo« u slovenskim jezicima znači – krug. Od Koljade potiče reč »kalendar«.

ŽIVA (u Induizmu Višnu) – žensko Božanstvo. Kći Lade. Oličava životnu silu i suprotstavlja se smrti. Njena funkcija je – očuvanje i nastavak života. Odavde reči »život«, »živ«.

GAMAJUN – ptica proročica, poslanik Boga Velesa, njegov glasnik. Osvetljava budućnost onome ko ume da čuje tajne. Gamajun zna sve na

svetu o poreklu zemlje i neba, Bogova i heroja, ljudi i čudovišta, ptica i zveri.

IRIJ – analog raja, gde živi Svarog, svarožići i ruski preci.

KRIŠENJ (u induizmu Krišnu) – Bog krova nad glavom. Odavde reči »kriša« (krov), »kriška« (poklopac).

MARENA (MARA) – Boginja smrti, supruga Černoboga. Odavde reči »smrt«, »mor« (pomor), »morg« (mrtvačnica).

VIJ (NIJ, NIJAN) – Nemilosrdan Bog, sin Černoboga i koze Sedunj. Vojvoda vojske Černoboga, gospodar pakla, zapovednik mučenja. Oličenje onih strašnih kazni, koje očekuju posle smrti sve nitkove, ubice i ološe, sve isusovce i judeje.

POZVIZD – svirepi Bog bura i nepogoda.

PORENUTA – pokrovitelj moreplovstva. Ima četiri lika, okrenuta na sever, jug, zapad i istok, tako da to Božanstvo može da prati sva četiri vetra i čuva putnike i brodare od svih neočekivanih žestokih i svirepih oluja. Peti lik se nalazi na grudima Porenute, i njegove oči su uvek uperene dole, jer tako je Božanstvo čuvalo svoje štice ike od podvodnog kamenja, neočekivanih plićaka i morskih čudovišta.

PROK – Bog poslovnih i preduzimljivih ljudi. Prok je – pametan, lukav, prepreden Bog, slovenski Merkur, koji je pokrovitelj moreplovaca i trgovaca, lovaca i ratara, kovača i pekara. Svih koji neumornim radom pomažu procvat svog posla, svoje porodice, koji uvećavaju svoja bogatstva.

ČISLOBOG – Bog vremena i astrologa.

DEVANA (kod Rimljana – DIJANA) – Boginja lova.

KUKER – Bog plodnosti.

BABA-JAGA (BABA-JOGA) – šumska starica-čarobnjak. Živi u šumi u kolibi na kokošjim nožicama. Ima veliku bioenergiju. Mnogo zna, ume da leči. Odnos prema običnim ljudima je različit. Ne voli ljude slabog duha i ludake i prema njima se odnosi žestoko. Ali može da pomaže i heroju, ako u njemu oseća hrabrost i snagu duha.

LEŠIJ – gospodar šume i zveri. Njegov odnos prema čoveku zavisi pre svega od toga kako se čovek ponaša u šumi. Ako čovek bez potrebe obara drveće i rastinje, đubri, odnosi se prema šumi nemarno, Lešij ga okružuje u šumi i uništava. Ako se čovek prema šumi odnosi marljivo,

Lešij ga ne dira. Ali u celini Lešij se prema čoveku ne odnosi dobronamerno, pošto u čoveku vidi izvor opasnosti za šumu.

VODJANOJ – oličenje stihije vode. Loš duh.

POLKAN – polubog natprirodne sile i neverovatne brzine trčanja. Iznad pojasa ima telo i izgled čoveka, ispod pojasa ima figuru konja (Polkan = polukonj), kao drevnogrički Kentaur. Polkan je neobično odvažan i ratoboran. Kada su naši drevni preci ratovali, on i njegovi srodnici su se trudili da im obavezno pruže pomoć, i borili su se zajedno i tako hrabro, da je njihova slava nadživela vekove!

DRVO – paganski simbol života. U materijalizmu sva tri vremena: prošlo, sadašnje i buduće su prekinuta i uzajamno ne deluju. Ustvari vreme nije tako uređeno. Pomoću simbola Drveta paganstvo pokazuje jedinstvo i uzajamno delovanje sva tri vremena: prošlog, sadašnjeg i budućeg.

Deblo drveta oličava sadašnje vreme, nas same. Ono što je ispod zemlje – korenje drveta oličava prošlo vreme, svet mrtvih, naše pretke. Kruna oličava buduće vreme – naše potomke: najpre decu, zatim unuke, zatim praunuke i t.d.

Korenje drveta oličava naše korene – najpre su to otac i majka, zatim naši deda i baba, zatim praded, prababa, zatim mnoga pokolenja svih naših predaka. Svi do jednog.

Zatim među našim precima svi ljudi prestaju i počinju životinje. Zatim idu mirisi, zvuci. Zatim ide neživa priroda – kamenje, pesak, svetlosni zraci raznih boja.

Zatim idu stihije – vazduh, voda, vatra, zemlja, metal!

Zatim idu duhovi!

Zatim idu Bogovi!

I sve su to naši preci, i sve se to nalazi unutar svakoga od nas, u našim genima, u našoj podsvesti, u našoj duši. **Mi znamo sebe onakve, kakvi jesmo, ali ne znamo, kakvi možemo biti.**

A da bi se iz nas izvukla ta informacija, znanja, energija, snaga i da bi se na javi iskoristilo svo to bogatstvo, nije dovoljno samo čitati knjige. Treba se baviti jogom i meditacijama. Mi, Rusi, i svi drugi Arijevci – svi smo mi jogi. Ne čitaju Jevreji slučajno reč »jog« unazad, kao što čita satana »goj« i sve nas nazivaju gojima. Bez vežbanja joga i meditacija nije moguće osetiti i razumeti paganstvo.

Joga nas uči da se krećemo po drvetu našeg života, po našoj podsvesti, po našem genetskom pamćenju, da crpemo i koristimo u današnjem životu snagu i energiju naših predaka, uključujući naše Bogove. To je veza prošlosti sa sadašnjošću.

Postoji i veza sadašnjosti sa budućnošću. Ali budućnost je uvek višeznačna. Ka budućnosti uvek postoji mnoštvo puteva, po kojima se može ići. Vi možete otići u svoju budućnost i čak preživeti svoju smrt na ovom svetu. I ta osećanja i znanja mogu da promene Vaš sadašnji život. Prošlost i budućnost mogu da utiču na vašu sadašnjost. I, naravno, mi u svojoj sadašnjosti (ovde i sada), svojim mislima, rečima i delima pravimo svoju budućnost.

Parola pagana »Upoznaj samoga sebe« označava da se unutar svakoga od nas nalazi čitav svet, čitav kosmos. I prošlost, sadašnjost i budućnost nisu prekinuti, one su povezane i uzajamno deluju. Putem porinuća u dubine svoga »Ja« možete izaći u prethodne reinkarnacije svoje duše i čak izaći pred Bogove. Ali to je dostupno malom broju ljudi. Ali svaki jog može da izađe pred svoje pretke, pred stihiju, da se oseti kao vazduh, vatra, medved, galeb, izvor. U to, što ja pišem, ne treba verovati ili ne verovati. Zahvaljujući bavljenju jogom to jednostavno postaje znanje praktičnog iskustva.

Svi stari narodi su poštovali svoje svete životinje, one koje su bile njihovi životinjski preci. Od njih su oni crpeli životnu snagu u ovom životu. Hrišćani i materijalisti su to prikazivali kao primitivizam drevnih naroda. Ustvari primitivni ljudi su hrišćani i materijalisti. Drevni narodi su umeli da osećaju, shvataju i održavaju svoju rodbinsku vezu sa životinjama, sa stihijama, sa čitavim svetom, a hrišćani su to osećanje i shvatanje izgubili.

Judeji i hrišćani su ukrali od pagana i iskoristili u svojim religijama Drvo kao Simbol, unakazivši i sakrivši njegov smisao. Kada su u raju Adam i Eva pojeli plod sa drveta dobra i zla, judohrišćanski bog ih je isterao iz raja. On se bojao da oni ne probaju plod sa drveta života. To jest zadatak judohrišćanskog boga (satane) je – da sakrije od ljudi znanja i smisao Drveta Života.

Paganska religija – to nije jednostavna gomila znanja – to je stil praktičnog života. Svoje meditacije paganin može da koristi za upravljanje samim sobom, svim svojim subličnostima, o kojima on sve zna. Naprimer,

u teškoj situaciji postalo ga je strah, a on hoće da pobedi svoj strah. On zna da se njegova subličnost »heroj« asocira kod njega sa izvorom njegovih životnih snaga, naprimer sa medvedom. On zamišlja medveda i počinje da urliče. I njegova subličnost »plašljivac« postaje 5 puta manja, a subličnost »heroj« 5 puta veća. Svega za 20 sekundi paganin je postao drugačiji, onakav kakav je hteo. On je umeo da izvuče snagu svog životinjskog pretka iz prošlosti u budućnost. Kada su naši preci išli u borbu i vikali »U-r-ra«, onda je taj urlik – način korišćenja snage naših životnih predaka.

Pagansko drvo – to je model, analogija koja otkriva strukturu sopstvenog »Ja«. Kroz ideju korenova (predaka) otkrivaju se izvori stabla (sopstvenog »Ja«). Nastavak stabla preko grana otvara nastavak sopstvenog »Ja«. Hrišćanstvo zatvara strukturu »Ja« i tvrdi da je »Ja« – jedinstveno. To je laž. **Jedinstvenog nema, postoji celina. Ali celina – to nije jedinstveno. Celina – to je nešto što ima strukturu, delove, povezane u opšti kompleks. Jedinstveno »Ja« – to je potpuna analogija jedinstvenog Boga. Takva je laž. Zadatak jedinstvenog »Ja« ili jedinstvenog boga je jedan – sakriti i zatvoriti strukturu. Zadatak celine je – otvoriti strukturu, pokazati od čega se sastoji celina i kako je ona povezana u opšti kompleks.**

U čitavoj raznovrsnosti današnjih paganskih istočnih tradicija i prakse one imaju jedan opšti cilj – da otvore sopstveno »Ja«, da pomognu čoveku da upozna samoga sebe. I ne jednostavno da upozna, već da iskoristi ta znanja u praksi. Ako čovek vidi svoje negativne osobine i nastoji da ih potisne, onda se od toga malo šta dobija. Ako on otkriva sebe, razume prirodu svojih nedostataka, odakle oni potiču, sa čime su povezani, on se može naučiti da upravlja njima, da im nađe mesto ili čak da ih transformiše u nešto konstruktivno. To jest loše može da preradi u dobro. Zahvaljujući tome umesto disbalansa i osećanja nesreće, on može da postane harmoničan srećan čovek.

Kod jednobožačkih religija čovek se trudi da upozna Boga. U mnogoboštvu čovek može nastojati da u budućnosti postane Bog. U induizmu taj proces je zbog reinkarnacije opisan na sledeći način: »Kamen se pretvara u biljku. Biljka se pretvara u životinju. Životinja se pretvara u čoveka. Čovek se pretvara u duha. Duh se pretvara u Boga«. Naravno, opisani proces – to je proces po uzrastu, ako čovek u procesu

svog života poboljšava svoju karmu i progresira. Može da bude i obrnut proces, proces degradacije. Sve zavisi od tebe, od tvoje slobodne volje. Možeš da postaneš Bog! A možeš i da se pretvoriš u prašinu. Živi i trudi se.

Drvo sa njegovim opširnim površinama hiljada grana i lišća služi kao idealan akumulator i provodnik kosmičke energije i životne sile. Opštenje čoveka sa drvećem dozvoljava da se prima ta energija, da se dobijaju dopunske snage i čak da se leče bolesti. Ali od drveta su sposobni da primaju samo oni, koji umeju da vole i razumeju drvo i cene sve živo. Hrast više odgovara muškarcu, lipa – ženi, breza – devojci.

O paganskom drvetu se može napisati posebna knjiga. Ja ću se ograničiti već rečenim.

Kada je Isus Hristos osušio smokvu (po Marku 11:13-14 i 20), to noje jednostavno ispoljavanje njegove nepravednosti i ludila. Ne, to je bio mističan akt. Na Istoku smokva je – paganski simbol života. Isus Hristos je pokazao da je njegovo učenje – religija smrti.

Kamenje. Paganin shvata da je kamen – živo biće, jednostavno to je drugi oblik života. Ali to je upravo život. Kamen, isto kao i biljka, raste, dostiže zrelost, dugo živi u tom stanju i pre ili kasnije umire i raspada se. Kameni svet, svet kamenja – to je ogroman, najlepší, fantastičan svet. Kamen ima svoju energetiku, i ta energetika može da uzajamno deluje sa energetikom čoveka. Kamen može da obavlja funkciju zaštitnika ili talismana. Kamen može da bude prijatelj čoveka. Kamenje je uvek pratilo život paganina.

Hrišćani vole da nazivaju pagane primitivnim glupacima, koji se klanjaju drveću i kamenju. Ipak primitivni glupaci su ustvari hrišćani i njihovom razumu nije dostupno ono što shvataju pagani. U paganskom Japanu postoji takav oblik opštenja čoveka sa kamenjem, kao Vrt Kamenja. Japanac može da dođe u Vrt Kamenja i da tamo provede pola dana ili čitav dan. I posle toga Japanac se oseća pametniji i jači. Američki turisti koji posećuju japanske kamene vrtove, ne mogu da shvate šta se u njima može raditi čitav dan. U primitivne američke glave ništa osim novca i stvari ne staje.

Cveće. U paganstvu cveće – to su mistična bića. Simboli lepote i ljubavi.. Pagani nisu kidali cveće. Otkinut cvet su smatrali kao ubijeno

biće. Pagani su sadili cveće i u zemlji, i u saksijama. Jedino cvet koji raste, koji je živ, bio je za paganina objekat oduševljenja i poštovanja.

Osnovni stari ruski paganski praznici (njihovo vreme se malo razlikuje od sunčevog):

- 25.decembar – Praznik Koljade (vrtlog, početak novog sunca) – Nova godina.
- Od 1.do 5.januara – božićni praznici.
- 1.mart (po novom kalendaru 14.) – prvi dan proleća – Jevdokijev dan.
- 21.mart – Poklade – cela nedelja za vreme prolećne ravnodnevice, praznik ispraćanja zime i dočeka proleća.
- Početak juna – Trojice – poštovanje predaka.
- Početak juna – Semik (kod Ukrajinaca zelena nedelja) – praznik devojaka, narodno kolo oko breza. Demonstracija nevesta.
- Od 6.do 7.jula – praznik letnjeg solsticija. Pale se svete vatre, preko kojih skaču učesnici obreda: ritual je namenjen da obezbedi rodnoš (od visine skoka zavisi visina žita i t.d.). Rituali kupanja se upoređuje sa vatrom i vodom i predstavljaju praznik formiranja parova, kada su mladići i devojke nalazili sebi voljene.
- Kraj jula – praznik Peruna. Praznik je kod muškaraca vaspitavao duh ratnika.
- 21.septembar – Ovsenj – praznik jesenje ravnodnevice. Ispraćanje leta.
- 24.septembar – gospođa kupus – omladinska posela, zabavišta.
- Rošendani.
- Svadbe.

Rusko paganstvo – to je lep, razgranat, bogat, interesantan svet. Ruski politeizam je oličavao raznolikost sveta, raznovrsnost realnih kosmičkih sila. Drevni Rusi su videli u svojim Bogovima realne i razumne prirodne sile. Rusi su živeli u prirodi, sebe su smatrali kao njen deo i rastvarali se u njoj. To je realistička religija. Ekološki i biološki razumna. Današnji televizori, kompjuteri, multimedija, sav veštački virtuani svet, u kome mi provodimo veći deo vremena, gubi našu vezu sa realnim svetom, sa prirodom, pravi od nas nepunovredne ljude, biorobote.

Pagani su shvatali da van prirode nema Bogova. Naprotiv, priroda i jeste neposredno ispoljavanje Bogova. Najjednostavniji oblik opštenja

čoveka sa Bogovima – to je opštenje čoveka sa prirodom. Pokušajte pola sata da sedite pored vatre ili kamina i gledate u vatru. Tih pola sata Vi ćete opštiti sa Bogom Simarglom. I ako ste Vi živ, osetljiv čovek, posle toga opštenja Vi ćete promeniti svoje unutrašnje stanje, svoje raspoloženje, svoju energiju, svoju životnu snagu.

Osnovna masa zdravo mislećih ljudi u dubini svoje duše ne prihvata hrišćanstvo i još manje komunizam i samo čekaju da im neko pomogne da se vrate u prirodnu, nacionalnu, pravu pravoslavnu religiju. Naći i setiti se Pravih Rođenih Bogova.

1000 godina jevrejsko-komunističko-dermokratskog (dermo – đubre) zaludivanja potpuno su izopačili svest ruskog čoveka. U svesti caruje zbrka, kaos. Laž i istina su potpuno izmešane.

Ali ostala je podsvest. Ona ima više hiljada godina, ona je u našim ruskim genima. Pokušajte da se udaljite od svesti, da se oslonite na intuiciju, odete dublje u podsvest i osetite tu religiju u svojoj duši. I osetićete da je da je to naše Rođeno, to je duša našeg naroda. To je religija naših predaka, čija krv teče u našim žilama. Naša religija! Ruska! Rođena! Čišća od vode! Ona je ključ i poluga našeg nacionalnog uspona!

Nemoguće je preceniti snagu naše religije. Rusko paganstvo nas može učiniti drugačijim ljudima. Ljudima drugog, bogatijeg osećanja sveta, ljudima jačeg duha, jake volje, srećnim i slobodnim, koje niko i nikada ne može učiniti svojim robovima i slugama.

Pogledajte koliko naših ruskih reči ima poreklo od imena ruskih Bogova. To govori o mnogome. O prirodnosti ruske religije i njenoj neraskidivoj povezanosti sa jezikom i dušom ruskog naroda.

Može se javiti pitanje, gde su naši ruski Bogovi, zašto nam ne pomažu? A zašto su oni dužni da nam pomažu, kad smo mi zaboravili naše rođene Bogove i snage svojih duša predali jevrejskim bogovima? Bogovi su učinili svoje. Oni su stvorili ovaj svet, oni su stvorili nas, dali nam život, podarili nam sposobnost razmišljanja, podarili nam slobodu volje. Šta se još može zahtevati od Bogova? Šta? Svi naši problemi su – u nama samima. I mi sami treba da ih rešimo. Mi možemo da uključimo snage naših Bogova. Ali za to treba uspostaviti sa njima vezu.

Potrudite se da u svom sećanju oživite nacionalne Bogove. Počnite da mislite o njima, obraćajte im se i pokušajte da uspostavite sa njima

vezu. To će i njima dati snagu, i nama će pomoći. **A bez naših Bogova mi nećemo moći.**

Reč bilo kog običnog ruskog čoveka veoma mnogo vredi. Treba umeti odabrati svoje rođene svetle Bogove i naučiti se obraćanju njima njihovim imenima. Izgovoreno ime Boga – to je konkretan redosled informaciono-energetskih kolebanja, koja izazivaju u kosmosu određenu rezonansu. I taj impuls naših reči će podići naše pobeđene Bogove i daće im dodatne snage. A oni, naši Bogovi, će nam pomoći. Sve je uzajamno povezano.

Postoji sve, što smo nazvali.

Uspostavljajući našu religiju nema smisla uzimati staro paganstvo jedan kroz jedan i ponovo se vraćati na stare uprošćenje oblike shvatanja sveta. Hiljadu godina je prošlo, ljudi i njihov nivo znanja su se veoma promenili. Ali naši Bogovi (realne kosmičke sile) su se malo promenili, za njih je hiljadu godina – jedan trenutak. Ne menjaju se toliko oni, koliko naša shvatanja o njima. Upoznavati našu istoriju, našu nacionalnu religiju, naše nacionalne Bogove i poštovati ih – to je neophodan uslov za preporod Rusije.

I najvažnije. Svet se razvija ciklično pod uticajem kolebanja koja mogu imati i mali period i veoma veliki (nisko frekventni). U novom ciklusu Ere Vodolije doći će nova religija, ali ona će predstavljati preporod i dalji razvoj u shvatanju upravo našeg starog ruskog Vedizma. Ništa ne počinje od nule.

Nostradamus je prorekao, da će posle 2000.godine u Rusiji biti stvorena nova Velika Religija. Ali ne treba zaboraviti, da je novo – dobro zaboravljeno staro.

Rusko paganstvo – to je baza za religiju dvadeset prvog veka.

Dobro piše Vladimir Avdejev u knjizi »Pobedjivanje hrišćanstva« (2,gl.32): »Životna sposobnost svakog naroda zavisi samo od njegove svesti, sve ostalo je – beznačajna sitnica. Onaj ko zaboravlja svoje poreklo, neminovno odumire. A da bi se trenirala svest naroda, postoji njegova religija.

Postoji neoboriva, neosporno dokazana činjenica, da nijedna nacija, nijedan narod nisu mogli da ustanu sa kolena pomoću uvoznih tuđih Bogova. Ali samo sa verom u svoje Bogove odvijao se svaki veliki nacionalni uspon. Nije važno da li su to stari, odavno zaboravljeni ili

odjednom ponovo stvoreni ili izmišljeni prvi put. Samo svoji bogovi daju uspeh, snagu, vrednost, sreću. **Kada jedna nacija teži da porobi drugu, onda svoj najjači udarac ona usmerava upravo na tuđe Bogove kao na oslonac moralnih i životnih snaga neprijatelja.** Upravo zbog toga svi razgovori o ruskom nacionalnom preporodu na čelu sa Isusom Hristom su bunilo ludaka ili zlonamerno stvorena laž.

Netreba biti ni Treći Rim ni Drugi Izrael, kako je to hteo Vladimir Solovjov. Dovoljno je biti jedinstvena Rusija«.

Sada je satana oslabela, njeno vreme se završava, približava se Era Vodolije, ali dalji tok istorije zavisi od nas, od naše slobodne volje, od našeg razuma, od našeg osećanja. I pre svega od toga kome mi predajemo svoje duhovne snage: dvoličnoj judohrišćanskoj Ribi ili Svojim Rođenim Nacionalnim Bogovima.

Ne praznujte hrišćanske praznike. Praznujte samo paganske praznike naših predaka. Ne krstite se i ne krstite decu. Ko je kršten, to nije strašno. To se može sprati. Postoji takav paganski obred. A još jednostavnije – misaono sprati to krštenje iz svoje duše – to je sasvim dovoljno. Ne nosite krstove sa raspetim Hristom. Krst sa raspetim Hristom – to je simbol ubistva Boga. Voleti takav simbol – to je voleti bogoubistvo. Takve krstove mogu nositi samo glupani i mračnjaci. Nosite kukasti kras – to je naš ruski simbol. Ili nosite svoje znake zodijaka ili kamenje svojih zodijačnih znakova. Izbacite iz kuće sve hrišćanske ikone ili ih prodajte maloumnima. Osetićete olakšanje, osećaj povećanja slobode i radosti. Izbacite iz glave trule i lažne ideje hrišćanskih grehova. Radujte se životu, trudite se da od njega dobijete zadovoljstvo, ali umejte i da zaštićujete svoja prava, prava svoga naroda, prava svoje Domovine.

Hrišćansku crkvu bolje je obilaziti na jednu vrstu (jedinica mere – prim.prev.). Zdravi deo običnih sveštenika se može pokušati ubediti. Ali ne pokušavajte da ubedite hrišćansko rukovodstvo. Od toga se malo šta može postići. Tamo ljudi ne žive za ideje, već za konkretne interese svojih koža. Nemojte opštiti sa monasima. Monasi su – živi mrtvaci. Oni su već prodali svoju kožu hrišćanskom đavolu Isusu Hristu, umrli su za ovaj život i samo se pretvaraju kao da su živi.

Nastaje prirodno pitanje. Zašto je paganstvo, kao daleko pametnije i bogatije, izgubilo od hrišćanstva znatan period vremena? Postoji nekoliko

uzroka za to, od kojih su glavna dva. Prvi uzrok – nastanak nepovoljne Ere Riba. Smiso tog uzroka se može shvatiti prema analogiji sa smenom godišnjih doba. Zašto posle leta nastaje zima? Zašto leto gubi od zime, šta, nije valjda ono slabije? Ne, jednostavno se menja orijentacija zemlje u kosmičkom prostoru, i zima dobija odlučujuću prevagu. Ali to nije zauvek. Nastupiće novi ciklus i leto će pobediti zimu. Šta je to smena kosmičkih Era? To je promena položaja zemlje u kosmičkom prostoru, samo je ciklus te promene duži, nego što je ciklus smene godišnjih doba. Ali svaka analogija – to je približno. Osnovna razlika između smene godišnjih doba i smena religija u Erama se sastoji u tome, što je smena godišnjih doba neizbežna, od ljudi ne zavisi i ljudi ne mogu ništa da izmene. Smenu Era ljudi takođe ne mogu da izmene. Ali smena religija nije bila obavezna, i ta smena zavisi od faktora Era, i od ljudi. Paganstvo je moglo da opstane pred judohrišćanstvom. Paganstvo je opstalo i u Indiji i u Japanu.

Zato je drugi uzrok – neotpornost starog paganstva prema hrišćanskom virusu. Pagani pre hrišćanstva nisu susretali tako istančanu i lukavu laž. Nije bio običaj u paganstvu da se tako drsko laže. Zdrav čovek se takođe može razboleti pod dejstvom virusa.

Tako i u novoj Eri Vodolije. Sama Era je veoma povoljna, ali to ne znači da će današnje novopaganstvo obavezno pobediti sve današnje lažne religije, koje se već pišu, kamuflirajući se pod paganstvom. To ne zavisi samo od epohe, nego i od nas, ljudi. Situacija će se komplikovati još i time, što satanisti ne nameravaju da predaju svoje pozicije bez borbe. Oni odlično shvataju da su sve njihove stare religije izdahnule, i oni već pišu u SAD novu lažnu religiju na osnovu paganskih predstava. Ta religija će biti mnogobožačka. I neće biti lako razlikovati je od Vedizma. Za to je potrebna i glava i duša.

Uvek umejte da razlikujete dobro od zla. Ako neko sebe naziva paganinom, to još ni o čemu ne govori. Svaka satana može da naziva sebe kako hoće, samo da joj poveruju. Sada je masa Jevreja pohrlila u pagane sa ciljem da uzme tu religiju pod svoju kontrolu. Paganstvo su nastojali da prikazuju i materijalisti. U SSSR najglavnijim soecijalistom za paganstvo se smatrao B.A.Ribakov (30). Njegove knjige sadrže mnogo činjeničnog materijala, ali osmišljavanje tog materijala nosi karakter primitivizacije paganstva sa materijalističkih, marksističko-lenjinističkih pozicija. Ali

treba biti veoma oprezan. Ocenjujte ljude i prema njihovim rečima, i prema njihovim delima, i prema nacionalnoj pripadnosti, i prema istinskoj motivaciji. To nije jednostavno, ali u životu je malo jednostavnog. Paganstvo – to je ogroman i složen svet. Nepripremljen čovek u njemu lako može zalutati.

Nisu svi oni koji kritikuju hrišćanstvo i komunizam naši ljudi. Protivnici naših neprijatelja mogu biti samo naši privremeni saputnici. Setite se poslovice: »Ako je krokodil pojeo tvoga neprijatelja, to ne znači da je krokodil – tvoj prijatelj«.

Ko sve danas ne naziva sebe paganinom. Čak se nudisti nazivaju paganima. To je, naravno, smešno. Paganstvo – to je ogroman pogled na svet, a nudizam – samo jedan oblik ponašanja. Ali i u tom obliku ponašanja nudizam i paganstvo se razlikuju. Nudizam – to je kult obnaženog tela, a paganstvo – to je kult lepote. Paganstvo se nikada nije stidelo obnaženog tela i smatralo ga kao prirodno stanje čoveka. Ali proslavljalo je obnaženo telo samo tada, kada je ono bilo lepo. Čoveku sa ružnim telom nudista će predložiti da se skine, a paganin će, naprotiv, predložiti da obuče lepu odeću. Da obučen bude lepši, nego obnažen.

Hitler je veoma uplašio Židove svojim neopaganstvom. Židovi i masoni su shvatili strašnu opasnost od paganstva i potrudili su se da uzmu paganstvo pod svoju kontrolu. Među neopaganstvom ima mnogo falsifikata. U Moskvi društvo spoznaje Krišne je potpuno pod kontrolom Židova. Moskovski tantrizam je – naravno, jedan masonski falsifikat. Ima mnogo kružoka cionizirane joge, gde se sugerišu ideje: odustajanja od nacionalnosti; svetska vlada; navodne pripadnosti mnogih mahatma masonima. Treba umeti razlikovati svu tu laž.

U ovom trenutku Vatikan na čelu sa papom Jovanom Pavlom II vodi široku kampanju stvaranja svetske religije, koja navodno ujedinjuje sve religije sveta. Njihova glavna parola je: »Sve religije su – različite putanje ka Jedinstvenom bogu«. Rogovi njihovog Jedinstvenog boga (satane) štrče visoko, ali sve to se maskira i propagira po čitavom svetu. Primetimo da je Jovan Pavle II – član Iluminata. 23.novembra 1983.godine on je ukinuo sve papske ukaze protiv masona. Sada u Vatikanu najveći deo prvosveštenika predstavljaju masoni koji ulaze uglavnom u ložu »Velika loža Vatikana« i u poznatu skandaloznu »P-II«. Vatikan je – najbogatija organizacija na svetu. Najveći deo aktive čuva se u bankama Rotšildovih.

Satanistički papa aktivno istupa protiv »ljudskih prava« i protiv suvereniteta nacionalnih država.

Niskofrekventna kolebanja vasiona vrše veom jak uticaj na život na planeti Zemlji. Uskoro će nastupiti vrhunac kolebanja sa ciklusom od 6000 godina. 10.maja 2000.godine doći će do takozvane parade planeta. To je stanje kada se na jednoj liniji nalaze Zemlja, Jupiter, Saturn i Mars. Rastojanje između tih planeta će biti minimalno. Do čega to može dovesti? Do veoma jakog dejstva na zemlju sile teže takvih gigantskih planeta kao što su Jupiter i Saturn. I mada je rastojanje do njih veoma veliko, masa tih planeta je ogromna. A do čega ovo može dovesti? Ako sila teže tako malenog meseca vrši efekat plime, onda prilikom parade planeta se mogu događati poplave, potopi, povećana vulkanska aktivnost, zemljotresi i čak pomeranja zemljine kore ili promena oblika kontinenata. Može se čak pomeriti zemljina osa. U kom stepenu će ti efekti biti jaki, pokazaće vreme. Naučnici su počeli da prave modele za takve proračune. Ali dok naučnici preračunaju, u Americi se već gradi novi Nojev kovčeg, ogroman plivajući grad sa 12000 mesta. Postoje teorije po kojima ledeni periodi imaju ciklus, deljiv sa 6000 godina. Ali zadatak ove knjige nije da razmatra te teorije već samo da demonstrira zavisnost zemlje od kosmičkih faktora.

Pagantstvo (Vedizam) proučava i opisuje te kosmičke faktore, hrišćanstvo zatvara znanja i odvodi ljude u stranu.

Rusko paganstvo (ruski Vedizam), bez obzira na najžešća progonstva, nikada nije umrlo u Rusiji. Vedska vera se gasila u slovenskim zemljama mnogo vekova. Progoni pagana su nastavljeni i u sovjetsko vreme. Slovenski svet je velik i to je dozvoljavalo paganstvu da se očuva. Na periferijama, u malo dostupnim oblastima, očuvani su relikti drevne vere. U ruskom narodu nikada u potpunosti nije umrla nacionalna religiozna svest, ona je odlazila u duboko podzemlje, ali je živela tamo, i taj život je bio primetan. Paganska znanja su očuvana u ruskim legendama, mitovima, bajkama, poslovicama i izrekama.

Očuvana su i znanja paganstva i njegovi nosioci – ruski čarobnjaci. Najbolje su očuvali drevnu tradiciju potomci Berendeja – jednog od savremenih ruskih i kozačkih rodova.

Danas se u svetu podiže talas neopaganstva. To je dobro makar zato što ovde nema znakova vraćanja za hiljadu godina unazad i uzimanja

starog paganstva jedan kroz jedan. Vršiti se pokušavaju kritičkog osmišljavanja paganstva i uzimanja iz istorije paganstva samo opštih konstruktivnih ideja.

Na Kavkazu kultovi drevnih Bogova i Boginja često su očuvani u svom prvobitnom vidu i čak ih lokalni stanovnici nisu ni maskirali kultovima hrišćanskih ili islamskih svetaca. Nedavno je u Jermeniji u Garniju, blizu Jerevana, potpuno obnovljen aktivan paganski hram Sunca – Boga Ara-Mazda i njegove supruge Nane. Bogoslužjenje u hramu je obnovljeno 24.decembra 1989.g., i od tada se ovde redovno obeležavaju paganski praznici, na koje se okupljaju mnogi stanovnici Jerevana. Službu vrše sveštenici iz jermenske religiozne organizacije Aordineri Uht (Deca Sunca), vrhovni sveštenik – Salak Kakosjan. Jermenski pagani povezuju drevnu veru Jermena sa istim indoiranskim korenima, kao i svi Arijski narodi (27, s. 216). Bravo, Jermeni. Mi, Rusi, treba da radimo to isto.

Uskoro se završava kosmička Era Riba. Ta Era je trajala 2160 godina. Početkom XXI veka počinje naša Era – Era Vodolije. **Sudbina monoteističkih religija judeizma, hrišćanstva i islama je predodređena. Njihov odlazak sa svetske arene – to je samo pitanje vremena.** Na svetsku arenu će izaći novi tipovi religioznog pogleda na svet.

Neopaganstvo – to čak nije religija, to je – baza za religiju novog tipa. To je temelj novog pogleda na svet.

Ipak ne treba da postoje nikakve jedinstvene pravilne i apsolutne istine. Princip jedinstvene istinitosti je – najizopačenija ideja. Niko ne treba da ima monopol na istinu, da nameće svoj pogled na svet i zabranjuje drugačija mišljenja. Problem izbora i razvoja religija – je stalni problem čovečanstva. Nikada neće biti konačnog rešenja tog problema, inače će razvoj ljudske misli umreti.

Može se govoriti ne o konačnom rešenju ovog problema, već samo o sledećoj etapi za sledeći period ljudske istorije.

Drevne paganske i vedske religije – to je temelj, to je baza za razvoj religija novog pokolenja.

Najvažnije je uvek misliti o tome sa kojim ciljem se predlaže nova religija? Odakle ona potiče? Gde su njeni izvori? Šta je to, sledeća etapa prevare ili stvarno težnja da se spozna svet i ta znanja predaju ljudima?

Tamo gde zatvaraju informaciju, zabranjuju drugačije mišljenje, tamo je sve jasno – to je sledeća prevara.

Može se predložiti ili izmisliti mnoštvo religija, pogleda na svet, filozofija, teorija, ali sve one na bilo koji način treba da budu povezane sa realnim životom na zemlji i sa njegovom praksom. Ocenjivati snagu i značaj religije, uključujući i religije budućnosti, najbolje je na osnovu 5 kriterijuma:

- istinski cilj religije (znanje ili obmana);
- logička osmišljenost;
- korelacija sa stvarnošću;
- estetska lepota;
- praktična vrednost.

Ruski čarobnjaci ne samo da su 1000 godina sedeli u podzemlju. Oni su stvarali i rusku kulturu – izvor snage ruskog duha: ruske narodne bajke, poslovice i izreke, ruske narodne pesme i igre i rusku nauku, i radili su mnogo, mnogo drugo, i ono, o čemu se za sad ne može ispričati. Oni su rukovodili pesnicima. Prvi pesnik Rusije A.S.Puškin, potomak etiopskih i ruskih sveštenika, bio je pod rukovodstvom svoje dadilje Arine Rodionovne. Paganska poezija Puškina je – ključ shvatanja ruske istorije, i prošle i buduće.

Život je – borba. I borba na mnogim nivoima. Na najvišem nivou to je borba Bogova, čiji je odraz zemaljski život. Sada naši Bogovi počinju da ispoljavaju aktivnost, i rat Bogova se zaoštrava. Ali mi ne možemo biti izvan te borbe. Mi u toj borbi uvek zauzimamo jednu ili drugu stranu, predajući preko religije snage svoje duše crnim ili belim Bogovima. I od našeg učešća zavisi i naša budućnost, i budućnost naše dece, i budućnost naše Domovine – Rusije.

Prijatelji moji! Vreme je da se probudimo i stresemo sa sebe lažno jevrejsko priviđenje. Sve je u našoj moći. Neizbežna sudbina ne postoji. Budućnost je u našim rukama. Ona se pravi, i to čini svako od nas. Ustajte na put borbe za istinu i ničega se ne bojte. Potrudite se da osetite vezu sa našim Bogovima i naši Bogovi će vam pomagati i štitiće Vas. A Vaši neprijatelji će se suočiti sa mističkim udarcima ruskih Bogova.

Rusija nije umrla i nikada neće umreti!

Neka pomognu ruskom narodu ruski Bogovi Svarog, Perun i Veles! Hvala im!

Neka Ruski Bogovi polome kičmu satani i njenoj židomasonskoj mafiji!

Neka procveta Rusija!

Neka zasija nad Rusijom veliki Bog sunca Ra!

19. FRAGMENTI SVETSKE ISTORIJE

*»Čovek budućnosti – to je onaj,
ko ima najduže sećanje«.*

Fridrih Niče

*»Što dalje odlazimo u dubinu vekova, time više shvatamo
šta se dešava danas i šta se može desiti sutra«*

*»Ništa nije predodređeno. Ne postoje nikakvi nesumnjivi zakoni
istorijskog razvoja društva, koji ne zavise od volje ljudi.
Istorija je uvek varijabilna. Može poći desno, a može i levo«.*

Svetska istorija je velika i o njoj su napisane hiljade knjiga – i najtanjih i najdebljih. Ali stvar nije toliko u količini i debljini knjiga, koliko u sadržaju tih knjiga i najglavnije – ciljevima, sa kojima se te knjige pišu. U svom romanu »1984« Džordž Orvel je dao divnu formulu ciljeva pisanja udžbenika i knjiga iz istorije sa tačke gledišta vladara: »Onaj, ko kontroliše prošlost, taj kontroliše budućnost. Ko kontroliše sadašnjost, taj kontroliše prošlost«. To jest istorijska informacija je ključna za shvatanje globalne političke igre, tekuće političke situacije i mogućih scenarija razvoja budućnosti.

Bez obzira na ogromnu količinu knjiga iz istorije, najveći njihov deo koji je dostupan za čitanje neposvećenim ljudima, ne daje objektivnu i opštu sliku globalnog istorijskog procesa. Knjige zvanične istorije ne dozvoljavaju da se shvati smisao dugoročnih (stotine i hiljade godina) programa razvoja čovečanstva, koje u život provode uske grupe ljudi, koje

se bave globalnim programiranjem, za razliku od dela političara, koji se bave lokalnim programiranjem. To se događa zbog toga što knjige oficijelne istorije ili detaljno opisuju neki lokalni period istorije izvan njegove veze sa opštim istorijskim procesom. Ili se istorija falsifikuje opet prema šemi mešanja istine i laži. Ili se iz opisa globalnog istorijskog procesa isecaju ključne istorijske činjenice i fragmenti, usled čega smisao istorije postaje neshvatljiv.

Ne treba misliti da su samo komunistički istoričari bili sluge režima i da su samo oni falsifikovali istoriju. Falsifikovanjem istorije se bave veoma davno. Naprimer, takvi kursevi istorije, kao što su kursevi Ključevskog, Solovjova, Berdjajeva i drugih, - to su samo odlični priručnici za opštenacionalnu dezorijentaciju.

O samom postojanju dugoročnih programa razvoja, predviđenih za mnoge vekove ili čak milenijume, i postojanju takvih neobičnih grupa ljudi, koji se bave sličnim programima, do nedavno nije bilo knjiga. Ako su se takve knjige pojavljivale, njihovi tiraži su odmah otkupljivani po bilo kojoj ceni od strane sasvim nepoznatih ljudi, a sami autori takvih knjiga u toku kratkog vremena su prelazili u drugi svet iz sasvim nepoznatih razloga. Tek nedavno, sa početkom završetka Ere Riba i početkom dehermetizacije znanja, počele su se pojavljivati knjige na tu temu, dostupne širokoj društvenoj javnosti (40-42).

U ovoj knjizi ja se neću truditi da u potpunosti izložim globalni istorijski proces. Potrudiću se da na nekoliko stranica izložim neki redosled istorijskih događaja, koje sam odabrao dosta subjektivno. Pa ipak, iz tog redosleda događaja jasno se naziru određeni globalni istorijski procesi i njihov smisao. To jest pojavljuje se neka istorijska slika. Taj opis se može proširiti, može se dopuniti, može se precizirati i korigovati. Ali opšti smisao ove istorijske slike se neće promeniti.

Počecemo sa ocenom onog globalnog opisa istorije, koji je dao Karl Marks.

Marks je tvrdio, da je život – borba. To je sasvim tačno. Ali kako se ta borba odvija ili se može odvijati? Marks je centralni faktor globalnog istorijskog procesa nazvao borbu klasa. To je laž i to smišljena. To ne znači da ne postoji borba klasa. Klasna borba je postojala, postoji i postojaće. Ali ona nikada nije dominantan faktor globalnog istorijskog

procesa. Naprimera, faktor borbe nacija ima za čitav stepen veći značaj, nego borba klasa.

Kada je Marks opisivao klasnu borbu, on ne samo da je drsko varao ljude. Ovde je prevara daleko složenija. Nije prevara u tome, što ta borba ne postoji. Prevara je u delimičnoj i tendencioznoj istini. A svaka delimična i tendenciozna istina stvara u celini lažnu sliku. Da bi se jednostavnije shvatila ova tvrdnja, može se navesti sledeći primer. Recimo, sada ruska televizija (židovizija) vrši i prikazuje ispitivanje društvenog mnjenja. Naprimera, pitaju ljude: »Kako se Vi odnosite prema Jeljcinu: »za« ili »protiv«?». Recimo da se od 50 ispitanih 45 izjasnilo »protiv« i 5 »za«. Židovizija u emisiji prikazuje tih pet »za« i dva »protiv«. Ima li tu prevare? Naizgled nema. Svi, koji su prikazani, stvarno su tako i govorili. Sve, što je prikazano, sve je istina. Ali to je delimična i tendenciozna istina., koja u celini stvara smišljeno lažnu sliku.

Ne treba misliti da je Marks bio glup. On je jednostavno imao druge zlonamerne ciljeve. Prilikom opisivanja istorijskog procesa on nije imao cilj da opisuje taj proces objektivno. Naprotiv, on se trudio da smišljeno izopači opis istorijskog procesa sa sasvim konkretnim zadacima. Uvek, kada vidite nečiji rad, ne treba ocenjivati samo njega, već i onoga, ko ga je uradio. I najvažnije je shvatiti koje stvarne ciljeve je taj tvorac postavio pred sobom. Kada obratite pažnju da je Marks ne samo Jevrej, već i Levit (njegovo pravo ime je Mordehaj Levi) i uz to potomak mnogih pokolenja jevrejskih rabina, koji su pre nekoliko hiljada godina postavili sebi za cilj dostizanje svetskog židovskog (levitskog) gospodarstva, onda će Vam i istinski Marksovi ciljevi postati jasni.

Marks smišljeno skriva druge faktore borbe. Osim faktora klasne borbe postoje još i faktori nacionalne, rasne, međudržavne, religiozne i klanovske borbe. Zašto je Marks isticao faktor klasne borbe? Globalno, on ima dva cilja: sakriti druge vrste borbe (naročito borbu Jevreja za svetsko gospodarstvo) i za korišćenje klasne borbe u cilju preuzimanja vlasti u nejevrejskim državama.

Svi ti faktori borbe (klasne, klanovske, međudržavne, religiozne, nacionalne, rasne) ne mogu se uporediti sa dominantnim faktorom svetskog istorijskog procesa – borbe uskih okultnih grupica za svetsko gospodarstvo. A zašto je taj faktor jači od drugih? Samo zato što planovi

tih grupica imaju vremenski dijapazon ne desetine, ne stotine, već hiljade godina.

Pogled na istorijski proces određuje se pre svega time, u kom dijapazonu vremena je sposobno da postoji istorijsko mišljenje. Ako istoričar gleda na fragment istorije očima od desetine ili stotine godina, onda on ništa, osim operativnih dekućih događaja, ne vidi i ne razume smisao pravih uzroka istorijskih događaja. Ali ako se vremenski dijapazon pogleda na istoriju proširi, onda se vidi sasvim druga slika. Naprimer, u revoluciji u Rusiji 1917.godine može se videti klasna borba. Ali to, naravno, samo naslepo, ili u stanju ludila, koje je napravila propaganda. Ustvari klasna borba se nikada ne odvija tako. Klasna borba se ne vodi za uništenje viših klasa, već za poboljšanje uslova nižih klasa.

Ipak, shvatajući postojanje takvog faktora, kao što je međunacionalna i rasna borba za vlast, lako je videti, kako je jevrejska Lenjinova banda smišljeno raspalila tu klasnu borbu i iskoristila je za uništenje ruske nacionalne elite rukama ruske prevarene rulje i preuzimanja vlasti od strane Jevreja. Ako se pogleda još šire, onda se iza jevrejske bande Lenjina lako može videti svetska židokratija, koja je pomagala lenjinskoj bandi, i odmah će sama od sebe isplivati parola: »Tuci Židove – spasavaj Rusiju«. A ako se pogledaju i istorijski koreni te svetske židokratije, onda nije teško videti i gospodare Židova – Levitsku i Egipatsku mafiju, za koje su Židovi – samo oružje, instrument, stado biorobota.

Shvatajući ciljeve i igru okultnih grupica, lako je videti, da velika većina međunacionalnih, međudržavnih, religioznih i drugih ratova ne nastaje sama po sebi iz svojih razloga, već ima spoljašnji uzrok – zamisao židokratije i okultnih grupica koje stoje iznad njih. Ta publika smišljeno potpaljuje sve te vrste sukobljavanja i igra upravljani konflikt sa ciljem uspostavljanja svetske ropske civilizacije.

Marks je dokazivao da se istorijski proces razvija prema spirali **sa stalnim progresom**. To nije tačno. Istorijski proces nosi cikličan i kolebajući karakter. Dok se u marksističkoj spirali odvija stalni uspon, - takozvani stalni progres, dotle u cikličnom razvoju usponi se smenjuju padovima i posle toga opet idu usponi i opet padovi. To jest sve ima svoj početak i svoj kraj. Civilizacije nastaju, razvijaju se, dostižu vrhunac svoga razvoja, zatim trunu i dalje odumiru. I na ruševinama jedne civilizacije počinje da se razvija druga, i dalje sa njom se odvija to isto.

Pogledavši na svet milionogodišnjim očima, mogu se videti ciklični procesi raznih epoha. Može se shvatiti da smo mi živeli u nepovoljnoj Eri Riba, eposi »Kali-Jugi« – eposi gde dominiraju zlo, obmana i nasilje. I ta epoha ne samo da nije progres, kako je opisivao Marks. Ta epoha – to je regres, to je vreme degradacije čoveka i u duhovnom, i u intelektualnom, i u fizičkom planu. Ali ta epoha sada se već završila. Sada mi živimo u prelaznom periodu ka novoj povoljnoj Eri Vodolije. O pogledu na istoriju milionogodišnjim očima i o najopštijim globalnim ciklusima sveta može se pročitati u vedskoj literaturi, naprimer u knjizi »Kosmičke legende Istoka« (5) ili (29). Mi nećemo odlaziti tako daleko. Mi ćemo na istoriju pogledati hiljadugodišnjim očima.

Počnimo od zalaska Atlantske civilizacije.

U tom periodu na zemlji je nastalo nekoliko centara novih civilizacija: Egipat; država Etruska (na čijim ruševinama je procvatela rimska imperija); Indija, Kina; Iran, druge drevne Arijske države.

Egipat, a kasnije i Rim bili su kolonije Atlanta, i znanja Atlanta su postala svojina sveštenika Egipta.

Rimska imperija je ponikla na ruševinama države Etruska, koja je postojala pre nje.

Socijalno-politička struktura u Arijskim državama nije se bazirala na principu jednakosti ljudi i demokratije, već na suprotnom principu – principu nejednakosti ljudi i gradila se po staleškom principu. Kasnije je sistem staleža ispoljio svoju nesavršenost i prešao je u sistem slojeva. Bila su 4 osnovna sloja, i socijalna piramida je imala izgled:

- Gornji slojevi – čarobnjaci (na sanskritu brahmani), to jest mudraci, sveštenici, magovi;
- Vladajući slojevi – vitezovi (na sanskritu kšatrije), to jest vladari, ratnici;
- Poslovni ljudi (na sanskritu vajšji) – privredni rukovodioci različitih nivoa i radnici;
- Najniži slojevi društva (na sanskritu šudre).

Nije bilo nikakvih sveopštih, jednakih izbora sa jednakim glasovima mudraca, akademika, muzilja, kuvarica, uzgajivača jelena i debila u Arijskim državama. Svi izbori su se odvijali prema horizontali unutar svojih slojeva. Mudraci su birali duhovne lidere. Ratnici – vojne vođe.

Poslovni ljudi – lidere poslovnog sveta. Na naše, takozvane demokrate, Ariji bi gledali kao na maloumne. Umesto trulog hrišćanskog i komunističkog principa jednakosti carovao je princip »svakome – svoje«.

Još Pitagora je učio da su sloboda i demokratija – nespojive stvari i da pravi gospodar svog duha treba da se bori kako protiv demokratije, tako i protiv tiranije.

Primetimo da je takav isti staleški sistem postojao u drevnom Egiptu, zahvaljujući čemu je egipatska civilizacija opstala kao politička celina 5500 godina. Apsolutni rekord u novijoj istoriji. Bilo bi dobro da borci za »sveopštu demokratiju« imaju na umu tu činjenicu. Ta ista američka »demokratija« postoji svega 200 godina i šta će sa njom biti kroz 1000 godina, nepoznato je. Ma kakvih 1000 godina, ako se u Americi ne promeni demografska politika, onda kroz 150, maksimum 200 godina u Americi će bela rasa prestati da postoji. Sa njom će biti isto, što i sa belom manjinom u Južnoafričkoj Republici. Posle toga će SAD sići sa svetske arene.

Sveštenici Egipta (obično okultni deo tih sveštenika) su pre mnogo hiljada godina postavili pred sobom cilj postizanje svetskog gospodarstva. Ta ideja, naravno, nije nova i živi toliko, koliko žive ljudi. I tako, sveštenici Egipta su najpre pokušavali da realizuju tu ideju putem vojne sile. Uporedo sa Egiptom postojao je jedan komad koji je Egipat želeo – Hanaan. Hanaan je u to vreme bio jedan od ključnih centara svetske trgovine i svetske uzajmane saradnje naroda. Egipat je ratovao za Hanaan 300 godina, ali putem rata nije dobio ništa.

Posle raskola u vrhu egipatskog sveštenstva izdvojila se grupa okultnih sveštenika, koji su pošli principijelno drugim satanskim putem za postizanje tog istog svetskog gospodarstva. Oni su shvatili da je daleko efikasnije ne obično materijalno oružje, već informaciono oružje. Oni su shvatili da je jednostavnije ne ubijati ljude, već ih varati. Laž i prevara su postale njihova osnovna metoda. Osnova informacionog oružja su postale nove svetske religije koje su smislili sveštenici. Kao prvu od takvih lažnih religija oni su izmislili judeizam. Judeizam, naravno, nije nastao od nule. Za osnovu oni su uzeli paganstvo, ali su ga tako transformisali, da je nova religija odgovarala ciljevima koje su postavili. Za uvođenje tog informacionog oružja i za realizaciju zamisli na izradi globalnog programa njima je bila potrebna ljudska vojska novog, posebnog tipa. Ti vojnici su

trebali da rade u režimu hladnog i tajnog rata. Te tajne vojnike niko nije trebao da smatra vojnicima. Čak ni sami ti vojnici nisu smeli da budu svesni da njima upravljaju. Drugim rečima, njima su bili potrebni bioroboti.

U to vreme u egipatskom ropstvu su se nalazili Jevreji. Sveštenici su rešili da iskoriste taj ljudski materijal za svoju zamisao. Odabran je predstavnik tog sveštenstva Mojsije, sami sveštenici su se sakrili u srodnom kolenu Levija. Dalje u Sinajskoj pustinji tokom 40 godina vršen je satanistički eksperiment odgajivanja biorobota. Sami drevni Jevreji su u toj pustinji našli svoj grob. O tom Sinajskom turističkom krstarenju mi smo već pisali, i on je dobro opisan u (32). Zahvaljujući tome dobijeno je pleme novih Jevreja biorobota, koje nije svesno da njime upravljaju. Dalje je to pleme rasterano po svetu. Satanistima nisu bili potrebni Jevreji samo u Palestini. Njima je bila potrebna vojska raspoređena po čitavom svetu. Zato su uzaludni pokušaji nekih ideologa današnjeg jevrejstva da okupe sve Jevreje na jednom mestu. Gospodari Jevreja ne daju Jevrejima da to urade. Njih će opet rasterati po čitavom svetu. Satanistima je potrebna vojska internacionalista (međunacionalista), utopljena u svaki narod.

Zahvaljujući tome Jevreji danas – to je samo biološki instrument bezstrukturnog upravljanja za potomke okultnog dela egipatskih sveštenika. Sami obični Jevreji ne shvataju ko su oni i kakvu ulogu igraju. Na gornjim stepenicama svetskog jevrejstva najviši slojevi jevrejstva sve shvataju, ali oni ne znaju, kako organizovati život na drugi način. I njima odgovara to mesto, koje oni zauzimaju, i ta blaga i privilegije, koje imaju. A to, što za ta blaga oni predaju dušu đavolu i što im prilikom reinkarnacije ništa lepo ne svetli, o tome se trude da ne misle. I ne veruju oni u zagrobni život i reinkarnaciju. Proživi 70-80 godina u punom bogatstvu i dosta. Svi Leviti to odlično shvataju, ali oni igraju svoju igru, a Jevreji su za njih – samo materijal, stado biorobota, nad kojima su oni postavili pastire – rabine.

Ja sam u svoje vreme bio iznenađen pričama svojih poznanika Jevreja, koji su u početku gorbačovske perestrojke pohrlili u svoju istorijsku domovinu Izrael, a kroz pola godine, godinu, odlazili u druge zemlje ili čak se vraćali nazad u SSSR. Kada sam pitao: »Zašto si se vratio? Ti si hteo slobodu?«. Meni su odgovarali: »Kakva sloboda? Izrael je neverovatno totalitarna država. Atmosfera duhovnog ropstva, u kome

rabini drže Jevreje, veoma podseća na vreme sovjetskog komunizma. Ponašanje Jevreja u Izraelu veoma žestoko propisuju rabini. Oni određuju šta i kako treba misliti, kako ne treba misliti, šta i kako se može govoriti, a šta se ne sme, šta se može raditi, šta ne sme, šta je dobro, šta loše. I mešaju se i nameću pravila ponašanja, ne daju da se slobodno živi. I ne daj bože da se posvadaš sa rabinima. Odmah će te ugušiti. U SSSR mi smo se zasitili tih rajkoma i partkoma (rejonskih i partijskih komiteta – prim.prev.), a sada smo se sudarili sa tim istim u vidu rabinata«.

Kada se ruskih Jevreja u Izraelu nakupilo veoma mnogo, oni su ispoljili prema rabinatu otpor, i duhovna atmosfera u Izraelu je postala znatno mekša. Ruski Jevreji se time ponose i ne shvataju da je rabinat jednostavno rešio da se sa njima za sad ne bori. Zašto? Oni su rešili da se poigraju sa njihovom decom i njihovim potomcima. Sistem obrazovanja i vaspitanja je ostao raniji. Kroz 40 godina sve će se vratiti u polazno stanje, i Izrael će pretvoriti i izbaciti u otpad pridošli elemenat.

Primetimo da je Izrael – jedina zemlja na svetu, gde konstantno postoji komunizam u vidu kibuca (tipa kolhoza).

Vratimo se na to da Jevrejima upravljaju, i ne samo njima. Kako se to sve radi i zašto nisu svesni toga? Navešću jedan primer za razumevanje mehanizama toga tipa. Uzmite bilo koga nezavisnog privatnog preduzetnika, koji ima svoj biznis i nema nikakvih šefova iznad sebe. Ako ga pitate: »Za koga ti radiš?«, on će iskreno odgovoriti, da ni za koga, samo za sebe, on je gospodar. Ustvari to se samo tako čini. Postoje i gospodari gospodara. Onaj novac koji zarađuje preduzetnik, on čuva ili na tekućim ili na depozitnim računima nekih banaka. Za te banke taj preduzetnik je samo isporučilac finansijskih resursa i ništa više. Tim resursima te banke upravljaju, od njih zarađuju dobit. To jest taj preduzetnik ne radi samo za sebe, već i za gospodare tih banaka.

Sama ta banka sav svoj novac (rubaljski) čuva na korespondentskom računu Centralne Banke Rusije, koja ima svoje gospodare. Ali ako je taj novac u vidu deviza, onda na korespondentskim računima banaka zemalja eminenata deviza. Naprimer, ako su to dolari, onda na korespondentskim računima američke banke, naprimer »Čejz Manheten«.

Za »Čejz Manheten« ta ruska banka je samo – isporučilac finansijskih resursa i ništa više. Od tih resursa i od tih ruskih banaka »Čejz« zarađuje svoj novac. Ta ruska banka radi za njega. Ali i »Čejz«

čuva svoj novac na korespondentskom računu banke, koja se bavi emisijom dolara. U Americi to je Nacionalni Rezervni Sistem, u kome ničeg nacionalnog, sem naziva, nema. To nije državna, već privatna banka, koja ima svoje gospodare (najviši deo jevrejske oligarhije). Ali i ti gospodari imaju svoje okultne gospodare.

Zahvaljujući tome nezavistan preduzetnik je upisan u svetski finansijski sistem, koji ima gospodare na različitim nivoima upravljanja. I sve se to usmerava prema najvišim gospodarima finansijskog sistema. Od njih sve zavisi. Kad oni požele – naprave finansijsku krizu, kao što su mnogo puta radili u Americi, u Rusiji i u drugim zemljama sveta. Kada požele – razaraju ili, naprotiv, podržavaju banke prema svom nahodjenju. I eto Vam nezavistan gospodar, koji nije svestan svoje zavisnosti i upravljanja.

Vratimo se u Sinajsku pustinju. U njoj je i stvoreno informaciono oružje (judeizam) za upravljanje Jevrejima i stvoreni sami Jevreji-bioroboti-internacionalisti za ubacivanje u druge zemlje. Dalje ti bioroboti treba da deluju, i njihovo delovanje u skladu sa judeizmom nosi agresivni zavojevački karakter. Ali narodi sveta mogu da poubijaju sve te Jevreje. Kako zaštititi Jevreje i oslabiti volju naroda u borbi sa svojim porobljivačima? Potrebno je još jedno informaciono oružje – hrišćanstvo koje razlaže svest naroda, koje ih uči da se osećaju kao robovi božiji, grešnici, koji ponizno stoje na kolenima i kaju se, koji se uče ako dobiju jedan udarac po fizionomiji, da podmetnu i drugi obraz, koji uče da vole svoje neprijatelje i t.d. Sve to smo već razmatrali.

Hrišćanstvo takođe nije izmišljeno odjednom, ne za mesec ili godinu. »Svete« knjige te satanističke religije prepisivane su mnogo puta, i svaki put je to oružje oštreno. Na kraju je dobijeno ono, što mi sada možemo pročitati u Bibliji.

Tako je bilo stvoreno drugo informaciono oružje, koje je već počelo da radi samo po sebi i u sredini nejevreja.

Naravno, proces delovanja religije na svetovni život i istorijski proces nije tako jednostavan. U istorijskom procesu deluje mnoštvo faktora, ali religija, kao što smo već pokazali, - to je faktor najviših prioriteta upravljanja. To ne znači da će dalje istorijski proces biti jednostavan. Mnogi faktori, naprimer volja političara, mogu da lome

uticaj religije na određene periode istorije, ali bez smene religije religiozni faktori opet počinju da rade posle smrti tih političara.

Dalje su prošle stotine godina dok ta hrišćanska religija nije razgradila Rim i slomila pagansko osećanje sveta.

Jedan od najjačih grehova u hrišćanstvu – to je ponos. Ipak hrišćanstvo samo sebe uzdiže kao najbolju, najpametniju, najistinitiju i JEDINO ISPRAVNU religiju. Sve druge religije (a njih je veoma mnogo) – to je za hrišćane ili glupost, ili jeres.

U principu jedine ispravnosti komunisti se od hrišćana ničim ne razlikuju. Komunari su svoju religiju takođe uzdizali kao jedinu ispravnu i pokušavali su da svu istoriju do 1917.godine predstave kao varvarski period u razvoju čovečanstva, da zaborave, prećute tu istoriju i poliju je blatom. A svoj istorijski period da prikažu kao zaokret progresa.

Hrišćani su delovali apsolutno tako (tačnije, komunari su se naučili od hrišćana da drsko lažu) prilikom izlaganja globalne istorije. Isusovci svu predhrišćansku istoriju prikazuju kao varvarstvo, pagansko divljaštvo, mračnjaštvo. A hrišćanski period prikazuju kao etapu principijelnog progresa čovečanstva. Za hrišćane čitava ljudska istorija je – istorija jevrejskog naroda, drugi narodi i njihova istorija nisu dostojni za osmišljavanje. Ipak hrišćanstvo postoji skoro 2000.godina, a čovečanstvo – stotine hiljada godina (a postoje podaci, da čak i milione godina). 2 hiljade godina i stotine hiljade godina – zar to nije razlika? I kako su tokom tog vremena ljudi živeli bez Hrista-Spasitelja? I nisu živeli tako loše, kako se hrišćani trude da prikažu.

Stari svet

Hajde da pogledamo, šta je ustvari predstavljalo rimsko paganstvo, to, prema hrišćanskoj propagandi navodno divljaštvo i navodno mračnjaštvo.

Paganski svet Grčke i Rima je predao svetu ogromna dostignuća i demonstrirao procvat nauke, tehnike, kulture, umetnosti, etike, estetike, sistem državnog i društvenog uređenja. Na toj osnovi je sagrađena čitava savremena evropska i severnoamerička civilizacija.

Paganska Grčka dala je svetu takve genije i gigante misli, kao Euklid, Platon, Aristotel, Pitagora, Arhimed, Sokrat, Demokrit, Heraklit i t.d. I ti

geniji su se pojavili i stvarali 3-5 stoleća pre rođenja Hrista, i upravo su oni, a ne Hristovi-spasitelji stvorili temelj čitave savremene nauke i civilizacije.

A grčka i ruska paganska religija i mitologija. Koliko je ona lepša, logičnija i prirodnija od ubogih i ružnih hrišćanskih mitova.

Paganski Rim je predao svetu latinsku azbuku i latinski jezik, koji je baza većine evropskih jezika, a jezik – to je najmoćniji instrument upoznavanja sveta.

Uzgred, postoje savremena istraživanja, koja pokazuju proces degradacije savremenih evropskih jezika. Stari moćan jezik u istočnim Arijskim državama bio je sanskrit (jezik brahmana). Kasnije se pojavio ruski jezik sa 33 slova azbuke. Ruski jezik i sanskrit su – veoma bliski jezici. Čak savremeni ruski jezik ima masu zajedničkih reči sa sanskritom (22). Kasnije na osnovu ruske azbuke pojavila se latinska azbuka sa 26 slova. A kasnije na osnovu latinskog jezika pojavili su se savremeni evropski jezici, koji ulaze u indoevropsku grupu.

Rim je predao svetu visoke uzorke kulture i umetnosti, kojima se ljudi dive sve do današnjeg dana. Predao je svetu rimsko pravo, osnovne varijante državnog i društvenog uređenja.

A posebno treba nabrajati dostignuća egipatske, indijske, tibetske, iranske, drevne kineske i drugih predhrišćanskih civilizacija.

Socijalna struktura Rimske imperije se sastojala od: sveštenika; patricija; plebejaca i robova. Robovi su se borili jednostavno za slobodu. Plebejci su se borili za jednaka prava sa patricijima, ali pre hrišćanstva oni nisu imali idejnu osnovu. Zbog čega to odjednom treba da imaju jednaka prava heroji, mudraci i donji slojevi društva, koji ničim nisu zaslužili priznanje. Hrišćanstvo sa svojim jedinstvenim bogom i principom jednakosti dalo je kolosalan idejni adut plebejcima, i vremenom plebajci su izvojevali pobjedu, pošto ih je bilo više. A dalje proces je poznat.

Tako je bilo i u Rusiji. Stepem realizacije hrišćanskih ideja uvek je zavisio od svetovne vlasti. Do 1917.godine u Rusiji, bez obzira na oficijelno hrišćansko pravoslavlje, nikakva hrišćanska jednakost i bratstvo nisu postojali. Postojala je složena slojevita struktura društva. Postojala je čak tabela ranga, koju je uveo još Petar I, - civilna analogija vojnih zvanja. Posle pobjede komunizma sa svojim hrišćanskim principom jednakosti, sva struktura društva se pretvorila u haos. Čitav društveni mehanizam bio

je potpuno dezorganizovan. Na svim nivoima upravljanja vladali su diletanti, otpadnici i donji delovi društva. Ko je bio ništa, taj je postao sve. I poslednji su postali prvi. Kako je voleo da govori Lenjin: »Kuvarica će upravljati komunističkom državom«. Šta je od toga ispalo – to je sada poznato.

Rimski vladari su veoma kasno uvideli opasnost u hrišćanstvu, i to je uništilo veliku imperiju.

Rimska imperija – to je izvanredna državna tvorevina koja je objedinjavala stotine naroda Evrope, Azije i Afrike u jedinstveni društveni organizam. U velikoj Rimskoj imperiji državni interesi su bili iznad plemenskih i religioznih. Svaki narod je mogao da ispoveda bilo koju religiju, i svaki narod je mogao naći u Rimu hramove svojih Bogova.

Rimska imperija nije pala pod udarom spoljnjih neprijatelja, već je slomljena iznutra. Ključnu ulogu u tom procesu odigralo je hrišćanstvo.

Hrišćanstvo je predstavljalo onaj zarazni virus, koji je odigrao ključnu ulogu u duhovnom razlaganju, pogibiji i padu velike Rimske imperije.

Prilikom primanja hrišćanstva umesto paganstva u svakoj zemlji se naglo pogoršavalo opšte raspoloženje u društvu. Umesto veselja i radosti života hrišćanstvo je nametalo društvu tugu i plač, mazohistička iskopavanja i traženja nepostojećih grehova, utučenost i bezrezultatna traženja smisla života van realnog života.

Hrišćanstvo je izazvalo kolosalnu degradaciju čovečanstva, neuporedivo kvarenje ljudskog materijala i u duhovnoj i u fizičkoj sferi.

Primetimo uzgred, da i u Americi i u Evropi hrišćanstvo odavno nosi samo dekorativni karakter, uglavnom za gomilu budala. **Realni bog u svim hrišćanskim zemljama jeste novac.** I glavna jevrejska parola – novac ne smrdi.

325.godine naše ere u rimskoj imperiji zvanično i faktički je pobedilo hrišćanstvo. Hrišćanstvo je postalo državna religija i počelo je mračnjaštvo.

Prvo, što su uradili hrišćani, došavši na vlast, spalili su do temelja Aleksandrijsku biblioteku, prethodno iznevši iz nje knjige za posvećene.

Ta reakcija je imala ključan značaj za sakrivanje znanja i zamene čitavog sistema znanja novim lažnim sistemom znanja.

325.godine naše ere na Prvom Vaseljenskom saboru u Nikeji, sabranom uz podršku imperatora Konstantina, crkveni hijerarzi su u svojoj samovolji većinom glasova (kao na partijskom sastanku) imenovali Isusa Hrista za boga (218 – »za«, 2 – »protiv«).

Već 380.godine hrišćanstvo zabranjuje sve ostale oblike religioznosti i postaje jedinstvena i obavezna religija.

389.godine direktnom naredbom patrijarha aleksandrijskog Teofila bio je porušen poslednji paganski hram Boga Serapisa – veličanstveni Serapeum.

Realna istorija pisanja »svetih« hrišćanskih knjiga danas je dovoljno jasna. Hrišćanstvo se bavilo drskim plagijatom i pozajmljivalo je mitove i religiozne ideje odasvud, gde je bilo moguće (uglavnom iz Zoroastrizma). I složilo sve to na jednu gomilu (2). Zahvaljujući tome formirana je masa knjiga na različitim jezicima, raznih autora, raznih perioda, sasvim različite umetničke i istinite vrednosti. Usled toga je nastala eklektička gomila doktrina, loše uzajamno povezanih i potpuno protivrečnih.

Da bi svu tu informacionu šarolikost sredio i »očušljao« u vidu jedne zamisli, u četvrtom veku Vizantijski imperator Konstantin je sazvaio drugi hrišćanski sabor, na koji je došlo 280 predstavnika svih pravaca hrišćanstva. Polovina učesnika toga skupa, koji su propovedali one strane hrišćanstva, koje su protivrečile satanističkoj zamisli, bila je jednostavno pobijena. Posle toga Konstantin je osnovao organizaciju pod nazivom »Korektorijum«, koja je imala zadatak da koriguje sva postojeća Jevanđelja. Usled toga su svi tekstovi na jermenskom jeziku proglašeni jeretičkim i bili su zapaljeni. Ostale su samo manuskripte, napisane na grčkom jeziku, od kojih je najranija datirana sa 331.godinom – 6 godina posle Nikejskog sabora.

Posle toga ne Gospod bog, već su Vaseljenski sabori služitelja hrišćanske crkve stalno korigovali, kako su mogli, »svete« tekstove ili menjali i tumačili. Izuzimali su i zabranjivali čitave glave i tomove Biblije. Ponovo su cenzurisali »reč božiju«. Na jednom od takvih sabora Konstantin je bio kanonizovan kao svetac.

Na 3. Vaseljenskom saboru 431.godine dugo su se prepirali oko toga – da li žena ima dušu ili ne. Posle žučnih diskusija prešli su na glasanje i sa većinom od jednog glasa priznali, da je žena takođe punovredan čovek. Sada to može izgledati smešno, ali malo je tu smešnog. Prema hrišćanstvu

žena je – nepunovredno biće i po pitanju postojanja duše u njoj nigde otvoreno nije rečeno. U procesu stvaranja čoveka prema hrišćanskom mitu Bog je u početku stvorio čoveka prema svojoj slici i prilici, a zatim, da ne bi on bio sam, njega je uspavao i od njegovog rebra stvorio ženu (Bitisanje 2:21-22). Tako da žena ne potiče od velikog Boga, već od muškog rebra, što je daleko prozaičnije, i o njenoj duši se otvoreno ništa ne govori.

Hrišćanstvo – to je religija koja diskriminiše ženu. Islam ni do danas ne priznaje postojanje duše kod žene. Dok se prema Talmudu muškarac može obraćati sa svojom ženom kao sa komadom mesa od mesara, Biblija i jevanđelje nisu daleko otišli od Talmuda. Dovoljno je pogledati beskrajne hrišćanske rodoslove. »Avraam je rodio Asaaka, Isaak je rodio Jakova i dalje još 40 sličnih porođaja«. Žene kao da nikako ne učestvuju u tim procesima rađanja ili je njihova uloga u tome toliko zanemarljiva, da o tome nema smisla ni govoriti.

Ta istorijska odluka o punovrednosti žene (sa prevagom od samo jednog glasa) nije doneta na osnovu dokaza iz »svetih« tekstova (u tim tekstovima nema takvih dokaza), već na osnovu prizemnih pragmatičnih interesa hrišćanskih popova. Minimum pet puta više žena ide u crkvu nego muškaraca, i popovima nije odgovaralo da izgube takvu pastvu.

553.godine na Drugom Carigradskom saboru Vizantijski imperator Justinijan je naredio da se izbacij iz Biblije učenje o reinkarnaciji, koje je bio ostavio čak Konstantin. Iako su Biblija i Jevanđelje očišćeni detaljno, neki repovi su ostali. Naprimer, u Jevanđelju po Jovanu (9:1-3): »I, prolazeći, video je čoveka, slepog od rođenja. Njegovi učenici su ga pitali: Ravvi! Ko je zgrešio, on ili njegovi roditelji, što se on rodio slep?«. Takvo pitanje mogu da postave samo oni koji imaju predstavu o karmi, uključujući rođenu karmu, i shvataju da se čovek ne rađa sa nultom karmom, već je odnekud uzima (iz prethodnog života).

Eto kako se realno stvaraju »rukom nepisane svete« knjige i njihova velika tumačenja.

Za vreme sovjetskog komunizma bilo je mnoštvo zatvorenih biblioteka, specijalnih fondova, specijalnih riznica, u kojima se čuvala realna istorijska informacija, nedostupna širokoj društvenoj javnosti. Dostup u te specijalne fondove bio je veoma složen. Vi mislite da su sve to smislili komunisti? Ne, sve je smišljeno veoma davno, i smislila je

jedna ista banda. Komunisti su samo iskoristili metode svojih hrišćanskih prethodnika.

U tajnim arhivima Vatikana čuva se ogromno mnoštvo knjiga, zabranjenih za široku društvenu javnost, uključujući mnoštvo Jevanđelja koja su do nas došla: po Petru, po Andreju, po Vartolomeju, po Nikodimu, čitava tri po Marku, pri čemu je jedno od njih stvoreno za uzak krug posvećenih, po Varnavi i t.d. Još više je bilo jednostavno uništeno.

Istovremeno u kanonskim Jevanđeljima postoji takva rupa, čije je postojanje jednostavno nepristojno. Gde je bio i čime se bavio Isus Hristos od 13. do 30. godine? Pravo vreme za formiranje ličnosti i odjednom u kanonskim Jevanđeljima potpuno odsustvo informacije. Ustvari postoji takozvano Tibetsko Jevanđelje, koje ideolozi hrišćanstva tako ne vole. U njemu je opisano, čemu se učio i čime se bavio Hristos u Indiji, Nepal u i Persiji. U ovom radu nećemo gubiti vreme na te avanture.

Primetimo drugo. Ako nastupe takva vremena, da se svi tajni arhivi Vatikana otvore i postanu vlasništvo društvene javnosti, onda će javnost osetiti šok od upoznavanja sa naličjem istorije.

Jedno od osnovnih osećanja, na koje se oslanja hrišćanska demagogija, - to je strah. Strah se kultiviše i raspiruje. Tokom četiri stoleća pre i posle rođenja Hrista bilo je stvoreno najmanje petnaest (!) apokalipsa, to jest učenja o kraju sveta (2). Posle Hrista u svetu se pojavilo čitavo stado proroka, obećavajući evo skoro dve hiljade godina (!!!) skori drugi dolazak Hrista, uspostavljanja Carstva Božijeg i kao posledica kraj ovog sveta i druge grandiozne pojave. U srednjem veku bili su periodi kada su usled raznih predskazanja svi narodi Evrope bili demoralizovani, očekujući kraj sveta. Ali ništa od toga se nije dešavalo, bez obzira na beskrajna pomeranja datuma i rokova.

Istovremeno židokratija dobro koristi smeh. Među ruskim satiričarima nema nejevreja, sve sami hazanovi (jevrejsko prezime – prim.prev.) svih boja. Njihov zadatak je – da lansiraju par mržnja naroda prema židokratiji i pretvore tu mržnju u smeh. Ljudska pažnja se prebacuje i odvodi od uzroka pojava u vidu emocionalnog pražnjenja.

Sada niz autora (22) priča verziju o tome da je ranije hrišćanstvo bilo veoma mudro i ispravno i da je Isus Hristos bio dobar, ali ti odvrtni

židovski popovi su sve prepisali, pokvarili sve »svete« tekstove i smišljeno od Isusa Hrista napravili đavola. Pa šta ćete, i ta verzija ima pravo na život. Tim pre što su mnogobrojna prepisivanja i izmene »svetih« knjiga – očigledan fakt.

Ipak, zamislimo se, zašto se »sveti« tekstovi prepisuju? Sveštenici ne prepisuju učenje zato da bi ga napravili gore. Šta će im to? Oni kroje učenja prema svojim zamislima i poboljšavaju učenje sa svoje tačke gledišta. Oni od učenja prave informaciono oružje i oštre ga. I oni hteli ne hteli moraju da rade veoma složen posao.

Zamislite sliku. Isus Hristos, ma kakav on bio, dobar ili loš, sam ništa nije pisao. On je nešto govorio i nešto radio. I to je sve. Pisali su samo njegovi učenici i očevici njegovih radnji. Veoma različiti ljudi, većinom skoro nepismeni, ponekad glupi, emocionalni, koji različito i subjektivno doživljavaju ono što se dešava. I recimo vama donesu na stotine takvih svedočanstava. U arhivima Vatikana postoje desetine Jevanđelja i mnogo stotina manjih svedočanstava. I među njima jedna protivreče drugima. Postavite se na mesto »svetih« popova, koji su rešili nekako da srede tu ogromnu imovinu i da je ukroje prema svojoj zamisli. Rad koji je, najblaže rečeno, titanski.

Posle prepisivanja hrišćanstvo je smanjilo količinu protivurečnosti. Naprimera, zašto je kasno hrišćanstvo izbacilo iz ranog hrišćanstva ideju karme i reinkarnacije? Zato što ta ideja u potpunosti protivreči idejama jedinstvenog života, jedinstvenog spasenja preko Hrista i ideji Pakla i Raja. Ili i jedno i drugo. Popovi su morali da biraju. Neće valjda radi ideje karme i reinkarnacije bacati ideju spasenja preko Hrista i ideju Pakla. Na idejama spasenja i Pakla se bazira čitava histerija. Ideja spasenja programira moćne emocije ljubavi i zahvalnosti prema Isusu. A ideja Pakla programira moćne emocije straha. Ako se te ideje odbace, onda svo hrišćanstvo se može raspasti kao kula od karata.

Stvarno (ne knjiško) učenje Isusa Hrista i sam istorijski (to jest realno postojeći, a ne knjiški) Isus Hristos nisu nam dostupni. Nama je dostupna kanonska ili knjiška varijanta hrišćanstva preko »svetog« Jevanđelja ili »još svetijeg« Starog Zaveta, na kome je Jevanđelje bazirano. O istorijskom Hristu možemo samo da nagađamo. Niko od nas sa njim lično nije kontaktirao. Ali nama je dostupan kanonski Isus Hristos, to jest takav, kako on izgleda u Jevanđelju. I iz Jevanđelja, i iz čitave Biblije

nesumnjivo se vidi da je kanonsko hrišćanstvo – satanizam, a kanonski Isus Hristos – to je čist đavo.

Primetimo da Isus i Hristos – to nije jedno isto. U Jevandelju po Luki (2:21) nedvosmisleno je rečeno o pravom imenu Nazarećanina. Njegovo originalno ime jeste – jevrejsko ime Isus, i to je sve. Samo Isus. Isus je sebe nazvao Hristom u 30.godini, posle povratka iz Indije i Tibeta, prisvojivši sebi tuđe duhovno ime.

Pitanje o tome u kom stepenu su crkvena prepisivanja učenja Hrista izopačila stvarno učenje Hrista – to je čisto akademsko i malo sadržajno. Istorijski Hristos nas može malo interesovati, pošto on ni na šta i ni na koga ne utiče. A kanonski, knjiški Isus Hristos stvara hrišćansku religiju.

Danas, posle otvaranj mnogih arhiva komunista vidi se, da je rukopise Lenjina često ispravljao svojom rukom Staljin, iskrivljujući smisao onoga što je Lenjin pisao, i to neke fragmente menjao smisao do suprotnog. Ipak ako pogledate u kom stepenu se razlikuje prepravljen Lenjin od originalnog, onda u celini to ispravljanje nema principijelan karakter, i praktično ne menja suštinu lenjinovog učenja. To jest u celini opšti smisao je jedan isti. Koliko je prepravljeni Lenjin – gadost, toliko je originalni Lenjin – isto takva gadost. I nema smisla analizirati tu razliku.

Po pitanju realnosti raspeća Isusa Hrista postoje različite verzije. Postoje verzije da je to bila smišljeno falsifikovanje i da su razapeli nekoga drugog, postoje verzije, da su Hrista stvarno razapeli. Ali za nas to nema posebnog značaja. Čak i ako su Jevreji razapeli Hrista, to uopšte ne govori o suprotnosti između hrišćanstva i jevrejstva. Komunisti su takođe ubili Trockog, ali to nimalo ne govori o suprotnosti između komunizma i trockizma. To je samo međusobno ujedanje između različitih paukova u istoj tegli.

529.godine hrišćanski imperator Justinijan zatvorio je Atinsku akademiju, koju je osnovao još Platon. Ljudski razum se pomutio i ućutao na mnogo vekova, toga dana je konačno nastalo mračno srednjevekovlje.

Mržnja hrišćana prema nauci nije znala granica. Osnovni oblici medicine su smatrani za đavolski posao. Lekare, posebno one koji proučavaju anatomiju čoveka, bave se otvaranjem leševa, trenutno su spaljivali na lomačama. Imperator Justinijan, istinski pravoslavni hrišćanin, zabranio je čak matematiku kao »pagansku nesreću«. U

komunizmu su zabranili genetiku kao »fašističku« nauku, zabranili su kibernetiku zbog odsustva materijalizma.

I ne samo prema nauci. Hrišćanstvo i komunizam – to je krajnja netrpeljivost prema drugačijem mišljenju, a najglavnije – mržnja prema pravednoj i istinitoj informaciji.

Hrišćani su – ljudi beskrajne laži. Propovedajući na rečima ljubav prema bližnjem, ljubav prema svojim neprijateljima, započeli su masu najkrvavijih ratova i krstaških pohoda.

Isusovci ne samo da su voleli da prolivaju krv, već su i spaljivali čitave gomile ljudi na lomačama. To se kod njih naziva »voleti svoje neprijatelje«, kako je zaveštao »veliki« Hristos. Podli licemeri.

Prema podacima koji su opštepriznati u nauci, **hrišćani su spalili na vatri Trinaest miliona ljudi**. Zamislite tu jezivu cifru. I to nisu spaljivali najgore. Dovoljno je setiti se Đordana Bruna, naslednika velikog Kopernika, koga su hrišćani spalili u Rimu 1600.godine za to što je tvrdio da je zemlja okrugla i što se ona okreće oko sunca. Zar nisu poslednju ulogu u odluci o spaljivanju Đordana Bruna odigrale njegove reči: **»Židovi su šugava, gubava i opasna rasa, koja zaslužuje da se iskoreni od samog dana rođenja«**.

Galileju su takođe pretili da ga spale, i on je morao formalno da se odrekne od svojih pogleda. Uopšte, koga su hrišćani spaljivali? One koje su nazivali jereticima. A ko su to jeretici? To su oni koji misle drugačije, koji se ne slažu sa hrišćanskim bezumnim mitovima. To jest to su najrazumniji ljudi. Uopšte **oni koji misle drugačije – to i jesu oni koji misle**. Da li oni misle pravilno ili ne, to je drugo pitanje, ali oni misle samostalno. Može li se reći da misle za one koji kao magnetofon ponavljaju tuđe misli, a sami nisu sposobni za nekakvu originalnu misao, koju niko ranije nije izrekao? Naravno, ne. Drugačije mišljenje – to i jeste samostalno mišljenje, zahvaljujući kome se odvija progres (ili regres) ljudske misli. **I eto deset vekova hrišćani vode rat protiv ljudske misli, protiv sposobnih i talentovanih ljudi, baveći se antiselekcijom i genocidom protiv istaknutih ličnosti. Glavni neprijatelj hrišćanstva – to je čovek koji misli, logički misli ili, kako oni nazivaju, čovek »leve hemisfere«, to jest onaj, kod koga radi leva moždana polulopta. Cilj hrišćanstva je – da maksimalno uveća broj ljudi rulje, kod kojih radi samo**

desna hemisfera, a leva je – za 90% paralizovana. Takvim slaboumnim oni umeju da upravljaju savršeno.

Prijatelji moji! Setite se vremena satanskog komunizma. Kakva je bila masovna propaganda? Kako je komunizam prikazivan? Kao najhumanija, najčovekoljubija, najprogresivnija ideologija. Uporedite tu propagandu sa onim, što mi danas znamo o bezgraničnim zverstvima komunizma. Vi mislite da sa hrišćanstvom stvar stoji drugačije? Ne, slika je potpuno ista. Komunizam i hrišćanstvo – to su vukovi u ovčijoj koži.

Iza lažnih visokoparajućih reči o ljubavi prema svome bližnjem skriva se realno zversko keženje hrišćanstva.

Hrišćanski idiotizam je dolazio do teško shvatljivih oblika. Drevni rimski varošanin je tri puta dnevno išao na kupanje, premazujući telo miomirisima. Saune i sportske sale, gde je čovek jačao svoje telo, smatrane su za obavezne opštedržavne institucije. Pogledajte antičke skulpture. Snaga života se bez teškoće očitava u svakoj liniji.

A zbog hrišćanstva Evropa se nije menjala preko petnaest vekova.

Isusovci su smatrali saune i bazene, gde se ljudi nalaze polu ili potpuno goli, rasadnicima paganskog razvrata.

Hrišćanstvo je podelilo jedinstvenog celovitog čoveka na dva neprijateljska dela: dušu i telo. Hrišćanstvo je preziralo telo i sve telesne radosti. Mislilo je samo o duši. Kako da je više unakazi. Sport i sva jačanja »prolaznog« tela su smatrani besmislenim i štetnim radnjama. Sportska takmičenja, uključujući i olimpijske igre, bila su zabranjena.

Hrišćanstvo je izazvalo kolosalno kvarenje ljudskog materijala u duhovnoj i fizičkoj sferi, koje se ni sa čim ne može uporediti.

Naravno, i pre hrišćanstva su bili primeri divljaštva, razvrata, žestokosti i nehumanosti. To je bilo uvek i svuda. Ali takvo mračnjaštvo, zverstvo, krstaške pohode i najžešće zločine protiv čovečanstva, koje je učinilo hrišćanstvo, čovečanstvo nije znalo. Čitave svoje istorije hrišćanstvo se samo time i bavilo, da je neko nekoga klao: katolici su klali čas albigojce, čas protestante, »pravoslavni« – čas pavlikićane, čas bogumile. Krv, krv i još jednom krv – eto šta je hrišćanska ljubav prema bližnjemu i ljubav prema svojim neprijateljima. Samo zločini hrišćanskog sina – komunizma se mogu uporediti sa time.

Današnji filmovi o rimskom paganstvu tipa »Klaigula« – to su visokoplaćene svrsishodne insinuacije, daleke o d realne istorije. Uzgred,

među rimskim papama nije bilo ništa manje homoseksualaca, nego među rimskim imperatorima.

Analognu prljavu rusofobsku kinematografsku insinuaciju snimio je cionista A. Tarkovski u filmu »Andrej Rubljov«. Praznik Ivana Kupale je prikazan kao masovni razvratni čin. Ruske žene su prikazane kao poslednje bludnice, koje trče za tatarskim zavojevačima. Navodno ničeg svetlog u Rusiji nema. Ruski narod i njegova istorija poliveni su blatom. U filmu su svi ruski ljudi prikazani u negativnom svetlu.

Analiza faktičke istorije hrišćanskog mračnjaštva je isuviše velika i ne ulazi u temu ovog rada. Ovde se stavlja akcenat na logičnu suštinu hrišćanske ideologije. Koga interesuje faktička istorija čudovišnih hrišćanskih zločina, može na tu temu da pročita interesantnu knjigu »Golgota« (6).

Posle uvođenja hrišćanstva u rimsku imperiju Jevreji su pohrlili da je preuzmu pod svoju kontrolu, ali su se uverili da hrišćansko oružje ne radi na apsolutan način. Stepenn njegove efikasnosti nije bio toliko jak, kako bi oni hteli, pošto se svetovna vlast još nije nalazila u rukama Jevreja.

Jevreji su se sudarili sa jakim suprotstavljanjem od strane svetovnih vlasti. Imperator Konstantin je izdao veoma žestoke zakone u odnosu na Jevreje sa ciljem da izoluje jevrejski ekonomski uticaj. A imperator Teodosije II je 439 lišio Jevreje svih građanskih prava, isključio ih je iz državne službe, kuda su oni uspeli da prodru početkom V veka, i zabranio je izgradnju novih sinagoga. Najzad, za vreme ikonoborskih imperatora položaj Jevreja se toliko pogoršao, da su oni bili prisiljeni da beže u tuđe zemlje, naseljene turskim i slovenskim plemenima.

Srednji vek

Hrišćanstvo se nije razvijalo nesmetano. Zahvaljujući nacionalnom elementu u hrišćanstvu se odvijao stalan proces oplemenjivanja hrišćanstva. Taj proces je uvek plašio Levite, i oni su stalno nastojali da podele i međusobno zavade različite hrišćanske konfesije. Pa ipak, rukovodstvo hrišćanskih konfesija ponekad je igralo zloslutnu ulogu za Jevreje. U XII-XIV veku Arijevci su toliko zauzeli hrišćanske crkve i u Evropi i u Rusiji, da su se te crkve od sluge Levita počele pretvarati u njihovog ljutog neprijatelja.

Do tog vremena, preodolevši raskol u islamu na sunizam i šiizam koji su inspirisali Leviti, muslimani su prestali da cene Jevreje.

Za vreme Karla Velikog Jevreji su imali grandioznu trgovinu na obalama Sredozemnog mora i lukavo konkurisali Grcima. Oni su uspeali postepeno da uzmu pod svoju kontrolu Sredozemno more – centar tadašnje kulture, industrije i trgovine.

Renesansa, kulturni preporod gradskog života i formiranje cehova, koji su doveli Zapadnu Evropu u XIV veku do komunalnog pokreta, bili su za Jevreje nepovoljni. Oni su krili u sebi klicu strašne opasnosti za ekonomsku prevlast Jevreja. Eto zbog čega su još u XII veku, na samom početku razvoja gradskog elementa, između hrišćana i Jevreja počeli da se javljaju jaki sukobi, zbog čega su vlast i uticaj Jevreja naglo pali.

Jevreji su otkrili novo sredstvo bogaćenja u periodu početka krstaških pohoda. To sredstvo je predstavljao rat. Jevreji su se uverili da finansiranje ratova daje prihod koji se ni sa čime ne može uporediti. Epoha krstaških pohoda izazvala je ogromnu potrebu za novcem i davala je Jevrejima mogućnost da iskoriste tu okolnost u cilju sopstvenog bogaćenja. Od tada je iza leđa svih velikih ratova stajala kosmata ruka svetskog jevrejstva.

Ipak lako bogaćenje je povuklo za sobom plaćanje ceha: počeli su strašni progoni Jevreja i njihova masovna proterivanja.

Prva eksplozija narodne mržnje prema Jevrejima pojavila se već za vreme prvog krstaškog pohoda 1096.g. Desetine jevrejskih zajednica oko Rajne bile su uništene, proterane ili ubijene. Položaj Jevreja u Francuskoj se pogoršao, posebno za vreme Filipa II Avgusta (1180-1223). On je naterao Jevreje da vrata zemlji ono, što su pomoću lupeštva nakrali.

U Engleskoj su štitili Jevreje do kraja XII veka. Zatim su odmah počela strašna progonstva, koja su se postepeno pojačala za vreme Ričarda. Ričardovi sledbenici su konačno rešili jevrejsko pitanje. **1290.g. Jevreji su bili potpuno i konačno proterani iz Engleske.** Ali nacionalno samoljublje Jevreja posle tog sramnog proterivanja nimalo nije stradalo: kroz 300 godina oni su ponovo u svojstvu nezvanih gostiju prešli na Britanska ostrva.

Posle poraza u Engleskoj Jevreji su promenili taktiku. Posebnu pažnju su posvetili stvaranju tajne mreže zavere za svrgavanje svih evropskih monarhja, započinjanje svetskog rata i uspostavljanje svoje

diktature u čitavoj Evropi. U Francuskoj u periodu vladavine Filipa IV po nadimku Lepi 1306.g. bila je pripremljena najjača zavera. Osnovna udarna snaga te zavere bili su templari, koji su imali snažnu organizaciju i do tada stvorili svoju državu u državi. Templari nisu imali prava da imaju žene i davali su zakletvu bezbračnosti. Ali za njih to ograničenje nije bilo teško, pošto su svi templari bili pederi.

Zaveru su uspjeli da otkriju 1306.g. igrom slučaja. Filip Lepi je znao sve opasnosti i posledice svoje borbe, odlično se pripremio, dobio je saglasnost pape Klimenta V i 1307.g. uništio templare gvozdеноm rukom. Udarac Gvozdenog Kralja bio je veoma težak. Duhovni naslednici templara ne mogu to da zaborave Filipu ni danas, nastavljajući da polivaju blatом njegov čabar u svojim pseudoistorijskim istraživanjima.

20.novebmra 1314.g. Filip Lepi je umro od strašne bolesti, izgleda da su ga otrovali, ali slava njegovih hrabrih postupaka nadživeće vekove. Filip Lepi je pomerio Prvi svetski rat tačno za 6 vekova. Za 6 vekova bili su ometeni planovi uspostavljanja svetskog gospodarstva židokratije.

Večnaja pamjać i večna slava Velikom Gvozdenom Kralju Francuske – Filipu Lepom! Veliki Duh Filipa Lepog uvek je sa nama!

Veoma je važno istaći da je Filip Lepi bio unuk ruske kneginje Ane Jaroslavovne.

Gospodari židomasonstva su uzeli u obzir greške 1307.g. i izveli ozbiljne zaključke. Glavni zaključak: jedino upravljanje gojskih vladara treba da bude ograničeno širokim savetom ili parlamentom, kuda je lako uvesti svoje ljude. Sa takvim bremenom na leđima ni jedan kralj ne može da uradi ono što je uradio Gvozdени Kralj.

Kroz 70 godina posao Filipa Lepog je nastavio ruski vojskovođa Aleksandar Nevski. Njegova državnička mudrost mu je dozvolila da blagovremeno prepozna glavnu opasnost, koja potiče od viteza Tevtonskog reda. Taj red je ponikao u onom istom čudnom domu u Jerusalimu, kao i orden templara i skoro istovremeno sa njim.

Taktika i postupci tevtonskih pasa-vitezova analogna je postupcima templara i oni su bili usmereni pre svega protiv Istočne Evrope, i posebno protiv Rusije. I Rusija je prva udarila po potomstvu Levita, koji su se izlegli na ruševinama Solomonovog hrama. Osnovna kičma Tevtonskog reda bila je slomljena ujedinjenim snagama Slovena, Tatara i Litvanaca u bici kod Grinvalda 15.jula 1410.g.

Večnaja pamjać i večna slava Velikom Heroju Rusije – Aleksandru Nevskom! Veliki Duh Aleksandra Navskog uvek je sa nama!

Položaj Jevreja u nemačkim zemljama nije bio lak. Ovde se kod Jevreja primećuje ona ista strast prema lakoj zaradi, lušeštvu i prevari. Progoni nisu izostali i planuli su u svim posedima knezova, naročito u Šleziji 1453.g.

Ali sva ta proganjanja Jevreja u Francuskoj, Engleskoj, Prusiji i Šleziji blede pred onim udarcima, koji su bili u Španiji krajem XIV veka, kada je bilo ubijeno preko 100 hiljada Jevreja. Taj narodni čin naterao je vladu da potpuno protera Jevreje sa poluostrva.

2.avgusta 1492.g. Jevreji su, pod pretnjom fizičkog uništenja, bili prinuđeni da napuste Španiju. Ali, kao što smo više puta primećivali, ni to progonstvo nije bilo zauvek. Vremenom Jevreji su se opet mirno vratili u Španiju.

U svim vremenima svi narodi sveta nisu u potpunosti shvatali suštinu Jevreja. Njima se uvek činilo da je ono, što je ranije bilo u istoriji, već prošlo, da se život promenio i postao drugačiji, sve se promenilo, Jevreji su postali drugačiji. To mišljenje je – duboka greška. Na ovom svetu u oblasti suštine ljudi malo se šta menja. Sve ostaje onako kako je bilo pre više hiljada godina. I suština ljudi se malo menja, i **savremeni Jevreji su u potpunosti onakvi, kao i pre više hiljada godina.** Ništa se globalno ne menja, na žalost. Beskrajne varijante jedne iste teme.

U Švedskoj hrišćanstvo se konačno odomaćilo tek 1248.g., a velika kneževina Litvanija ostala je paganska sve do kraja IV veka.

»U XVI veku ruke hrišćana su došle do Japana, ali mudar istočni vladar segun Tokugava Iejasu, koji se nekoliko godina divio hrišćanskoj rugobi, 1614.g. zvanično je zabranio hrišćanstvo, ostavivši uspomenu o sebi kao velikom vladaru, koji se stvarno brinuo o svom narodu. Slava mu!« (2, gl. 28). Zahvaljujući dominantnoj nacionalnoj paganskoj religiji »Sintoizmu«, Japanci su sačuvali paganski pogled na svet i paganski način života. Svaki Japanac piše pesme. Svaki pravi ikebanu. Svaki se klanja prirodi, ume da se divi njenoj lepoti i da crpe snagu iz prirode. Hrišćanstvo ne može da shvati dubok smisao japanskog sistema doživotnog najma, a još manje duh velikih japanskih samuraja.

Cionističke SAD za vreme Drugog svetskog rata su bacile na Japan atomske bombe i razbile Japan pomoću Staljina. Ali nisu umeli da uvedu hrišćanstvo. Velika većina Japanaca odbacuje tu religiju raspada. Danas je Japan država sveta koja se najbrže razvija.

HRISTIЈANIZACIЈA RUSIЈE

Kako je hrišćanstvo osvojilo Rusiju? Prema zvaničnoj verziji, najpre je hrišćanstvo doneo u Rusiju sam Andrej Prvozvani – brat Petra učenika-izdajnika Hrista. Da li je on propovedao ili još neko – to nije toliko važno. Važno je da na te propovedi niko od ruskog naroda nije trzao, izuzev neznatne količine maloumne publike. Propaganda hrišćanstva se odvijala u Rusiji tokom 1000 godina, ali ništa suštinski nije dala. Rusija kao što je bila, tako je i ostala paganska. Uticaj hrišćanstva je bio mali. Kod ruskog naroda u to vreme dobro je radio zdrav smisao.

Ali za vreme paganstva Rusija je cvetala i burno se razvijala, i satanistički okultisti su hteli da zarone Rusiju u informaciono polje svojih religija.

Hrišćanstvo je zauzelo Rusiju 988.godine n.e. za vreme vladavine kneza Vladimira. Kako je došlo do toga?

Zvanična verzija se može pročitati u zvaničnoj istoriji Rusije, naprimer u (10). Ukratko slika je navodno bila sledeća.

Pre kneza Vladimira carovalo je paganstvo, i Rusija je cvetala. Susedni narodi su nagovarali Vladimira da pređe u njihovu veru, kod njega je dolazilo mnoštvo izaslanika od kamskih Bugara, od nemačkih katolika, od Jevreja i Grka, i svaki je hvalio svoju veru. Vladimir je najpre ocenjivao te vere prema lepoti izmišljenog.

Naprimer, Bugari su tada bili muhamedanske vere i pričali su, kako će, navodno »na onom svetu svaki muhamedanac imati po nekoliko žena, koje nikada neće ostareti«. To se dopalo Vladimiru (kako se njemu ne bi dopalo, on je u to vreme imao 800 žena i ljubavnica), ali mu se nije dopalo, što se ne sme piti vino i jesti svinjetina.

Katolike Vladimir nije hteo zbog toga, što su oni nasilno prevodili u svoju veru i veoma su mnogo ugnjetavali slovenska plemena Moravce, Sorabe, Obotrite i Pomorjane u Nemačkoj.

Jevreji su takođe hvalili svoju veru. Ali Vladimir ih je pitao: »Gde vam je domovina?« Oni su rekli: »U Jerusalimu, ali Gospod nas je u gnevu rasejao po tuđim zemljama«. Vladimir je odgovarao: »Ali kad vas je Bog odbacio i rasejao, kako smete da propovedate svoju veru?«

Grčki izaslanik je pokazao Vladimiru sliku strašnog suda, knez je zadrhtao i zamislio se. Ipak Vladimir nije hteo da žuri, bojao se da ne pogreši u tako važnom poslu. Posavetovao se sa boljarima. Oni su mu rekli: »Svako hvali svoju veru, ali najbolje je poslati ljude u različite zemlje i saznati, gde je bolja vera«. Vladimir je poslao deset najpametnijih boljara kod Bugara, Nemaca i Grka.

Kod Bugara su našli siromašne hramove, tužne molitve, tužna lica; kod Nemaca mnogo obreda, ali bez lepote i veličanstvenosti. Najzad su stigli u Carigrad. Imperator je saznao za to i rešio da pokaže Rusima patrijarhovu službu. »Sa patrijarhom je služilo mnogo sveštenika, IKONOSTAS JE SIJAO OD ZLATA I SREBRA, TAMJAN JE MIRISAO, PESMA SE ULIVALA U DUŠU«.

Spoljašnja lepota i veličanstvenost, raskoš i bogatstvo zapanjili su i oduševili boljarsku komisiju, i kada se ona vratila u Kijev, rekla je Vladimiru: »Posle slatkog čovek ne želi gorke, tako i mi, videvši grčku veru, ne želimo drugu«. »Šta ćemo, neka bude tako, biramo hrišćanstvo«, - rekao je Vladimir.

I dalje umesto propagandističke kampanje i ubeđivanja Vladimir je pošao da ruši rusku religiju i uvodi hrišćanstvo silom i krvlju.

Eto tako se prikazuje proces hristijanizacije Rusije. Iz čitave te zvanične istorije sledi, da sama procedura izbora religije kod Vladimira je navodno nosila naivni karakter. Glavnu ulogu u tome nije odigrala osmišljenost religije (nju niko nije analizirao), već spoljašnja lepota rituala i boljarska težnja ka raskoši i bogatstvu. To jest, prema zvaničnoj verziji, uvođenje hrišćanstva u Rusiji je predstavljalo rezultat Vladimirove gluposti i njegovog okruženja.

A kako je ustavri bilo? Sva ta zvanična verzija, blaže rečeno, ne odgovara istini. Setimo se da je otac kneza Vladimira, veliki knez Svjatoslav, prezirao hrišćanstvo i odlično shvatao njegovu suštinu. On je nepokolebljivo izrekao: »**Vera hrišćanska – jeste nastranost**«. Nije mogao sin Svjatoslava, znajući očevo mišljenje, tako odjednom promeniti religiju ruskih predaka. Tako nikada nije bilo u Rusiji. Nije bilo tako

primitivnih razloga za takvu ozbiljnu odluku, kao što je promena religije, stare nekoliko hiljada godina, kako je to opisano u zvaničnoj istoriji. Pa i narod ne bi trpeo takvo izživljavanje nad hiljadugodišnjom religijom predaka. Obesili bi takvog poganog kneza, ni družina mu ne bi pomogla.

Hajde da pogledamo, ko je bio knez Vladimir, odakle se on pojavio.

Pojava Jevreja u Kijevskoj Rusiji pada u veoma daleku epohu. Jevreji, koji su živeli pre Vladimira, bili su iz Hazarskog carstva. Što se tiče hazarskih Jevreja, o njima nemamo strogo naučnih podataka. Poznato je samo to, da je čitav niz strogih mera protiv njih sa strane Imperatora Justinijana i imperatora-ikonoboraca naterao Jevreje da beže preko Kavkaza na obalu Volge, Dona i obale Crnog mora (21). Deo izbeglica se rastvorio u masi planinskih kavkaskih plemena i, izgubivši svoju nacionalnost, predao tim plemenima neke fiziološke crte jevrejskog tipa. Drugi Jevreji su našli sebi utočište među Hazarima, Karaimima i drugim plemenima, koja su živela na teritoriji današnjeg juga Rusije.

Oko 730.g. Jevreji su potpuno pokorili sva hazarska, karaimska plemena i vlast je preuzeo jevrejski car ili »kagan«. Kagan je zajedno sa svojim velikodostojnicima primio judeističku veru i učinio da ona bude vladajuća u zemlji. Tako je nastalo to jevrejsko carstvo. Carstvo je bilo jako. Čak mu je Kijev neko vreme plaćao danak, ali to je trajalo kratko.

965.g. knez Svjatoslav je zauzeo hazarsku tvrđavu Sarkel na Azovskom moru, a 969.g. pala je i prestonica Hazara – Itilj.

Svjatoslav je zauzeo carstvo hazarskog kaganata i pripojio ga Rusiji. Ali posle toga hazarski Jevreji su počeli brzo da preplavljaju Kijevsku zemlju. Njih je tamo privlačio ogroman trgovinski značaj Kijeva, koji je ležao na glavnom vodenom putu od Grka prema Varjaškom moru.

Ubacivanje svojih kadrova u najviše ešelone vlasti i zavođenje vlastodržaca preko jevrejskih žena – to je jedna od najomiljenijih jevrejskih metoda.

Majka kneza Svjatoslava – kneginja Olga, ne predvideći nikakve loše posledice, uzela je na rad kao ključarku devojkicu Malušu (skraćeno od imena Malka – na ivritu carica). Otac te Maluše bio je rabin, koji je takođe imao jevrejsko ime Malk (na ivritu – car) iz ruskog grada Ljubiča, koji se u svoje vreme nalazio u vazalnoj potčinjenosti od Hazarskog kaganata (15).

Po nagovoru svoga tatice Maluša je u jednom lepom momentu odmora napojila i zavela kneza Svjatoslava i zatrudnela. Kneginja Olga, saznavši da je Maluša začela od Svjatoslava, naljutila se i proterala je u selo Budutino blizu Pskova, gde se i rodio Vladimir.

Dalje u »Povesti vremennih let« Vladimir – unuk rabina Malka počeo je da figurira kao »robičić«, t.j. »rabinič«, pa ipak u kasnijim zvaničnim istorijama Rusije počeo je uporno da se prevodi kao »sin robinje«.

Nije se bolje odnosio prema plodu svoje trenutne (zbog pijanstva) veze i sam knez Svjatoslav Igorevič. Napuštajući zemlju Rusku i odlazeći u Bugarsku, Svajatoslav je najstarijeg sina Jaropolka postavio za kneza u Kijevu, srednjeg Olega u zemlji Drevljanskoj, a najmlađem Vladimiru nije dao nikakav deo. Novgorodci su, težeći ka samostalnosti od Kijeva, prema savetu Dobrinje (brata Malke) počeli da traže od Svjatoslava njegovog sina Vladimira za kneza. Svjatoslav nije voleo Novgorodce i, predajući im polukrvnog sina Vladimira, rekao je: »Uzmite ga! Kakvi ste Vi, takav Vam je i knez«.

Novgorodci su povelili kod sebe maloletnog Vladimira, sa njim je pošao i njegov rođeni ujak Dobrinja (to je na ruskom, a originalno ime je Dobran) i vladao je Novgorodom dok je Vladimir ojačao (izvor »Povest vremennih let«, 1864.g.).

Dabran-Dobrinja nije dremao na prestolu, već je mislio o hiljadugodišnjim judejskim planovima. Najpre je poslao Vladimira na dvogodišnje stažiranje u Zapadnu Rusiju, gde je do tada arijska vera veoma degradirala zbog neprimetne podrivačke delatnosti judeja-pseudopagana. Upravo su ti takozvani pagani daleko pre pojave Vladimira polako, ali sigurno razvraćali zapadne Ruse uvođenjem grubih idola svuda, hramova starih Slovena i, uglavnom, prinošenjem krvavih žrtava. Najčešće su kao žrtve korišćeni nevini dečaci, čija je krv kod Jevreja bila veoma tražena.

Za vreme tog stažiranja Judeji su obučili Vladimira, kako da se osveti omrznutim rođacima po očevoj liniji zbog gubitka vlasti rođaka po majčinoj liniji u Lobiču i u Hazarskom kaganatu. On je trebao da uništi arijsku veru iznutra uvođenjem ropske hrišćanske religije.

Vrativši se u Novgorod sa družinom izroda koju je iznajmio jevrejskim novcem, Vladimir surovo i podmuklo ubija svog brata Jaropolka (jer on je samo goj – stoka na judejskom) i uzurpira vlast u

južnoj Rusiji. Trudnu udovicu svoga brata sveti Vladimir je silovao, i uzeo je sebi drugu ženu Rogendu, koju je za početak silovao u jurišom zauzetom Polocku pred očima njenih vezanih roditelja-knezova, koje je zatim naredio da ubiju.

Sevši na kijevski presto, on je prema ranije razrađenom paklenom planu počeo da ispoljava povećano poštovanje prema arijskim Bogovima. Priziva da se postave idoli koji ranije nisu bili poznati u Rusiji i ne samo da im se klanjaju, već i da im prinose kao žrtvu nevine dečake. Žrtvenu krv su sakupljali i isporučivali judejskim naručiocima. 10 godina idolopoklonstva, praćenih krvavim fanatizmom, kao što je i bilo planirano, uništilo je arijsku religiju iznutra. Rusi su počeli da se bune protiv sopstvenih Bogova, kojima su se pre toga klanjali hiljadama godina. Tek posle toga Vladimir je uveo hrišćanstvo silom, ne izazvavši naročito snažan otpor, koji bi ovog Židovčića mogao da košta života (15). Neka bude triput proklet taj šugavi Židovčić!

I tu rugobu hrišćani nazivaju Vladimir – lepo sunce. On im je jedan od glavnih svetaca. Kakva religija – takvi i sveci.

Bez obzira na to što je stara religija bila u znatnoj meri kompromitovana, novu hrišćansku veru ruski narod nije primio. **I hrišćanstvo, i komunizam nametnuti su Rusiji silom, žestokom silom.** I jedna i druga jevrejska religija su prolile u Rusiji more krvi najboljih sinova otadžbine.

Najpre su Vladimir i njegova židovska banda poubijali paganske čarobnjake. Zatim je Vladimir pozvao iz Carigrada Judeje u popovskim mantijama koji su počeli rat protiv »poganog paganstva«, kako su ti Židovi nazivali našu svetlu religiju.

... Na širokim stogovima, u noćnim vatrama
Palili su paganske »crne knjige«.

Sve što su Rusi od iskona
Na kori breze crtali glagoljicom,
Poletelo je kao đubre u grlo vatre,
Ozareno carigradskom trojicom.

I gorela su u knjigama brezovim
Čuda čudna, tajne tajnovite,
Čuvene blage pesme
Trave mudre, zvezde daleke.

(Igor Kobzev)

996.g. knez Vladimir uništava detaljan Letopisni Svod Ruske Imperije i uspostavlja zabranu na Ruskoj istoriji pre hristijanizacije, to jest zatvara istoriju. Ali, bez obzira na sva staranja, Vladimir i njegova banda nisu uspjeli da potpuno likvidiraju istorijske izvore. Njih je bilo veoma mnogo, i oni su veoma brzo rašireni veoma široko.

Najveću ulogu u očuvanju drevnih paganskih rukopisa odigrao je Novgorodski knez Jaroslav, koga je narod nazvao Mudri zbog njegove ljubavi prema knjigama i osnivanja velike biblioteke. Njegova kći Ana Jaroslavna, nasledila je od oca strast prema knjigama. I kada su je udali za Francuskog kralja Henriha I Kapeta, ona je odvezla u Francusku mnoge ruske starinske manuskripte, uključujući i runske knjige i svitke. U Francuskoj te knjige su najpre čuvane u kraljevskoj biblioteci, a kasnije u opatiji Sanlis koju je osnovala Ana, gde su one čuvane skoro 800 godina do početka »velike« Francuske revolucije. Posle revolucije drevne slovenske knjige su započele svoje turneje po svetu, prelazeći iz ruku u ruke. Istorija tih turneja se može pročitati u knjizi A.I.Asova (25).

Istorijski izvori su otkrivani u nedavnoj prošlosti, pronalaze ih i u naše vreme.

»Slovo o polku Igorevu« je pronašao 1795.g. grof Musin-Puškin.

»Veslova knjiga« je otkrio 1919.g. pukovnik A.Izenbek na razorenom imanju između gradova Kursk i Orel.

Komunari su tvrdili da je do 1917.g. u istoriji bio varvarski period i ničeg velikog nije bilo. Hrišćani govore to isto o vremenu pre 988.g. da je tamo carovala nepismenost, nije bilo pismenosti, da su hrišćani navodno doneli prosvećenost u Rusiju. Danas su ruski naučnici dokazali postojanje nekoliko vrsta pismenosti u Rusiji pre 988.g. Otkriće »Veslove knjige« bilo je u svoje vreme skoro senzacija. I odmah su se uključili naprijatelji ruskog naroda – akademik mason Lihačov D.S. i njegova ekipa. Oni su počeli da dokazuju da je »Veslova knjiga« - falsifikat. Šta se može, židomasonske metode se ne odlikuju raznovrsnošću. A »Veslova knjiga« tvrdi da su Grci stvorili svoju pismenost na osnovu slovenske, proučavajući pismenost Slovena. Današnja dešifrovanja staroslovenskih rukopisa pokazuju da staroslovenski jezik nadmašuje prema starosti starogrčki i latisnki.

Danas u Moskvi deluje udruženje »Vsejasvetnaja gramota« (44) (Pismenost celog sveta – prim.prev.). Oni uče da je postojala sveta pismenost – Pismenost celog sveta, koja je uključivala 64 malih i 83 velikih slova. Ćirilo i Metodije su delimično bili posvećeni u nju, oni su na osnovu tog pisma stvorili primitiviziranu varijantu azbuke, poznatu kao ćirilica. To Udruženje tvrdi da je Pismenost čitavog sveta primljena kao deo Otkrovenja Odozgo i to 3500 godina pre naše ere.

Ako je suditi na osnovu pismenosti, onda je za 1000 godina hrišćanstva ruski jezik postao mnogo primitivniji, izgubivši izražajne mogućnosti koje je imao ranije. Ćirilica je od 43 slova izgubila 10 »zbog nepotrebnosti«. Ako se uporedi sa Pismenošću celog sveta, onda je od njenih 147 slova ostalo manje od 25%. To jest ruski narod je poslat na putu »Eločke ljudožderke« iz knjige »12 stolca«, i savremeni ruski jezik te gubitke ne oseća. **A šta je to slovo? To nije jednostavno znak, slovo – to je jedinica smisla. Gubeći slova, narod gubi deo smisaonog instrumenta shvatanja sveta.**

Posle Vladimirske hristijanizacije u Rusiji je uspostavljeno jevrejsko nasilje. Jevreji su preuzeli svu trgovinu i njihova patološka težnja ka lupeštvu i obamani, drskost i životinjski odnos prema Rusima izazvali su mržnju Rusa prema Židovima. Tokom sledeća dva stoleća Jevreji su u Rusiji svojim ponašanjem umeli da naoružaju protiv sebe kijevsko stanovništvo do poslednjeg stepena ogorčenja.

1113.g. se desio jevrejski pogrom u Kijevu kao čist izraz narodne žestine. U »Ruskoj Istoriji« Tatiščeva, u knjizi 2, koja je izdata pri Moskovskom univerzitetu 1773.g. na s. 212 čitamo: »Kijevljani... su pobili mnoge Židove, njihove kuće opljačkali, zato što su oni mnogo štete naneli na pijaci i mnoštvo njih, okupivši se u sinagogi, branili su se ograđeni, koliko su mogli do dolaska knezova... Kada su se knezovi okupili na savet, nakon dugog razmatranja usvojili su sledeći zakon: **»Sada iz čitave Ruske zemlje sve Židove proterati sa svom njihovom imovinom i nazad ih ne puštati, a ako tajno uđu, slobodno ih pljačkati i ubijati...** Od tog vremena Židova nema u Rusiji«.

Rusi su slavili pobjedu, ali ta pobjeda nije bila potpuna. Hrišćanska religija je ostala. Rusi nisu mogli da uspostave staru religiju, za tih 200 godina smenilo se 10 pokolenja, ljudi su navikli na hrišćanstvo. Znanja o staroj religiji su bila uglavnom izgubljena, a pismeni i istorijski izvori su

bili uglavnom izgubljeni ili uništeni. I tako je ostalo hrišćanstvo u Rusiji – ta bomba usporenog dejstva.

Prošlo je vreme i Jevreji su se ponovo pojavili u Rusiji.

U XIII veku Rusija je pala pod tatarsko-mongolsku vlast. Hrišćanstvo je odigralo u tom porazu Rusije svoju satansku ulogu. Isusovci su dobro odigrali svoj glavni zadatak – paralizovali su volju naroda ka otporu neprijateljskom naletu. I zaista: pošto je neprijateljski nalet – »kazna za naše grehove«, znači, ne treba odbijati te napade, već se kajati i moliti. I zahvalni tataro-mongoli su ocenili uslugu koja im je učinjena: oni su oslobodili danka hrišćansko sveštenstvo i davali su mitroploitima oznake koje su čuvale njihove zemljišne posede. Isusovci su pošteno odradili svoj judin novac i, umesto poziva na oslobodilačku borbu, pozivali su narod na smirenje.

Nastojeći da sakrije svoju izdajničku ulogu, hrišćanska crkva priča basne o »podvizima« Sergija Radonješkog, navodnog inspiratora borbe protiv tataro-mongola. Sve je to apsolutna laž. Nije Rusiju podigao u borbu Sergij, već veliki knez Dmitrij Donskoj, koga su popovi hvatali za ruke. »Sveštenstvo je govorilo da treba umanjiti Mamajevu žestokost dankom i darovima« (D.Ilovajskij. Kulikovska pobeda D.I.Donskog. M., 1880. s.10). Kada je Dmitrij Donskoj došao kod Sergija, prvo što je čuo od Sergija: »Ondesi mu darove i učini čast nečasnom Mamaju i, videvši tvoje smirenje, gospod bog će te uzdići, a njegovu neukrotivu žestinu i ponos će umanjiti« (isto, s.15).

Slava Ruskim Bogovima, Dmitrij Donskoj nije slušao te izdajnike i održao je veliku pobeđu.

1551.g. Stoglavi sabor je zabranio bavljenje nizom nauka, uključujući astronomiju. »Bog će mreti svakoga ko voli geometriju«, - učili su hrišćanski popovi.

1568.g. po nagovoru isusovaca bila je uništena prva ruska štamparija, a kmet Nikitka, koji je izmislio letilicu, spaljen je zbog »druženja sa nečistom silom«.

U Rusiji, bez obzira na 1000-godišnje zvanično hrišćanstvo, realni uticaj hrišćanstva potpuno je zaviseo od svetovnih vlasti (kao i u drugim zemljama Evrope) i menjao se od cara do cara. Većina jakih i dostojnih careva Rusije, za vreme kojih je Rusija mnogo uspela, bili su pre svega svetovni carevi. Državnici. Religija je za njih bila sekundarna stvar.

U Moskovskom periodu u XV – XVI veku vlada se odnosila prema Jevrejima sasvim neprijateljski. Jevrejima čak nisu ni dozvoljavali ni na kratko vreme da se pojavljuju u Moskovskoj Rusiji. Čak je poljski kralj Zigmund I morao da moli Ivana Groznog da odobri Jevrejima da se pojavljuju u Moskvi sa pismenim molbama. Poznata je čak naredba Groznog u vezi Polockih Jevreja: »kristiti one koji se slažu da se krste, a oni koji se ne slažu – utopiti u reci Polotje«. Isti takav odnos prema Jevrejima primećuje se i u poveljama cara Alekseja Mihajloviča, koji je jednom naredio da se »Židovi iz Vilne proteraju da žive izvan grada«.

Petra I hrišćani su smatrali antihristom i bojali su ga se kao vatre. Petar I je mrzeo hrišćane. A zašto? 1681.g. sabor na čelu sa patrijarhom Joakimom je rešio da spaljuje jeretike. Ta sudbina je prvog zadesila Avakuma i njegove tri pristalice, zatim je red došao na druge. 1685.g. uoči jevrejskog uskrsa spaljeno je oko 90 ljudi. Prve godine Petrove vladavine za vreme nemira 15.maja 1682.g. strelci na čelu sa hrišćanskim sveštenstvom su upali u Kremlj i izvršili divljački pokolj. Mali Petar je za čitav život zapamtio taj užas. Kada je odrastao, shvatio je da je vreme da se učini kraj hrišćanskoj crkvi i napraviti od Rusije svetovna država.

1698.g, popovi su organizovali zaveru protiv Petra i isprovocirali pobunu strelaca. Odlučna bitka se dogodila 18.juna kod Voskresenskog manastira. Popovi su nosili napred ikone i krstove, nadahnjivali pobunjenike. Ali vojska koja je bila verna Petru dočekala je paljbom sve te krstove i ikone i svu tu bandu, koja se za njima skrivala. Posle toga Petar se žestoko obračunao sa pobunjenicima, a popovi su, kada se pominjalo ime Petra I, odmah oblačili hrišćanske pantalone.

Petar I je ukinuo Patrijaršiju i uveo Sinod – čisto državni organ uprave crkvenim poslovima, čiji se sastav jednostavno imenovao. Staljin je preuzeo od Petra I tu ideju i formirao svoj Sinod, koji se nazivao Savet za pitanja religije.

Do Petra I u Rusiji je bilo mnoštvo manastira, koji su posedovali mnogo manastirske zemlje, na kojima su popovi žestoko eksploatisali seljake. Popovi su se gojili, seljaci su jaukali. Petar I je oko 2/3 manastira sasvim zatvorio, a od ostalih zatražio da predaju državi polovinu dohotka državnoj blagajni za potrebe kulturne i religiozne prosvećenosti. Primetimo uzgred, da su polovinu tog državnog novca jednostavno pokrali činovnici Petra I (uglavnom masoni).

Za vreme antihrista Petra I popovi su sedeli na klupama i mirno šapatom pevali svoju omiljenu pesmicu: »Hristos je vaskrsao iz mrtvih, smrću smrt pobedio«.

Petar I je ozbiljno preterao u oblasti religije. Većinu hrišćanskih zvona Petar I je sasvim skinuo, smatrajući ih nepotrebnim i pretopio u topove. To je, naravno, greška. Crkveno zvono deluje na ljude blagotvorno i lekovito. Hrišćani su zvono pozajmili od budizma. Petar I je pritiskao i staroverce i pagane.

Podsetimo da su ruski heroji: Germogen, Peresvet i Osljaba, Aleksandar Nevski – bili staroverci.

Petar je ismevao i izivlavao se nad svim religijama bez razlike, osim protestantizma, koji je za masone bio daleko povoljniji nego pravoslavno hrišćanstvo.

Petar I je bio antihrist, i za to bi se izgleda mogao pohvaliti. Ali nije dovoljno biti anti. Treba još imati dobar konstruktiv. Petar I nije imao dobar konstruktiv. Kada je Petar I stupio u masonstvo sa ciljem da ga upozna iznutra, on ništa nije razumeo. Pokazali su mu masonstvo tako da o njemu stekne pozitivno mišljenje.

Petar I je odlično razumeo hrišćanstvo, ali nije shvatao čime hrišćanstvo treba zameniti. Petar I je zamenio pravoslavno hrišćanstvo masonstvom i protestantizmom. Jadnu gadost je zamenio za dve gadosti. Eto kako radi upravljani konflikt. Eto kako se upravlja carevima. Eto kako umesto jedne prevare podmeću drugu prevaru. Eto zbog čega pripremaju mnogo prevara.

Masoni su naučili Petra I da pije i puši i dalje uz njegovu podršku počelo je masovno opijanje Rusa i učenje pušenju.

Masonsku ideju jednakosti Petar nije prihvatio. Naprotiv, on je uveo »Tabelu ranga« – civilnu analogiju vojničkih zvanja. Od 1714.g. Petar Prvi je pustio u opticaj taj efikasni mehanizam – »Tabelu o rangu«. Svako ko je svojim sposobnostima, obrazovanošću, hrabrošću, pameću, životnom aktivnošću postizao određen cilj u civilnoj ili vojnoj službi, dobijao je »poklonjeno« plemstvo, postajao je nasledni plemić sa svim pripadajućim pravima. Pritisak ljudi »odozdo« koji su težili da zasluže plemstvo bio je veoma jak, i to je dozvolilo da se u veoma kratkom vremenu formira ruska nacionalna elita. I to kvalitetna elita. Za dvesta godina neprekidnog postojanja »Tabele ranga« rusko plemstvo je sakupilo

sve najbolje što je bilo u narodu. Ova odluka Petra Prvog je bila njegova najjača aktivnost. I ona je izvršila značajan pozitivan efekat.

Petar I je bio idejni državnik, i za njega su državni interesi Rusije bili iznad svega. Za vreme Petra I Rusija se burno razvijala, iako taj razvoj nimalo nije nesporan. Pa ipak Rusija je postajala snažna svetska država. Osnovni nedostatak Petra I se sastojao u tome što on nije bio nacionalista. On je bio državnik, to jest kod njega su državni interesi bili iznad interesa naroda. Za vreme njega država je bila dosta totalitarna, i nije država postojala radi naroda, već obrnuto, narod je postojao radi države.

Kao svetski državnik, Petar I je oslobodio nauku i umetnost od crkvenih lanaca i time samim stvorio uslove za pojavu dva velika ruska genija: Lomonosova i Puškina. Sinod je u svojoj mržnji tražio da se spale dela Lomonosova, ali Petar je, obrnuto, činio sve za razvoj nauke.

Petar I nije voleo Jevreje, ali ih nije posebno pritiskao. Bez obzira na mnoštvo grešaka Petra I, u rezultatima njegove vladavine bilo je više pozitivnog, nego negativnog.

Za vreme carevine Ane Jovanovne proganjanja hrišćanstva ne slabe, već jačaju. Istovremeno masoni i protestanti zauzimaju vodeće položaje.

Postepeno Jevreji su u Rusiji došli sebi i počeli su da se bave onim istim radnjama, i njihovo ponašanje prema starosedeočima je bilo isto.

Carica Jelizaveta Petrovna je uzela kurs podrške ruske pravoslavne crkve. Jevreje je mrzela.

1743.g. Imperatorka Jelizaveta Petrovna je proterala Jevreje iz Rusije, izdajući sledeći ukaz: »Svi Jevreji, muškarci i žene, nezavisno od njihovog položaja i bogatstva, treba hitno da idu preko granice...« »Putevima milenijuma«.

Posle toga Rusija je počela da se razvija burno i u najskorije vreme je postala snažna ekonomska i vojna država.

Počev od XVIII veka Rusija je počela da se pretvara u svetski centar književnosti, dramaturgije, muzike, baleta i drugih vrsta umetnosti.

Ipak Jelizaveta Petrovna nije razumela opasnost masonstva, i za vreme nje masonstvo je preraslo u veliku silu zahvaljujući pokroviteljstvu njenog ljubimca masona grofa Šuvalova.

Dolaskom na vlast carice Ekaterine II nastupa zlatni vek masonstva u Rusiji. Masoni su imali kolosalan uticaj, sve dok Ekaterina ipak nije morala da ih pritisne.

Jevreji su opet dospeli u Rusiju i primili rusko državljanstvo 1795.g. zajedno sa Litvanijom i Poljskom koje su pripale Rusiji, odakle su masoni doneli u Rusiju svoje židovsko uređenje, i svoje jevrejske neiskorenjive navike. Mnogi ruski političari su upozoravali na opasnost od pojave Jevreja u Rusiji. Naprimera, 1795.g. tajni savetnik Tatiščev V.N. u svom pismu državnim radnicima pisao je o tome da »pošto nema kod Jevreja ni savesti, ni poštenja, ni pravde, onda je njihovo puštanje nazad u Rusiju – mnogo gore od državne izdaje. Posebno su oni opasni – prirodni zelenaši krvopije, tajne ubice i svagdašnji zaverenici protiv Rusije, pošto je ruski narod hrabar, pošten, vredan, ali iskren i prostodušan, što je velika smetnja za raspoznavanje Židova, tajnih jezuita, masona i njihovih zamisli« (21). Ali mišljenje tih političara nije slušano.

Do prelaska u rusko državljanstvo položaj Jevreja u Poljskoj bio je jednostavno odličan, bolji nego bilo gde u Evropi. U Litvi do kraja XV veka položaj Jevreja je takođe bio odličan. Crni dani za Jevreje su nastali tek od vremena vladavine Aleksandra Jagelončika. **Jagelončik je 1495. naredio da se »sva Židoba protera van iz zemlje«.** Ali to proterivanje je trajalo kratko, do 1507.g., posle čega su se Jevreji ponovo vratili u Litvu.

Imperator Aleksandar I je najpre potpuno bio pod uticajem masona. Niko se nije rešavao da istupi protiv masona. Ipak do imperatora se probio hrabri arhimandrit Fotij i otvorio caru oči pred tamnim masonskim radnjama.

Aleksandar I je svojim ukazom zatvorio sve masonske lože i sve pridošle masone isterao iz Rusije. Masonstvu je bio nanet najjači i odlučan udarac. 1825.g. masoni su isplanirali državni prevrat i nagovorili na tu zaveru mnoge oficire. Ali dekabristi ništa nisu uspeli, njihova zavera je propala, a njih su prognali u Sibir. Kasnije su mnogi dekabristi shvatili svoju istinsku ulogu u toj prljavoj masonskoj igri i iskreno su se pokajali.

Za vreme vladavine Imperatora Nikolaja I i Aleksandra II u duhovnom životu Rusije su vladali ateizam, nihilizam (negiranje svega), materijalizam i socijalizam.

Polazeći od realne istorije Rusije, vidi se da se Rusija nije razvijala zahvaljujući hrišćanstvu, već nezavisno od te religije raspada, sam razvoj hrišćanstva u Rusiji nosio je protivrečan i cikličan karakter.

Najistinitiji hrišćanski vernik od svih ruskih Careva bio je Nikolaj II. Bedna, ništavna ličnost. On je, zahvaljujući svojoj ubogoj

hrišćanskoj dušici razvalio čitavu Rusiju i dozvolio komunizmu da održi pobjedu.

To što je Nikolaj II kao ličnost bio dobar čovjek i glava porodice, nikako ne može da ga ukrasi i opravda kao Cara. Car – to je najviši državni radnik. Za takvog radnika ocena njegove veličine ili ništavnosti nisu dobrota i žestokost, već stepen adekvatnosti njegovih postupaka u konkretnoj političkoj situaciji i rezultati njegove vladavine. Car treba da bude dobar, kada treba da bude dobar, ali Car je obavezan da bude žestok, kada je u interesu zemlje potrebno biti žestok.

Posle neuspelog jevrejskog pokušaja da preuzmu vlast u Rusiji za vreme revolucije 1905.g. žestoki i pametni potezi državnika Rusije Petra Arkadjeviča Stolipina ubrzo se ohladila vatra jevrejskog komunističkog ološa. Za vreme Stolipina komunistički pokret je bio ugušen. Večna mu Slava! **Kada naši dođu na vlast, Lenjinski prospekt u Moskvi ćemo nazvati prospekt Stolipina.**

Stolipin ne samo da je pritiskao židovski komunizam. On je pritiskao i komunizam u ekonomiji. Osnovni akcenat njegovih reformi stavljen je na razaranje seljačkih komuna i stvaranje nezavisnih seljačkih domaćinstava, stvaranje srednje klase. Praktičan uspeh njegovih reformi prevazišao je sva očekivanja. Rusija je počela burno da se razvija. Počela je da se razvija i srednja klasa.

Povodom omiljenih komunarskih opština Stolipin je nedvosmisleno izrekao: »Priroda je ugradila u čoveku neke urođene instinkte, kao što su osećanje gladi, polno osećanje i t.sl. Jedno od najjačih osećanja tog poretka jeste – osećanje svojine. Ne može se voleti tuđe isto kao svoje i ne može se obrađivati, poboljšavati zemlja koja se privremeno koristi, isto kao svoja zemlja. U tom smislu veštačko škopljenje našeg seljaka, uništavanje u njemu urođenog osećanja svojine vodi ka nečemu lošem i, najvažnije, ka siromaštvu«.

Treba istaći da je zemljišna reforma – veoma složeno pitanje. Rešavajući ga, ne sme se dopustiti rasprodaja ruske zemlje bilo kome. Vlasnici zemlje treba da budu oni koji na njoj rade. I vlasnici Ruske zemlje treba da budu samo Rusi i predstavnici drugih starosedelačkih naroda Rusije. I samo sa ruskim državljanstvom. Jevreji mogu da imaju zemlju u svojini samo u Izraelu.

Jevreji su mrzeli Stolipina neizmerno i jednostavno su organizvali lov na njegovu glavu. Proces ubistva Stolipina su finansirali jevrejski bankari iz SAD. Jevreji su izvršili mnoštvo atentata na Stolipina, ali bez uspeha.

Najzad, 1.septembra 1911.g. u Kijevskoj operi šugavi Židovčić Mordehaj Bogrov ubio je velikog ruskog državnika Petra Arkadjeviča Stolipina.

Večnaja pamjać i večna slava Petru Arkadjeviču Stolipinu i klanjanje od ruskog naroda!

Veliki Duh Stolipina uvek je zajedno sa nama!

Neka budu prokleti i kažnjeni Jevreji čitavog sveta zbog tog ubistva!

Na žalost, nema idealnih političara. I Stolipin je pravio najgrublje političke greške. Najglavnija njegova greška je bilo izdavanje posle gušenja jevrejske revolucije 1905.g. cirkulara od 22.maja 1907.g., u kome je odobravao Jevrejima da pređu preko granice židovske ustaljenosti, to jest davao im je dodatna prava, koja ranije nisu imali. Desne partije, pre svega »Savez Ruskog Naroda«, kritikovale su ga za to na najžešći način (65, s. 564), ali ih Stolipin nije slušao. Stolipin je rešio da prodemonstrira Jevrejima svoju dobru volju, čime je ispoljio neumesni liberalizam i neshvatanje suštine jevrejstva. Jevreji su mu potpuno platili za njegovo dobro: ubili su ga već kroz 4 godine. Ne čini Jevrejima dobro, nećeš dobiti od njih zlo – to je čas istorije.

Posle ubistva Stolipina Nikolaj II, umesto da nastavi delo Stolipina, da postrelja svu tu židovsku komunističku ološ i gvozdenom rukom zavede red, molio se jevrejskom Bogu, slušao je svog duhovnog učitelja Grišku Rasputina (sledećeg Isusa Hrista) i ništa nije uradio da spreči komunističku katastrofu u Rusiji. Sram ga bilo! Posle ubistva Stolipina čitava Rusija je prekrivena mrežom masonskih organizacija bez ikakvog otpora sa strane Nikolaja II. Oni su i pripremili revoluciju 1917.g.

Primetimo da je »sveti đavo« Griška Rasputin, programirajući Nikolaja II, i sam bio upravlján od strane Židova preko Arona Simonoviča (20). Ali uloga Rasputina na dvoru bila je višeznačna. Rasputin je uvek bio protiv rata Rusije sa Nemačkom i stalno je davao savete Nikolaju II da

ne ulazi u Prvi svetski rat, a kasnije je savetovao Nikolaju II da zaključi separatni mir. Zato su Engleska i Francuska veoma mrzele Rasputina.

Nikolaj II, predavši rusku vlast u ruke Jevreja, dobio je od njih punu zahvalnost. Oni su streljali njega i čitavu njegovu porodicu. Glupi hrišćanski car nije znao poslovicu »na čini Jevrejima dobro – nećeš dobiti od njih zlo«, zbog čega je i nastradao. Još su ga i ruski Bogovi kaznili zbog neizmerne ljubavi prema jevrejskom bogu Isusu Hristu.

Naravno, »ruska« pravoslavna crkva u inostranstvu uvrstila je tog bespomoćnog i glupog cara u svece. Primetimo, da hrišćanska crkva nije uvrstila u sastav svetaca ni Petra I, ni Ivana Groznog, ni Ekaterinu II, ni Aleksandra II, ni Aleksandra III, ni Petra Stolipina, ni jednog dostojnog državnika Rusije.

Sada je pokrenuta mutna kampanja ponovne sahrane posmrtnih ostataka »svetog« velikomučenika Nikolaja II. Pa da, naravno, u vrhu osećaju da je vreme da se Lenjin izbací iz mauzoleja. Ali ne može se narod ostaviti bez »svetih« moštiju koje se raspadaju. Na mesto dede Lenjina Nikolaj II veoma odgovara.

Ruski patrioti i nacionalisti u revolucionarnom periodu odmah su shvatili ko je glavni neprijatelj ruskog naroda, ujedinili se u organizaciju »crna sotnja« i istakli parolu: »Udri Židove, spasavaj Rusiju!«. Ali protiv »crne sotnje« su istupila jevrejska i masonska SMI (sredstva masovne informacije – prim.prev.), i njih je podržala trula promasonska inteligencija. Koliko blata su bacila židomasonska SMI na organizaciju »crna sotnja« i tu parolu. A vi pokušajte da se odvojite od propagande i sami razmislite – da li je to dobra parola ili ne. Da je ona realizovana 1917.g., da li bi u Rusiji bio ovaj strašan košmar ili ne? Razmislite, i odgovor će vam biti očigledan kao 2x2.

U rukovodstvo crnosotinskog »Saveza ruskog naroda« ulazio je genijalni ruski naučnik Dmitrij Ivanovič Mendeljejev.

Nastanak Marksizma

U XVIII veku zahvaljujući epohi prosvete kritika hrišćanstva je dobila tako snažan karakter, da je u Evropi hrišćanstvo kao oružje praktično izgubilo svoju snagu. Bila je potrebna nova religija. Okultni satanisti su rešili da stvore novu strukturu za upravljanje procesom

stvaranja nove religije. Jedno od glavnih tajnih društava za upravljanje stvaranjem nove religije bilo je tajno društvo Iluminata (40, gl. 8, tajna društva). Iluminati – to je drevna organizacija, njeni izvori potiču od Jeseja, a dalje prema Ehnatonu i dalje do Lucifera. Ali u datom istorijskom periodu bio je potreban nov konkretan oblik Iluminata.

1.maja 1776.g. Judej Adam Vajshaupt, jezuitski sveštenik i profesor crkvenog prava u Bavariji, osnovao je tajno društvo Bavarskih Iluminata. Postoje svedočanstva da je Vajshaupt i pre toga bio povezan sa tajnim društvima.

1.maj je i danas jedan od osnovnih komunističkih praznika – praznik Prvog maja. Komunisti objašnjavaju taj praznik time što je taj dan predstavljao početak Ruske revolucije 1905.g. Ali to nikako ne ukida 1.maj kao dan osnivanja društva Bavarskih Iluminata. Ako se dalje još malo zaviri u istoriju toga dana, vidi se da je 1.maj – dan Lucifera.

Organizacija Vajshaupta je brzo rasla, posebno u univerzitetskoj sredini. Vajshaupt je pisao: »Nikada nisam mislio da ću postati osnivač nove religije... To je naša tajna. Setite se, da cilj opravdava sredstva... Velika snaga našeg reda se sastoji u njegovom maskiranju: nikada i nigde ne dozvoljavajte da on istupa pod svojim imenom, već uvek pod drugim imenom i vrstom delatnosti«. Ubistvo, pljačka, ratovi – sve, šta god može, postaje prihvatljiv način delovanja za pravovernog pristalicu nove religije.

Nesta Webster, jedna od najznačajnijih istraživača Iluminata, rezimirala je njihove ciljeve na sledeći način:

Uništenje monarhije i svih organizovanih vlada.

Uništenje privatne svojine.

Uništenje patriotizma (nacionalizma).

Uništenje porodice (to jest braka i svih moralnih normi, uvođenje društvenog formiranja dece).

Uništenje svih religija.

1777.g. Vajshaupt je bio posvećen u Masonski red u Minhenu (loža Dobre namere).

Vajshaupt je bio istaknuti organizator i ako se pogledaju principi i metode njegove ilegalne organizacije, on se javlja pred nama kao direktni prethodnik Lenjina. Kao pseudonim Vajshaupt je izabrao sebi ime rimskog Spartaka.

Bez obzira na tajnost Iluminata, 1783.g. vlada Bavarije je otkrila namere Iluminata i zabranila je taj red. Članovi organizacije su bežali od potrage, osnivajući nova društva po čitavoj Evropi i Americi. Težeći da realizuju svoje ideje, Iluminati su bili istinski organizatori mnogih revolucija.

1789.g. oni su organizovali Francusku revoluciju. Francuska revolucija je za narod bila obmana i prevara. Bajke o tome da je francuska revolucija navodno bila nezadrživ ustanak naroda širili su »istoričari« koji su bili kupljeni za novac tog tajnog društva. Za novac tog istog društva bili su kupljeni najamni razbojnici sa juga Francuske, koji su izvodili tu revoluciju, a ne parižani (40, gl.8).

Iluminati su uvek birali kadrove kojima je moguće upravljati sa svojim ciljevima. Vremenoj jedan od takvih kadrova postao je Karl Marks.

Marks je bio ne samo Jevrej, već i potomak rabina. U mladosti Marks je verovao u boga. Ali za vreme svog boravka na univerzitetu promenio je svoje poglede. Promena je nastala posle njegovog stupanja u tajnu sektu, koja se nazivala »Crkva Satane«. U skladu sa tradicijama sekte Marks je pustio snažnu bradu i dugu kosu. Kasnije je Marks prodao svoju dušu đavolu.

1846.g. Marks i Engels su stupili u grupu pod nazivom »Savez Komunista«, koja je ponikla iz organizacije poznate kao »Savez Odbačenih«, koji su osnovali nemački emigranti u Parizu. Ti emigranti su bili iz Iluminata.

Na drugom kongresu »Saveza Komunista« Marks i Engels su bili izabrani da napišu Manifest komunističke partije. Prilikom pisanja tog dokumenta Marks i Engels su se sudarili sa poteškoćama. To je nateralo CK Saveza da im se obrati u oštroj formi, da ako Manifest ne bude gotov do 1.februara 1848.g., protiv njih će biti preduzete mere. Uz nečiju pomoć njima su predložili da za osnovu uzmu knjigu Teodora Dezami »Kodeks zajedništva«, izašlu pre 5 godina, odakle su oni i pokrali osnovne ideje manifesta kompartije. A sam Teodor Dezami je svoje mudrosti pozajmio od Iluminata.

Zašto su vođe »Saveza Komunista« tako terale Marksa i Engelsa i tražile da dokument bude gotov baš do 1.februara? Zato što su već bile

isplanirane »spontane« revolucije za čitavu Evropu. I one su trebale »spontano« da planu prema već napravljenom rasporedu.

Te isplanirane »spontane« revolucije su počele: 24.februara 1848.g. u Parizu, 1.marta u Badenu, 7-8.marta u Berlinu, 12-15.marta u Beču, 13.marta u Parmu, 18-22.marta u Veneciji, 10.aprila u Londonu, 7.maja u Španiji, 15.maja u Napulju, 12.juna u Pragu, 27-30.jula u Hrvatskoj. Takođe te godine u čitavoj Rusiji 64 revolucije su »spontano planule«.

Na taj način Manifest kompartije je bio izdat 1.februara 1848.g. u Londonu kao objašnjenje uzroka već isplaniranih revolucija. Na sreću naroda čitave Evrope, skoro sve te revolucije su propale.

Ako se pogleda Manifest Marksa i Engelsa, lako se vidi da su svi principi Iluminata potpuno ušli u taj dokumenat:

1. Uništenje organizovane vlade (»Obaranje vlasti buržoazije, osvajanje političke vlasti od strane proleterijata« (7, s. 39));

2. Uništenje privatne svojine (7, s. 39);

3. Uništenje patriotizma i nacionalizma (»Radnici nemaju otadžbinu« (7, s. 44)).

4. Uništenje porodice (»Ukidanje prava nasledstva« (7, s. 46); »Buržoasko brbljanje o porodici i vaspitanju, o nežnim odnosima između roditelja i dece sugerišu još veću odvratnost...« (7, s. 43); »Komunisti nema potrebe da uvode zajedništvo žena, ono je postojalo skoro uvek... Komunistima bi se moglo prigovoriti samo to, što oni žele da umesto licemernog skrivenog zajedništva žena uvedu zvanišno, otvoreno« (7, s. 44).).

5. Uništenje religija (»Okrivljavanja protiv komunizma, koja se ističu sa strane religioznih, filozofskih i uopšte ideoloških tačaka gledišta, ne zaslužuju detaljno razmatranje« (7, s. 44); »Komunizam ukida večite istine, on ukida religiju, moralnost... (7, s. 45)).

I to Vam je sav Marks i njegovi koreni. Sve drugo, što je on napisao, svi njegovi »Kapitali« i druga dela mogu i da se ne čitaju. Prvo, njegova dela zadivljuju umnom ograničenošću, lažima i demagogijom. Drugo, sva suština njegove ideologije odlično i skraćeno je izneta u toj tankoj knjižici »Manifest kompartije«.

A samu tu suštinu već smo razmatrali u glavi 15.

Iluminati su i pokrenuli Prvi svetski rat. Taj rat je imao dva osnovna cilja: postaviti carsku Rusiju pod kontrolu Iluminata i stvoriti svetsku

vladu. Prvi cilj je bio ispunjen, drugi ne. Zato su Iluminati morali da organizuju i Drugi svetski rat. Prvi svetski rat je osim toga doneo levitskoj mafiji basnoslovan profit. Naprimera, Bernard Baruh je uvećao svoje bogatstvo od 1 miliona na 200 miliona dolara SAD (61, s. 74). Sve države – učesnici rata pale su u strašnu dužničku zavisnost od strane levitske finansijske oligarhije.

Oktobarski prevrat u Rusiji 1917.g.

Lažna zvanična istorija Rusije priča narodu basnu o tome, da je navodno revolucija 1917.g. bila rezultat narodnog poleta, nastalog u periodu ekonomskog truljenja »zaostale« Rusije. A ustvari Rusije u tom periodu ne samo da nije trunula, već se burno razvijala, i tempo njenog ekonomskog rasata nadmašivao je tempo rasta vodećih zemalja sveta. Od 1907.g. do 1913.g. povišenje radne proizvodnosti u industriji Rusije nadmašilo je prema odgovarajućim pokazateljima SAD, Englesku i Nemačku, koje su se dugo smatrale kao industrijski giganti (40, gl. 10). Paralelno tome procesu odvijao se brz razvoj srednje klase – osnovnog neprijatelja svetske komunističke zavere.

Brz rast naftne industrije zaoštio je konkurenciju među jevrejskim klanovima Rokfelerovih i Rotšildovih, koji su imali svoje interese u Rusiji (40, gl. 10).

Burni rast rusije uplašio je evropske i američke konkurente. Njima je bilo potrebno da »spuste« Rusiju.

Pobeda boljševika je pažljivo pripremana na međunarodnom nivou, u toj akciji nije bilo mesta za improvizaciju. Bile su manje »repeticije«. Tako je nemačka Jevrejka Roza Luksemburg, rukovodilac nemačkog »Saveza Spartaka«, uzimala aktivno učešće u revoluciji 1905.g., koja je postala generalna repeticija Oktobarskog prevrata.

Nesumnjivo je da je široka mreža tajnih zavereničkih organizacija, masonskih ili masonskog tipa, radila za revoluciju u Rusiji i igrala je u toj revoluciji odlučujuću ulogu.

Ogromnu ulogu u organizaciji Oktobarskog prevrata u Rusiji 1917.g. odigralo je zagonetno tajno društvo »Zeleni Drakon«. Jedan od članova te organizacije, švedski magnat šibica, finansirao je u velikim razmerama

delatnost Lenjina, a kasnije je umro tajanstvenom smrću. Bez sumnje, to je bila osveta.

Sa druge strane, deo pristalica tog istog tajnog društva »Zelenog Drakona« pripremao je u Nemačkoj dolazak na vlast nacista.

Svetska jevrejska finansijska oligarhija finansirala je ne samo Lenjina. On je gurala Japan u rat sa Rusijom sa ciljem da oslabi monarhiju i olakša zadatak komunista. U Njujorku: Jakob Šif, Morgan, Prva nacionalna banka, nacionalna Siti-banka pozajmile su Japanu oko 30 000 000 \$ za napad na Rusiju sa Istoka (40, gl. 10). U to vreme to su bile basnoslovne sume.

1.maja 1905.g., na godišnjici formiranja Iluminata, Lenjin, koga su finansirali članovi Fabijanskog društva, počeo je svoju revoluciju.

Ali u toj revoluciji banda Lenjina je izgubila, bez obzira na svu pomoć bogatih bankarskih krugova. Ipak car Nikolaj II je ispoljio svoju malodušnost i, umesto da postrelja lenjinsku bandu, poslao je Lenjina u Švajcarsku, Trockog – u SAD, a Staljina – u Sibir.

Ali delimično boljševici su uspeali da oslabe monarhiju. Car je reagovao na zahteve revolucije i sproveo niz reformi. Osnovao je Dumu, obnarodovao niz odgovarajućih zakona, i monarhija se praktično pretvorila u demokratsku republiku. Ali svi ti postupci cara nimalo se nisu odrazili na aktivnost komunista. Ona je čak porasla. Porasla je i aktivnost tajnih društava.

15. (2.po starom kal.) marta 1917.g. car se odrekao prestola u korist brata. Ali već 24.marta (**na dan jevrejskog praznika Purima**) 1917.g. Jevreji su organizovali »februarsku revoluciju«. Vlast je preuzela Privremena vlada, na čije čelo je stao Jevrej Kerenski – škotski mason 32.stepena. Kerenski je igrao istu igru sa komunistima. Posle dolaska na vlast Kerenski je počeo sa krađom državne blagajne. Dalje, jedna od prvih odluka vlade Kerenskog bila je amnestija prognanih boljševika, a kasnije i amnestija svih kriminalaca.

Amnestija kriminalaca – to je standardna jevrejska metoda za stvaranje haosa u zemlji i kasnijeg pribegavanja diktaturi »na zahtev radnog naroda«. Isto tako je Berija 1953.g. izvršio masovnu amnestiju kriminalaca, spremajući sebi diktatorki tron. Da li vi mislite da je sada novi Kerenski (Jeljcin) dozvolio kriminal sa drugim ciljem? Ciljevi i metode su jedni isti.

Evo kako je Kerenski vratio u Rusiju »profesionalne« revolucionare. Trocki je krenuo iz Njujorka za Rusiju 27.marta 1917.g. parobrodom zajedno sa 275 svojih mafioznih saradnika. Uz njega je bila značajna suma novca od američkih jevrejskih magnata (40, gl. 10).

Lenjin se zajedno sa 32 drugih ozloglašanih revolucionara takođe uputio nazad u Rusiju oklopnim vozom preko Švajcarske i kroz zaraćenu Nemačku. U Švedskoj Lenjin je dobio oko 22 miliona maraka, koje su za njega čuvane u Švedskoj banci.

Staljin se vratio iz Sibira, i sada su sve ključne figure bile na mestu.

Direktor federalne rezervne banke Njujorka Viljem Tompson dao je lični prilog boljševicima u iznosu 1 000 000 \$. Grupe Morgana i Rokfelerovih takođe su finansirale Lenjina. Jakob Šif je dao Lenjinu 20 000 000 \$. 40 000 000 zlatnih maraka Lenjin je dobio od bankarskih krugova Nemačke (40, gl. 10).

7.novembra 1917.g. boljševici su smenili vladu Kerenskog. Praktično svi članovi te vlade uništeni su od strane komunara, osim, naravno, njihovog čoveka – Kerenskog, kome su dozvolili da nesmetano pobegne i otputuje u SAD, gde je taj Židovčić bezbedno i bezopasno proživeo do kraja svojih dana.

25.novembra bili su naznačeni slobodni izbori u Osnivačku skupštinu. Glasalo je oko 42 miliona birača. Komunisti su se nadali da osvoje većinu zahvaljujući svojoj demagoškoj propagandi. Ali ta njihova nada se nije ostvarila. Za njih je glasalo samo 25% birača. 75% je bilo protiv njih. Mišljenje naroda je bilo očevidno i komunisti su morali najpre silom da rasteraju osnivačku skupštinu, a kasnije da vode najžešći krvavi rat protiv ruskog naroda.

1917-1918.g. Ruska armija, kasno shvativši poročnost parole »armija van politike«, stvorila je Rusku Dobrovoljačku armiju i mogla je više puta da svrgne vlast komunista. Slava Lavru Georgijeviču Kornilovu! Kada mi dođemo na vlast, podići ćemo mu spomenik i svim drugim patriotama Rusije.

1918.g. sam Judenič je mogao lako da pregazi komunjare, samo da je uzeo fleksibilniju politiku prema Estoncima i da je odustao od imperskih ideja. Estonci su predlagali Judeniču vojnu pomoć, ali su tražili da prizna nezavisnost Estonije. Judenič je kategorično odbio, a Lenjin je odmah

priznao nezavisnost Estonije i dobio važnog saveznika. Hajde da razmislimo, šta će nama, Rusima, Estonija u sastavu Rusije? Šta nam to može dati, osim problema?

Ruska armija nije imala sreće. Lenjin je nadigrao, ali sa ogromnom teškoćom. Komunisti su mnogo puta viseli na dlaci.

Zašto su beli izgubili od crvenih?

Razloga je mnogo, ali glavni je jedan: beli su izgubili od crvenih informacioni rat. Beli su izgubili pre svega zbog toga što su crveni imali svoju koncepciju – komunizam, a beli nisu imali moćnu savremenu političku doktrinu. Beli su nastojali sve da vrate nazad, što već nije odgovaralo većem delu društva. U oblasti religije beli su se bazirali na hrišćanstvu, koje je već svima dodijalo i ideološki je bilo razbijeno od strane komunista. Hrišćanske crkve nije uništavala gomila jevrejskih vođa, njih je uništavao narod. Narod je odavno video beskrajno licemerje hrišćanskih popova, ljude sa dvostrukim moralom (propovedaju jedno, rade drugo) i odavno je mrzeo taj konjski sloj sa njegovom lažnom religijom.

Unutar belog pokreta carovali su nesklad i kaos. Najpre je u pokretu dominirala parola: »Za veru, cara i otadžbinu«. Ta parola nikako nije nadahnjivala narod. U toj paroli dostojan je bio samo poslednji deo – »za otadžbinu«. Parola »Za veru« narodu je bila tuđa. »Za cara«, tim pre za Nikolaja II, bila je dvostruko tuđa. Beli nisu mogli idejno da prevuku na svoju stranu osnovnu masu naroda, i zato su oni morali da ratuju sa tim delom naroda. Kasnije parolu »Za veru, cara i otadžbinu« beli su skinuli, i uopšte nije bilo jasno za šta ratovati.

Crveni su odveli znatan deo naroda svojom trulom, ali novom i spolja privlačnom komunističkom doktrinom i aktivnom propagandom. U tom propagandnom ratu jevrejske vođe se nisu stidele najdrskije i podle laži. Komunari su videli da seljaci teže ka svojini nad zemljom i podržavaju esere (socijal-revolucionere – prim.prev.), koji su razradili »dekret o zemlji«. Komunisti su odmah taj dekret o zemlji ukrali od esera i počeli su da ga prikazuju kao svoju ideju, iako je komunistička doktrina u principu protiv svake privatne svojine, uključujući svojinu nad zemljom. Ali običan narod je malo razumeo komunističku doktrinu i nije video te jevrejske

igre. Tek kasnije su seljaci shvatili kako komunisti nameravaju da im »daju« zemlju, i krenuli su ustanci seljaka protiv komunara. Ali bilo je već kasno.

Propagandističku kampanju beli su vodili daleko gore od crvenih. A zašto? Beli nisu mogli da razrade jedinstvenu koncepciju, nisu mogli da odustanu od imperskih ideja u korist nacionalne ideje, nisu shvatali čitavu suštinu jevrejske igre. Pa ipak, narod je sa teškoćom shvatao ko je za koga i za šta ratuje. Ljudi su ratovali čas za crvene, čas za bele. Često je blagovremeni dolazak dobrog propagatora prevodio čitave jedinice na jednu ili drugu stranu.

U sovjetsko vreme bio je u modi film »Čapajev« – film o crvenom »heroju« vojskovođi. U tom filmu postoji jedna karakteristična epizoda. Posle bitke okupili se crveni borci i razgovaraju. Ujedno su rešili da shvate za šta rade. Pitaju Čapajeva: »Za koga si ti: za boljševike ili za komuniste?«. Dobro pitanje, zar ne? Pitanje iako nije teško, bacilo je Čapajeva u bezizlaznu situaciju. Čapajev izbečio oči, ali ne namerava da ispoljava svoju glupost i, rešivši da izbegne izbor i da se iskobelja, kaže: »Ja sam za internacionalu«. Svi crveni borci su se zapanjili od takvog mudrog odgovora. Da, nije njihov Čapajev budala, razume.

Jedino je Čapajevski lutkar – komesar Furmanov rešio da dobaci i pita: »A za koju si ti internacionalu, njih je nekoliko: za 1, 2 ili za 3?« Čapajev se skroz izgubio i pita: »A za koju je Lenjin?« Furmanov: »Lenjin je za drugu«. Čapajev: »Pa i ja sam za drugu«. Svi su sa olakšanjem uzdahnuli: pa, hvala Bogu, makar su razjasnili zbog čega svoju i tuđu krv prolivaju, zašto druge ubijaju i sami idu pod tuđ metak. Ispostavlja se, za internacionalu, pa još i drugu. Sve bi to bilo veoma smešno, kad ne bi bilo veoma tužno. Eto tako su ratovali Rusi protiv Rusa pod rukovodstvom jevrejskih lutkara. Ne shvatajući za šta i protiv čega ratuju. A suština je bila veoma jednostavna: crveni su ratovali za jevrejsku vlast, a beli – protiv jevrejske vlasti.

SAD i Zapadna Evropa u građanskom ratu »belih« i »crvenih« nikada nisu oštro istupali protiv »crvenih«. Oni su se trudili da pomažu i jednima i drugima, ali tako, da taj rat traje maksimalno dugo i da jedni Rusi beskrajno ubijaju druge Ruse, a Rusija da se pretvori u ruševine, koje je lako zgrnuti u svoje ruke.

Posle konačne pobede Lenjina svetska finansijska oligarhija zajedno sa jevrejskom internacionalom pokrala je Rusiju u neviđenim razmerama. Svi demagoški razgovori o borbi protiv bogatih odnosili su se samo na bogate Ruse, ali u odnosu prema jevrejskim multimilionerima odmah su bacani na smetlište.

Jedan od najboljih prijatelja Lenjina postao je Armand Hamer, koji je pomoću Lenjina postao multimilioner. Mnogo kasnije taj Jevrej je u svojoj knjizi cinično pisao: »Kako postati milioner? Veoma prosto. Sačekati revoluciju u Rusiji, obući se toplije, doći u Rusiju i kupovati i prodavati«.

Hamer nije pisao kako je on to prodavao i kupovao. A on je to radio »uz mito« vlastima i lenjincima svih boja. Samo zahvaljujući toj »levoj« trgovini on je i postao multimilioner.

Posle zauzimanja Rusije svetska jevrejska oligarhija je pokušala redom i u drugim zemljama Evrope da uspostavi komunistički oblik vladavine. Da realizuje svoju takozvanu svetsku revoluciju. Ali ta predstava im nije uspela. Kao neprijatelj komunističke revolucije u Evropi istupila je zbijena srednja klasa, koja je još bila slaba u Rusiji. Jevrejska mafija je još jedanput dobila po njušci od svog osnovnog neprijatelja – srednje klase – klase sitnih i srednjih preduzetnika, gospodara i organizatora svog posla.

Uzevši vlast, Lenjin je, shvatajući snagu masonskih loža i ne želeći da bude marioneta u njihovim rukama, već 1917.g. zabranio masonske lože. To mu nisu zaboravili niti oprostili.

Jedan od prvih znakova koji su izdali komunisti bio je, naravno, zakon o borbi protiv antisemita i takozvanog podsticanja međunacionalne mržnje. Prema tom zakonu hiljade ruskih patriota bile su zverski ubijene. Svakome ko je govorio narodu istinu o postupcima Jevreja, pretila je smrt.

Jevreji su žestoko uništavali sve istorijske ruske nacionalne spomenike. Nisu žalili ni mrtve. 20-ih godina cionisti su izbacili iz Starog Simonovog manastira ostatke heroja Kulikovske bitke Peresveta i Osljaba.

Tokom čitavog vremena vladavine komunista u Rusiji njima su neprestano pomagale SAD bilo neposredno preko vlade, bilo na nivou finansijske oligarhije.

O divljim zverstvima Lenjina i njegove židovske bande ja neću pisati. Sada o tome ima dovoljno informacija. Pogledaćemo Lenjinovu finansijsku delatnost.

Lenjin je od prvih dana uspostavio monopol nad čitavim finansijskim sistemom Rusije. Prvi njegov korak je bio stvaranje rušilačke inflacije. Kad je postao šef države, Lenjin je iskoristio štampariju za uništavanje ušteda ljudi, raspodele narodnog bogatstva u džep države ili za izjednačavanje svih u sirotinji.

U periodu od 1921.do 1923.g. Lenjin je iskoristio štampariju da bi povećao količinu rubalja u opticaju oko 20000 puta! Faktički količina rubalja koja je izdavana svakog meseca bila je zapanjujuća, da sami komunisti nisu bili u stanju da zapamte tačnu količinu izdatog novca.

Zbirna inflacija je podigla ukupan indeks cena 160000 puta u poređenju sa 1913.g. Ona je imala željeni efekat. U Rusiji je bila likvidirana srednja klasa kao takva.

Zapamtite tu metodu. To je standardna jevrejska metoda, ona je primenjivana stotinu puta u svim zemljama, posebno u prelaznom periodu, kada jevrejska mafija preuzima vlast i svojinu. Ta metoda je korišćena u svim zemljama. I svuda potkupljiva SMI pričaju bajke o tome da je navodno uzrok inflacije u padu ekonomije, rasulu, greškama vlade i tome slične gluposti. A ustvari inflacija ima dva uzroka: objektivne ekonomske probleme – značaj tog uzroka je zanemarljiv i osnovni uzrok inflacije – to je namerna emisija novca od strane vlade.

Inflacija nije posledica ekonomskih problema. Inflacija – to je sredstvo preraspodele vlasti, svojine i novca. Da bi se u to uverili dovoljno je pogledati raspodelu vlasti, svojine i novca i posle nje. Pošto proces preraspodele dostigne potrebno stanje, sve trenutno prestaje kao da je odneto čarobnim štapićem. I inflacija, i finansijske piramide, i finansijske mahinacije.

Jevreji su uvek bili neprevaziđeni zavađivači ljudi po bilo kom osnovu, posebno po nacionalnom i klasnom. Posle uništenja ruske elite Jevreji su nastavljali klasno zavađivanje Rusa jednih sa drugima. Lenjinu je bilo potrebno da uništi seljaštvo – oslonac antikomunizma. Kako je on postupio? Okupio jevrejsku vojsku i krenuo protiv seljaka? Ne, Jevreji tako nikada ne ratuju. Oni uvek ratuju tuđim rukama.

Pročitajte Lenjinove radove o hlebnom monopolu i prehrambenoj diktaturi. Tehnologija gušenja putem gladi napisana je sasvim otvoreno. Lenjin je u Moskvi i Petrogradu postavio prepreku u vidu ograde, koja nije propuštala seljačku robu u grad. U Moskvi i Petrogradu je počela

masovna glad. Ta glad je bila veštačka, nju je smišljeno stvorila sovjetska židokratija. Posle toga, koristeći monopol nad SMI, počela je komunistička propaganda protiv kulaka i seljaka uopšte, koji su navodno bili vinovnici gladi. Nahuškavši radnike mržnjom prema kulacima, Lenjin je stvorio prehrambene odrede radnika i bacio ih protiv seljaka. I počelo je klanje ruskih radnika i ruskih seljaka. O tom periodu je dobro napisano u izvanrednoj knjizi velikog ruskog pisca Vladimira Aleksejeviča Solouhina (66). Na žalost, Solouhin nije uspeo da izađe iz okvira hrišćanstva. Ali on je bio jedan od prvih koji se probio kroz armirano betonsku komunističku informacionu ogradu. Večnaja mu pamjać!

Sada hrišćanstvo mnogo peva o tome kako su komunisti u naletu svog divljeg ateizma lomili i rušili hrišćanske crkve i svetinje, proganjali i ubijale vernike. Sve je tačno, izuzev glavnog. Nisu ateisti ubijali vernike, već su novi religiozni fanatici ubijali stare religiozne fanatike. To je realna istina.

Hrišćani ćute o tome da su oni to isto radili sa ruskom nacionalnom religijom – paganstvom, kada su zauzimali Rusiju. Lomili su, uništavali i palili nacionalne paganske Bogove, proganjali i ubijali čarobnjake, staroverci i sve druge služitelje kulta. Prošlo je vreme, i hrišćani su dobili to isto, ali sad prema sebi. Sve je pravedno. Zakon Karme, od njega se ne može pobeći.

Kada je komunizam nabio fizionomiju hrišćanstvu, onda to, naravno, ne samo da je smešno, nego može i da raduje. Taj postupak je – jedan od malobrojnih, za šta bi se komunizam mogao hvaliti., da na mesto hrišćanske zaraze Jevreji nisu postavili svoju komunističku zarazu. Jedna trula jevrejska religija smenjuje drugu trulu jevrejsku religiju, a ruska krv teče kao potoci. A vlast ostaje u istim židovskim rukama. Začaran krug. Perunova zakletva. Ona neće prestati dok se mi, Rusi, ne vratimo svojim nacionalnim Bogovima.

Pošto su komunisti istukli svoje rođake – hrišćane, nastavljena je dalja tuča unutar komunizma. Najjača tuča se odvijala između najbližih rođaka: između boljševika i menjševika, iako su svi oni bili Jevreji i sve se odvijalo iz jednog korena – jevrejskog Bunda, koji je – dete cionizma.

Hronologija je sledeća: 1897.g. je održan prvi organizacioni kongres cionista u Bazelu. Mesec dana nakon toga, u septembru 1897.g. u Vilnusu je održan prvi organizacioni kongres jevrejskog socijalističkog Bunda, gde

je preovladavala ideologija cionizma. A kroz 6 meseci, u martu 1898.g. u Minsku je održan prvi organizacioni kongres RSDRP, koja se razvila iz Jevrejskog Bunda.

U Nemačkoj u novembru 1918.g. »Savez Spartaka«, ekstremistička frakcija socijal-demokrata, izdala je manifest čiji su autori bili Jevreji Karl Libkneht i Roza Luksemburg. »Savez Spartaka« koji je postao jezgro nemačke komunističke partije, stvoren je 1916.g. A u januaru 1919.g. prema nečijoj zagonetnoj naredbi članovi »Saveza Spartaka« podižu ustanak, koji je, hvala Bogu, bio utopljen u krvi.

Hrišćanstvo je ispalo slabije od komunizma, fašizma i nacizma, koji su neverovatno lako i brzo pregazili tu religiju u zemljama sa hiljadugodišnjom hrišćanskom istorijom i zavojevali za sebe značajan istorijski period. Taj poraz o mnogome govori. O nemoći i odsustvu životne sposobnosti kod hrišćanstva. Neprirodnosti hrišćanstva za narod.

Hrišćanstvo je izgubilo u Rusiji još i zbog toga što, bez obzira na glupost širokih narodnih masa, ruski narod u celini ipak nije bio tako glup, kako je moglo biti, i to raduje i unosi nadu. Pogledajte odnos ruskog naroda prema hrišćanstvu. Bez obzira na nasilno nametanje te, za Rusiju tuđe religije, i 1000-godišnje hrišćansko zaglupljivanje, koje počinje od pelena i od školske klupe, ruski narod, imajući konkretno hiljadugodišnje iskustvo u ophođenju sa hrišćanstvom, sačuvao je zdrav smisao i zdrav skepticizam u odnosu prema hrišćanstvu, i posebno prema njegovim služiteljima. To se najbolje vidi prema glavnim kulturnim tradicijama naroda – ruskim narodnim bajkama, poslovicama i izrekama. Skoro svuda u njima odnos prema popovima je negativan, bez uvažavanja i smešan.

Ruski narod je sve popove, monahe, đakone i ostale nazivao konjski sloj. Veoma mudro i slikovito. Pogledajte ruske narodne poslovice. Isti je odnos i prema popovima i hrišćanstvu. »Pomozi sebi sam pa će ti i Bog pomoći« - to je zdravi smisao ruskog naroda. »Dok grom ne pukne, seljak se neće prekrstiti« - to je realan odnos ruskog seljaka prema hrišćanstvu, koji ima svoju praktičnu pamet. I ti se primeri mogu nastaviti do beskonačnosti.

Kada je A.S.Puškin napisao svoju »Bajku o popu i njegovom radniku Baldi«, gde je sa prezirom ismejao pohlepu, glupost i nepoštenje i gde Balda dodirrom čela izbija iz hrišćanskog popa poslednji mozak, nikoga od njegovih savremenika ova bajka nije razjarila, začudila ni dirnula. Niko se

nije uvredio zbog »svete« apostolske crkve, zbog »svetog« hrišćanstva. Zdrav i normalan odnos prema popovima.

SAD

U zvaničnoj istoriji SAD kao uzrok revolucije 1776.g. se navodi protivljenje Amerike »Engleskoj koja naplaćuje visoke poreze«. Ali ta verzija nimalo ne odgovara istini. U to vreme engleska vlada je oporezivala kolonije porezom koji je bio manji od jednog procenta bruto nacionalnog dohotka. Radi upoređenja recimo, 1980.g. američke poreske platiše su plaćale svojoj nezasitoj vladi oko 40% svog dohotka (40, gl. 12).

Izvori američke revolucije potiču od 24.juna 1717.g., kada su se četiri masonske lože u Londonu ujedinile da bi obrazovale Veliku Ložu Londona. Ideologija i struktura te lože su rasprostranjene u Francuskoj 1725.g. i početkom 1730.g. u SAD, gde su 1731.g. u Filadelfiji, a 1733.g. u Bostonu formirane lože Frankomasona. Jedan od članova Filadelfijske lože postao je Bendžamin Franklin, koji je u nju stupio 1732.g., a već 1734.g. postao njen Veliki Majtor.

Među prvim masonima u SAD su bili: Džordž Vašington, Tomas Džeferson, Aleksandar Hamilton, Džon Maršal, ozbiljno uvučeni u američku revoluciju.

Kasnije je bilo najmanje 12 američkih predsednika masona: Endrju Džekson, Džejms Polk, Džejms Bušanan, Endri Džekson, Džejms Garfield, Viljem Mak-Kinli, Teodor Ruzvelt, Viljem Taft, Varen Narding, Franklin Ruzvelt, Gari Truman i Džerald Ford.

4.jula 1776.g. Kontinentalni kongres je imenovao komitet od 3 čoveka (Bendžamina Franklina, Tomas Džefersona i Džona Adamsa) da razradi pečat SAD. Pečat koji je razradila ta »sveta« trojica, posebno njegova poledina, skriva masonske simbole i tajne. Osnovna tema crteža koji se nalazi na poledini pečata jeste egipatska piramida. Stvarno, zar nije interesantno, kako je egipatska piramida dospela u SAD? Ta piramida pokazuje prave gospodare masona – potomke okultnih egipatskih sveštenika. Kasnije ta piramida će se pojaviti na simbolu novca SAD – novčanici od 1 \$.

Kao povod za američku revoluciju poslužila je ranije isplanirana takozvana Bostonska čajanka, kada je grupa lica, preobučenih u indijance, pobacala sanduke sa čajem u zaliv. Kasnije su masoni priznali da je Bostonska čajanka bila u potpunosti masonska, nju su obavili članovi lože svetog Jovana (40, gl. 12). Zadatak te akcije je bio da se isprovocira napetost između Engleske i kolonija i dalje ujediniti američke države pod zaštitom jedinstvene federalne vlade, u čijem sastavu su dominirali masoni. Dva osnovna lidera američke revolucije: Bendžamin Franklin i Džordž Vašington bili su masoni. I, naravno, oni su okupili oko sebe braću masone.

Za vreme revolucionarnog rata, prilikom rađanja Američke države, Rusija je stala na stranu kolonija. Ruska Imperatorka Ekaterina Velika odbila je molbu engleskog kralja Georga III da pošalje 20000 kozaka na gušenje ustanka u kolonijama, što je pomoglo kolonijama da opstanu. Rusija je prva ispoljila svoje prijateljstvo prema SAD i dalje je počela da pomaže SAD za vreme građanskog rata.

U to vreme pojavile su se velike nesuglasice između vodećih američkih političara. Predmet nesuglasica je bilo pitanje: da li američka vlada treba da osniva Centralnu Banku (CB) i može li ona da bude privatna. Džeferson je istupio protiv takve banke, Hamilton – za. Džeferson je tvrdio: **»Ako američki narod nekada dozvoli privatnim bankama da kontrolišu emisiju dolara, onda najpre putem inflacije, a zatim – deflacije, banke i korporacije, koje će nastati oko Centralne Banke, će otimati ljudima vlasništvo sve dotle, dok se njihova deca ne probude kao beskućnici na zemlji, koju su osvojili njihovi očevi«** (40, gl. 12).

Hamilton je predložio SAD da stvore Centralnu Banku SAD kao privatnu banku sa pravom emisije dolara, to jest sa pravom da stvara novac ni iz čega, iz vazduha, a kasnije taj novac da pozajmljuje vladi uz kamatu. Hamilton je obrazlagao svoj predlog time što: **»Čitavo društvo se deli na odabrane i masu. Prvi su bogati i dobrog porekla, svi ostali ne mogu pametno da raspoložu svojim sopstvenim novcem. Zato je pitanje upravljanja novcem bolje dati bogatim«**.

Džeferson je video da u SAD raste zavera protiv vlade i naroda sa strane grupe, koja je sebe nazivala Jakobinci, stvorene od strane francuskog odeljenja Iluminata. Na nesreću SAD predsednik SAD

Vašington je 1788.g. imenovao Hamiltona za ministra finansija. Nakon 3 godine vlada SAD je za svoju prvu nacionalnu banku, koja je nazvana Prva Banka SAD, odobrila statut na 25 godina. 1811.g. za vreme predsednika Džejsma Monro ustav je prestao da važi.

1812.g. Engleska je pokrenula rat protiv SAD. Pod pritiskom finansijske oligarhije i problema sa finansiranjem rata 1816.g. osnovana je Druga Banka SAD sa rokom važenjem njenog statuta sledećih 25 godina. Toj banci je bila data mogućnost da izvrši emisiju (to jest da naštampa novac iz vazduha) u iznosu od 60 miliona dolara i da da te vazdušne dolare u zajam vladi. Samim tim gospodari Druge Banke SAD su ukrali od vlade SAD i američkog naroda taj ogroman novac.

1816.g. Tomas Džeferson u pismu Džonu Tejloru učinio je još jedan pokušaj da upozori američki narod: **»Ja smatram da su bankarske institucije opasnije za našu slobodu od stalnih armija. One su već stvorile novčanu aristokratiju, koja ni u šta ne stavlja vladu. Treba od banaka oduzeti ovlašćenje za emisiju i vratiti ga vladi, kojoj i pripada po pravu«.**

Ipak Druga banka je nastavljala svoju inflacionu politiku, što je poslužilo kao jedan od glavnih razloga depresije 1819.g., za vreme koje je Druga banka potpuno zamenila svoju politiku suprotnom, sužavajući aktivnost i izazivajući bankrotstvo. Taj ciklus inflacije - deflacije dozvolio je finansijskoj oligarhiji da otkupi za bescenje ogromnu količinu svojine propalih firmi.

1826.g. jedan od masona kapetan Viljem Morgan, spoznavši sve poroke masonstva, objavio je knjigu »Objašnjenj masonstva jednom od bratstva koje je posvetilo predmetu 30 godina«, u kojoj je razobličio suštinu i metode masonstva. Kroz nekoliko meseci kapetana Morgana je odvelo nekoliko masona i on je bio ubijen.

Ipak heroski postupak kapetana Morgana i njegovo kasnije ubistvo imali su jaku društvenu rezonansu. 1830.g. bila je formirana nova politička partija, koja je nazvana Antimasonska, kao sredstvo borbe sa masonskom opasnošću. 11. septembra delegati antimasona iz 11 država okupili su se u Filadelfiji sa ciljem da se prisjedine političkoj kampanji za spašavanje države od masona, koji nose rušenje i tiraniju. Među delegatima tog kongresa bio je Viljem Sjuart, koji je kasnije postao i državni sekretar kod predsednika Avrama Linkolna.

Od 1831. do 1833.g. predsednik SAD Džon Kvinsi Adams, koji je bio predsednik od 1825. do 1829.g. objavio je niz pisama, uvredljivih za masonstvo, u opštedostupnim časopisima,.

Izbori predsednika SAD 1832.g. bili su ključni za Drugu banku. U periodu vladavine novog predsednika statut banke je trebao da bude obnovljen. Na izborima je pobedio predsednik Endrju Džekson koji je bio kategorično protiv takve Centralne Banke. Na tim izborima dvoje od tri birača je glasalo za Džeksona ili Antimasone, to jest protiv obnavljanja statuta Druge banke.

Posle pobeđe na izborima predsednik Džekson je naredio predsedniku Druge banke Nikolasu Bidlu da opozove državna sredstva, koja su se nalazila u banci, a Bidl je odbio. Kao odgovor Bidl je zatražio «opšte smanjenje kredita» u čitavom bankarskom sistemu, što je izazvalo finansijsku i ekonomsku paniku. To je bila direktna ucena prema Vladi. Džekson je odlično shvatao šta je radio Bidl, pa je rekao: «Banka pokušava da me ubije. Ali ja ću nju ubiti».

Ali 30.januara 1835.g. potencijalni ubica po imenu Ričard Lorens približio se predsedniku Džeksonu i pucao u njega iz dva pištolja. Srećom, oba pištolja su zatajila i Džekson je ostao netaknut. Kasnije Lorens je izjavio da je bio u kontaktu sa snagama u Evropi koje su mu obećale da će se založiti da mu pomognu ako bude učinjen pokušaj da ga kazne. To je bio prvi atentat na predsednika SAD.

Pisac Gustav Mejers u svojoj knjizi »Istorija ogromnih američkih bogatstava« utvrđuje glavnu snagu koja stoji iza Druge Banke SAD - porodicu Rotšilda.

Početak te evropske porodice bankara postavio je Jevrej Amšelj Mozes Bauer (koji je kasnije promenio prezime u Rotšild). Amšelj je postavio svoje sinove na čelu bankarskih kuća u raznim zemljama. Mejer je bio poslat u Frankfurt, Solomon - u Beč, Natan - u London, Karl – u Napulj, Džejms – u Pariz. Na taj način Amšelj je stvorio jevrejsku finansijsku internacionalu.

Imajući sinove, rasejane po čitavoj Evropi, od kojih su svi stajali na čelu bankarskih kuća, porodica Rotšildovih je sa lakoćom mogla da utiče na političke vlade država Evrope. Ta jevrejska porodica je finansirala mnoštvo ratova, praveći basnoslovna bogatstva na ljudskoj krvi i stradanjima naroda.

Za upravljanje svetskim istorijskim procesom jevrejska finansijska oligarhija je izabrala strategiju koja se naziva »politika ravnoteže sila«. Njena suština je - u istovremenom finansiranju nekoliko država koje su približno jednake prema snazi, koje bi potencijalno mogle da ratuju jedna sa drugom. Zahvaljujući tome oligarhija je uvek mogla da nahuška jednu državu protiv druge i da prema bilo kojoj državi primeni pretnju ratom sa strane druge države. To je jedan od vidova »Zavadi pa vladaj«.

1837.g., godinu dana posle isteka roka statuta Druge Banke, porodica Rotšildovih je poslala jednog od svojih predstavnika u SAD. On se zvao Avgust Belmont. On je došao za vreme panike 1837.g., aktivno se baveći finansijskim mahinacijama. Njegov uspeh i njegove veze uskoro su ga dovele u Beli dom, gde je on postao finansijski savetnik kod predesdnika.

1854.g. Džordž Bakli je stvorio tajnu organizaciju «Vitezi Zlatnog kruga».

Isto takva istaknuta figura u istoriji građanskog rata bio je Morgan, koji je kasnije postao jedan od najbogatijih i uticajnih bankara i preduzetnika. 1856.g. Morgan je došao u Evropu na školovanje u Getingentskom univerzitetu u Nemačkoj. Tamo se on upoznao sa Karlom Marksom, koji se aktivno bavio propagandom komunizma.

1857.g. u Londonu je došlo do susreta lidera internacionalne finansijske oligarhije, na kome je bilo odlučeno o započinjanju Građanskog rata u SAD putem izazivanja svađa između Severa i Juga. Najpre je trebalo smisliti i naduvati uzrok konflikta. Idealan povod je bilo pitanje o ropstvu. «Vitezima Zlatnog Kruga» je dat nalog da pomažu otcepljenje južnih država SAD, njihovo odvajanje od federalne vlade i stvaranje konfederacije južnih država (40, gl. 15).

Avram Linkoln je počeo da shvata događaje koji su se odvijali u vreme svoje predsedničke kampanje 1860.g. On je odlično shvatao da uzrok rata nije u pitanju ropstva, već težnja određenih snaga da rasture Savez. Linkoln je pisao: »Kad bih ja mogao sa spasem Savez, ne oslobađajući ni jednog roba, ja bih to uradio« (gl. 15).

Posle odlaska sa scene Druge Banke SAD, kao bankarski sistem su istupale banke država, koje su emitovale novac, potpuno obezbeđen zlatom.

Zahvaljujući zakulisnim radnjama 1861.g. u SAD je počeo građanski rat.

Jedanaest južnih država se odelilo od Saveza i formiralo je Konfederaciju. Primetimo da na zastavi Konfederacije nije bilo 11, već 13 zvezda. Broj 13 ima poseban značaj za Frankomasone.

Linkoln, a kasnije i Ruska vlada videli su da su Engleska i Francuska bile na strani Juga protiv Severa. Dva brata Rotšildovih su imala banke u Engleskoj i Francuskoj i oni su određivali politiku tih država. Linkoln je odmah izdao naredbu o morskoj blokadi Juga, da bi omeo te dve države da ne koriste morske puteve za dopremanje opreme Jugu. Linkoln je igrao smrtonosnu igru, pošavši protiv svetske jevrejske internacionale. Unutar SAD jevrejska finansijska oligarhija je plela intrige i vodila politiku jakog pritiska na vladu. Linkoln je predosećao svoju pogibiju, ali se nijednom nije pokolebao na svom putu.

Avram Linkoln je upozoravao američki narod na finansijsku oligarhiju, koju je nazivao »vlast novca«. On je pisao: **»Vlast novca pljačka zemlju u mirno vreme i priređuje zavere u teška vremena. Ona je despotskija od monarhije, nadmenija od samodržavlja i više zaljubljena u sebe od birokratije. Predviđam nastanak krize u skorijoj budućnosti, koja će me naterati da drhtim za bezbednost moje zemlje. Korporacije su stupile na presto, dolazi era korupcije, i vlast novca u zemlji će nastojati da produži svoju vladavinu, delujući na predubedenja naroda sve dotle, dok se bogatstvo ne sakupi u ruke malog broja ljudi i republika ne propadne«** (40, gl. 15).

Doktor Kerol Kvigli u svojoj knjizi »Tragedija i nada« opisuje ciljeve najviše finansijske oligarhije: »Snage finansijske oligarhije imaju daleki cilj, veći od stvaranja svetskog sistema finansijskog upravljanja u privatnim rukama, sposobnog da vlada političkim sistemom u bilo kojoj zemlji i svetskom privredom u celini. Sistemom treba da upravljaju centralne banke sveta u feudalnom stilu, koje deluju koordinirano, u skladu sa tajnim sporazumima, dostignutim za vreme privatnih ličnih susreta i sastanaka«.

Linkoln je shvatao da je Severu potreban saveznik da zadrži Englesku i Francusku od direktnog učešća u ratu. On se obraćao za pomoć drugim evropskim zemljama, ali nije našao one koji su želeli da mu pomognu.

Pomoć je došla iz Rusije. Za vreme Cara Aleksandra II uticaj internacionale u finansijskom sistemu Rusije je bio skoro jednak nuli, zato

Aleksandar II nije imao problema sa finansijskim lobijem. Jedan od diplomatskih koraka koji je pozitivno uticao na Aleksandra II bilo je to, što je Linkoln izdao Manifest o oslobađanju robova. Podsetimo da je 1861.g. Car Aleksandar II izdao Manifest o oslobađanju kmetova. SAD su ispoljile potpunu jednodušnost u tom važnom pitanju.

Aleksandar II je izdao naredjenja Ruskoj imperatorskoj floti da ide u američke luke Njujorka i San Franciska u znak podrške Linkolna i njegove vlade. Ruski brodovi su u septembru 1863.g. stigli u SAD. Car je naredio svojim admiralima da budu spremni da se bore sa bilo kojom državom i da prihvataju naredjenja od Linkolna. To je odigralo ključnu ulogu u popbedi Severa nad Jugom.

Nije toliko izgubio Jug, koliko jevrejska finansijska internacionala. Linkoln je naneo težak udarac svetskoj jevrejskoj finansijskoj oligarhiji. To mu nisu oprostili. Unutrašnja višegodišnja zavera za koju je Linkoln znao i koje se bojao, umela je da mu nanese odgovarajući udarac. 14. aprila 1865.g. Linkoln je bio ubijen. Bila su isplanirana još dva atentata: na vice-prezidenta Linkolna – Džonsona i državnog sekretara Sjuarda. Srećom, oba ta atentata nisu uspela. Ali, ubivši Linkolna, zavera nije uspela da promeni politiku vlade. Predsednik SAD je postao vice-prezident Džonson, koji je nastavio politiku Linkolna. Osmoro ljudi od zaverenika je bilo ubijeno, četvoro obešeno. Organizatori su, naravno, ostali u senci (40, gl. 15).

Ubica Linkolna – Džon But imao je veze se tajnim društvima, uključujući i Karbonarije Italije – organizacije Iluminatskog reda.

Džonson je morao da se sudari sa problemom. Ruski car je zatražio da se plati korišćenje Ruske flote u skladu sa sporazumom, zaključenim sa Linkolnom. Troškovi flote su bili dosta veliki: 7,2 miliona dolara.

Da bi isplatio dug Rusiji, ali da ne obelodanjuje za šta plaća, rešio je da tu isplatu uredi u vidu kupovine Aljaske, koja se u to vreme smatrala kao komad zemlje koji ništa ne vredi. U aprilu 1867.g. Džonson se preko Sjuarda dogovorio o kupovini Aljaske. Oni američki istoričari koji nisu bili upoznati sa stvarnim razlozima kupovine Aljaske, nazvali su tu kupovinu »glupošću Sjuarda«. Ustvari, kupovina Aljaske je bila samo način da se isplati caru korišćenje flote.

Jevrejska oligarhija nije oprostila svoj poraz u SAD ni ruskom caru Aleksandru II. Prema njihovoj zaveri 1881.g. Aleksandar II je bio ubijen.

Jevrejska oligarhija nije ostavila ni svoje planove osvajanja SAD. Promenjena je samo taktika. Osnovu smenjene taktike je predstavljao prelaz od raspirivanja ratova i revolucija ka stvaranju bankarske panike. Putem stvaranja bankarske panike i, prema tome, ekonomskog haosa jevrejska oligarhija je pokušala da utiče na američki narod i vladu i da ih prisili na stvaranje stalne Centralne Banke (CB), preko koje će oligarhija u potpunosti kontrolisati svu vlast u zemlji bez svake vlade.

Specifičnost bankarskog biznisa je takva, da je bankarska panika sposobna da trenutno razori apsolutno bilo koju banku, nezavisno od toga da li banka radi dobro ili loše. Suština je u tome što novac, koji je banka angažovala od stanovništva, ona usmerava na davanje kratkoročnih i dugoročnih kredita nekome i investira negde. Samo manji deo novca stanovništva ostaje u banci za obezbeđivanje tekuće likvidnosti. Zato svaka negativna unformacija, ako je dobro organizovana, sposobna je da razori bilo koju banku. Čim se takva informacija »znalački« saopšti stanovništvu i stanovništvo masovno potrči da izvlači svoj novac, banka postaje nesposobna da vrši isplate, pošto ni jedna banka ne može da izdrži masovno skidanje depozita.

Bankrotstvo banke odmah izaziva »efekat domina«. To jest za tim bankrotstvom počinje lanac bankrotstva onih organizacija koje su sa tom bankom povezane.

Jedan od operatora tog procesa postao je Dž.P.Morgan, čiji je otac bio agent Rotšilda, a sam on je bio rođak Hamiltona. 1869.g. Morgan u Londonu stvara Severnu kompaniju za vrednosne papire, kao predstavnik kompanije Rotšilda u SAD.

Prva ozbiljna panika je stvorena 1893.g. Ključnu ulogu u toj panici odigrala je Severna kompanija. 1900.g. administracija predednika Viljema Mak-Kinli podnela je tužbu protiv Severne kompanije. Kroz određeno vreme predsednik Mak-Kinli je bio ubijen. Predednik SAD je postao miljenik oligarhije Teodor Ruzvelt, i sudski proces protiv Severne kompanije je bio obustavljen.

1907.g. Morgan je organizovao bankarsku paniku sa diskreditacijom banke Nikerbokera. Jedan od ciljeva bio je uništenje konkurentnih banaka, koje ne ulaze u sferu uticaja Morgana. Istovremeno preko SMI počela je masovna kampanja o propagandi neophodnosti CB u zemlji.

Predsednik Vilson je dao nalog da se reši problem stabilnosti bankarskog sistema onom istom čoveku koji je i stvorio problem nestabilnosti – Morganu. U nacionalnu komisiju za novčani opticaj za pripremu zakona o bankarskoj i novčanoj reformi imenovan je senator mason, rođak Rokfelera - Nelson Aldrič.

Zaverenici su odmah zauzeli stav da se ne sme uzeti naziv Centralna Banka, kao iskompromitovan naziv u očima Amerikanaca. Oni su počeli da pripremaju zakone o CB pod nazivom Federalni Rezervni Sistem.

1913.g. stupio je na snagu zakon o Federalnom Rezervnom Sistemu SAD. Federalni u tom sistemu je bio samo naziv. Sistem nije bio državni, to je bila čisto jevrejska banka. Najviša banka iznad svih drugih banaka SAD. Jevrejska oligarhija je preuzela vlast u SAD bez ratova i revolucija.

Zadatak FRS je bio obezbeđenje stabilnosti dolara i finansijskog sistema u celini. Jevrejska oligarhija je odlično pokazala tu «stabilnost».

Imajući pravo emisije dolara, FRS je mogao po svom nahođenju da izaziva inflaciju i deflaciju sa ciljem da izvrši preraspodelu vlasti, svojine i novca.

1913.g. novčana masa po glavi stanovnika je iznosila oko 148 \$. Do 1978.g. - 3691\$. To jest vrednost jednog dolara 1978.g. je iznosila svega 12 centi od dolara iz 1913.g.

U januaru 1968.g. količina dolara je iznosila 351 milijardu. U februaru 1980.g. – 976 milijardi. Faktički količina novca se udvostručavala svakih 10 godina. Svi su zaboravili na obezbeđenost dolara zlatom.

FRS je sposoban da stvara ekonomske cikluse putem povećanja i smanjenja količine novca i kredita.

U biračkoj kampanji 1912.g. 26. predsednik SAD Teodor Ruzvelt je rekao: «Iza vidljive vlade na tronu sedi nevidljiva vlada koja nimalo ne veruje narodu i ne snosi nikakvu odgovornost. **Uništenje te nevidljive vlade, kidanje bezbožne veze između korumpiranih špekulanata i korumpiranih političara - eto u čemu je zadatak državnika**» (61, s. 47).

1920.g. FRS je priredio takozvanu paniku 1920.g. Zahvaljujući toj krizi jevrejska oligarhija je uzela u svoje ruke ogromnu količinu farmerske zemlje, i mnoštvo propalih nejevrejskih privatnih banaka. Zbog panike

1920.g. u SAD je propalo 5400 banaka, koje su bile prisiljene da prodaju svoju aktivu Jevrejima ispod stvarne cene.

Jedna od osnovnih nebankarskih meta te krize bio je genijalni automobilski industrijalac Henri Ford. Ford je odlično shvatao suštinu jevrejskih igara i već je počeo aktivnu antisemitsku kampanju.

1918.g. Ford je otkupio list »Dirborn Independent«, u kome je počeo da razobličava gnusne židomasonske igre. Naročito je navodio mnoštvo dokaza svrsishodne podrivačke delatnosti jevrejske finansijske oligarhije u započinjanju Prvog svetskog rata. U listu su objavljena čitava poglavlja buduće knjige »Međunarodno jevrejstvo«. List je imao snažnu rezonansu. 1922.g. izašla je knjiga Henri Forda »Međunarodno jevrejstvo« (13). Ford je počeo da finansira naciste u Nemačkoj.

Protiv Forda Jevreji su vodili žestok napad na svim frontovima. Pre svega su nastojali da ga razore. Ali Ford, iako sa gubicima, ipak je izdržao krizu 1920.g.

Uspeh krize 1920.g. nadahnuo je jevrejsku oligarhiju. Oni su počeli da planiraju još jednu veliku krizu - krah 1929.g.

Prvi korak je bila masovna emisija dolara. Od nivoa 31,7 milijardi dolara 1921.g. oni su došli do nivoa 45,7 milijardi dolara 1927.g. Povećanje je iznosilo 144%.

Posle organizovanog kraha na berzama 1929.g. u SAD je počela ekonomska kriza sa neviđenom žestinom.

Jedan od očevidaca kraha na berzi bio je Vinston Čerčil, koga je Bernard Baruh doveo na efektanu berzu 24. oktobra 1929.g. sa ciljem da demonstrira jevrejsku finansijsku moć. Setite se koga datuma je počela revolucija 1917.g. u Rusiji? Ta podudaranja mističkih datuma Vam ništa ne govore? Setite se kako je Lenjin govorio o rokovima revolucije: »Juče je bilo rano, sutra će biti kasno. Danas.«

Tržište vrednosnih papira u SAD je propalo, ali neko je kupio te obezvređene akcije. Ko je to? U svim zvaničnim istorijama te krize vodi se masa razgovora o prodaji akcija, ali ni reči se ne kaže o tome, kome su one bile prodate.

A skrivana suština je veoma jednostavna. Posle krize 1929.g. raspodela vrednosti i novca se naglo promenila u korist jevrejske oligarhije. Oko 16000 banaka SAD je propalo. 100 od 14100 banaka (manje od 1%) je počelo da kontroliše preko 50% bankarske aktive

SAD. 14 krupnih banaka je preuzelo vlasništvo nad 25% depozita zemlje. I to Vam je kriza. Nekome tuga, nekome basnoslovni profit.

Pošto je kriza 1929.g. prošla, kongresmen MakFeden je izjavio: «To je bio pažljivo pripreman događaj. Internacionalni bankari su stvorili uslove očajanja da bi mogli da vladaju nama. Novčane i kreditn resurse SAD od sada potpuno kontrolišu finansijske grupe Dž.P.Morgana (Prva Nacionalna Banka) i Kuna Leba (Nacionalna Siti banka)».

23. maja 1933.g. MakFeden je optužio FRS zato što je izazvao krah na berzi 1929.g. Među ostalim optužbama bila je i sledeća: «Optužujem ih da su prisvojili preko 80 milijardi dolara» (40, gl. 16).

Jevreji su organizovali lov na MakFedena. Dva puta su najamne ubice pokušale da ga ubiju, ali oba puta bezuspešno. Najzad su ga otrovali na banketu.

1930.g. na inicijativu tadašnjeg vice-prezidenta, poznatog masona Henri Volesa, napravljen je novi crtež novčanice od 1 dolara – simbol novca i finansijske moći SAD. Na poledini dolara pojavila se egipatska piramida sa uzdignutim trouglom iznad nje svevidećeg oka Lucifera-satane.

Svuda dominira mističan masonski satanski broj – 13. 13 stepenika piramide, američki orao drži štit sa 13 pruga, u desnoj kandži - simbol masonstva – bagremovu grančicu sa 13 listova i 13 cvetova, u levoj – simbol rata - svežanj od 13 strela. U kljunu - traka sa masonskom parolom »jedinstvo u raznovrsnosti«. Nad orlom dominira šestokraka Davidova zvezda od 13 masonskih pentagrama (zvezda petokraka).

Ispod piramide je navedena ključna parola »NOVUS ORDO SECLORUM« (Novi svetski poredak). Ta parola nesumnjivo pokazuje na šta su počeli da pretenduju novi gospodari SAD. Njima je malo američka država. Njih ne interesuje poredak u SAD, već u svetskoj imperiji. Pod njihovim vođstvom i pod hegemonijom dolara. Veoma je korisno pokazivati taj natpis na dolaru ljudima koji sve vreme tvrde da su pretenzije na svetsku vlast – samo plod bolesne mašte patriota i antisemita. Sva ta kompozicija starih masonskih simbola bila je razrađena prema zadatku Rotšilda, prvu skicu je napravio još Adam Vajshaupt, a dizajner je postao ruski mason slikar Rerih. Ali sama simbolika potiče još iz vremena Starog Egipta.

Danas svoju pretenziju na svetsku hegemoniju SAD ne skrivaju. O njima je veoma otvoreno i cinično napisao Bžezinski (49).

Dalje je jevrejska oligarhija pomoću emisije dolara i drugih finansijskih igara i mahinacija potpuno porobila američku državu. Država SAD sada ima sasvim astronomski dug. Ali kada se u SMI o tome govori, onda se sasvim prećutkuje pitanje kome to država duguje? Pa ona nekome duguje. Kome? Jevrejskoj finansijskoj oligarhiji - pravom gospodaru današnje Amerike.

Pokušaji da se ta oligarhija postavi na svoje mesto, kakav je naprimer preduzeo predsednik Džon Kenedi, ni do čega nisu doveli, već su Kenedija 22. novembra 1963.g. jednostavno ubili. Među njegovim ubicama nalazio se i njegov lični vozač, agent CIA, koji je ispalio kontrolni pucanj u glavu Kenedija (61, s. 102). Tog vozača su ubili kroz 3 nedelje. Svedoci nisu potrebni.

Kasnije je na put Iluminata stao brat Džona Kenedija – Robert Kenedi, koji je bio na pragu svog neminovnog izbora za predsednika SAD. Ali njega su ubili bukvalno sasvim malo pre izbora 5.juna 1968.g.

Čim se predsednik Nikson izjasnio protiv prevlasti cionističkog lobija, njemu su priredili impičment i izbacili ga iz Bele kuće. Kao povod je poslužilo prisluškivanje u štabu demokratske partije koje je organizovao Jevrej Henri Kisindžer. Eto takva je u SAD «demokratija» - židokratija.

U svojoj knjizi «Nevidljiva ruka» (40) Ralf Eperson prikazuje ulogu takvih organizacija, kao što je Savet za Međunarodne Odnose, Trostrana komisija, Nacionalni savet crkava, svi mogući Fondovi i t.d. u realnom upravljanju društvom.

Izbori u Americi su se odavno pretvorili u spektakl, samo što je taj spektakl komplikovaniji nego što je bio u bivšem SSSR. Realni izbor u savremenoj Americi ne vrši narod, već uska grupa finansijske oligarhije. Kandidat na izborima u savremenoj Americi bez ogromnog novca nema nikakve šanse za uspeh. Zato se realni izbori odvijaju na nivou najviše finansijske oligarhije Amerike, gde se rešava koga podržati, a koga ne.

Sve političke lidere pažljivo proučavaju i odbacuju. Neugodni odmah ispadaju iz igre. Mafiji nisu potrebni novi Linkolni i Kenedi. Kao realni kandidati ostaju samo oni koji odgovaraju vlastodršcima. Pretpostavimo da je ostalo pet kandidata za predsednika, od kojih svi odgovaraju oligarhiji. Njih i dopuštaju da idu na izbore. Dalje ide spektakl. Galame

partije, galami i glasa narod, neko slavi pobjedu, neko poraz, a igra je u globalu odavno odigrana.

A šta realno može predsjednik SAD? Njegova vlast je veoma strogo ograničena. Može li on da promeni ustav? Ne. Može li da prekrši ustav? Ne, ne može. Može li da svrgne finansijsku mafiju? Ne može. Može li da promeni poredak i sistem u SAD? Ne, ne može. Njegova ovlašćenja su od i do. I ništa više. Ako se bude loše ponašao objaviće mu impičment ili će ga jednostavno ubiti, kako su to činili mnogo puta. Takođe neće moći da napravi prevrat, pošto su oko njega sve sami masoni i članovi drugih tajnih društava. Takve su realije današnje američke židokratije.

1982.g. državni dug je iznosio 5 000 000 000 000 plus kamata. Adekvatno su porasli porezi. Za to vreme troškovi FRS se svode na kupovinu štamparske boje i isplatu plata štamparima dolara (61, s.42). Takvu beskrajnu drskost ljudi ne mogu da imaju. Takve osobine mogu da imaju samo Židovi - deca đavola.

Istoriju SAD ja neću da nastavljam. Ko želi da se sa njome upozna detaljnije, savetujem mu da pročita divnu knjigu Ralfa Epersona »Nevidljiva ruka« (40).

Za nas istorija SAD je veoma poučna, pošto su posle »perestrojke« u SSSR počele jevrejske finansijske igre, potpuno slične američkim. Ništa novo Jevreji ne mogu da smisle. Metode su iste, mnogo puta isprobane. Te metode treba jednostavno poznavati.

Danas su SAD - zemlja u kojoj je pobedio cionizam. I šta? Preko 20% Amerikanaca su - psihički neuračunljivi ljudi. Preko 15% Amerikanaca – hronični narkomani. SAD su – zemlja neviđenog kriminala i naromanije. Borba sa narkomanijom je – obična mala galama, pošto su gospodari narkobiznisa vladajuća jevrejska mafija. Preko 30% Amerikanaca su postali homoseksualci, i proces pederizma raste. Prema podacima socioloških istraživanja 80% Amerikanaca nema sopstveno mišljenje i ponavlja tačku gledišta svojih lutkara (75). Oko 40% Amerikanaca nigde ne radi, preziru svaki rad i vode parazitski način života.

Američka židokratija vodi stalnu propagandu komunističkih ideja. Poznati Jevrej Soros, koji je nagomilao basnoslovno bogatstvo zahvaljujući finansijskim mahinacijama, uporno sugeriše narodu misao o

bliskoj propasti slobodnog preduzetništva. Manifest kompartije Karla Marksa nametljivo se prodaje na svakoj benzinskoj pumpi. Možete zamisliti, na svakoj benzinskoj pumpi. Znači, to nekome treba. I neko je uložio veliki novac u tu propagandu.

Osnovna masa Amerikanaca je – neverovatno jednostrana. Njih interesuje samo novac, stvari, automobili i seks. Preko 60% Amerikanaca uopšte ne čitaju knjige, i ako čita, to su prvenstveno detektivi i pornografija. Većina njih svo slobodno vreme provodi ispred televizora, gde gledaju detektive i zabavne, neverovatno vulgarne emisije bez sadržaja (75).

U kulturnom smislu to je najneinteresantniji narod na svetu. Filmovi za koje se danas u SAD daju najviše nagrade, - izraz su regresa opštečovečanske kulture, jer oni pretvaraju čoveka u prosto primitivno biće, koje operiše primitivnim pojmovima, kliširanom gomilom reči, osmeha i obrta reči. Dijalozi američkih heroja podsećaju na dijaloge mehaničkih biorobota.

Uz svu moju mržnju prema sovjetskom režimu treba istaći da su sovjetski filmovi za čitavu klasu interesantniji, dublji, životniji, više umetnički. Takav pojam kao što je »igra glumaca« kod američke kinematografije se ne može koristiti. Uzmite običan sovjetski film, naprimer »Ženidbu Baljzaminova«, i pogledajte tu veličanstvenu igru glumaca. Ništa slično u američkoj kinematografiji jednostavno ne postoji. U američkoj kinematografiji jednostavno nema živih ljudskih bića, sve sama duhovna ubogost i beda. Beskrajne scene nasilja, ubistava, sadizma, scene užasa i ubogog primitivnog seksa neverovatno su dosadne i odvratne. Stanje kinematografije u celini veoma dobro opisuje duhovno stanje društva. Dijagnoza je jednostavna – duhovna trulež.

Današnje stanje: u socijalnoj sferi, nacionalnim i rasnim odnosima, razvoju kriminala, narkomanije, homoseksualizma i lezbijanstva, obrazovanja, kulture, biološkog zdravlja stanovništva – je pretkrizno i ono se pogoršava ubrzanim tempom.

Glavna roba Amerike, na kojoj ona najviše »zaraduje«, to nije tehnika i automobili, već papirni dolari, kojima su poplavili čitav svet. SAD imaju nezavidnu budućnost. U predstojećim godinama one će osetiti takvu ekonomsku krizu, da će kriza 1929.g. izgledati kao raj. Danas je emisija dolara dostigla nezamislivu i kritičnu tačku. Američki finansijski

sistem - to je neviđena jevrejska afera, još žešće od ruskih GKO. Uskoro će dolar biti oboren. Piramida dolara će se srušiti sa grmljavinom. Uz svu želju lagano obaranje dolara neće uspeti. Svetska finansijska oligarhija već sprema zamenu dolaru u vidu nove svetske valute: Evro. Šta će biti u SAD teško je prognozirati, zato oligarhija blagovremeno plovi u Evropu.

Da bi sakrili svoje jevrejske finansijske igre i našli pseudouzrok pada dolara, ti momci plamiraju novi rat. Rat će sve otpisati i biće pseudouzrok svih nevolja. Kao dostaojan protivnik SAD su izabrale islamski svet, sa kojim se napregnutost veštački zateže. Rat sa islamskim svetom - jadan je od osnovnih scenarija razvoja. Ali ne treba zaboraviti da oni nikada ne »stavljaju jaja u istu korpu« i uvek imaju minimum 2-3 osnovne varijante razvoja procesa.

Hitlerova Nemačka i Staljin

Fenomen Hitlerovog nacizma nije ponikao na praznom mestu i bio je rezultat konkretnog istorijskog procesa. Primetimo da je u nastanku ideologije Hitlerovog nacizma veliku ulogu odigrala ruska emigracija.

Informacija o tome, šta realno predstavlja Hitlerov nacizam, u SSSR je bila zatvorena. Već i to navodi na misao da Hitlerova ideologija nije tako glupa kako je prikazuju. Hitlerova ideologija se može priznavati ili negirati, voleti ili mrzeti. Ali svaki pametan čovek shvata da se **fašistička ideologija ne može uništiti silom, nju treba razbiti idejno. A pošto ne mogu da je razbiju idejno i jednostavno je zabranjuju, to odmah potvrđuje snagu te ideologije.** Zato svi židovski vapaji za uništenje »fašizma«, prikrivani lažnim parolama poput borbe za »demokratiju«, ništa osim odvratnosti ne mogu da izazovu kod čoveka koji misli.

Zamislite situaciju. Narodi SSSR su izgubili u Drugom svetskom ratu preko 20 miliona stanovnika. Izgubili u borbi sa Hitlerom i sa njegovom ideologijom. A kakva je ta ideologija? U borbi protiv kakve ideologije su narodi izgubili desetine miliona stanovnika? Gde su mogli da se upoznaju sa tom ideologijom? U kojim prodavnicama SSSR se slobodno prodavala Hitlerova knjiga »Moja borba«? Ni u kojim. Sa tom ideologijom ne samo da se nije moglo upoznati. Za sam pokušaj da se upozna čovek je u SSSR automatski dospevao u zatvor. Svi pokušaji da se sazna istina, da se sazna za šta i protiv čega se bore sovjetski ljudi, bili su zabranjeni i žestoko

kažnjavani. Sovjetski čovek je bio apsolutni rob i nije imao pravo da zna ništa. Nije čak imao pravo ni da postavlja pitanja. Njega su slali da ratuje, i on nije imao pravo da zna za šta i protiv čega on ratuje. Staljin i njegovi naslednici nisu dozvoljavali sovjetskim ljudima da znaju jednostavnu istinu o tome da je Hitler ratovao protiv Židova, a da su sovjetski ljudi ratovali na strani Židova. I to je sva istina, prosta kao 2 x 2.

Poštovani čitaocē! Sećate se, mi smo navodili primer iz filma »Čapajev«. Tamo, u zoru sovjetskog komunizma, bilo je dozvoljeno zadavati pitanja Čapajevu: »Za koga si ti, za boljševike ili za komuniste?« I dobiti odgovor: »Za internacionalu, i to za drugu mi prolivamo svoju krv i ubijamo druge«. Taj mutan odgovor Čapajeva je skrivao jednostavnu istinu o tome da su beli ratovali protiv židovske vlasti, a crveni su ratovali na strani Židova. U uslovima razvijenog komunizma čovek nije mogao da dozvoli sebi čak ni da postavlja pitanja zašto je i protiv čega ubijeno preko 20 miliona sovjetskih ljudi, predstvanika njegovih naroda, njegove rodbine i bliskih.

Poštovani čitaocē! Zaustavite se i razmislite, šta se dešava u ovom lažnom judohrišćanskom svetu. Kako sa nama postupaju vlastodršci? Za koga nas oni smatraju? Za životinje? Za biorobote? Za idiote? Za topovsko meso? I dokle ćemo mi to trpeti?

Danas u Nemačkoj, gde je navodno demokratija, a ustvari je židokratija, Hitlerova knjiga je zabranjena. I to Vam je sloboda reči. U SAD Hitlerova knjiga je dozvoljena. Republikanci pritiskaju Jevrejima rep i ne daju im da u potpunosti uguše slobodu reči.

U SSSR narod su hranili jeftinom židovskom propagandom, najprimitivnijom od svih demagogija sovjetskog perioda. Hitlera su prikazivali kao idiota, duševnog bolesnika, Nemce kao bedne plašljivce, a sovjetske ratnike kao retko hrabre borce, koji sami pobeđuju stotinu Nemaca. Ipak ta židovska propaganda nikako nije objasnila kako su ti bedni plašljivci pod rukovodstvom idiota osvojili pola Rusije i došli do Moskve. Svi sovjetski filmovi koji su oživljavali tu propagandu, nikako se nisu uklapali u realnu stvarnost.

Prvi sovjetski film u kome su se pojavili objektivni elementi Hitlerovog nacizma bio je film »Sedamnaest trenutaka rata«. Sovjetski ljudi su videli da rukovodioci 3. rajha nimalo nisu bili bezumni, već snažne i jake figure. Iako je figura Hitlera u tom filmu praktično bila

odsutna i nije bila prikazana ideologija nacizma, uspeh filma je bio zaprepašćujući.

Do današnjeg dana o Hitleru i nacizmu u Rusiji nema praktično nikakve objektivne informacije. Postoji masa jeftinih židovskih falsifikata. Meni je dospela u ruke jedna od knjiga, izdatih u Rusiji, koja manje-više objektivno prikazuje suštinu nacizma, - knjiga V.Prusakova «Okultni mesija i njegov rajh» (12).

Uopšte, kada Hitlera polivaju blatom, ima smisla razmisliti i malo prodiskutovati. Hajde da pogledamo svoje životno iskustvo. Verovatno je svako imao posla sa konfliktima ljudi. Naprimer, Vi analizirate konflikt bračnog para. Saslušaj jednu stranu, - ispada jedna slika, saslušaj drugu stranu - slika je sasvim drugačija. I tek pošto saslušate obe strane, možete sastaviti neko objektivno mišljenje. Ako nekoga unapred osuđuju i ne daju mu da se opravda, onda to nije sud, već sudilište. Kada i gde smo mi slušali na televiziji, preko radija, u drugim SMI zaštitnike Hitlera? Kada i gde? Nikada i nigde. Zar to ni o čemu ne govori? To govori o mnogo čemu. Zar to ne govori o tome da se oni koji vladaju boje zaštitnika Hitlera kao vatre. Zašto se boje? Znači, na strani zaštitnika Hitlera je istina i snaga. Laži i slabosti se niko ne boji.

Uključite današnju rusku televiziju (židoviziju), gde nekakvi vrčavi komentatori nekoga gnevno žigošu. A da li daju reč onima koje oni žigošu (fašistima, ekstremistima, nacionalistima i t.d.)? Ne. Zar to nije sudilište? Je li to demokratija? Ne, - to je židokratija.

Nedavno je izašla ozbiljna i interesantna knjiga J.Vorobjovskog «Put prema Apokalipsi» (63), u kojoj autor daje neke objektivne podatke o nacizmu. Na žalost, Vorobjovski nije umeo da se iščupa izvan okvira hrišćanske klopke i židovske antipaganske propagande. Evo kako Vorobjovski u svojoj knjizi u glavi «Puč starih Bogova» počinje opis nacizma (63, s.41): «Pre pola veka u Nirnbergu je vršeno suđenje. U političkom planu suđen je fašizam, a u moralnom i etičkom - antihumanost i čovekomrštvo». Eto kako Vorobjovski ocenjuje Nirnberški proces. Ispada da su osuđivali antihumanost i čovekomrštvo. A ko su bili sudije? Ko su bili ti humanisti u čovekoljupci? Prvi «humanista» je bio komunizam, čija zverstva nadmašuju sve što je poznato istoriji. Preko 40 miliona najboljih predstavnika ruskog naroda uništeno je od

strane komunističkog «humanizma» i «čovokoljublja». Komunizam je poklao, uzgred, i sve hrišćanske sveštenike, koje tako voli Vorobjovski.

Sledeći sudija su bile SAD, gde vlada satanska židokratija, koja je i započela Drugi svetski rat, bacila atomske bombe na Japan, palila napalmom Vijetnam, koristila biološko oružje protiv Idijanaca, koje je potpuno uništila. Ispada da je to, prema mišljenju hrišćanina Vorobjovskog, humanizam i čovokoljublje. Vorobjovski ipak naziva Nirnberško sudilište sudom, gde su kao sudije sedeli okoreli satanisti i zločinci. Eto šta hrišćanstvo radi sa mozgom čoveka i, sudeći prema knjizi, pametnog čoveka.

Primetimo da je Nirnberško sudilište potpuno zatvorilo sve ključne informacije o procesu, i te informacije su apsolutno nedostupne društvenoj javnosti.

Najglavniji uzrok zatvaranja i falsifikovanja informacija o trećem rajhu ne sastoji se u ideologiji nacizma, već u planovima onih sila koje su htele da iskoriste i Hitlera, i njegovu ideologiju u svojim ciljevima. Te sile je predstvaljala svetska levitska mafija. Oni su finansirali i Hitlera i Staljina u najvećim razmerama. Postoji mnoštvo činjenica te finansijske pomoći (61, gl. 20). Oni su odlično poznavali ideologiju Hitlera i znali su šta on hoće. Ali njima je bilo do te ideologije kao do lanjskog snega. Oni su planirali Drugi svetski rat i planirali su da će se on odvijati prema njihovom planu zahvaljujući razlici u finansiranju protivnika. A to što će u tom ratu poginuti milioni ljudi, uključujući i Jevreje, na to su pljuvali. Jevreji «dole» su za njih isti takav materijal, kao i drugi narodi.

Ne treba se truditi i praviti od Hitlera figuru idealnog heroja, ali radi pravednosti mogu se napraviti neka poređenja crvenog režima sa smeđim. Komunisti su izgubili izbore u Rusiji i preoteli su vlast silom. Hitler je pobedio na izborima i potpuno legitimno došao na vlast u Nemačkoj. Komunisti su mrzeli ruski narod, i ruski narod je mrzeo komuniste. Komunisti su morali da vode dug građanski rat i da se bave najžešćim genocidom ruskog naroda sve dotle dok nisu uspeli da od ruskog naroda naprave sovjetske «ljude». Hitler je voleo nemački narod, i Nemci su voleli Hitlera. Hitlera je podržalo 95% nemačkog stanovništva. Nikakve građanske ratove protiv Nemaca Hitler nije vodio i nije se bavio nemačkim genocidom.

Rusija do Revolucije 1917.g. se burno razvijala, i tempo njenog rasta po mnogim ključnim pokazateljima bio je iznad srednjeevropskog. Komunizam je na dugo «spustio» Rusiju i napravio od nje slabo razvijenu zemlju. Hitler je došao na vlast 1933.g. Nemačka je praktično ležala u ruševinama. Bila je najžešća ekonomska, politička i duhovna kriza. Vladala je strašna besposlica, kriminal, moralno divljaštvo. Za 6-9 godina (zanemarujuće mali rok) Hitler je od Nemačke napravio najsnažniju državu, lako je spustio na kolena Evropu i umalo nije slomio kičmu sovjetskoj Judeji. U ekonomskom čudu Hitlerovog režima veliku ulogu su, naravno, odigrale zapadne investicije. Ali nikakve investicije ne mogu da se uporede sa odlučnim faktorom rasta - stanjem duha nemačke nacije. Hitler je okupio Nemce i podigao stanje njihovog duha do nebesa.

Veoma je karakteristično to što je Hitler, došavši na vlast 1933.g., vratio zakon protiv homoseksualista, većinu pedera je pohapsio, a njihovu literaturu spalio. I zbog toga Židovi takođe mrze Hitlera.

Iluminati su bili tvorci crvenog režima u SSSR. SSSR je bio njihov nepromenljiv instrument prilikom realizacije svojih planova za uspostavljanje «novog svetskog poretka». Zato se SSSR finansirao u sasvim astronomskim razmerama. Posle rata ne samo SSSR, već i sve zemlje učesnici dospele su u ropsku dužničku zavisnost od levitske finansijske oligarhije. Naprimera, taj rat je koštao SAD 400 milijardi dolara.

Posle rata 1946.g. Fond Rokfelera je odobrio 139000 \$ samo za to da se preko SMI sugerije društvenom mnjenju lažna oficijalna verzija Drugog svetskog rata.

U ovoj knjizi ja ne nameravam da analiziram Hitlerov nacizam, to je isuviše velika i ozbiljna tema. Istaći ću samo neke ključne momente, koji su povezani sa zamislama ove knjige.

Hitler je bio načitan čovek i dobro je razumeo istoriju. Osim toga, kada je pisao «Mein Kampf» 1924.g., pred njim je stajao lik Rusije, koju su pojeli i oglodali Jevreji. Tako da je Hitler odlično shvatao suštinu jevrejskih igara. Iskustvo Rusije mu je bilo pred očima.

Jevrejske igre u judohrišćanstvu i komunizmu Hitler je razumeo apsolutno tačno. Takođe je on shvatao neophodnost konstruktivne religiozne doktrine. Nju su mu dali.

Hitlerov nacizam - to nije jednostavno nacional-socijalizam, kako nastoje da ga predstave oni, koji se trude da sakriju originalnu informaciju. **Nemački nacizam – to je pre svega nova religija, jedna od varijanata neopaganstva.** Varijanta koja, nažalost, nije najbolja. Ali, nesumnjivo, Hitler je bio figura koja je živela od globalnih ideja uređenja sveta i nije mogao tako plitko da misli, samo na nivou ekonomskih modela života. Hitler nije bio fašista. Fašista je bio Musolini. Hitler nije bio nacista. Hitler je bio rasista. On je maštao o poboljšanju čoveka i stvaranju drugačijeg čoveka, višeg tipa - superčoveka. Hitler je bio selekcionar (Mičurin) u oblasti čovečanstva. Hitlerovi Esesovci - to su bili uzorci ljudi nove bolje rase.

Hitler ne samo da je bio genijalan urođeni orator, već je u celini posedovao jedinstvene lične kvalitete. Hitlera su odmah prepoznali i polagali u njega nadu. Ko? Iza Hitlerovih leđa stajali su neobični religiozni mističari. I čak ne mističari, već čitav niz mističara.

Naprimera, jedna od najvećih ličnosti, koja je vršila jak uticaj na lidere nacional-socijalizma, bio je bivši general artiljerije Karl Haushofer, koji je kao vojni ataše u Japanu posetio Himalaje i Tibet, gde je 1905.g. sreo svog glavnog duhovnog učitelja - ruskog lamu Georgija Ivanoviča Gurdžijeva. Haushofer je prošao učenje kod tibetskih lama i adepta japanskog tajnog društva «Zelenog Drakona» (11).

Nacističku partiju Hitlera izrodila je organizacija masonskog tipa – društvo «Tule», a njen aktivista antikomunista Ditrih Ekart bio je duhovni učitelj samog Hitlera (11). U tu masonsku organizaciju ulazile su takve vođe nacizma, kao što su Rozenberg i Hes. Hering je bio član masonske organizacije «društvo Edelvejs» (runolism – prim.prev.), a kasnije Blistave lože «Vril».

Duhovni učitelj (glavni programer) Hitlera Ditrih Ekart je 1923.g., nekoliko dana pre smrti, pisao: «Sledite Hitlera! On će plesati, ali ja sam taj, koji je našao za nega muziku. **Mi smo ga snabdeli sredstvima veze sa Njima.** Ne tugujte za mnom: ja sam uticao na istoriju više nego bilo koji drugi Nemač» (12, s. 24).

Koreni Nemačke radničke partije, u koju je stupio Hitler, dosežu do 1912.g., kada je na konferenciji okultista formirano «magično bratstvo» - «Nemački orden». Posle unutrašnjih rasprava i raskola na bazi tog ordena formiran je orden «Vitezovi Svetog Gralja», a kasnije i društvo «Tule».

Simbol te organizacije masonskog tipa postao je kukasti krst sa mačem i vencem.

Ideolozi nacizma su aktivno sakupljali stare paganske rukopise po čitavom svetu preko specijalne organizacije «Anenebre» (Nasleđe predaka). Ta organizacija je sakupila mnoštvo starih knjiga, uključujući i drevnoruske. Anenebre je izvezla iz Rusije posle revolucije po različitim kanalima i «Veslovu knjigu», i mnoštvo drugih drevnih religioznih izvora. Deo izvora oni su uspeali da dešifruju, i ta dobijena drevna znanja su postala dostojanstvo novih okultista. Posle Drugog svetskog rata ogroman deo arhiva Anenebre dospeo je u ruke sovjetskih komunista i sada se negde tajno čuva, ali gde, vlasti ne objavljuju. U te archive ni komunisti ni današnji demokrati-židokrati nisu puštali i ne puštaju nikoga, osim najposvećenijih. Za vreme Staljina sa tim arhivom je aktivno radilo okultno 13. specijalno odeljenje GPU-KGB (šef G.I.Bokij), o kome piše Grigorij Klimov u «Protokolima sovjetskih mudraca» (8). Kasnije je Staljin likvidirao to odeljenje i njegove specijaliste, bojao se da će početi mnogo da znaju. Ali informacija o radu tog odeljenja probila se u spoljašnji svet.

Okultisti «Tule» su obučavali magiji i razvoju skrivenih mogućnosti čoveka. Uključujući sposobnost kontrolisanja fine, nevidljive sveprožimajuće sile, koju engleski okultista Liton naziva «vril», a induisti «kundalini». I najvažnije - oni su učili tehnici komunikacije sa takozvanim Tajnim učiteljima ili Nepoznatim Superljudima, koji nevidljivo upravljaju svime što se dešava na našoj planeti. Kada je Eskart pisao, da «smo ga mi snabdeli sredstvima veze sa Njima», onda to nisu prazne reči. Hitler je imao vezu sa Višim silama.

Svi saborci Hitlera su isticali da je u vreme duševne ekstaze Hitler ispunjavao prostor nekakvom čudnom energijom. Svako je osećao: ovaj čovek govori po Božijem pozivu kao poslanik Nebesa. Skoro svi koji su pratili nastupe Hitlera govorili su o tome da je on često padao u stanje koje podseća na trans. Raušning je ovako opisivao firera u momentu jakih nastupa: «Gledajući ga, mislim o spiritistima. Veći deo vremena to su obična, neznatna bića. Odjednom na njih kao sa neba pada sila koja ih uzdiže iznad običnih mera. Ta sila je – spoljašnja u odnosu na stvarnu ličnost. Ona je - kao gost sa drugih planeta. Spiritista je - održiv. Iscrpevši taj nalet, on ponovo pada u ništavilo. Tako, nesumnjivo, neke sile

prožimaju Hitlera. Sile skoro demonske, za koje je persona po imenu Hitler - samo uzgredna odeća» (12, s. 146).

Ideologija nacizma - to je udarac paganskih Bogova po judohrišćanstvu, komunizmu i cionizmu. Ali taj udarac je bio nedovoljan, i satanisti su ga iskoristili u svojim ciljevima.

Figura Hitlera je složena i protivrečna. Ali Hitler je došao na vlast legalnim putem, za razliku od komunista u Rusiji. Hitlera je podržao veći deo nemačkog naroda.

Mnogi nemački intelektualci su u početnom periodu pozdravljali Hitlera i nadali se da će im nacizam dati «ogromnu pagansku slobodu». Ali uskoro su se ohladili, videvši da je sloboda bila samo za one koji su se pridržavali određenih pogleda.

Najglavnije se sastoji u tome što su Hitlerom upravljale masonske strukture.

Hitler je u potpunosti bio svestan da njime upravljaju i posle dolaska na vlast rešio je da se otkine od svojih Viših rukovodilaca i počne da igra svoju sopstvenu igru.

Hitler je došao na vlast 1933.g. i to ne bez pomoći organizacija masonskog tipa. Ali već 1934.g. masonstvo je bilo razobličeno i zabranjeno. Vlasnike knjižara koji su se bili specijalizovali za ezoterizmu, «ubedili» su da prodaju drugu literaturu. Čak je Zebotendorf, osnivač «Tule», otkrio, na svoje duboko iznenađenje, da je on persona non grata.

1935.g. članovima SS su zabranili da se nalaze u organizaciji «Nemački orden» - organizaciji koja je bila tvorac i društva «Tule», i same nemačke radničke partije. Prema informaciji Hitlera i drugih najviših ljudi u hijerarhiji nacizma «Nemačkim ordenom» je preko masonstva upravljala najviša jevrejska finansijska oligarhija. Kasnije je «Nemački orden» sasvim prestao da postoji.

Od 1937.g. bila su zabranjena sva okultistička udruženja, a lidere masonskih loža su često upućivali iza rešetaka.

Od 1934.g. Hitlerom je bilo teško upravljati i on je postao opasan za svetski židomasonski satanizam. U početku su pokušavali da povrate tu upravljajnost, ali od toga ništa nije ispalo. A Nemačka je u to vreme počela da se pretvara u snažnu vojno-ekonomsku državu. Židove, masone i pedere su počeli da proganjaju.

Šta je u to vreme bilo u Rusiji? Do 1934.g. Rusija je krvarila i gušila se u ruskoj krvi pod židovskom vlašću. Židovi su već bili uništili oko 40 miliona (po nekim podacima do 60 miliona) predstavnika ruskog naroda, uključujući najbolje predstavnike: oficire, trgovce, industrijalce, nacionalnu birokratiju, društveno-političke radnike, kulturne radnike, sveštenstvo, kulake, srednju klasu. Nezavisni seljaci su bili naterani u kolhoze, gde su im stvoreni nečovečni uslovi. Šta je radila židovska vlast sa ruskim narodom – to čovek sa normalnom psihom ne može da zamisli. Nekakvu predstavu o tom strašnom vremenu daju knjige Meljgunova (46) i Solženjicina. Rusija je umrla. Židovi su slavili svoju konačnu pobedu. Ali taj proces okultni gospodari Židova su morali da prekinu.

Od 1934.g. satanisti su morali da promene upravljanje Rusijom. Rusiju je trebalo privremeno podizati. Bez strukture su bili pušteni procesi daljeg jačanja vlasti Staljina i svrgavanja Lenjinove jevrejske garde. Proces 1937.g., o kojima Jevreji tako mnogo viču, nisu počeli 37.g., već su bili počeli još ranije. 37., 38., 39. godine su bile jednostavno vrhunac tog procesa. Zahvaljujući tome neprijatelje (ruskog) naroda su počeli da uništavaju kao besne pse. Te reči «neprijatelji naroda» židovska SMI masovno diskredituju, ali od toga neprijatelji naroda ne nestaju i ne postaju prijatelji naroda. Pod tu etiketu je dospelo, naravno, i mnoštvo nevinih ljudi, ali bilo je mnogo ugušeno i relnih neprijatelja ruskog naroda.

Naravno, sam Staljin je bio neprijatelj ruskog naroda, ali ako ga uporedimo sa takvim podlacom, kao što je Trocki, onda je Staljin, nesumnjivo izgledao kao manje zlo. Zahvaljujući tim procesima (34-39) opšta atmosfera u Rusiji se naglo promenila na bolje. Nestale su parole svetske proletherske revolucije. Reč «patriot», ranije pogrдна, postala je progresivna. Počeo je prelaz u ideologiji na nacionalne pozicije. Počeo je preporod religije. Zemlja je naglo počela da oživljava i stiče snagu. Do 1941.g. Rusija je već bila jaka država.

Čitava generacija cionista je izginula u Staljinskim zatvorima, koncentracionim logorima i progonstvima. Za to Staljinu veliko hvala. A kako su reagovalе SAD, Engleska, Francuska na staljinske represije toga perioda? Nikako. Izgleda čudno, ali ničega čudnog nema. Adolf Hitler je naterao cioniste da igraju na jačanju Rusije. I gde je u to vreme

bila čuvena jevrejska solidarnost? Odjednom je nestala, isparila. Zabavno, zar ne?

Svetski cionizam je odlično znao o tome, šta je Staljin radio sa Židovima, veze Jevreja su, kao što je poznato, po čitavom svetu. Ali gospodari Jevreja i svetskih SMI su ćutali, i ne samo ćutali. Da bi ugasili svetsko društveno mnjenje povodom staljinskih represija, u SSSR su bili poslani najpoznatiji pisci Fejhtvanger, Drajzer, pisac-mason Romen Rolan. I svi oni jednoglasno su se divili dostignućima staljinskog socijalizma i opravdavali staljinske represije, iako su znali i za Gulag, i za raskulačivanje, i za isfabrikovane sudske procese. I ne samo da su ih opravdavali, već su pisali knjige o dostignućima socijalizma, kao što je knjiga Fejhtvangerova «Moskva 1937».

Ti čuveni pisci su formirali svetsko društveno mnjenje. Svetska finansijska oligarhija im je pevala. Naprimera, aktivno je podržavao staljinske represije direktor banke Morgana – K.Lamont. Kada se Isak Don-Levin zajedno sa A.L.Tolstoj (kćerkom pisca) obratio Ajnštajnu sa molbom da potpiše protest protiv staljinskih streljanja u Lenjingradu posle ubistva Kirova, onda je Ajnštajn pismeno odbio (56, s. 108). Iako su 80% onih koje je Staljin streljao bili jevrejski zinovjevski kadrovi.

Jevrejski gospodari su ponovo izdali Jevreje bez sažaljenja. Tada im je tako odgovaralo. Pobjeda nad Hitlerom je za njih bila važnija. **Tako će oni izdavati Jevreje i u budućnosti.**

Staljinov teroristički režim je bio potpuno suprotan zapadnoj liberalnoj demokratiji i Staljinova propaganda nije škrtarila kada je trebalo polivati blatom tu demokratiju, nazivajući je lažnom, klasnom, prodanom, a same liberale – «socijal-izdajnicima» i «socijal-fašistima». Ali istaknuti predstavnici tog «socijal-fašizma» ne samo da nisu uzvraćali Staljinu mržnjom, već obrnuto, štitali su Staljina od kritike, uzdizali i hvalili ga. I tada, kad je on klao elitu ruskog naroda, i tada, kada je klao Židove. To ponovo dokazuje da su svi principi i parole cionističkog Zapada lažni od početka do kraja. Njima je bilo sve jedno i za demokratiju, i za liberalizam, i za sve ostalo. Oni su se rukovodili samo time, šta im odgovara u datom vremenskom periodu.

Ipak, da nije bilo Hitlera i Drugog svetskog rata, ruski narod više ne bi postojao. Hitler je naterao svetski cionizam da oslabi konopac oko vrata ruskog naroda.

U početku Hitler i Staljin su drugovali i gradili zajedničke planove. Ali svetska zakulisa je umela da zavadi Hitlera i Staljina i da započne Drugi svetski rat. Zahvaljujući tom ratu SAD su napravile ogromnu količinu novca.

Zvanični istoričari potpuno falsifikuju uzroke i Drugog svetskog rata, i Prvog svetskog rata. Najvažnije je shvatiti jedno: **i sve revolucije, i svi ratovi nisu posledica nekih objektivnih uzroka. Ratovi i revolucije – to su sredstva preuređenja sveta u rukama svetske židomasonske mafije i njihovih okultnih gospodara.**

Protiv koga je ratovao Hitler? Protiv komunističkog (cionističkog) SSSR, protiv cionističkih SAD i cionističke Engleske. Protiv Engleske Hitler nije hteo da ratuje, ali na njegovu nesreću (i na nesreću Engleza) na vlast je došao Winston Čerčil, koji je bio u jakoj ličnoj finansijskoj zavisnosti od jevrejskih finansijera i provodio je politiku u korist svetskog cionizma. O tome su pisali mnogi istoričari, posebno Dejvid Irving. **To jest Hitler je ratovao protiv svetskog cionizma.** O tome ne treba nikada zaboravljati.

Postoji verzija da je Hitler bio za $\frac{1}{4}$ Jevrej. Možda je i tako, ali to ništa ne menja u Hitlerovom pogledu na svet i njegovom ponašanju. Za Jevreje čitavog sveta Hitler je – neprijatelj broj jedan. A zemlje antihitlerovske koalicije (uključujući staljinski SSSR) – glavne zaštitnice Jevrejstva.

Sa tačke gledišta najviših okultista, Drugi svetski rat je bio rat između masonske zvezde petokrake i paganske svastike. U toj etapi svastika je izgubila. Ali život je promenljiv. Cionizam je takođe mnogo izgubio u istoriji, ali vremenom se opet uzdizao.

U novoj Eri Vodolije svastika će pregaziti židomasonsku zvezdu!

Za vreme rata Hitler je ispoljio i svoje jake, i svoje slabe strane. Njegovi rusofobski i antislovenski pogledi žestoko su ga koštali. Život ih je razbio u prašinu, o čemu je Hitler krajem rata priznavao i sam, i to nije odigralo poslednju ulogu u njegovom porazu. I što je najglavnije – on nije shvatio one kolosalne promene, koje su se desile u SSSR posle staljinskih antižidovskih represija od 35. do 39. godine. Hitler je pretpostavljao da su posle 24 godine jevrejske okupacije Rusije Židovi već praktično slomili kičmu ruskom narodu, uništili svu rusku elitu, od ruske nacije su ostali samo otpaci (Šarikovi) i Rusi se više neće podići. Ali posle staljinskih

represija od 35. do 39.g. to više nije bilo tako. Srećom, genetski potencijal ruskog naroda izdržao je 24 godine najtežeg jevrejskog genocida.

Prema Hitlerovim podacima drevna prestonica jevrejskog kaganata Itilj nalazila se na mestu Staljingrada. I nije slučajno eseserovski diktator sa jevrejskim imenom Josif nazvao taj grad svojim imenom. Hitler je postavio zadatak da ponovi podvig Svjatoslava i pregazi staro Židovsko gnezdo Itilj-Staljingrad. Zvanična sovjetska istorija je tvrdila da se Hitler oko Staljingrada borio navodno za naftu iz Bakua. To je laž. Nafta nije bila glavna. Hitler je hteo da pregazi jevrejsku prestonicu. On je imao mistične ciljeve i zato su u bici za Staljingrad ratne odluke Hitlera, kao istaknutog vojskovođe, bile van svake vojničke logike.

Brkati diktator sovjetske Judeje Staljin takođe je bacio sve snage oko Staljingrada. Uneo je u tu bitku sve što je mogao. Staljinsko naređenje «ni korak nazad» nema analoge u svetskoj istoriji.

Ipak Hitler je zauzeo Staljingrad-Itilj, ali nije mogao da ga zadrži. Svetski cionizam je oko Staljingrada naneo Hitleru strašan udarac. Taj udarac nije nosio toliko vojni, koliko religiozni, mistični karakter. Hitler je preživljavao taj udarac neobično teško. Nikada kasnije Hitler nije mogao da ode od tog udarca i nije mogao da shvati glavni razlog svog poraza. A glavni razlog je bio jednostavan.

Hitler je bio ratnik protiv judeizma, hrišćanstva (katolicizma), komunizma, cionizma i drugih oblika židokratije. U tome je njegova zasluga. Hitler bi pod zastavom te borbe mogao da okupi snage naroda svih zemalja sveta, i tada bi svetska istorija pošla sasvim drugim tokom. Ali Hitler nije hteo da pomaže drugim narodima. U tome je njegova najveća greška. Hitler nije umeo i nije hteo da organizuje ruski nacionalno-oslobodilački pokret protiv jevrejskog komunizma u SSSR.

Na samom početku Drugog svetskog rata mnogi Rusi, zadihani, gušili su se u krvi pod jarmom židovskog komunizma, nadajući se da u Hitleru vide svog spasitelja. Zato je na samom početku rata otpor Hitleru bio veoma slab. Vojskovođe su htele da ratuju protiv Hitlera, a ruski narod – ne. Sve, što pišu sovjetski istoričari o tom periodu rata, - 70% je laž. Ali već kroz nekoliko meseci rata ruski vojnici su shvatili da im Hitler nije prijatelj ni saveznik. I Hitler je dobio takav otpor o kome nije mogao da pomisli ni u strašnom snu.

Druga ozbiljna greška Hitlera je u tome, što on nije rešio i nije umeo da pregazi Englesku – osinje gnezdo židokratije.

Današnji komunari ne prestaju da pevaju pesme o tome da su Rusi, pod rukovodstvom Staljina i KPSS, došli do Berlina. To je tačno. Ali nastaje pitanje: «U kom svojstvu su Rusi došli do Berlina?» Istina je tužna, ali od toga ona ne prestaje da bude istina. Rusi su došli do Berlina u svojstvu robova jevrejskog komunizma. Bolje da su došli do Kremlja i očistili odatle židomasonsku ološ. Pa ipak, iako je do Kremlja bilo bliže, bilo je daleko teže stići tamo, nego do Berlina. Totalitarna država sovjetske Judeje bila je za Ruse daleko strašnija i opasnija, nego Nemci. Na žalost, ruski narod praktično nije imao izbora. A niko ih nije ni pitao, za koga bi oni hteli da ratuju. U sovjetskoj Judeji poredak je bio kao u konclageru: ili ratuješ za Staljina, ili dobijaš metak u čelo. I to je sav izbor. General Vlasov je pokušavao da organizuje Rusku Oslobodilačku Armiju, ali sam Hitler je hteo da iskoristi tu armiju samo u svojim ciljevima i nije hteo jaku i nezavisnu Rusiju. Armija Vlasova je bila od samog početka osuđena na smrt.

Sledeća demagoška laž tvrdi da su Rusi navodno pobedili u Drugom svetskom ratu. Ali to je samo vidljiv vrh lednika.

Ko je realno pobedio u Drugom svetskom ratu? Svetska židomasonska mafija i njihovi okultni gospodari – to je realni pobednik.

Šta je dobila svetska židomasonska mafija zahvaljujući Drugom svatskom ratu?

Prvo.

Ma šta mislili Hitler i Staljin i ma šta oni hteli, oni su izigrani i oni su ispali kao marionete u daleko ozbiljnijoj igri svetskih okultista. Hitler i Staljin su svesno ili nesvesno odradili za Židove i njihove satanske gospodare i rešili su njihov glavni zadatak – stvaranje svetske supervlade.

Hitler i Staljin nisu shvatali da je osnovni cilj svetskih ratova – stvaranje svetske vlade, čiji će gospodar postati najviša svetska levitska finansijska oligarhija, a još više i gospodari tih gospodara – okultne satanističke sile.

Ono što satanisti nisu uspeli da urade u Prvom svetskom ratu, oni su uradili u Drugom. I kakav je taj rezultat? Stvaranje svetske vlade najpre u vidu OUN. OUN – to je najveća masonska loža na svetu. Kasnije su se

pojavi i drugi organi svetske vlade: UNESCO, MMF, SB, EBOR, NATO i t.d. A to što su najviša levitska oligarhija i njihovi satanistički gospodari morali da žrtvuju deo svoje jevrejske vojske, to za njih nije principijelno važno. Za njih su Jevreji, i to oni «odozdo», - samo oružje, instrument, lopata i ništa više od toga. Oni su ih periodično izdavali i u budućnosti će ih izdavati.

Kada su Staljina nagovarali na stvaranje OUN, njemu su predložili 3 glasa u OUN (po jedan glas Rusiji, Ukrajini i Belorusiji). Staljin je mislio da je postigao mnogo: SSSR je dobio 3 glasa, za razliku od 1 glasa SAD. Ustvari ti glasovi nisu bili odlučujući. U OUN ne vladaju glasovi, koliko novac. Najglavnije je – stvoriti svetsku vladu, a uzeti je pod svoju potpunu kontrolu – stvar je tehnike, razrađene vekovima.

Posle Drugog svetskog rata svet je postao više totalitaran, više komunistički. Naglo su se povećala prava država i naglo su se smanjila prava i slobode građana.

Kada su nacisti uništavali Jevreje, oni to nisu činili redom, već po izboru. Svi istaknuti Jevreji, uključujući Ajnštajna, nesmetano su napustili Hitlerovu Nemačku. Nacisti su pritiskali samo jevrejske «donje delove». U nemačkim konclagerima jedan deo Jevreja je imao povezan natpis «NU» (nutzliche ude) – koristan Jevrej. U svoje vreme jedan od glavnih teoretičara cionizma Vladimir Žabotinskij izneo je ideju o potrebi «izdavanja jevrejskog naroda u novom izdanju», to jest izvršiti pažljivu selekciju Jevreja.

Svesno ili nesvesno, ali nacisti su realizovali tu ideju Žabotinskog.

«Svako u granicama svog shvatanja misli da radi za sebe, za svoju ideju, a u granicama svog neshvatanja radi za onoga ko zna i razume više». **Kakav zaključak treba izvesti iz toga? Treba povećavati granice svog shvatanja.**

Drugo.

Najviša svetska židokratija je zaradila fantastičan novac zahvaljujući Drugom svetskom ratu.

Treće.

Posle Drugog svetskog rata uz saglasnost i uz aktivno učešće Staljina cionisti su uspeli da realizuju svoju doboku maštu: da stvore jevrejsku državu u Palestini.

Na inicijativu staljinskog SSSR Generalna Skupština OUN je ukinula britanski mandat nad Palestinom i 29. novembra 1947. g. donela odluku o stvaranju na njenoj teritoriji dve države – jevrejske i arapske. 14. maja 1948. država Izrael je bila stvorena. Takve su činjenice i one trenutno razbijaju sve basne o navodnom staljinskom antisemitizmu. Da je Staljin bio protiv stvaranja Izraela, onda u to vreme u Evropi niko, naravno, ne bi smeo da mu se suprotstavi.

Staljin je mislio da, stvorivši državu Izrael, može se konačno rešiti jevrejsko pitanje. Oni koji se smatraju Jevrejima, otići će u Izrael. Oni koji neće, - asimilovaće se i integrisati sa narodom zemlje u kojoj žive. Ali ništa se od toga nije desilo. Jevreji u tuđim zemljama kao i ranije izoluju se od starosedelačkih naroda, a međunarodni cionizam je samo dobio bazu za međunarodnu mafiju. Eto tako se nadigravaju ljudi tipa Staljina i tako se njima upravlja.

«Svako u granicama svog shvatanja misli da radi za sebe, za svoju ideju, a u granicama svog neshvatanja radi za onoga ko zna i razume više».

Kobnu ulogu u procesu nestrukturnog upravljanja Staljinom igrao je veoma lukav Jevrej – Lazar Kaganovič. Tek 1953. g. Staljin je odgonetnuo sve jevrejske igre i shvatio sav mehanizam nestrukturnog upravljanja vođama. On je shvatio kako pravilno treba rešavati jevrejsko pitanje. 1953. g. Staljin je rešio da pogazi Židove kao besne pse, potpuno i konačno. On je započeo propagandističku kampanju za borbu protiv odrođenog kosmopolitizma. Započeo je akciju «lekara – štetočina».

Čitavog svog života Staljin je vodio teške ratove unutar partije i države protiv svojih političkih neprijatelja. Mnogo bitaka je dobio, ali do 1953. g. već je bio ostareo, izgubio je osećanje i budnost, i Jevreji, na dan jevrejskog praznika Purim, su ga otrovali. A šteta. Da Staljin tada nije izgubio, svetska istorija je mogla da pođe sasvim drugim putem.

Drugi svetski rat može da nas čudi svojom nelogičnošću. Ko je protiv koga ratovao? U ime čega su uništene desetine miliona ljudi i porušene hiljade gradova? «Sivu» stranu su nadahnjivale ideje Fridriha Ničea, koji nije prestajao da se ponosi svojim poljskim poreklom i sa najtoplijim osećanjima se izjašnjavao o Slovenima uopšte. Ideolog «Crvene» strane bio je Žid Karl Marks, koji je ljutom mržnjom mrzeo sve Slovence, a posebno Ruse. Po ideji, sve je trebalo da bude obrnuto, ali sve

je bilo upravo tako, kako je bilo. I to čini taj rat još besmislenijim za njene učesnike. Ali veoma korisnim za potpaljivače Drugog svetskog rata.

Danas u Nemačkoj potpuno vlada židokratija. Preko SMI Jevreji su uspeli da sugerišu Nemcima miso o njihovoj navodnoj krivici prema Jevrejima i da ih nateraju da se kaju. I ne samo da se kaju, već i da isplaćuju ogromne novčane sume Izraelu, sa kojim, uzgred, Nemačka nije ni ratovala. Praktično Jevreji drsko krađu Nemce. Ali Nemci nisu takav narod da dugo stoje na kolenima pred Židovima i da se kaju. Pre ili posle u Nemačkoj će na vlast doći nacisti, koji će uzeti u obzir i neće ponoviti greške Hitlera.

Perestrojka u SSSR

Gorbačovljeva «perestrojka» u SSSR je počela od «glasnosti» - od izdavanja narodu određene doze istinske istorijske informacije. Ali istina je strogo dozirana i mešana sa lažima. Tipičan časopis, koji je izdavao tu šumnu smešu, bio je časopis «Ogonjok» Korotiča. Pa ipak, prelaz od apsolutne laži ka poluistini – to je bila revolucija u svesti ljudi. Ljudi su uzimali u obzir nove informacije.

Ali glasnost je otvorila slavine iz kojih je pokuljao talas i nedozirane istine. Iako su tiraži «Našeg savremenika» i njemu sličnih patriotskih časopisa bili daleko manji od «Ogonjka», uticaj novih informacija je postao osetljiv.

Od čega je počela perestrojka? Od sledećeg uništavanja staljinizma i rehabilitacije narodnih neprijatelja. Prvi od narodnih neprijatelja bili su zvanično rehabilitovani takvi jevrejski izrodi, kao što su Zinovjev i Kamenjev. Počela je mutna kampanja rehabilitacije Trockog, ali je ona utihla.

Jevreji su težili ka propagiranju vraćanja na «čist» lenjinizam, ali su se sukobili sa ruskom kampanjom diskreditacije Lenjina i njegove jevrejske bande. Po rukama je kružila u velikom tiražu brošura ruskog patriote Vladimira Solouhina «Čitajući Lenjina». Krenuli su i drugi čisto antikomunistički radovi ruskih patriota i nacionalista. Komunizam kao informaciono oružje počeo je da puca.

Pojavilo se društvo «Pamjat», koje je činilo pokušaje restauracije ruske istorije. Na žalost, Dmitrij Vasiljev je zatvorio «Pamjat» u

hrišćanstvo i do danas «Pamjat» nije umeo da izađe izvan granica hrišćanstva.

Pre toga 1979.g. kao samostalno izdanje i u Parizu je izašla izvanredna knjiga Valerija Nikolajeviča Jemeljanova (15), zbog koje je on odležao 6,5 godina u specijalnoj ludnici za političke zatvorenike.

Široke slojevi ruskog društva su počeli da shvataju da je istorija Rusije, koju su komunisti usađivali u masovnu svest, potpuno i smišljeno izvrnuta. Da su nas terali da gledamo na sopstvenu istoriju očima naših neprijatelja.

8.maja 1999.g. Valerij Nikolajevič Jemeljanov je umro (u sasvim nerazjašnjenim okolnostima). Za malo nije doživeo do 70.godina (njegov rođendan je 24.maja). Ali njegova duša i njegovo delo će živeti večno. Večnaja pamjat i večna mu slava! Dubok i nizak naklon ruskog naroda pred njim!

Sa početkom perestrojke u SSSR jevrejske novine su pokrenule aktivnu propagandu protiv takozvanog lika neprijatelja, trudeći se da dokažu da u svetu nikakvi neprijatelji ne postoje i da svi samo spavaju i sanjaju kako da se uzajamno izljube i da jedni drugima nešto lepo učine. Naravno, nisu svi zvanični neprijatelji SSSR bili takvi ili, u krajnjem slučaju, sa mnogima od tih neprijatelja bilo je moguće poboljšati odnose. Ali još je lažnija bila ta jevrejska kampanja o zameni izmišljenog «narodnog neprijatelja» sa lažnim «likom prijatelja».

Poznato je da su posle ubistva Staljina, za vreme koga su masoni bili zabranjeni, vlast u SSSR preuzeli masoni. Prvi među njima je bio ideolog komunizma – Suslov (19). On je i birao sledeće kadrove. U sastav najviših kadrova u svoje vreme bio je izabran i Gorbačov.

Gorbačov je, koristeći lažan «lik prijatelja», brzo sve naprijatelje Rusije upisao u najomiljenije prijatelje. Na ličnu inicijativu Gorbačova OUN su ukinule poznatu rezoluciju 30. zasedanja Generalne Skupštine OUN iz 1975.g., u kojoj je CIONIZAM od strane čitavog sveta proglašen kao jedan od oblika rasizma.

U decembru 1989.g. LIČNO Gorbačov je odobrio osnivanje odeljenja masonske lože «Bnaj Brit» (Sinovi Zaveta) u Moskvi, Vilnusu, Rigi, Peterburgu, Kijevu, Odesi, Nižnjem Novgorodu, Novosibirsku. Svima je, uključujući Gorbačova, poznato kakva je to loža. Evo, naprimer, izjava nekih krupnih rukovodilaca te lože.

H.Kisindžer: «Ja dajem prednost u Rusiji haosu i građanskom ratu u odnosu na tendenciju njenog ujedinjenja u celovitu, jaku, centralizovanu državu».

Njegov kolega po loži **Z.Bžezinjski:** «Rusija će biti razdrobljena i pod tutorstvom».

Citat iz referata **Alena Dalesa**, sa koga je skinut veo tajne: «Takav pojam, kao ruski narod, treba uopšte da nestane».

I kako Vam se sviđaju naši novi «prijatelji»? To su Vam «likovi prijatelja» i «likovi neprijatelja».

Čim se Radživ Gandhi (sin Indire Gandhi) susreo sa Gorbačovom i izložio plan strateškog zaokreta SSSR na Istok i jačanja veze SSSR – Indija, Gorbačov je referisao svojim gospodarima o toj opasnoj inicijativi. Njegovi gospodari su doneli radikalnu odluku o potpunom uništenju porodice Gandhi.

Gorbačov je mogao da radi šta je hteo. Istoričari će sve objasniti. Do dana današnjeg istorija u Rusiji – to je bedna sluškinja političara, koji su odavno shvatili da je moguće raditi sve, što hoćeš. Odmah će se naći masa istoričara koji će sve njihove radnje opravdati i naći objektivne razloge njihove neizbežnosti.

Kao primer, interesantno je navesti delatnost rektora Istorijско-арhivskog fakulteta Moskve (danas državnog humanitarnog univerziteta) – Jurija Afanasjeva, bivšeg partijskog funkcionera, člana redakcijskog kolegijuma časopisa «Komunist», a kasnije šefa društva «Memorijal» i lidera perestrojke – kopredesdnika (zajedno sa Jeljcinom) međuregionalne deputatske grupe narodnih deputata SSSR. Osnovni zamah njegovih istorijskih istraživanja – to je rusofobska težnja da pronade izvore komunizma u istoriji Rusije. I da dokaže da nisu Jevreji krivi za komunističku revoluciju, već ruska totalitarna država. To jest svaliti sa bolesne glave na zdravu. Taj lažni pravac je započeo još Vasilij Grosman, koji je prezirao Lenjina i Staljina i istovremeno se oduševljao takvim ološem, kakav je bio Trocki. Naravno, istorija se može analizirati na različite načine, pa i svrsishodno sa zlom namerom.

Ako težimo ka objektivnosti, dovoljno je otvoriti Bibliju i videti da prvu potpuno totalitarnu državu nije stvorio ni Staljin, ni Ivan Grozni, već biblijski Josif. Josif, koga su njegova braća najpre htela da ubiju, a zatim prodala kao roba egipatskom faraonu (baš su ti Jevreji neki narod),

iskoristio je sedam rodni godina za gomilanje rezervi žita. A tokom sedam glednih godina, koristeći glad, potpuno je porobio sve Egipćane, pretvorio ih u robove i svu svoju svojinu, uključujući zemlju, pretvorio u državnu (Bitisanje 47: 20-21). Sevši na kormilo egipatske države, Josif je za vreme gledi prevukao u Egipat svu svoju jevrejsku rodbinu i hranio ih iz državnog «zajedničkog tanjira». Šta mislite, da li su Egipćani mogli da vole Josifa i njegovu rodbinu?

Pa ipak, za vreme gladi egipćani su spasli Jevreje. I šta mislite, da li su Jevreji platili Egipćanima? Postoji poslovice: «Ne čini ljudima dobro – nećeš od njih dobiti loše». Poslovice je, naravno, uslovna i ona pokazuje kako ponekad može biti u životu. Ali u odnosu na Jevreje ta uslovnost se može ukloniti. **Ne čini Jevreju dobro – nećeš od njega dobiti loše.** To se dešava zato što Jevreji dobro od goja ne računaju kao dobro. Zbog svog rasizma Jevreji smatraju da su goji jednostavno obavezni da čine Jevrejima dobro. To čak nije dobro – to je samo dug, koji goj daje Jevrejima. Ako Vi nekuda pošaljete Jevreja, on će i Vas popvesti sa sobom i osetiće se kao da je jednak sa Vama. Šta su dalje Jevreji radili sa Egipćanima, mi smo već razmatrali.

Sve do današnjeg dana Jevreji i hrišćanski poluludaci praznuju uskrs – praznik, kada je jevrejski bog ubio svu decu prvence Egipćana.

Vi mislite da Jurij Afanasjev nikada nikada nije čitao Bibliju? Ili ćete reći da Afanasjev nije obavezan da veruje onome što je napisano u Bibliji? Naravno, može da ne veruje. Ali stvar nije čak ni u tome, da li se to stvarno dešavalo ili ne. Postoji ideja josifovske države, i ta ideja živi sama od sebe nezavisno od toga, šta je bilo ili nije bilo. Ideje se uopšte mogu ostaviti i pogledati gvozdene činjenice.

80% lidera takozvane ruske revolucije 1917.godine – to su Jevreji. Na izborima za osnivačku skupštinu 1918.g. ruski narod je dao svega 25% glasova komunistima, a 75% je bilo protiv komunista. Zar to nije dovoljna činjenica da se shvati da komunizam nije posledica ruskog duha, već nešto što ruski narod mrzi. A beskrajni seljački ustanci protiv komunista i građanski rat protiv crvenih – zar ni to nije potvrda da Rusi ne prihvataju komunizam? Vi mislite da Afanasjev to ne zna? Naivno je misliti tako. Tu nešto nije u redu. Hajde da se setimo dobrog pravila po principu Mihaila Žvanjeckog – ne samo slušati šta se govori, nego i gledati, ko govori. A

kutija se jednostavno otvara. J.N.Afansjev (Šejmenzon) je – unuk od strica Trockog. I to je sva istorija i geografija. Eto kakvi rukovodioci kuju kadrove istoričara. I formiraju politiku osvetljavanja istorije.

Hajde, kad smo već skrenuli u stranu, da pogledamo poresku politiku prvog totalitariste – egipatskog Josifa. Otevši svu zemlju od Egipćana, on im je rekao: «Nastavite da radite na toj zemlji, ali peti deo letine dajte državi» (Bitisanje 47:23-24). To jest poreza je kod Josifa iznosila 20% od prihoda. Egipatski narod je, sasvim prirodno, mrzeo Josifa. Ali kad bi on pogledao postupke Josifovih naslednika.

U procesu takozvane demokratizacije Jevreji su stvorili masu društveno-političkih struktura preotimanja vlasti, a osnovna masa Rusa nije ništa ni razumela. Oduševljeni lepim parolama Rusi su potrčali u svemoguće organizacije tipa «Demokratska Rusija». A kasnije su videli da su svo rukovodstvo tih «demokratskih Rusija» potpuno zauzeli Jevreji svih boja: bokseri, šnajderi, krigeri, kogarlicki, šatrovi i t.d.

Ako je u «demokratskim» partijama bio ruski lider, naprimer u Demokratskoj Partiji Rusije – Kolja Travkin, oko njega su stajali sve sami Jevreji. Prošlo je vreme, Travkina su izbacili, jevrejska DPR je ostala.

Jevrejske «demokrate» svih boja vikale su o slobodi reči i neumorno su ponavljale reči Voltera «Vaše mišljenje mi nije prijatno, ali ja sam spreman da dam svoj život za Vaše pravo da ga iskažete». To je deklarirano. A kako je u životu?

Kada je predsednik Saveza za nacionalno-proporcionalno predstavništvo Konstantin Vladimirovič Smirnov-Ostašvili počeo da propagira ideje proporcionalnog predstavljanja ruskog naroda u organima vlasti, onda su mu «demokrate» (židokrate) priredile sudski proces i strpale ga na dve godine u zatvor. U zatvoru su mu po komandi cionista 26. aprila 1991.g. zverski polomili sva rebra, sve prste na rukama, a zatim ga obesili. Naravno, nikakvo krivično delo nije pokrenuto. To se kod Židova zove izgradnja pravne države.

Mi to nikada nećemo zaboraviti!
Večnaja pamjat i večna slava
heroju Rusije

*Konstantinu Vladimiroviču
Smirnovu-Ostašvili!*

U avgustu 1991.g. međunarodni gospodari gorbačova organizovali su puč. Istinski cilj puča je bio uspostavljanje režima vanrednog stanja i uspostavljanje Gorbačovljeve dikature. O čudnoj ulozi «jadne žrtve» tog puča – Gorbačova sada je napisano mnogo. Dovoljno je pročitati knjigu bivšeg ministra finansija Pavlova, koja se tako i naziva «Gorbačovljev puč». Sam Gorbačov je na pitanja štampe jednom izjavio, da celu istinu on neće ispričati nikome. Kasnije su sva SMI u jedan glas zapevala da nikakvog puča nije ni bilo, da je to sve bio spektakl. To je takođe laž. U borbi za vlast nema spektakla.

To nije bio spektakl, već osnovna varijanta ili scenario razvoja događaja koji je planirala svetska mafija. Ali ta varijanta je propala. Reakcija naroda je bila na retkost jaka, i puč je propao. Ali svetska zakulisa nikada ne planira samo jednu varijantu razvoja događaja. Oni uvek planiraju minimum 2-3 varijante.

Nije prošla diktatura Gorbačova? Ništa strašno. Može se polagati nada i u Jeljcina. Ta varijanta je takođe planirana. Planira se istovremeno nekoliko varijanti, i svaka treba da bude prihvatljiva za svetsku židokratiju. Narod je mislio da je on pobedio 1991.g., a ustvari je samo jedna banda nitkova zamenila drugu bandu nitkova i na leđima naroda ujahala u Kremlj.

Da bi smena Gorbačova sa Jeljcinom nekako opravdala nade naroda, rešili su malo da se poigraju sa kapitalizmom. Ujedno da kapitalno razore Rusiju i diskredituju samu ideju kapitalizma.

Nije teško dosetiti se da Jeljcin i Gorbačov imaju jedne iste gospodare.

16. novembra 1991.g. drsko, otvoreno, neposredno u Kremlju Jeljcinu je svečano uručen krst viteza-komandora Malteškog masonskog reda.

Od čega je počeo Jeljcin? Stavio je u fotelju premijer-ministra Jevreja Jegora Gajdara, koji spolja veoma liči na svog dedu Arkadija Gajdara. Isto debelo – žensko bezoblično jevrejsko lice. Arkadij Gajdar je u svoje

vreme napisao mnoštvo knjiga i čupao na svojim jevrejskim leđima dlake, propagirajući mržnju prema «buržujima». A njegov omiljen unučić je počeo da gaji u Rusiji «buržuje». Čudno? Ništa nije čudno. Jedna igra dvojice Jevreja. Igra u dve etape. U prvoj se uništava nacionalna ruska buržoazija. U drugoj se na njeno mesto posađuje jevrejska buržoazija.

1993.g. za vreme sledećeg puča Jeljcin i njegova banda su obrisali svoje noge Ustavom koji su sami napisali i iz tenkova pucali po Parlamentu Rusije. I pokazali su koliko stvarno vrede svi ti principi koje sami deklarišu, kojima se oni navodno rukovode: principi podele vlasti, demokratije, slobode reči, pluralizma mišljenja, poštovanja zakonski izabраниh narodnih deputata, pravne države i t.d.

A potkupljiva inteligencija je u to vreme sa penom na ustima vikala o pobedi «demokratije». Ispostavilo se da se pod demokratijom može poimati apsolutno sve, što god hoćete.

U jeljcinskoj Rusiji navodno je demokratija, tržišna ekonomija i pluralizam svojine. Pa ipak čak od privatne svojine Jeljcin i njegova banda su hteli da oderu poreze negde oko 80%. Ako se setimo prvog totalitariste egipatskog Josifa, koji je sa Egipćana drao 20%, vidi se da se proces odvija rastućom progresijom. Progres, nema šta.

Uskoro će ta banda, ako je ne svrgnemo, uzimati porez na vazduh, za to što mi dišemo. Ili za to, što gledamo nebo. Ustvari kad bi bila pravilna privatizacija u Rusiji bi moglo da se ne plaćaju porezi minimum dvadeset godina. Stvarno, Jeljcin je dobio najbogatiju državu na svetu sa državnom svojinom oko 95% od čitave ogromne svojine Rusije. To je ogroman novac samo u vidu svojine. Prodaj je na ratama postepeno po realnim cenama i država bi imala more novca tokom 20 godina.

Uporedimo sa paganstvom. Daščica br. 3 «Velesove knjige» saopštava da su za vreme paganstva Sloveni davali od svog dohotka 10% plemenskom starešini (za zajedničke potrebe) i 1% - čarobnjacima.

Ipak jeljcinska države svo vreme više da joj nedostaje novac. A gde Vam je novac u vidu državne svojine? Pokrali jeljcin i čubajsi svih boja. Prijatelji moji, hajde potražite svoje vaučere ili ono što ste za njih dobili. Koliko ste dobili? Ništa niste dobili. Ali neko je svu tu ogromnu svojinu Rusije dobio i razdelio po svim jevrejskim džepovima. Jeljcinsko-čubajsovska privatitacija – to je jevrejska afera veka.

Setimo se ujedno tatarsko-mongolskog ropstva. Han Batij, osvojivši Rusiju, uveo je u njoj danak (porez) u iznosu 10% od dohotka. Za vreme njega Rusija se bogatila i cvetala. Često su ga pitali: «Pazi, Rusija se bogati. Zašto tako malo danka uzimaš?» Han Batij je odgovarao: «To je dobro, što se bogati. Biće dovoljno i meni, i mojoj deci, i unucima». Sada uporedite tatarsko ropstvo sa jevrejskim. Razlika postoji, zar ne?

I zašto plaćati poreze Jeljcinskoj državi? Šta ona radi korisno? U normalnom društvu državi se ne plaća porez za lepe reči, već za konkretan posao, koristan za društvo. Država treba da odradi novac, da se vidi za šta je plaćaju i kuda ide taj novac. Za šta plaćati poreze Jeljcinu? Za to što je porušio pravni sistem, i sad sa se ljudi osećaju potpuno nezaštićeni od bande i lupeža svih boja? Za to, što Jeljcin ruši svu domaću industriju? Za to, što upropašćuje nauku, obrazovanje, kulturu, armiju? Za to, što pretvara Rusiju u koloniju? Kuda ide taj ogromni novac od poreza? Polovinu Jeljcinova banda jednostavno krade, a druga polovina ide za ciljeve daljeg raspada. Grade hramove Hrista-spasitelja. Jeljcinu ne treba plaćati poreze. Neka u svojim jevrejskim džepovima bez dna potraži onaj ogroman novac koji mu je dopao u vidu državne svojine.

Treba shvatiti da jeljcinoidi i svetska finansijska mafija ne nameravaju da grade u Rusiji normalan kapitalizam. Nije njima potreban nikakav sistem slobodnog preduzetništva. Njega i nema u Rusiji. Oni grade feudalni režim. Da li pomislite, zašto je čitavom biznisu nametnut reket? Reket – to je sredstvo upravljanja i gušenja slobodnog preduzetništva. Sve je pod žestokom kontrolom.

Naravno, nekakav stepen ekonomske slobode se pojavio. Ali on kako se pojavio, tako sutra može da bude zatvoren ili ugušen. Preduzetnici su pritisnuti reketom i strukturama vlasni svih nivoa. I svakog preduzetnika oni mogu da uguše u svakom trenutku.

Pravilno je govorio komunistički stihoklepac Majakovski: «**Mi kažemo Lenjin, podrazumevamo – partija, kažemo partija, podrazumevamo – Lenjin**». Ali danas bi njegove reči mogle isto tako aktuelno da glase: «**Mi kažemo Jeljcin, podrazumevamo – mafija, kažemo mafija, podrazumevamo – Jeljcin**». Iako nema principijelne razlike između reči «mafija» i «kompartija».

U Rusiji je stvorena snažna mafiozna industrija za naručena ubistva. Jeljcin je uzgajao u zemlji mafiju i neviđeni reket. Po čemu se razlikuje

mafija od bandita? Banditi deluju sami od sebe, a mafija ima podršku u državnim strukturama. Danas korenovi mafije vode u Kremlj kod Jeljcina, u Beli dom, u Meriju, u MID, u druge strukture vlasti. Šta je to reket? To je dvojno oporezivanje. Vi mislite da bi ga režim trpeo, kad deo tog novca od reketa ne bi tekao u džepove jeljcinoida? Vlast to nikada ne bi dozvolila. Vlast neprestano istupa za borbu protiv mafije. To je veoma smešno za slušanje. Protiv koga da se bore? Protiv samih sebe? Banditi – to je za mafiju samo instrument upravljanja, i ništa više.

Prilikom analize realnih procesa jevrejskih reformi uvek treba pre svega gledati na finansije, a zatim na svojinu. Rusiju svo vreme potresaju nekakve neprijatne krize i umesto objavljivanja njihovih realnih uzroka, jevrejska SMI plasiraju nekakvu primitivnu laž. Slušaš vrskave duše i stičeš utisak da se u Rusiji odvija nekakav neshvatljiv kaos. A ustvari ne odvija se nikakav kaos, već jasno upravljani proces. Zahvaljujući tom navodnom haosu novac, svojinu i vlast kontrolišu sasvim konkretne židomasonske ruke.

U Rusiji se već dva puta promenio novac. Na toj promeni neko je zaradio basnoslovno bogatstvo.

Rusijom je prohujala najsnažnija inflacija, realna vrednost novca je pala hiljadama puta. Nedavno su sa novčanica izbrisane tri nule. Ali, ako mislite da su te nule odletele negde u vazduh, duboko grešite. Neko je te nule pažljivo sakupio i složio u svoje jevrejske džepove bez dna. U čemu je uzrok inflacije? Na to pitanje od zvaničnih SMI nećete dobiti ništa, osim najprimitivnije demagogije. A ustvari inflacija – to je instrument preraspodele novca i svojine u džepove onih, koji tom inflacijom upravljaju.

Istinski i jedini uzrok inflacije jeste štampanje novčane mase (emisija) koje vrši kriminalna vlada iznad bruto nacionalnog dohotka. Ko i kako upravlja emisijom novca u Rusiji? Zvanično pravo na emisiju novca u Rusiji prema odluci Vlade ima Minfin, a vrši ga Centrobanka. Ali unutrašnju kuhinju tih procesa, koji se odvijaju u CB i Minfinu, nećete upoznati nikada, o tome nema nikakve glasnosti. To je informacija za posvećene.

A ko je gospodar Vlade, Minfina i Centrobanke? Ljudi određene vrskave nacionalnosti. Jevrej Kirijenko (pravo prezime Izraitelj), Jevrej

Primakov (Kiršenblat), Jevrej Geraščenko (Centrobank), Jevrej Šor (šef Glavne uprave CB za Moskvu).

Šta je to emisija? To je ozakonjeno falsifikovanje novca od strane Vlade. Štampa se novac čisto iz vazduha, i za taj novac se otkupljuje svojina, Vlada nekome plaća, nekuda usmerava finansijske tokove. Emisija je najsnažnije sredstvo za potkradanje stanovništva i srednje klase, sredstvo preraspodele novca u džep gospodara države.

A ko je uopšte gospodar države? Demokrate obično odgovaraju standardno da je gospodar države narod. Lažniji odgovor se nije moguće izmisliti.

Nikakav narod, nikada, ni u kakvom vremenu nije bio gospodar države. Gospodari države su konkretni gospodari države, konkretni ljudi. Ali ti gospodari imaju svoje gospodare. Tek u poslednje vreme u Rusiji su počele da se pojavljuju knjige, u kojima ne samo da je pravilno postavljeno pitanje o gospodarima države, već se i daje konkretno rasvetljavanje toga pitanja, naprimer, knjiga (47).

Naravno, jevrejska mafija mora ponešto da deli sa bivšom komunističkom partijskom nomenklaturom i ruskom mafijom. Moraju da im bacaju kost, ali ključna mesta Jevreji drže veoma snažno. I pre svega Jevreji su bacili osnovne snage na osvajanje finansijskog sistema. I to im je veoma lako da rade. Pomaže im čitava svetska finansijska jevrejsna mafija. Svetska finansijska oligarhija upravlja tim procesom. Ona pomaže u stvaranju neophodnih banaka. Ona daje novac potrebnim političkim partijama i društvenim organizacijama. Za taj novac se kupuju predstavnici struktura vlasti i SMI.

10.januara 1996.g. u Moskvi je otvoren osnivački skup Ruskog jevrejskog kongresa. Kao organizatori kongresa su istupili predsednik «Most-banke» Vladimir Gusinski, predsednik banke «Ruski kredit» Vitalij Maklin i predsednik saveta «Alfa banke» Mihail Fridman. Jeljcin je uputio pozdrav kongresu. Više u novinama o tom događaju i njegovim posledicama nije rečeno ni reči.

Osim političkih, takvi kongresi rešavaju i finansijske probleme. Te i druge jevrejske banke, koje su prisiljene da plaćaju nekakve poreze u državnu blagajnu, sada dobijaju mogućnost izbegavanja plaćanja dela poreza u slučajevima, kada novac uplaćuju u «blagotvorne» jevrejske svrhe.

Upravljan haos u finansijskom sistemu Rusije – nije ništa novo, što su izmislili ruski Jevreji. Sve metode stvaranja i upravljanja tim haosom apsolutno su standarde i mnogo puta isprobane i razrađene od strane Jevreja u svim zemljama sveta, uključujući SAD. Još je Lenjin pisao da je najbolji način za uništavanje kapitalističkog sistema – poremećaj novčanog optičaja. Lenjin je shvatao da je inflacija sposobna da uništi slobodno tržište i da je vlada jedina institucija koja može da izazove inflaciju zakonskim putem.

Od čega je počeo Gajdar? Počeo je proces nekontrolisane inflacije i prebacivanja novčanih ušteda stanovništva nekuda. A kuda? U ruke gospodara države, bankarsko-finansijskog sistema i komercijalnih struktura koje oni kontrolišu. Ogromne uštede stanovništva su negde nestale.

Ovde se treba zaustaviti i dati jednu važnu napomenu. U sistemu obuke za knjigovodstvo postoje nerasvetljena pitanja. Pokušajte da pitate bilo kog knjigovođu sa višegodišnjim stažom, zašto je zbir svih pasivnih računa u bilansu jednak zbiru svih aktivnih računa? 90% knjigovođa na to njaprimativnije pitanje ne može da odgovori jasno. A zašto? Zato što u sistemu njihove obuke na to pitanje nikada nisu odgovarali. A odgovor je jednostavn. Stvar je u očuvanju novca i vrednosti. To jest, koliko novca ulazi u organizaciju (angažovanje), toliko nekuda odlazi. Novac se ne pojavljuje iz vazduha i ne odleće na nebo. Primitivno? Čak veoma. Ali taj primitivizam se ne rasvetljava, i to pomaže da se neko vuče za nos.

Naprimera. Posle finansijske krize 17. avgusta 1998.g., koju je smišljeno stvorila vlada Kirijenka, nastala je bankarska i ekonomska kriza. Štedišama su prestali da daju novac u komercijalnim bankama. Sva SMI su počela od jutra do mraka da pričaju basne o krizi. Kriza, kriza, kriza. Ah, kriza, oh kriza. A u čemu je uzrok krize? Informacija o realnim uzrocima krize se zatvara i ništa, osim jeftine dogmatike, se ne predaje. Istinski uzrok se sakriva. Priča se o svim mogućim faktorima, osim o najglavnijim. Sećate se metoda hrišćanske demagogije – nadbrbljati i slagati. To nije samo hrišćanska metoda, već i svih njenih srodnika.

Zašto se narodu ne daje novac? Navodno, kriva je kriza. Iako nikakvih zemljotresa, erupcija vulkana, ratova, revolucija nije bilo. Ali se saopštava da je navodno kriza uzrok tome što ne daju novac. A ustvari

kriza – nije uzrok. Kriza – to je sredstvo da se ne da novac. Sledeća «bačena kost» i ništa više.

Onaj ko shvata zakon očuvanja novca, taj odlično razume da njegov novac, predat banci, nije odleteo na nebo, već je negde ostavljen. Za njega je neko kupio kuće, zgrade, opremu, materijale, sagradio trgovinske centre, hotele, preduzeća i t.d. To je ostalo da pripada nekome. Novac ne leti na nebo kao posledica krize, već ga je neko jednostavno ukrao. I to je sva kriza. I takvih kriza je bilo nekoliko.

Taj bogati maldi Jevrejčić Kirijenko (pravo prezime Izraitelj) nije sam donosio odluku o stvaranju krize. Za tu odluku su znali i Čubajs i Gajdar i, što je najglavnije, odluka je donošena uz saglasnost Međunarodnog Monetarnog Fonda. Sama figura Kirijenka je podmetnuta, njega su uzeli samo da odigra tu prljavu ulogu, zahvaljujući kojoj je taj bogati mladić postao još nekoliko puta bogatiji.

Kada se vrši emisija novca, to jest narušava se zakon očuvanja novca, stupa na snagu zakon očuvanja vrednosti. To jest, realna vrednost robe i usluga kakva je bila, takva i ostaje, nije se povećala, nije se ni smanjila. Umanjila se realna vrednost novca u rukama stanovništva proporcionalno emisiji. A onaj, ko je emitovao novac, svo to umanjenje novca stanovništva preveo je do poslednje kopejke na stranu svog uvećanja. I to je sva aritmetika. Sve je veoma jednostavno. Ali to nećete čuti u SMI. Svu tu jednostavnu sliku prekrivaju potokom lažne demagogije, i zahvaljujući tome narod ne može jasno da shvati, šta se dešava.

Vi mislite da se to odvija samo u Rusiji? U čitavom svatu Jevreji rade to isto. Za njihove metode nije karakteristična novina. Finansijske piramide, koje su pravljene u Rusiji, pravljene su u svim bivšim socijalističkim zemljama Evrope, koje prelaze pod vlast svetske finansijske mafije. Posle preraspodele vlasti i novca sve te piramide su trenutno završavane i zabranjivane (drugi ne smeju da koriste jevrejske metode). I Černomirdinova vlada je to odlično znala. Jednostavno i sama vlada je dobijala svoj deo od tih igara.

Černomirdin je voleo često da ponavlja sledeću frazu: «Hteli smo što bolje, a ispalo je kao uvek». Černomirdin od sebe pravi budalu. Ali nije on nimalo glup, kako on želi da izgleda. Njegovo lično bogatstvo, prema zapadnim izvorima, iznosi nekoliko milijardi dolara SAD. Sav takozvani kaos u Rusiji – to nije nimalo kaos. To je jasno upravljani proces. I ne

ispada sve kao uvek, kako izjavljuje Černomirdin, već upravo onako, kako on hoće.

Još jednom pročitajte istoriju kriza u SAD i uporedite je sa Ruskom. Sve se radi analogno, kao po notama.

Kao novinu «ruski» Jevreji su smislili samo masovne i dugotrajne mahinacije sa falsifikovanim avizama. Jedan od rukovodilaca te afere, koji je otkriven i bio uhapšen, bio je rukovodilac koncerna «Mals» i banke «Rusija-Mals» Jevrej Sergej Drobuš («Izvestija» od 19.01.94.). Otkriven je i deo izvršilaca, glavni organizatori su ostali u senci.

U Rusiji finansijske mahinacije nose ne samo masovni karakter. One se čak ne sakrivaju. U svakom broju lista «Iz ruku u ruke» i bilo kom drugom reklamnom listu videćete beskrajne ponude «pretvaramo u gotovinu», «plaćamo ugovor». Šta je to pretvaramo u gotovinu? To je pretvaranje bezgotovinskog novca preduzeća prema fiktivnom ugovoru u neevidentiranu gotovinu (crna gotovina) rukovodilaca tih preduzeća, sa minusom 3-6% banci, koja se bavi tom uplatom. Šta je to plaćamo ugovor? To je uplata deviznih sredstava u inostranstvo prema fiktivnom ugovoru. I to sve otvoreno. I sve je svima jasno, i sve je svima poznato.

A vlada kaže: «U zemlji nedostaje novac. Treba pozajmiti od MMF». Iz Rusije se svake godine izveze preko 30 milijardi dolara. To se zove nedostaje novac. Oko 40 posto kredita MMF vladajuća klika odmah pokrade, a ostali novac ide ne zna se kuda. Posle toga Rusija upada u ogroman državni dug.

Za vreme vladavine jeljcinoidea iz Rusije je bilo isisano i prebačeno u inostranstvo preko 300 milijardi dolara. Sve bajke o pomoći Rusiji od strane MMF, EBOR u iznosu od mnogo milijardi – to su jevrejski mitovi za laike. Realno međunarodno jevrejstvo krade Rusiju zajedno sa «ruskim» jevrejstvom, i ko je pokrao više – to je veliko pitanje.

Pogledajte, kako Židovi formiraju bankarski sistem Rusije. Nikakvi tržišni mehanizmi u tom procesu ništa ne rešavaju. Sve rešavaju antitržišne banditske metode vlade, CB i Minfin. Periodično vlada stvara bankarsko-finansijske krize i obara sav bankarski sistem, osim onih bliskih banaka, koje su već informisane šta će se raditi, i preduzimaju to što treba, da ne bi upale u tu krizu.

Posle stvaranje krize ta mafija seda i rešava koju od banaka ostaviti, koju odbaciti, kojoj pomagati, kojoj ne treba, koje banke su im potrebne, koje ne. Najglavnije u toj selekciji jeste – potopiti nejevrejske banke i nejevrejske komercijalne strukture. I sve to predati u ruke židokratije. A u SMI sve se to demagoški naziva «tržišna ekonomija».

Obični činovnici CB i Minfina imaju milionsko bogatstvo (u dolarima SAD, naravno). A gospodari CB i Minfina – milijarde ličnog bogatstva (naravno, takođe u dolarima). A ko su gospodari CB i ko su gospodari Minfina? Na ta pitanja nikada nećete dobiti istinite odgovore. Kao odgovor ćete čuti samo demagogiju. I uopšte takva pitanja u SMI se u principu ne razmatraju.

Sve mahinacije sa falsifikovanim avizama bez učešća CB i njegovih Obračunskih Blagajničkih Centara (OBC) bile bi nemoguće. U OBC su takođe smislili metode direktne krađe tuđih nejevrejskih banaka.

8. februara 1995.g. list «Komersant» je ispričao o krahu banke «Istok». Osnivač banke «Istok» Kadirov i njegovi stručnjaci su izračunali, da su u periodu od oktobra 1992.g. do februara 1993.g. preko OBC GU CB za Moskvu (šef Jevrej Konstantin Šor) sa računa banke skinuta sredstva u ukupnom iznosu od 350 milijardi rubalja (u rubljama 1994.g.). Sličnoj krađi od strane CB bilo je podvrgnuto još 250 ruskih banaka.

Kadirov je detaljno izučio mehanizam skidanja novca sa računa i tvrdi da je u kompjuterima CB «stvoren» nepostojeći novac, koji je zatim skidan sa računa i kasnije prikazivan kao gubitak banaka i država. Dobit je deljen na sledeći način: polovina je išla činovnicima CB; četvrtina – onima, koji su bili dužni da presecaju takve mahinacije; četvrtina – neposredno kriminalnoim strukturama, najvećim delom Čečenima. Kasnije su u SMI sve te operacije počele da se nazivaju čečenskim. Ali u CB ni jedan Čečen ne radi.

U «Ruskoj gazeti» od 14.03.95. u članku «Prestonična posla» otkriven je konkretan mehanizam krađe. Predsednik uprave banke «Prestonična» A.Smolenski (Jevrej, naravno) radio je zajedno sa predsednikom uprave Džambuljske komercijalne banke L.Nahmanovičem. Nahmanovič je na molbu Smolenskog falsifikovao avizo, dobio svoj deo, a deo Smolenskog je otišao u Austriju, čiji je Smolenski, uzgred, državljanin. List navodi strukturu inostranih

finansijskih veza A.Smolenskog sa 8 firmi u Beču, a iznos ukradenih sredstava uz pomoć Nahmanoviča iznosi 25 miliona dolara.

Sve te operacije se rade pomoću OBC CB, čiji je ideolog sadašnji predsednik CB Geraščenko. Mislim da nije obavezno navoditi njegovu nacionalnost.

Glavna metoda borbe za vlast – to je UJEDINITI ljude i STATI NA ČELO. Na kojoj osnovi ujediniti ljude? To nije važno. Na bilo kojoj. Jevreji se trude da struktura svake društvene i političke organizacije bude prema šemi – **DOLE RUSKI ŠARIKOVI, GORE JEVREJSKI ŠVONDERI.** A koja je ideologija ili program tih organizacija – to je deseta stvar. Da li vidite mnogo Jevreja kao vernike u hrišćanskim hramovima? Malo. A među hrišćanskim sveštenstvom, posebno visokim, - ima masa Jevreja. Jevreji ne vole da daju novac nekome, oni vole da dobijaju tuđ novac i dalje da raspolažu njime prema svome nahodjenju. A kroz «rusku» hrišćansku crkvu teče ogroman novac.

Najviši firer te «ruske» hrišćanske crkve skriva svoje pravo ime pod pseudonimom Aleksij Drugi. Njegovo pravo prezime je – Ridiger (majka – Jevrejka, otac – Estonac). Ridiger je – tajni državljani Izraela.

13. novembra 1991.g. Patrijarh Moskovski i čitave Rusije Aleksij II (Ridiger) u svojoj poslanici rabinima SAD je pisao: «Zadatak ruske pravoslavne crkve je da pomogne ruskom narodu da savlada i pobedi zlo izdvojenosti, etničke netrpeljivosti i uskog egocentričnog nacional-šovinizma. U tom za nas teškom, ali za sve svetom poslu mi se nadamo na razumevanje i pomoć naše jevrejske braće i sestara da zajedničkim naporima sagradimo novo demokratko društvo, slobodno i pravedno za sve, gde bi Jevreji živeli sigurno, mirno, u atmosferi prijateljstva, stvaralačke saradnje i bratstva za svu decu Avraama» («Talmudski pogled na svet», izdanje 19, Kijev, 1996.g.).

Struktura «ruske» hrišćanske crkve je takva kakva treba. Dole hrišćanski ruski šarikovi, koji nose u crkvu svoj poslednji novac, gore hrišćanski jevrejski švonderi, koji taj novac dobijaju. Sa hrišćanskom crkvom je sve u redu. Njoj se može pomagati. Kako bi Jevreji hteli da tako bude svuda.

U svoje vreme Bžežinski je izjavio da je posle raspada SSSR njihov sledeći zadatak – uništenje ruskog pravoslavlja. Tu izjavu naši patrioti citiraju, gde mogu. Ipak razmislimo. Pa šta, ako je neko nešto rekao. Zar je Bžežinskom teško da slaže. Uopšte nije teško. Naši patrioti su veoma poverljivi. Lako veruju na rečima. A šta dalje? Kako sluganski režim Jeljcina izvršava volju svog gospodara Bžežinskog? Hajde da pogledamo. Jeljcinov režim smišljeno ruši armiju, vojnu industriju, kosmičku industriju, fundamentalna naučna istraživanja i t.d. A šta je sa religijom?

Jeljcinov režim preporuča i širi hrišćanstvo svim svojim snagama. Ponovo je sagrađen hram Hrista-spasitelja. Od kog novca? U tu svrhu je specijalno formirana posebna banka «izgradnje hrama Hrista-spasitelja». Ko je gospodar banke? Svetska židokratija. Popovima su podavali sve hramove. Crkvi su dali neviđene carinske olakšice, i hrišćanska crkva uvozi u Rusiju neviđenu količinu alkoholnih napitaka, opijajući Ruse, i duvan, šireći pušenje među Rusima. Na tom biznisu crkva je napravila basnoslovan prihod i danas obrće milijarde dolara.

Svi Jeljcinovi moćnici, uključujući samog Jeljcina, od jutra do večeri se ljube sa popovima, šepure se na televiziji sa svećama u rukama. Potajno, ali aktivno se uvodi hrišćanstvo u škole putem predavanja takvih discipline, kao što su istorija religije, žitija svetaca i druge slične discipline. Zar je to rušenje hrišćanstva? Ne, to je širenje hrišćanstva. Kako je to moguće, Jeljcin sve ruši, a hrišćanstvo oživljava? Veoma lako. Oni shvataju da je oživljavanje hrišćanstva – ustvari rušenje svesti i duša ruskog naroda.

Hoćete demokratiju? Izvoli, - predsednik Jeljcin (otac – Jevrej Eljcin, majka – Čeremiska), žena – Naina Josifovna. Šta mislite, šta je po nacionalnosti žena sa takvim imenom? Ne sviđa Vam se ta antinarodna okupatorska banditska vlast? Molim, pa kod nas je demokratija, glavni oponent – Jevrej Grigorij Javlinski. Ne sviđa Vam se Javlinski? Molim, ruski imperski nacionalista Žirinovski (bivši Ejdeljštejn, majka – Ruskinja. A otac? Ah, da, otac je – pravnik). Primitimo da je Žirinovski, nesumnjivo, najtalentovaniji čovek iz te kompanije. Zauzeo je udobnu poziciju i lako oduzima hleb svim ruskim nacionalistima.

Raspada se ruska armija? Raspada se sva vojna industrija i propada vojna tehnologija? Molim, - zaštitnik olupina vojne industrije – Jevrej i državljani Izraela A.Voljski. Potrebna Vam je ekonomska sloboda?

Izvoli, - partija ekonomske slobode. Vođa – Jevrej Kostja Borovoj. Pokret za ekonomske reforme: vođa – bivši mer Moskve grčki Jevrej Gavriila Popov (Nojman).

Kakvih još ima političkih partija? Kakve god da su, sa bilo kakvim programima, ali važno je da gore budu Jevreji. Tada se, stvarno, može demokratski birati.

Jevrejska mašta je da osedlaju sve antisemitske organizacije. Stvarno, ako nije moguće izbaviti se od antisemitizma, znači treba ga organizovati, stati mu na čelo i iskoristiti u svoje svrhe. I zar se može Rusima poveriti takva odgovorna stvar, kao što je antisemitizam? Sve upropaste, neozbiljni ljudi, sruše i propiju. Ali ako na čelu svetskog antisemitskog pokreta bude stajao neki Abram Ivanovič Hajmovič, onda će stvar poći i razvijaće se tako kako treba. Čak je bolje ako prvo lice ne bude Hajmovič, već dekorativna figura, nekakav Ivan Petrovič Sidorov, a već za njim Hajmovič. A to, što Hajmovič ne «može da izgovori slovo» «R», ništa strašno, odlično se osećao i vladao Rusijom, i dan danas leži u mauzoleju kao Gospod bog. Uključite danas rusku televiziju – tamo malo ko «može da izgovori slovo» «R».

Dobar primer takvog tandema – jeste pokret Aleksandra Lebeda. Napred na lakom konjiću skaše «veliki ratnik» Saša Lebed (Ivan Petrovič Sidorov), a za njegovim leđima u ulozi Hajmoviča istupa duhovni učitelj Lebeda – Jevrej Ljonja Radzihovskij. Lep pokret, u njega Jevreji mogu smelo da ulažu svoj novac. Ne finansira uzalud Lebeda državljanin Izraela Boris Abramovič Berezovski.

Vi i Lebed mislite, da Lebed ume da očuva samostalnost ili može da nadigra Jevreje? Pa i ako ih nadigra, postoji li u njegovoj glavi samostalna ideologija? Pa on se kuva u jevrejskom informacionom polju i u njegovoj glavi nema nikakvog drugog informacionog polja. I u njegovom okruženju nema ljudi koji bi mogli da ga drugačije programiraju i pročiste mu glavu. Jevreji su ga i onako previše izmazali.

Jedan od najboljih scenarija razvoja događaja u Rusiji za svetsku mafiju jeste scenario uspostavljanja diktature. Kao osnovni kandidat za ulogu diktatora razmatraju se Luškov (Kac), Primakov (Kiršenblat) i Lebed. Ali ne treba zaboravljati da današnji vlastodršci nikada ne idu sa jednom varijantom razvoja događaja. Uvek imaju najmanje 2-3 varijante.

Zahvaljujući «demokratskim reformama» rusko stanovništvo u Rusiji dovedeno je u uslove odumiranja. Stručnjaci Goskomstata (Državnog komiteta statistike – prim.prev.) konstatuju da je od 1992.g. do 1997. broj stanovnika Rusije opao za 3,4 miliona, a da će do 2015.g. Rusa biti manje još za 9-17 miliona. I to pod uslovom ako se nastave migracije u Rusiju iz zemalja ZND i Baltike. Demografi predviđaju da će do sredine sledećeg veka broj stanovništva Rusije biti smanjen dva puta. Naučnici vrše mračnu paralelu: nivo smrtnosti u Rusiji je isti kao u zemljama koje se nalaze u uslovima teškog rata (list «Komersant» 03.12.98.). Ko je taj nevidljivi protivnik koji ratuje protiv ruskog naroda?

Danas u svesti ruskog naroda vlada kaos, sve je ispreturano, istina i laž, veoma je teško snaći se u svemu tome. Ali narod ne samo da čuti, on i misli. Pokušava da shvati šta se dešava?

Sada u svesti počinje da se pojavljuje svetlo. Rusi počinju da bivaju svesni svojih nacionalnih interesa. Nacionalizam počinje da prikuplja snagu, i uzalud vrcave duše viču na televiziji: «fašisti, nacisti, antisemite». Narod prestaje da im veruje. I to je dobro. Sada je period kada su se u ruskom narodu pojavile realne šanse da kardinalno promeni svoj život na bolje.

Savremeni svet

Savremeni nivo znanja, savremena tehnika i tehnologija dozvoljavaju da se koriste principijelno nova sredstva manipulacije ljudima i upravljanja njihovom svešću. Značaj starih religija, kao sredstava upravljanja, bitno se smanjio. Značaj SMI se povećao. Posebno je porasla uloga «Telavizije» (aluzija na Tel Aviv – prim.prev.), kao najmoćnijeg sredstva od svih SMI za zaglupljivanje ljudi. Zaglupljivanje se ne vrši na nivou svesti, to malo utiče na ljude koji misle. U televiziji se pojavilo mnogo metoda delovanja na podsvest.

Naprimera, u televiziji postoji takozvani 25. kadar. Suština toga trika je u tome, što za stvaranje efekta kretanja televizija standardno prenosi 24 kadra u sekundi. A za određene potrebne periode televizija predaje još jedan suvišni 25. kadar. Taj kadar se ne primećuje očima i svest ga ne fiksira, ali vrši delovanje na podsvest. Za vreme poslednje jeljcinovske predizborne kampanje ta metoda je široko korišćena.

Za rušenje logičkih sposobnosti televizija koristi metod «svetlih bljesaka».

Ali televizija nije najglavnija. Osim toga nije ni obavezno gledanje televizora.

Aktivizirano je mnoštvo lažnih proroka. Jedan od karakterističnih primera jeste satanistička škola Drunvalo Meljizedeka (neohrišćanin). Ta škola daje mnogo znanja i pravilnih i lažnih (meša istinu i laž), ali u celini vodi informacioni napad dosta primitivno. I odmah se vide njeni korenovi: egipatska tradicija od sataniste Ehnatona i njegovih naslednika – drevnih Jeseja i boga satanista – Gora. Drunvalo voli da priča primitivne basne o tome da je sada Lucifer postao drugačiji, dobar i traži puteve ujedinjenja sa Bogovima. Ali iza Drunvala stoje okultne sile, koje umeju da upravljaju i egipatskom Sfingom i da crtaju glifove na žitnim poljima Engleske (43). A šta se crta? Koji simboli? Na tim crtežima nećete videti svastiku i arijske simbole. Na tim glifovima stalno se pojavljuju peto i šestokrake zvezde. Prema simbolima se odmah i vidi, ko ih crta. To su tuđi simboli i tuđi, nama neprijateljski bogovi. Još uvek oni isti, koje smo već analizirali. Ipak to su satanisti već stvorili priličnu mrežu «spoznaje Hrista» u čitavom svetu. Aktivno se spremaju za rat Bogova.

Sada će se pojaviti mnoštvo takvih lažnih proroka. Ali u principu nije mnogo teško razlikovati ih. Onaj, ko pažljivo pročita ovu knjigu i shvati je, izaći će na kraj sa tim zadatkom. Ali treba napregnuti i obe moždane hemisfere i dušu. Treba biti nepoverljiv i budan. Kada Vam neko pruža novo znanje, uvek nastojte da razlikujete pravu informaciju od lažne. Jednostavno iz čista mira Vam neće davati samu istinitu informaciju. Istinita informacija i istinita znanja – to je takođe novac, čak i više od novca. Da li Vam poklanjaju mnogo novca? Ne. Znači ni istinitu informaciju jednostavno tako Vam neće pokloniti. Poklanjaće vam samo laž, polazeći od svojih ciljeva. Samo pravi naši nacionalni Bogovi mogu da Vam poklanjaju istinitu informaciju. A za to treba poznavati svoje Bogove, razlikovati ih i voleti.

Danas je jedno od jakih sredstava «razmekšavanja mozga» «visokofrekventno zračenje» preko globalnog sistema mobilne veze. Današnja mobilna veza radi na supervisokim frekvencijama (decimetarski dijapazon). I ne treba misliti da se negativnom dejstvu podvrgavaju samo valsnici mobilnih telefona. To nije tako. Tom dejstvu se podvrgavaju

apsolutno svi, pošto mi sada živimo u totalnom polju zračenja relejnih stanica, koje pokrivaju čitav prostor dejstva mobilne veze.

To dejstvo je slično dejstvu slabog fona radijacije i, mada njegov uticaj nije veliki, ono ima stalan karakter. Od njega se nemaš kuda sakriti. To nije televizor, koji se može isključiti. Uskoro na zemlji neće biti mesta koje nije pokriveno mobilnom vezom.

Supervisoke frekvencije su štetne same po sebi, ali efekat njihovog dejstva se mnogo puta pojačava pod dejstvom narkotika i određenih modnih bioaktivnih prehrambenih dodataka tipa «Herbalife» i modnih jakih vitamina, koji imaju određen narkotički i psihotropni efekat. U kokainovu narkomaniju vodi takođe redovna upotreba koka-kole i pepsikole.

To jest sama sredina počinje da vrši psihotropno i narkotičko dejstvo na čovekovu svest. Čovek počinje da se nalazi pod tihom, ali stalnom narkozom i počinje da ludi.

Satanističkim vladarima to odgovara, pošto za njih što je narod gluplji, time je lakše njime upravljati.

Zahvaljujući burnom razvoju psihologije u ruke satanista su dospеле snažne psihotropne metode. Jedno od savremenih moćnih sredstava zombiranja ljudi jeste nauka «Dijenetika» i njene organizacione strukture «saentološki centri». Osnivač Dijanetike je Habard (mason 33. stepena), koji je u svoje vreme pažljivo izučio ezotermijsku metodiku čarobnjaka Afrike i Južne Amerike za stvaranje ljudi-robota – zombi. Ali, uzevši za osnovu tu metodiku, Habard je krenuo daleno napred. Njegove metode u principu dozvoljavu da se radi i u korist čoveka, i na njegovu štetu. Uz njihovu pomoć čovek se može i porobljavati i, obrnuto, osvajati metode zaštite i protivdejstva metodama kontrole nad mišljenjem.

Ali današnja tehnologija rada saentoloških centara dozvoljava da se radi sa emocijama na principijelno novom nivou i kapitalno «inspirati mozgove» ljudima, praveći od njih bezosećajne, neljudske, zavisne i upravljane biorobote. Takvi ljudi se kod njih nazivaju «kliri» (od engleskog clear – čist). U SAD i Evropi seantolozi su već uzeli pod svoju kontrolu veći deo stanovništva. U svim većim gradovima Rusije već postoje seantološki centri. Svi ti centri formiraju hijerarhijsku crkvu. Ta kuga se širi dosta brzo. O tome, šta ta pojava predstavlja, može se pročitati (48).

Satanisti se trude da likvidiraju gotovinski novac. Da prisile sve da koriste plastične kartice. Zahvaljujući tome oni dobijaju mogućnost kontrole bogatstva, dohotka i troškova svakog čoveka i da stvore potpuno totalitarno komunističko društvo. A ujedno i dobijaju mogućnost da pokradu sve zahvaljujući upravljanoj «krizi» i havariji kompjuterske mreže. To će biti žešće od američkih i ruskih kriza.

Na svakom čoveku oni žele da izvrše laserko tetoviranje koje nije moguće oprati. Sada rešavaju gde je najbolje: na čelu ili na desnoj ruci. Zahvaljujući tome oni dobijaju mogućnost potpune kontrole nad čovekom, nad svim njegovim kretanjima.

Savremena genetika i genetska inženjerija se razvijaju tako burno da, ako se ne ograniči mogućnost korišćenja rezultata tih nauka, sa ljudima će biti moguće raditi takve stvari, da će u poređenju sa njima uspomene na jevrejska obrezivanja izgledati kao dečije igračke.

Današnje realije su takve, da mi danas živimo u stanju trećeg svetskog rata. Za sad se on odvija tako. Tiho, bez nepotrebne galame. Ali njegova surovost ništa nije manja od prošlih ratova. Ko sa kime ratuje? Tajna svetska vlada ratuje sa čitavim svetom. «Tihi rat» je tiho objavila Bilderberška grupa na zasedanju 1954.g. Njen spoljašnji oblik ispoljavanja je bilo vođenje «hladnog rata» protiv SSSR. Ali to je samo spoljašnji oblik, koji sakriva istinit sadržaj. **Na zasedanju Bilderberške grupe 1954.g. bilo je odlučeno da se nacija ili ljudska zajednica, koja ne koristi svoj intelekt, razmatra kao životinje, koje uopšte nemaju intelekt. Takvi ljudi se mogu koristiti kao radne životinje ili materijal u zavisnosti od izbora ili ukusa.**

U interesu «novog svetskog poretka» bilo je odlučeno da se vodi tihi rat sa ciljem premeštanja prirodne ili društvene energije od glupe većine ka mislećoj i dostojnoj manjini.

Da bi se postigao taj cilj, trebalo je stvoriti zamršeno, neuhvatljivo «bešumno oružje». To je informaciono oružje. Njegovi meci su – bitovi i bajtovi informacije. Njegove granate su – informacione situacije. Njegovi automati – to su kompjuteri. Njegova sredstva – čitav spisak sredstava iz tabele 2.

Eto takva je današnja situacija.

Ali ne treba se plašiti apsolutno ničega! Sve se može promeniti na bolje.

20. ŠTA DA SE RADI?

*«Ništa nije predodređeno: ne postoji ništa,
što se ne bi moglo izbeći».*

Dobro je moguće postići; sve, čega se mi bojimo, može se pobediti».
Epikur

*«Da bi se nešto radilo, treba najpre shvatiti, šta raditi,
pa zatim to raditi u etapama».*

«Put jača onaj ko tim putem ide».

«Sve ću kupiti, reče zlato, sve ću uzeti, reče mač».
A.S.Puškin

Na pitanje «šta da se radi» treba da odgovaraju političke partije i društveno-politički pokreti. U ovom radu ima smisla zaustaviti se samo na osnovnim momentima.

Današnje stanje, u koje je gurnuta Rusija, može se okarakterisati rečju – bezvremensko. Bezvremensko – to je stanje društva sa poljuljanom verom u budućnost. Društvo bez ideologije, bez religije, bez vlasti kojoj se može verovati, bez pravca razvoja koji bi bio jasan narodu. Veoma opasno stanje. Ideologija komunizma je poljuljana. Takozvane demokrate (židokrate) sa svojom navodno tržišnom ekonomijom još jednom su prevarile narod i svojom lupeškom «prihvatizacijom» pokrale skoro svu državnu svojinu, koju je ruski narod stvarao generacijama.

Ruski ljudi! Danas se mi nalazimo u stanju jezivog pada, ali ne treba padati duhom. Tako je bilo i biva sa svakim narodom u različitim periodima života nacije. I tako je bilo ne samo u Rusiji, tako je bilo u mnogim državama. I to, što su danas Jevreji i masoni preuzeli sve u Rusiji, to još nije kraj istorije.

Uzeti vlast je lakše, nego je zadržati. Danas su oni pobedili, sutra ćemo mi pobediti. Život je promenljiv.

Takođe ne treba dramatičizovati raspad SSSR. Raspad SSSR – to je dobro za ruski narod. U SSSR mi nismo mogli da koristimo ruski nacionalni faktor. U SSSR je bilo Rusa nešto više od 50% stanovništva. A u Rusiji Rusa je preko 82%. Rusija je postala mnogonacionalna zemlja. To je naš kolosalni adut i poluga.

Ne treba oplakivati 1991.g., kada je na vlast u Rusiji umesto bande Gorbačova došla banda Jeljcina. Ta se činjenica ne može prikazivati kao preuzimanje vlasti Jevreja nad Rusima. Ničeg ruskog u komunistima Gorbačovu, Janajevu ili Lukjanovu nema. **Komunisti – to su Jevreji po duhu, nezavisno od toga, šta im piše u pasošu.** 1991.g. jedna banda Jevreja je smenila na vlasti drugu bandu Jevreja. Uzgred, 1991.g. je sve viselo o koncu. 1993.g. banda polujevreja Ruckog i Čečenca Hazbulatova je izgubila od bande Jeljcina. I takođe je sve viselo o koncu. Može se diskutovati, koja je banda bolja, ili birati manje zlo. Ali ti sporovi nisu interesantni. Treba nastojati da se u Rusiji na vlast dovedu Rusi i po krvi i po duhu.

Ne treba žaliti sovjetsku vlast. Oni koji misle da je sovjetska vlast – loša, ali da je ruska vlada gora, ništa ne razumeju u prirodi te tri puta proklete sovjetske (židovske) vlasti. Ako pažljivo pogledamo istoriju sovjetske vlasti, onda osim raspada i duhovno-moralnog uniženja ruskog naroda sovjetska vlast je malo šta dala.

Ne treba takođe preuveličavati snagu židomasonskih organizacija. I unutar tih organizacija se vodi najžešća borba za vlast, pošto uvek ima manje fotelja od onih koji žele da ih zauzmu. I u istoriji te organizacije ne samo da su krupno pobeđivale, nego su krupno i gubile.

Danas su židomasoni zauzeli pola sveta. Ali oni slabo upravljaju takvim gigantima kao što su Kina, Indija, Japan, Islamski svet. Setimo se ujedno, kako je Engleska zauzela u svoje vreme pola sveta. I gde je sada ta imperija?

U Rusiji, bez obzira na to, što se skoro sav vrh vlasti sastoji od neprijatelja Rusije, ukupna situacija je veoma nestabilna i može se promeniti u najskorijoj budućnosti. To, što se politička vlast, 90% ruskog novca, SMI nalaze pod kontrolom židomasona i njihovih gospodara, još ni o čemu ne govori. To su još uvek srednji prioriteti upravljanja društvom.

Situacija u Rusiji danas je čak bolja za stvaranje revolucionarne situacije i mogućnosti preuzimanja vlasti od strane Rusa.

U početku perestrojke nacionalistička i patriotska štampa je upozoravala javnost na opasnost preuzimanja vlasti od strane Jevreja i masona. Tada im niko nije verovao, nalazeći se pod uticajem «demokratske» jevrejske štampe, koja je govorila: «Kakvi Jevreji? Kakvi masoni? Kakvi cionisti? Gde su oni? To je sve plod bolesne mašte prokletih «fašista». Društvo «Pamjat» i sam pojam «pamćenje» jevrejska štampa je u očima javnosti napravila pogrdnim. Danas se plodovi «bolesne mašte prokletih fašista» vide golim okom. Maske su cinično zbačene, i to dozvoljava ruskom narodu da najzad progleda. Tako da svako zlo ima i svoje dobro.

U celini nikada ne treba misliti da je «sve zahvaćeno» i uznemiravati se bez potrebe. To nije tako. Bez obzira na svu silu vlasti okultne i židomasonske strukture, svetom nije moguće potpuno upravljati iz jednog centra, to je jednostavno nemoguće, posebno u naše vreme, kada postoji i kada se povećava široki sloj veoma pismenih ljudi, koji imaju dostup informacijama, koje su ranije bile dostupne samo odabranim, i koji sada imaju dostup savremenim informacionim i upravljačkim tehnologijama.

Sva snaga Jevreja je samo u njihovim zbijenim redovima. Jevreja je u Rusiji ispod 5%. Rusi treba samo da se ujedine i ustanu, i od Jevreja će ostati prašina!

Prilikom prelaska ka novoj Eri rat Bogova se zaoštrava. Najglavnije u oceni današnje političke situacije – to je da okultni satanisti, koji vladaju hrišćanskim svetom, gube upravljanje nad tim svetom. Zašto, kad izgleda da je sve zauzeto? U tome i jeste stvar, što je sve zauzeto na srednjim nivoima upravljanja, a najviši nivoi upravljanja su sebe iscrpeli. Sve satanističke religije (judeizam, hrišćanstvo, komunizam) su izdahnule. One nemaju budućnost, samo sadašnjost i to kratku. Upravo zbog toga satanisti u Americi grčevito «kuvaju» novu religiju, nastojeći da stvore novo globalno informaciono oružje.

Ali stvar nije čak ni u tome, šta će im od toga uspeti. Najglavnije je u tome, što je njihova višehiljadugodišnja igra otkrivena, svi njihovi motivi su poznati i sve, što oni smisle, lako se prozire. Njihova znanja postaju

dostupna javnosti. Ova knjiga je – jedna potvrda toga. Lišivši se monopola nad znanjima, oni se automatski lišavaju i vlasti. Eto kakva je realna slika.

Osim toga najsataniističkija koncepcija upravljanja, zasnovana na laži i nasilju, nema budućnosti i ako se ne zameni, onda će civilizacija na planeti jednostavno prestati da postoji. To je već jasno i samim okultnim satanistima. Pa i opšti položaj zemlje dolazi, zahvaljujući tom upravljanju, do globalne katastrofe. Pretnja nuklearne katastrofe, ekološke katastrofe, oskudice i iscrpljenosti mineralnih resursa, pojava ozonskih «rupa» u atmosferi, pretnja izrođavanja biosfere i samog čoveka. To su sve realije današnjeg dana. Zaključak – treba menjati samu globalnu koncepciju upravljanja.

Danas židokratija dostiže svoj vrhunac i realno je došla do uspostavljanja svetske vladavine i do realizacije svojih hiljadugodišnjih planova u 2000.g. Ali zauzeti vlast je jednostavnije, nego je održati. **Dostizanje svog maksimalnog uspona – to je početak svog pada. To je zakon cikličnog razvoja prirode. Protiv njega se ne može.** Tako da je život promenljiv. Čitave civilizacije su cvetale i rušile se i na njihovim ruševinama cvetale nove civilizacije. Danas smo mi lokalno izgubili. Sutra će nastupiti naše vreme! U čemu je snaga svetske židomasonske mafije? U dugotrajnom i operativnom planiranju. Oni imaju globalne planove. A da li mi imamo planove?

Imamo planove!

TREBA POČETI OD RAZRADE INFORMACIONOG ORUŽJA.

Bez moćne koncepcije razvoja društva baviti se društvenom i političkom delatnošću – je prazan posao.

RELIGIJA

Najjači udar po neprijateljima Rusije – to je zamena jevrejskih religija ruskim paganstvom. Ne postoji ništa jače. To je udarac po najvišim prioritetima uopštenih sredstava upravljanja (borbe). Čak kad ne bismo imali svoju nacionalnu religiju, nju bi trebalo izmisliti. Nova religija prevodi narod u novo informaciono polje i izvodi ga iz one informacione klopke, u koju su Jevreji utopili Ruse i druge narode Rusije. Prelaz na nacionalno rusko paganstvo – to je globalna promena

mentaliteta. Odbacivanje čitave te zaraze, svih lažnih vrednosti, kojima su Jevreji otrovali svest ruskog naroda. Bez prelaza u novi informacijski prostor ruski narod će biti stado biorobota u rukama javrejskih satanista i njihovih gospodara. Uspostavljanjem nacionalne religije, mi uključujemo u našu borbu gigantske sile – naše ruske (arijske) Bogove.

Na žalost, to se sada slabo shvata. Masa ruskih organizacija, i nacionalističkih, i patriotskih, ne može da izade izvan tih ideoloških zastavica, kojima su Jevreji okitili svest ruskih ljudi. Zbog toga Rusi po krvi i pasošu ostaju Jevreji po duhu (komunisti ili isusovci).

Treba hiljaditi put objašnjavati Rusima da je hrišćanstvo – čisto jevrejska religija.

Svi popovski razgovori o tome da je Hristos sin božiji, da je on izvan nacionalnosti, da je Hristos opštečovečanski, da je hrišćanstvo – opštečovečanska religija – sve je to jeftina demagogija za slaboumne.

Ne postoje ljudi izvan nacionalnosti, ne može se čovek formirati izvan nacionalnosti. Nema u hrišćanstvu ničeg opštečovečanskog. Ni u Bibliji, ni u Jevanđelju nema nikakve opštečovečanske istorije. To je konkretna istorija jevrejskog naroda, i pominju se samo oni narodi, sa kojima su Jevreji bili nekako povezani u svojoj istoriji. Tamo nema nikakvih pominjanja ni Rusa, ni tatara, ni Gruzina, ni Kineza. Odakle vode poreklo Rusi, Ukrajinci, Tatari, Kazahi, Litvanci i stotine drugih naroda – to Jevreje apsolutno ne interesuje. Za njih su drugi narodi – životinje.

Otvorite bilo koju stranicu Biblije. Gde Vi vidite opštečovečanskog Boga? Njega tamo nema. I nikada ga nije ni bilo. Na svakoj stranici Biblije je napisano: «Bog Jevreja, Bog Jevreja, Bog Izraelov, Boga Avraamov, Bog Isaaka, Bog Jakova i t.d.». Prijatelji moji – to nije naš Bog. **Hrišćanski bog – to nije opštečovečanski bog, to je – samo jevrejski bog. Neka je tri puta proklet – taj židovski bog!**

Očigledno je slično tome, kao što Bog rata ne može dati dobru letinu, ili Boginja ljubavi ne može dati materijalno blagostanje, tako ni **bog – pokrovitelj Jevreja, ne može da pomaže nejevrejima, ma koliko mu se oni molili.**

Vladimir Avdejev piše (2, gl. 14): «Takav autoritet po pitanjima religije, kao što je profesor univerziteta Josif Aleksejevič Pokrovski, posle krvave «ruske» revolucije 1917.g. u kolektivnom filozofskom zborniku

«Iz dubine» objavio je rad pod karakterističnim nazivom «Perunova zakletva». Na samom početku svog rada bivši profesor rimskog i građanskog prava navodi staru novgorodsku legendu o tome, kako su za vreme krštenja Rusije ljudi bacili u reku Volhov idol Peruna, a razljućen Bog, doplivavši do mosta, izbacio je na njega štap uz reči: «Evo vam, novgorodani, od mene za uspomenu». Od tada je kod novgorodana ostao običaj da se u određeno vreme okupljaju na volhovskom mostu i da se tuku štapovima.

Analizirajući užase boljševističkog terora, potresen profesor postavlja pravedno pitanje: «Da li se Perunova osveta ograničila samo na novgorodane?», - i sam, procenivši, odgovara: «Da, mi sada znamo da nije: zla kletva je legla na čitav ruski narod i na čitavu njegovu istoriju do današnjeg dana».

Zaključak. Rusija neće steći duševnu ravnotežu, dok ne spere sa sebe Perunovu zakletvu, jer se ne može biti srećan pomoću tuđih bogova, uvoznih i prekomorskih. Bog – to je pre svega kvintesencija moralnosti datog naroda.

U svoje vreme Jevreji su nestrukturano upravljali čak društvom «Pamjać», koje je smatrano i antisemitskim, i nacionalističkim, i ruskim, i nametnuli su toj organizaciji hrišćanstvo. I članovi «Pamjaći» su zagrizli taj mamac. Naravno, to je glupo do nepristojnosti. RNJ (Rusno nacionalno jedinstvo – prim.prev.), koje je poniklo iz «Pamjaći», nastavlja tu glupost.

Genijalni Fridrih Niče je pisao: «**Jevreji su toliko napudrili mozak čovečanstvu, do ludila ga nahranivši svojim lažima, da današnji hrišćanin smatra da ima pravo da ne prihvata judeizam i da ne voli Jevreje, ne shvatajući da je on sam – samo poslednji izvod iz judeizma**» (4, tom 8, s. 243).

Hrišćani – to nisu ruski ljudi, nezavisno od toga koja krv teče u njima ili šta im piše u pasošu.

Hrišćani i komunisti – to su Jevreji po duhu. Klanjati se tuđim bogovima – znači predavati im ne samo svoje telo, već i dušu.

Kod judohrišćana svoj bog – to je satana, kod nas, Rusa – postoje svoji Bogovi. Ne može se biti istovremeno Rus i komunista.

Od pamtiveka Rusi pamte da su oni pravoslavni. **Ali pravoslavlje – to nije hrišćanstvo, pravoslavlje – to je paganstvo.** Sama reč «pravoslavlje» potiče od reči – «slaviti» i «prav». Prav je – paganski

pojam. Upravo zbog toga, što su Rusi shvatali da su oni pravoslavni, hrišćani su morali da obuku na sebe ovčiju kožu i da se nazivaju pravoslavnim hrišćanima.

Dolaskom na vlast ruskih nacionalista treba u roku od godinu dana sprovesti antihrišćansku kampanju, posle čega će hrišćanska religija otići u zaborav, kao satanistička religija razlaganja i izopačenosti, religija pедера i sadomazohista, religija nacionalnog poniženja i izdajništva, ideološko oružje satane.

Danas je već jasno da je sudbina monoreligija – tih oličenja svetskog Zla, predodređena, i izlazak na svetsku arenu novih tipova pogleda na svet – to je samo pitanje vremena. Danas je samo pitanje, ko će preuzeti liderstvo u tom pokretu.

Termin «nove religije», koji je danas u opštoj upotrebi, prvi put su uveli japanski novinari dvadesetih godina našeg stoleća.

Danas su zemlje – lideri u formiranju novih religija XXI veka – Indija zajedno sa Japanom, gde nikada nije bilo jednobojstva. Za njima slede SAD, koje nedostatak svojih religioznih znanja kompenziraju tehnikom, naukom i organizacijom i teže da ukradu tuđa znanja i da ih iskoriste za svoje ciljeve.

«Vreme stvaranje religije od strane uske grupe okultista, dalekih od nauke, je prošlo. Sada se time bave moćni kolektivi naučnika najšireg profila. U Kaliforniji čitave univerzitetske katedre i laboratorije sakupljaju svaki, čak i najfantastičniji religiozni materijal, u cilju nalaženja elemenata, pogodnih za transplantaciju u nove američke lažne religije» (2, gl. 23). Ako Amerikancima pođe za rukom ta zamisao, oni mogu do početka veka da prirede takav spektakl za dolazak novog mesije, da će to pomračiti sve spektakle XX veka. Više neće nekakav Hristos nekud ići i nešto propagirati.

Uz savremenu tehnologiju može se prirediti takav spektakl, koji čovečanstvo nije ni sanjalo. Najmanji trik tog spektakla je – kada progovori egipatska Sfinga. Te trikove sa egipatskim piramidama i Sfingom satanisti su isplanirali još pre hiljadu godina. Egipatske piramide i Sfinga – to su njihovi izvori. Odakle su satanisti počeli osvajanje našeg sveta. Odatle će i voditi borbu za preživljavanje u novoj Eri.

Rusija sada treba da napravi zaokret u tom istom pravcu. Nostradamus je predskazao da će posle 2000. godine u Rusiji biti stvorena

nova moćna religija. Dobro predskazanje, ali da bi se ono ostvarilo, treba dobro poraditi.

Baza za tu novu religiju XXI veka biće naše staro rusko paganstvo, ruski Vedizam.

Simboli

Simboli – su najviši prioritet uopštenih sredstava upravljanja i veze sa Bogovima. Ko to nije shvatio, treba još jedanput da pročita glavu 12. Treba pokrenuti kampanju za propagandu arijskog simbola – svastike. Svastika će se još jedanput podići i zasijati nad zemljom! Neka nam pomogne u tome Bog sunca Ra!

Svi nazivi ruskih gradova, naseljenih mesta, ulica i drugo treba da bude očišćeno od jevrejskih imena i zamenjeno ruskim istorijskim imenima.

DRUGI KORAK TREBA POČETI OD NACIONALNE SAMOSVESTI.

Iz taktičkih razloga ovaj korak se može raditi prvi, pošto je promena religije – najteži i bolan proces, a nacionalna ideja je daleko prostija i razumljivija. Na nacionalnoj osnovi se mogu ujediniti svi Rusi: i hrišćani, i pagani, i ateisti, i komunisti, i socijalisti, i liberali.

NACIONALIZAM

Koliko blata su bacila jevrejska sredstva masovne informacije na nacionalizam, svo vreme ga svodeći na šovinizam. Sve je to laž. Ne treba brkati nacionalizam i šovinizam, to su različite stvari.

ŠOVINIZAM – TO JE UVEK LOŠE, NACIONALIZAM – TO JE UVEK DOBRO.

Šta je to nacionalizam? To je samo ljubav prema svojoj naciji, prema svome jeziku, kulturi, tradicijama, istoriji, prema svojoj državi, sposobnost da se zaštite interesi svoje nacije. I to je sve. Šta tu može biti loše? Ništa. U šovinizmu je mržnja i prezir prema tuđim narodima, raspirivanje neprijateljstva među narodima, težnja prema dominaciji sopstvene nacije, težnja da se drugi uguše, težnja ka samoizolaciji. Toga u nacionalizmu nema. Može li nacionalizam da preraste u šovinizam?

Naravno, može, i šta iz toga sledi? Sve što je dobro može da preraste u loše, ako izlazi iz određenih okvira. Znači, treba odsecati šovinizam od nacionalizma, a ne pritiskati nacionalizam.

Moderno je govoriti o opštečovečanskom i nadnacionalnom. Ali kako može biti nadnacionalno ukoliko ne postoji nacionalno? Iznad čega se gradi nadnacionalno? Nad praznim mestom? Tako nešto ne postoji. Ne postoji krov bez temelja. Nacionalizam ni u kom slučaju ne protivreči opštečovečanskom. To su različiti nivoi, koji treba da obogaćuju jedan drugog. Nacionalna kultura treba da dopunjuje opštečovečansku, a iz opštečovečanske kulture nacije pozajmljuju najvrednije i ono što odgovara za svoju naciju, dajući joj time impulse za dalji razvoj.

Šta je to nacija i šta ona daje ličnosti? Sada na Zapadu nema modernije ideje od LJUDSKIH PRAVA. Ideja ljudskih prava, iako su je predložili masoni, jeste progresivna i perspektivna ideja, ali ne treba misliti da je u današnjem vidu ona istinita u poslednjoj instanci. Nju još treba razvijati, dodati ljudskim pravima i ljudske obaveze i prava i obaveze nacije. Oni koji shvataju ljudska prava kao apsolut, ustvari postavljaju primat ličnosti iznad društva i čak iznad nacije. Navodno, ličnost je iznad nacije. To je apsolutno pogrešno.

Ličnost ne samo da nije iznad nacije, ličnost uopšte ne može da se formira IZVAN NACIJE. To nije moguće, i eto zašto. Nacija daje ličnosti fenomenalna bogatstva, koja ima samo ona i samo ona ih može dati ličnosti.

Ta bogatstva počinju od FENOMENA JEZIKA. Jezik ne pripada nikakvoj ličnosti, jezik je – atribut nacije. Dok ličnost živi negde oko 70 godina, nacija je daleko dugovečnija i može da živi desetine i stotine hiljada godina. Nacionalni jezik formiraju hiljadama godina mnoge generacije ljudi date nacije i on se stalno razvija. On je univerzalan i najmoćniji instrument spoznaje i sopstvenog izražavanja. **Jezik je – osnovni elemanat kolektivne svesti naroda.** Uzevši od nacije jezik, ličnost zajedno sa jezikom automatski uzima od nacije ogromna bogatstva, koja nije stvorila ličnost, već mnoge hiljade generacija ljudi koji su živeli ranije. Književnost, poezija, kultura, tradicija, znanja, iskustvo, religija, sistem vaspitanja, mentalitet – sve su to bogatstva nacije. Ogromne naslage vrednosti, van njih ličnosti se ne može formirati.

Naravno, uzevši od od nacije takva bogatstva, talentovana ličnost može sama dalje da obogaćuje i naciju i preko nacije čitavo čovečanstvo u celini. Ali sve to ide samo preko nacije. I ulaz i izlaz. Nacija – to je kontekst ličnosti. A ličnost – to je deo dugotrajnog istorijskog procesa života nacije. Mi, koji danas živimo, predstavljamo samo jednu trećinu nacije, i to najmanju. Prvi neobuhvatni deo (naših predaka) je – u prošlosti, treći (naših potomaka) je – u budućnosti. I sva tri vremena aktivno deluju uzajamno. Nema sadašnjosti bez prošlosti. Nema budućnosti bez prošlosti i sadašnjosti. Tako su i sva tri dela nacije takođe uzajamno povezana, postoje i žive zajednički duhovni život. Stvaraju jedinstvenu duhovnu i genetsku celinu – naciju.

A šta je to opštečovečanska kultura? Gde se ona nalazi? Samo u nacionalnom, u mnogim nacionalnim kulturama, više nema gde da se nalazi. Kod opštečovečanskog slika je ista, kao i kod čoveka, samo sa razlikom u jedini i množini. Čovek ima jednu naciju, opštečovečansko – mnogo nacija. Nacionalne kulture napajaju opštečovečansku i iz nje uzimaju bogatstva drugih nacija i integrišu ih opet u svoju naciju. Van nacija opštečovečansko ne postoji.

Jevreji, težeći ka gospodarstvu nad svetom, uvek su nastojali da UJEDINE I STANU NA ČELO čitavog čovečanstva, a dalje da održavaju vlast po principu «zavadi pa vladaj». A da bi se ujedinilo svo čovečanstvo, treba slomiti nacije, nacionalne države i napraviti zajedničku svetsku državu sa zajedničkom svetskom vladom, gde će na vrhu sedeti svetski švonderi, a dole međunarodni šarikovi. Bez jedinstvenog jezika veoma je teško je napraviti tu zajedničku jedinstvenu svetsku državu, a čitavo čovečanstvo nema jedinstven jezik. Šta raditi?

Na izvorima rađanja zajedničkog svetskog primitivnog jezika za goje stajali su došljaci iz dvoličnih judejskih sekti, posebno iz Hasida. Kristalna mašta Hasida od davnina je bilo lišavanje goja njihovog glavnog duhovnog nasledstva – nacionalnih jezika i njihova zamena jedinstvenim primitivnim svetskim gojskim jezikom, jezikom dvonožne ropske stoke, u koju prema digmaticarima judeizma treba da se pretvore svi goji sveta posle uspostavljanja nad njima svetskog judejskog carstva 2000.g. Karakteristično je da se Hasidi, koji nameću kosmopolitizam za sve goje, više nego bilo ko od Judeja brinu o očuvanju neprikosnovenosti

drevnjejevrejskog jezika – ivrita. Prema njihovoj šemi razlika u složenosti jezika goja i ivrita treba da postane nesavladiva jezička barijera za goje.

I eto Jevrej iz g. Belistoka, iz porodice Kasida Ludvig (ustvari Lazar) Zamenhof rezero je veštački svetski primitivan jezik za sve goje Esperanto. Esperanto je – primitivan jezik, grub i uopšten, bez nijansi, jednom rečju – komunistički jezik. Ali Esperanto nije stekao široku popularnost. Iza tog jezika robova nema nikakvih kulturnih naslaga. Izučivši ga, Vi dobijate samo sredstvo za komunikaciju i to je sve, a ako izučite naprimer engleski jezik, onda dobijate dostup ka čitavoj engleskoj kulturi. Razlika je ogromna.

Ali čak ako na Esperanto umeju talentovano da prevedu osnovno kulturno nasleđe i čitav svet progovori na Esperanto, onda će vremenom jezici svejedno početi ponovo da se razilaze, kao što sada počinju da se razilaze engleski jezik u Engleskoj i engleski Amerike ili Afrike. To je prirodni proces. Nije uzalud taj proces opisan u mitu o građenju Vavilonske kule. Isto kao što su se iz jedinstvenog indoevropskog jezika vremenom formirali savremeni jezici te grupe ili iz jedinstvenog latinskog jezika formiralo nekoliko jezika latinske grupe. I sa svim drugim jezicima je ista slika. Ali Esperanto se toga ne plaši.

Glavni zadatak Esperanta je – da za buduća pokolenja robova učini nedostupnim nacionalne jezike i, prema tome, odseče ogromne naslage nacionalne kulture.

Veliki čovek ostavlja sebe u naciji, i njegova suština može da živi u naciji mnogo hiljada godina, realno čineći dušu čoveka besmrtnom na zemlji. Genijalno je rekao Puškin: «Ne, ja neću umreti sav, duša će u zavetnoj liri moj prah nadživeti i izbeći truljenje». Puškin je fizički odavno umro, a njegova duša je i dan dans živa u naciji. Otvorite Puškinov tom. Vi možete i sada, posle mnogo godina od njegove fizičke smrti, osetiti njegovu veliku dušu, osetiti njegovo osećanje sveta, njegova preživljavanja, diviti se njegovim mislima, njegovim oduševljavanjima, njegovim emocijama. Puškinova duša je živa i biće živa sve dotle dok bude živa ruska nacija. Upravo ruska nacija i nikakva druga.

Puškin je, prirodno, ušao u opštu svetsku kulturu, ali, naravno, u iskaženom vidu. Prava poezija je naprevodiva na drugi jezik jedan kroz jedan. Najtalentovaniji prevod predstavlja gubitak. To se objašnjava time, što je jezik – veoma složena pojava i što su svi jezici različiti, to je kao

muzički instrumenti. Uzmimo klavir, saksofon ili gitaru. Jednostavnija dela, nekakva tra-la-la mogu se odsvirati na svim tim instrumentima, uglavnom jednako (izuzev boje glasa). Ali složena ozbiljna dela se ne mogu preneti jedan kroz jedan. Pokušajte da prenesete džez saksofonistu Stena Getca na klavir. To će zvučati sasvim drugačije, ponekad i ružno.

Hegel je tvrdio da je njegovu filozofiju uzaludno izučavati na bilo kom jeziku, osim nemačkog.

Ruski jezik je – naše ogromno bogatstvo. Ruski jezik je čak u današnjem uprošćenom i degradiranom vidu – veoma snažan jezik. Ako se ruski jezik uporedi sa engleskim, onda je engleski za čitav stepen primitivniji i uprošćeniji jezik. Ako otvorite englesko-ruski rečnik, vidite da se za mnoge engleske reči jednoj engleskoj reči daje desetina ruskih odgovarajućih reči. To jest desetini različitih nijansi smisla ruskih reči odgovara jedna gruba engleska reč. Takvih engleskih reči, kao što je «Get», kojoj odgovara stotinu ruskih reči, u ruskom jeziku, hvala Bogu, uopšte nema. Ako prevodite engleske pesme, Vi ćete se začuditi koliko smisao pesama nosi približan karakter. Ne glup (glupih pesama i mi imamo dovoljno), već upravo približan, netačan.

Ali ne radi se samo o rečima. Sam američki govor nosi više mehanički i primitivan karakter. Karakter razmene govornih šablona. Naprimer, prilikom pozdravljanja, Amerikanac kaže: «Hi! How are you?» (Zdravo. Kako si?). I svako je dužan da uvek kao robot odgovara jedno isto: «Fine. How are you?» (Odlično. Kako si ti?) Ako ne odgovorite Fine, već nekako drugačije, to se neće smatrati američki.

Kod Rusa se ne mogu zamisliti takve stroge govorne šeme. Na pitanje: «Как дела?» - Vi ćete čuti stotinu različitih odgovora: «Отлично, нормально, более-менее, как сажа бела, лучше всех, как в сказке, терпимо, классно, великолепно, хуже всех, дела в Кремле – у нас делишки и т.д.». Ko šta smisli. Ogromna varijantnost govora, a znači i varijantnost mišljenja.

U savremenom engleskom jeziku su nestali čak takvi fundamentalni jezički instrumenti, kao što su razlike u oblicima distance i bliskosti u opštenju. U ruskom jeziku postoji duga distanca opštenja među ljudima – VI i postoji kratka distanca (bliskost, poverljivost, drugarstvo) opštenja – TI. U ruskom se može birati distanca opštenja. U savremenom engleskom jeziku to je nemoguće, ostalo je samo VI. A ranije je bilo i TI. To je

ogroman gubitak u emocionalnosti i razlici u opštenju. To jest engleski je više komunistički jezik, nego ruski, iako je, naravno, neizmerno bogatiji, nego Esperanto.

Do 1917.g. u Rusiji azbuku su izučavali sa smislom slova: Аз (я), Буки (буквы), Веди (ведать), Глагол, Добро, Есть, Жизнь... Јевреjski komunari, preuzevši vlast u Rusiji, zatvorili su tu informaciju i počeli da predaju azbuku bez smisla slova. Prosto: а, б, в, г, д i to je sve. Uklonili su i zatvorili smisao.

Treba izučavati sopstvenu istoriju, tražiti i razvijati svoje nacionalne korenove, tim pre što drevni nacionalni korenovi najčešće imaju nadnacionalne izvore. Nacije nisu živele juče i prekjuče, već su se stalno uzajamno obogaćivale i pre mnogo hiljada godina.

Glavna fundamentalna činjenica, nepoznata «civilizovanom» judohrišćanskom jeziku sastoji se u tome, što je ruski jezik – fundament i centar čitave indoevropske grupe jezika.

Ruski jezik – to je ključ i izvor svih vedskih znanja. Uspostaviti i shvatiti dubinski smisao ruskog jezika – to znači uspostaviti istinsko shvatanje sveta. To može da učini samo ruski narod. Upravo zbog toga je Era Vodolije - Era u kojoj će ruski narod davati ton razvoju čitave zemaljske civilizacije. O tome znaju svi posvećeni.

Čime se nacija razlikuje od naroda? Postojanjem države. Nacija ima državu, a narod može biti i bez nje. Može li se živeti i razvijati u savremenom životu bez normalne države? Naravno, ne. Šta vrede ljudska prava bez države? Apsolutno ništa. Zamislite da gomila bandita pokušava da Vas opljačka i ubije, a oko Vas nema nikakve države. Šta Vam vrede Vaša ljudska prava? Ništa. O ljudskim pravima se može govoriti samo onda kada postoji pravni sistem, a to je atribut države. Rusi su se nauživali totalitarne jevrejske komunističke države u godinama takozvane sovjetske vlasti, ali to ne znači da državu treba potpuno rušiti i krasti. Država treba da ima svoje mesto.

Osnovni problem Rusa je – odsustvo nacionalne samosvesti, pa prema tome, i odsustvo težnje ka zaštiti nacionalnih interesa.

Koji narod u Rusiji nema svoju nacionalnu vladu? Rusi.

Koji narod u Rusiji nema svoju nacionalnu televiziju? Rusi.

Koji narod u rusiji nema svoja nacionalna SMI? Rusi.

Koji je narod u Rusiji najponiženiji? Rusi.

Koji se narod u Rusiji podvrgava najdruskijoj krađi? Rusi.

Sve osnovne državne poluge u Rusiji preuzeli su Jevreji, koji mrze Ruse.

Iskustvo svih vekova i naroda svedoči o tome da je narod koji nema svoju državnost, nalazeći se u državi neprijateljske nacije, osuđen ili na ropstvo, ili na poniženje, i mi, Rusi, nismo izuzetak iz tog pravila.

Često se poistovećuju pojmovi «nacionalizam» i «patriotizam». To nije jedno isto. Svaki ruski nacionalista – automatski je patriota, ali nije svaki patriota Rusije – nacionalista. Nacionalisti koji maštaju o velikoj Rusiji, već su postali svesni jednostavne i očigledne zavisnosti: «Nacija je primarna, država – sekundarna», a patrioti (nedorađeni nacionalisti) još nisu umeli da shvate tu jednostavnu istinu (72). Predajući se jevrejskoj propagandi, patriote tvrde da država stvara naciju. U stvari očigledno je obrnuto – nacija stvara državu. Patriotizam bez nacionalizma – to je sudbina stranaca i polukrvnih osoba ili smišljena jevrejska demagogija.

Odnos prema domovini takođe ima svoje nijanse. Za ruskog nacionalistu najglavnija domovina je ruski narod. Van ruskog naroda nema nikakve domovine. Ako ruska nacija bude snažna i cveta – automatski će i Rusija biti snažna i u procvatu. Ali snažna Rusija sa bednom, degradiranom i odumirajućom ruskom nacijom – ne treba nam ni džabe (72). Za nacionalistu su poročne sve parole tipa: «Služim Sovjetskom Savezu». Za nacionalistu je glavna parola: «Služim ruskom narodu».

U odnosu na istoriju je ista slika. Jevrejska demagogija se trudi svim istinama i neistinama da sakrije državotvornu ulogu ruskog naroda. Konstantno i organizovano Jevreji se trude da nametnu svima lažnu formulu: «Istorija Rusije – to je istorija formiranja ruske države, kao duhovne, kulturne i religiozne zajednice naroda koji je naseljavaju». Ustvari **istorija Rusije nije ništa drugo nego istorija ruskog naroda «u državnim razmerama»**. Ni više ni manje (72).

Ako se pogledaju lekcije iz istorije, lako se vidi da je židokratija uvek gubila od nacionalizma. **Nacionalizam je – snažno oružje protiv židokratije**. Sa njim židokratija nikada nije mogla da izađe na kraj. Pogledajte kako Irci 20 godina ratuju sa Engleskom, zemljom u kojoj je židomasonska vlast tradicionalno jaka. I šta? Kako ogromna židomasonska struktura vlasti izlazi na kraj sa irskim nacionalizmom?

Nikako. 20 godina ne mogu da ih uguše. Irci su postali svesni svog nacionalnog identiteta i njih je nemoguće pobediti.

Sada, posle raspada SSSR, u Rusiji je nastala za nas najpovoljnija situacija. Sada je u Rusiji preko 82% Rusa. To je naš glavni adut. Upravo zbog toga su sada Jevreji iz pasoša izbacili rubriku «nacionalnost». Boje se, veoma se boje. I stalno u SMI pričaju basne o tome da je Rusija – višenacionalna država. To je jevrejska laž. Danas je Rusija – mononacionalna država prema svim kriterijumima, uključujući i kriterijume OUN i UNESCO. U tim međunarodnim organizacijama mononacionalnom državom se smatra država u kojoj državotvorni narod ima više od dve trećine (66%) stanovništva.

Koliko ima Jevreja u Rusiji? Istaknuti jevrejski publicista Leonid Radzihovski (u listu «Nova ruska reč» od 17.01.96.g., članak «Jevrejska sreća») daje sledeće podatke. Od 150 miliona stanovnika Rusije oko 600 hiljada čine Jevreji po pasošu. Nešto preko miliona čine – «polukrvni». Ako se dodaju članovi njihovih porodica, onda se dobija najmanje 3 miliona ljudi koji se nalaze u «jevrejskoj sferi».

Često se čuju uzdisaji patriota o tragičnoj sudbini Rusije. Dosta jauka i cvilenja. Treba postati svestan naših sopstvenih grešaka zbog kojih mi patimo, i ispraviti te greške. **Uzrok tragične sudbine Rusije je u mozgovima ruskog naroda koje su Jevreji zagadili. Te mozgove treba pročistiti. Tada će sva tragedija nestati za tren.** Kada postavljaju pitanje: «Možemo li mi pobediti Jevreje?», tada jednostavno postaje smešno. Može li 82% Rusa da pobedi 3-5% Jevreja? Naravno da može. Pitanje nije u tome da li mogu ili ne mogu, već u tome kako to uraditi. Pre svega treba ujediniti ruski narod ne na partijskoj ili klasnoj osnovi, već na nacionalnoj osnovi. Ostalo je sekundarno.

I ne treba dozvoljavati mržnju među delovima ruskog naroda – to odgovara samo Jevrejima. Oni su majstori u sejanju mržnje, u huškanju jednog dela Rusa protiv drugog. I danas se mnoštvo ruskih ludaka, predajući se klasičnoj jevrejskoj propagandi, bori: neko sa «trgovčićima» i špekulantima, neko sa kapitalistima, preduzetnicima i eksploatatorima, neko se činovnicima, neko sa bankarima, nazivajući ih zelenašima. Te ludake treba pitati: «Šta, zar nama Rusima ne trebaju trgovci, prodavnice? Zar nam ne trebaju preduzetnici? Ne trebaju nam pismeni ruski činovnici? Ne trebaju nam ruski bankari i finansijeri?» Treba istaći pametan prilaz

ovom pitanju parije Ruskog Nacionalnog Jedinstva (RNJ). Sam naziv je veoma pravilan – Rusko Nacionalno Jedinstvo. To je ključ ka uspehu ruskog naroda. RNJ shvata da su nam u ruskoj državi potrebni ruski ljudi svih specijalnosti, od trgovaca do bankara.

Da li će RNJ umeti da se iščupa iz okvira hrišćanske podvale? Neko neće umeti i ostaće sa Barkašovom, neko će pre ili kasnije proključiti i otići od Barkašova. To će biti nova etapa u razvoju ruskog pokreta.

Ma kako se to nekome ne svidelo, ali prava nacionalna svest je nemoguća bez nacionalne religije. Kada čovek gleda mlade ruske momke, koji sebe smatraju nacionalistima i istovremeno ispovedaju jevrejsko hrišćanstvo, poklanjaju se Jevreju – Isusu Hristu i predaju svoje duše judohrišćanskom đavolu, onda postaje jasno koliko su Jevreji zagadili ljudske mozgove i duše. Pročistiti mozgove od jevrejske zaraze – nimalo nije lak zadatak.

Mogu li Jevreji da iskoriste nacionalizam protiv nas? Ne samo da mogu, već ga stalno koriste. Nihov omiljen posao je – internacionalizam. Ali to ne znači da nam nacionalizam nije potreban. Nama je potrebno zajedničko suprotstavljanje različitih nacionalista protiv prljavih internacionalnih jevrejskih igara. Na žalost, savremeni lažni nacionalisti ne shvataju jevrejske igre. Naprimera, ukrajinskim RUH-om odlično upravljaju Jevreji, koji vešto huškaju najbliže slovenske narode – Ruse i Ukrajince. I mi tu situaciju treba da slamamo.

O nacionalizmu se može pisati dugo i posebno. U ovoj knjizi je postavljen zadatak jednostavno i kratko pisanje o najglavnijem. Kao dopunu savetujem da pročitate radove velikog ruskog publiciste Mihaila Osipoviča Menjšikova (71). Jevreji su ubili tog velikog čoveka 1918.g.

Večnaja pamjać i večna slava Mihailu Osipoviču Menjšikovu, njemu se klanja ruski narod! Veliki Duh Menjšikova uvek je zajedno sa nama!

Ruski ljudi! Muškarci! Hajde da razmislimo, zašto Jevreji stalno ubijaju najbolje ruske ljude? Zašto oni nas, a ne mi njih? Šta, zar mi ne umemo da držimo oružje u rukama? Oni se rukovode zapovešću «najboljeg od goja – ubij», a nama preko svog hrišćanstva podmeću zapovest «ne ubij». Igra ispred jednog gola. I koliko dugo ćemo mi igrati tu jevrejsku igru?

NADNACIONALNO

Ne treba se zatvarati samo u nacionalnom. Iza nacionalne zajednice stoji i rasna zajednica (73). Treba graditi nadnacionalne strukture.

Postoji jedna odvratna jevrejska reč «internacionalizam». Doslovno ona se prevodi kao **međunacionalizam**. To je tipičan stil života Jevreja, takozvanog svetskog čoveka. Čoveka koji lavira između nacija i naroda, svuda se oseća tuđ, prezire i mrzi sve narode i sve države u kojima živi. Upravo internacionalisti (međunacionalisti) raspiruju međunacionalne konflikte. Upravo oni realno i skriveno stoje iza većine međunacionalnih sukoba. Nama nisu potrebni odvratni internacionalizam i šovinizam. Nama je potreban zdrav nacionalizam i težnja ka nadnacionalnom postojanju.

Umanjenje etničke raznovrsnosti i unifikacija čovečanstva – to je njegova degradacija. Mnoštvo raznovrsnih etničkih boja – to je bogatstvo čovečanstva.

Sasvim je dobra parola «**Nacionalisti svih zemalja – ujedinite se!**».

Nadnacionalno ne treba graditi bez razmišljanja. Danas Rusija ulazi u ZND. To je ispravno, iako je današnji ZND – amorfna i pasivna tvorevina. ZND treba ojačati, ali Rusiji nikada nije potrebna varijanta starog SSSR, gde Rusi uopšte nisu imali nikakvu državu. **Bilo koja naddržavna ujedinjenja Rusije, korisna ruskom narodu, ne treba da ruše rusku državnost.** Uopšte proces ujedinjavanja je – komunistički i opasan i njemu treba prilaziti veoma oprezno. Ako proces ujedinjenja ide rušenjem donjih struktura – to je čisto jevrejski komunizam samo pod drugim nazivom. Kod bilo koje varijante nadnacionalnih ujedinjenja uvek treba postaviti jedno glavno pitanje: «Šta to ujedinjenje daje ruskom narodu? Da li mu je ono korisno ili štetno?».

Sada su Jevreji, pošto su shvatili nastalu opasnost posle raspada SSSR, pokrenuli u SMI jauk i plač za «voljenim SSSR». A taj jevrejski SSSR je uvek bio zatvor za ruski narod. Komunistički SSSR je i stvaran kao tamnica naroda, gda je u ulozi čuvara tamnica istupala židomasonska mafija. Osećajući da neće uspeti da povrate SSSR, Jevreji vode usiljenu propagandu imperskih ideja. Njihova parola je: Rusija – Imperija. A šta daje imperija ruskom narodu? Osim zla, ništa ne daje. Osnovni problemi Rusije idu od od te imperske ideja. Šta će nama, Rusima, u sastav Rusije,

naprimer, Čečenija? Šta njeno prisustvo može dati ruskom narodu? Osim zla, ništa. Tu gnojavu ranu je trebalo odavno odbaciti od Rusije. I pregaziti, naravno, nezavisno od toga da li Čečenija ulazi u sastav Rusije ili ne.

Rusija može da se ujedinjuje ne samo u okviru ZND. Najjednostavnije je počinjati stvarati saveze sa onima koji su nam bliski po duhu i ne samo u okviru ZND.

Najbliži po duhu Rusima su, naravno, indusi. Nekada su Sloveni, Indijci, Germani, Kelti, Persijanci ulazili u jedinstvenu arijevsku zajednicu i govorili su na jednom jeziku. Postoji masa dokaza za to, počev, naravno, od jezika. Praotac svih indoarijskih jezika jeste Sanskrit. Postoji mnoštvo zajedničkih ključnih reči ruskog i Sanskrita. Religiozna kultura Slovena ima opšte korenove sa iranskim Zoroastrizmom i ranim Induizmom – Vedantom. Naziv klasičnog religioznog učenja drevne Indije Vedanta potiče od reči «Veda» - znanje. Vedati – znati.

Dva prvih Arijevca Rama i Zaratustra rodili su se na teritoriji Rusije. Rama je – zapadno od Volge. Zaratustra – istočno.

Toliko poštovana organizacija, kao što je Svetski savet Indusa, na Drugoj evropskoj konferenciji u Kopenhagenu u julu 1985.g. otvoreno je konstatovao, da je svo stanovništvo Evrope, uključujući i Rusiju, pre hrišćanstva ispovedalo sistem religija, jedinstven sa induizmom, to jest arijevstvo, ili takozvane indoarijske religije.

Zapad, ma koliko to zvučalo tužno, nije nam drug. Lepe reči o zapadnoj demokratiji i ljudskim pravima ne treba da nas uspavljaju i da skrivaju proždrljivu suštinu Zapada. Ne zaboravljajte, kako je Zapad osvajao Ameriku. Kako je uništio i pregazio unikatne civilizacije Inka i Acteka, kao i uspomenu na najstarije civilizacije Tolteka i Maja! Kako su redom poklali sve domoroce Severne Amerike, ostavivši samo nekoliko hiljada njihovih bednih potomaka da preživlavaju svoj vek u rezervatima.

Upravo su Amerikanci rado išli na primenu nejneprijateljskih sredstava masovnog uništenja: nuklearnog oružja – u Japanu, tepih-bombardovanja – u Nemačkoj, bakteriološko oružje – u Koreji, hemijskog i napalma – u Vijetnamu.

Odnos prema islamu

Islam, takođe kao i hrišćanstvo, zamislili su Jevreji kao sredstvo upravljanja arapskim zemljama. Islam je razrađen u istoj radionici, u kojoj su razrađivani i judeizam, i hrišćanstvo, i komunizam. Ali današnja politička situacija je takva da sada islam tu funkciju ne samo ne ispunjava. Obrnuto, danas su islamske zemlje – realni protivnik svetske židokratije, izuzev sluganskih država tipa Kuvajta. To jest islam danas može postati jedan od glavnih naših političkih saveznika.

Ja namerno nisam davao kritiku islama, jer ona sada osim štete ništa neće doneti i može da razjedini naše snage. Osim toga islam za Ruse nije aktuelan. Osim toga, ne može se voditi neprincipijelna politika. Dovoljno je principijelno izjaviti da mi smatramo islam lažnom religijom i da na tome postavimo tačku. Neka islam kaže to isto i o nama i neka na tome postavi tačku. Posle toga treba misliti samo o tome šta nas objedinjuje.

Vremenom muslimani će shvatiti da islam ima 1500 godina, a njihov narod ima preko 20000 godina i da su njihovi preci, čija krv teče u njihovim žilama, bili pagani i njihova religija i rusko paganstvo su samo nacionalne raznovrsnosti jedne iste vedske religije.

Kao što hrišćanstvo nikada nije bilo ruska nacionalna religija, tako ni islam nikada nije bio nacionalna religija istočnih naroda.

Onaj, ko nameće svom narodu samo islam, vređa svoje pretke koji su mnogo hiljada godina živeli bez islama. I koji su sasvim dostojno živeli. Istorija istočnih naroda i njihovih verovanja ne počinje od islama, kako pokušavaju Jevreji da prikažu. Ta istorija je daleko dublja i nju treba proučavati. I ona je dostojna poštovanja i to, nesumnjivo, ništa manje od istorije islama. Ali o tome neka muslimani pomisle sami. Ne treba im ništa nametati.

Treba se zbližavati sa arapskim svetom. Tom prilikom ne treba gledati na Zapad. Svetska židokratija teži da svom snagom sukobi islamski svet sa Rusijom. I već su mnogo uspeli. Sve, što se odvija u Čečeniji, - to su intrige svetske židokratije. To im ide na ruku. Oni su maštali da se to isto dešava na čitavom Kavkazu i po čitavoj Rusiji. Primetimo, da čečenske bandite finansira jedan od glavnih jevrejskih operatora u Rusiji – Berezovski. O tome je pisala čak i današnja štampa («Argumenti i fakti» br. 35, septembar 1999.g.).

Prema planovima svetske židokratije treći svetski rat u svom žestokom vidu treba da počne između SAD i Zapadne Evrope, sa jedne strane, i arapskog sveta – sa druge.

1871.g. mason visokog stepena Albert Pajk napisao je satanistički plan za sto godina unapred: «Za potpuni trijumf masonstva biće potrebna tri svetska rata: u trećem će biti uništen muslimanski svet, posle čega ćemo isprovocirati gigantski socijalni nemir, čiji će užas svima pokazati pogibiju nevernosti. Revolucionarna manjina će biti uništena, a većina koja se razočarala u hrišćanstvo... će dobiti od nas istinsko svetlo Lucifera...» (63, s.20). Ako ne podržimo islamski svet, sutra može doći naš red.

Takođe je potrebno očistiti Rusiju od komunističke zaraze. Često se čuju reči: «Ma prestanite da proganjate taj komunizam. Komunizam za Rusiju više nije aktuelan». To je greška. Komunizam u Rusiji uopšte nije umro. Na vlasti su sve bivše vođe komunizma. U Moskvi na Crvenom trgu u mauzoleju živi i sisa životnu energiju komunistički vampir Lenjin. Mrtav život realno postoji, i on pije krv živom životu. Na svim trgovima svih gradova Rusije stoje spomenici Lenjinu i njegovoj bandi. Listovi pod nazivom «Moskovski komsomolac» i dalje uživaju poštovanje, i tom prilikom ti mladi komunisti po nazivu su skoro glasnogovornici antikomunizma, ne smatrajući da je neophodno promeniti svoj natpis. Pozorište koje nosi ime Lenjinskog komsomola i dalje uživa poštovanje, i svi, koji tamo rade, ne stide se i nije ih sramota da budu lenjinisti i mladi komunisti. A Vi kažete da je komunizam umro?

Profesor Preobraženski je odlično rekao: «Rušenje počinje u glavi». Ako Rusi prolaze pored Lenjinovih spomenika i nisu uznemireni zbog njihovog prisustva, to govori o tome da je u njihovim glavama sve do sada ruševina i kaos, odsustvo kriterijuma šta je dobro, šta loše, odsustvo sopstvenog i nacionalnog samopoštovanja. I posle toga oni se žale da žive loše. Nikada u Rusiji neće biti dobrog života, sve dok postoje ti spomenici. NIKADA.

Gomila maloumnika će odmah početi da uzvikuje glasno svoje omiljeno pitanje: «Koja je razlika, kakvi spomenici stoje?» Velika je razlika. Ogromna razlika. Principijelna razlika. Birajući Bogove, Vi birate sudbinu!

Jevrejska sredstva masovne informacije uvek istupaju protiv rušenja Lenjinovih spomenika, objašnjavajući to neprihvatanjem varvarstva i rušenja istorije. Ustvari pravo mračnjaštvo je – postojanje tih spomenika, to je ruganje ruskom narodu. Povodom navodnog rušenja istorije može se приметiti da sve zavisi od toga koga u toj istoriji hoće Jevreji da vide. Lenjin – to je njihov čovek, ma kakav on bio. Zamislite kad bi na trgovima Moskve stajali spomenici takve istorijske ličnosti kao što je Hitler. Kakav bi zverski jauk podigli Jevreji. Odnos prema istorijskim spomenicima bi odmah bio suprotan.

Imajte na umu da, uništavajući komunizam, Vi uništavate židokratiju.

Vaspitanje volje

Danas su jedni od osnovnih nedostataka ruskog naroda: poverljivost; odsustvo volje; stardnost i nedovoljna nacionalna samosvest. Svi ti nedostaci su posledica hiljadugodišnjeg hrišćanskog vaspitanja, hiljadugodišnje hrišćanske kulture. Hiljadu godina je otrov iz leša jevrejskog hrišćanstva trovao svest i volju ruskog naroda. To se može i treba savladati. Najveći nedostatak je odsustvo volje. Danas Jevreji vode Rusiju u koncentracioni logor, u provaliju, i šta mi vidimo? Paralizuju ruske volje. Ruski narod pasivno posmatra ono što se dešava, umesto da aktivno gradi onakav život, kakav nama Rusima treba.

Stalno i svuda se postavljaju jedna ista pitanja: «Šta će sa nama biti? Kakve su prognoze dalje sudbine Rusije? Šta će biti sa Rusijom?» I t.d. Na sva ta bespomoćna pitanja «šta će biti» može se odgovoriti samo jedno: «Šta mi uradimo, to će i biti. Ako mi ništa ne budemo radili, onda će biti onako, kako urade drugi. Život ne teče sam od sebe. On se gradi. Učite se od Jevreja. Oni ne postavljaju luda pitanja «šta će biti», već rade ono što žele, i mnogo im polazi za rukom. Kada nameravate da gradite kuću Vi ne pitate kakva će ona biti. Kako umete da je sagradite, takva će i biti. A Rusija – to je samo naša velika zajednička kuća». Umesto ludačkih pitanja «Šta će biti» treba stalno tražiti odgovore na pitanja «Šta da se radi? I kako raditi?»

Ogromnu ulogu u programiranju paralize volje igraju lažne teorije o nekakvim neizbežnim zakonima istorijskog razvoja koji ne zavise od ljudi. Sve je to smišljena laž. Nikakvih neizbežnih zakona društvenog

razvoja koji ne zavise od volje ljudi nema u prirodi. Život i istoriju grade oni koji imaju volju. Ne treba misliti da oni koji propovedaju teorije determinisanih zakona društvenog razvoja, sami u njih veruju. Oni to propovedaju za druge. Za paralizaciju tuđe volje. Najbolji primer je – Karl Marks. On je izmislio teoriju zakonomernosti promene društveno-političkih formacija. Prema toj teoriji komunizam treba da nastupi neizbežno i zakonomerno. I šta mislite, da li je on predlagao da se živi normalnim životom, da se prirodno razvija i neizbežno pođe ka komunizmu? Ni u kom slučaju. Marks je odmah predlagao da se stvori politička partija, slomi istorijski proces i silom sagradi ono, što je on izmislio. I stvorena je partija, vlast preuzeta silom, slomljen prirodni tok razvoja Rusije i sagrađen njihov prokleti komunizam. I to su svi zakoni i teorije.

U stvari postoje opšti zakoni razvoja. Postoje zakoni Karme, zakoni cikličnog razvoja, zakoni promene Era i Epoha. Ni jedan od tih zakona ne negira slobodnu volju ljudi i ne postavlja strogu determinisanost. Ljudska istorija i sudbine ljudi uvek su varijabilne i zavise od ljudske volje.

Otići od odsustva volje i steći volju nije jednostavno. Samo čitanje knjiga nije dovoljno. Potrebna je praksa joge ili dobar psihički trening. Šta treba da da dobar psihički trening? Dobar psihički trening skida sve vrste straha, skida nesigurnost u sebe, daje osećanje poštovanja prema sebi, povećava psihičku zaštitu kvaliteta čoveka, mobilise životnu energiju i životnu aktivnost.

VLAST

Oblici vlasti

Oblici državne vlasti (demokratija, partokratija, monarhija, oligarhija, diktatura, vojna diktatura, staleški sistem i t.d.) – to takođe nije cilj, to su samo sredstva. Koji su od tih oblika bolji, koji gori – to je poseban razgovor, složen i dug. Istaknimo samo da postoje principijelno različiti periodi života društva i za te periode su najefikasniji različiti oblici uprave. Za vreme revolucija ili dugotrajnih ozbiljnih ratova nikakvih realnih demokratija nije bilo i neće biti, nezavisno od toga, šta se deklariše. Ljubiteljima demokratije u bilo kojim periodima života društva

može se napomenuti, da su vojne diktature Pinočea, Franka, grčkih «crnih» pukovnika i t.d., nastale u vanrednim periodima života nacije, donele njihovim narodima daleko više koristi, nego bilo koji oblici demokratije. To treba imati na umu. Nije slučajno to, što židokratija čitavog sveta sada proganja Pinočea. Naka mu Bog da zdravlje i sreću! Slava Pinočeu! U Grčkoj «crni» pukovnici su za jednu noć uhapsili 8,5 holjada crvenih komunista i drugu levu jevrejsku ološ i očistili zemlju od te zaraze.

Najglavnije blago Rusije je u tome da na čelu uvek budu pravi ruski nacionalisti, ma kako se taj režim nazivao i ma kako te snage došle na vlast. Ako na čelu Rusije stoji judejski car tipa Jeljcina, koji uz ležno deklarisanu principe demokratije, podele vlasti i pluralizma mišljenja, iz tenkova puca po Parlamentu Rusije i Ustavom briše svoje krvave ruke, onda nema nikakve razlike kako će se taj režim nazivati: demokratija, bandokratija, židokratija, monarhija, oligarhija ili diktatura? Sve te reči su – samo sinonimi vlasti bande jeljcinoida i realnih gospodara. Ako se u ime nekakve, navodno, demokratije, ili u ime nekakve, navodno, tržišne ekonomije, uništava ruska nacija, šta će nam onda te demokratije i tržišne ekonomije?

Osnovna parola pobunjenog Kronštata «Vlast bez Židova i komunista» bila je, jeste i biće najaktuelnija parola Rusije.

Kada se istura parola «u Rusiji treba da vladaju Rusi», naravno, podrazumeva se da na vlast mogu da pretenduju ne samo Rusi po krvi i po duhu. Na vlast mogu da pretenduju samo ljudi visokog intelekta, visokog nivoa znanja i visokog nivoa profesionalizma. U toj paroli najglavnije je to, što ljudi na vlasti treba da budu prirodni i organski deo ruskog naroda, da vole Rusiju i brinu se o njenom dobru. Za razliku od pametnih profesionalaca koji mrze Rusiju, koji žele da je pokradu i da se ona raspadne.

Obratite pažnju na to da je dovoljno propustiti ka najvišoj vlasti samo jednog Jevreja ili jevrejskog slugu, nekakvog Jeljcina, i Kremlj se odmah pretvara u sinagogu i Rusijom počinje da vlada banda Jevreja, koje niko nije birao: berezovski, čubajsi, njemcovi, livšici, urinsoni, kohi. A sva sredstva masovne informacije i 90% svog ruskog novca prelazi pod kontrolu Jevreja. Je li to demokratija? Ne, to je židokratija.

Uzgred, o demokratiji. Pored sve ljubavi ili mržnje prema demokratiji treba razumeti najglavnije: demokratija – to je demokratska PROCEDURA. Ako nje nema, onda su i svi izbori – prazna farsa. Najglavnije nije to da li narod ima pravo da bira, već to da li narod ima pravo na demokratsku PROCEDURU izbora. Danas se u Rusiji 90% svih SMI nalazi u rukama Jevreja, koji su od tih SMI napravili sredstva masovne dezinformacije. 90% čitavog novca Rusije nalazi se pod kontrolom Jevreja. Nacionalističke partije i lideri se zakonodavno proteruju. Zakonodavstvo, uključujući i zakonodavstvo o izborima, napisali su Jevreji u interesu Jevreja. Zakon o izborima u Gosdumu razradio je lično Jevrej Viktor Šejnis, gde je propisao zabranu da se za vreme izborne kampanje razotkrivaju dela jevrejske mafije (to će se tumačiti kao raspirivanje nacionalne mržnje). I o kakvoj proceduri izbora se može govoriti u tim uslovima? Gde ćete na televiziji čuti takve ljude, kao što je, naprimer, autor ove knjige? Ko će Vam dati da birate takve ljude? Izbori u sličnim uslovima – to je isto što i izbori pod cevima automata. Samo umesto realnih metaka pucaju informacionim i finansijskim mecima, a mesto automata zauzimaju televizori, novine i časopisi. Je li to demokratija? Ne, to je židokratija.

Obratite pažnju na to, da Vam za vreme biračke kampanje ne daju nikakve informacije ni o pravim prezimenima pretendenta, ni o njihovoj nacionalnosti, ni o njihovoj seksualnoj orijentaciji. Kako se u tim uslovima može birati, ako se ne daje veoma važna informacija o ljudima? Zašto primakovi, luškovi, aleksiji drugi skrivaju svoja prezimena, nacionalnost i čak državljanstvo? Oni hoće da obmanu birača. Je li to demokratija? Ne, to je židokratija?

Istaknimo da je vlast uvek veoma jako podeljena. To što su danas Jevreji osvojili Kremlj i Moskvu, uopšte ne znači da oni potpuno upravljaju Rusijom. Svaki gubernator, mer grada ima ogromnu vlast i može da ne obraća posebnu pažnju na Kremlj i na Moskvu. On može u znatnom stepenu da upravlja životom prema svom shvatanju.

Informacioni ratovi. Propaganda

«Metkom se može ubiti čovek, a reč za sobom odvodi pukove»
(ruska poslovice).

Otkad postoji čovečanstvo, od tada se vode informacioni ratovi. Oni pripremaju ljude za vruće ratove. Oni prevode ljude iz jednog logora u drugi. Bez pobede u informacionom ratu nije moguće pobediti u običnom ratu. Zašto danas u Rusiji 82% Rusa ne može da pobedi 5% Jevreja? Samo zato što Jevreji vuku za nos Ruse svojim jevrejskim religijama i teorijama i u toj etapi su dobili pobedu u mnogim bitkama u informacionom ratu. Ali informacionih bitaka je bilo mnogo i biće ih još više. Čim Rusi postanu svesni jevrejskih igara i svojih nacionalnih interesa, biće dovoljno da Rusi kihnu i od Jevreja će ostati samo prašina. I to vreme će uskoro nastati!!! Završava se njihova Era. Ali to vreme neće nastati samo od sebe bez našeg aktivnog rada.

Veoma je važno širiti i propagirati pametnu koncepciju razvoja ruskog naroda u Rusiji. Da li Vi vidite mnogo knjiga, sličnih ovoj? Praktično ih nema, i njihovi tiraži su smešni. Širenje ovakve literature – to je pitanje broj jedan. Hegel je rekao: «Ideje vladaju svetom». U stvari ne vladaju ideje svetom, već oni koji izmišljaju te ideje, preko ideja vladaju svetom. Lenjin, iako je bio neviđeni nitkov, bio je veliki organizator i istaknuti tehnolog preuzimanja vlasti i veoma tačno je reko: «**Ideje postaju materijalna snaga, kada ovladaju masama**». Veoma ispravne reči. Zato što se pojavljuju socijalni nosioci tih ideja (ljudi), i ta informacija postaje životno aktivna u poređenju sa onom informacijom koja se pasivno nalazi u knjizi. Istaknimo da nisu mase smislile te marksističko-lenjinističke komunističke ideje. I te ideje nisu smišljene same od sebe. Te komunističke i hrišćanske ideje je smislio neko i sa nekim ciljevima.

Svaka glupost se može umnožiti u milionskim tiražima i zahvaljujući tome nametnuti društvu željenu ideologiju. I obrnuto. A zašto? Zato što oni koji stvaraju i šire socijalnu informaciju, formiraju informacioni prostor društva, zahvaljujući kome formiraju masovnu svest i ponašanje ljudi. Ako mi, Rusi, ne budemo vodili aktivan informacioni rat, ne budemo sprovodili i širili svoju rusku ideju, biće nemoguće pobediti. Zato je naš prvi zadatak – tiražirati ideje ruskog nacionalizma i ruske nacionalne religije. Bez toga je nemoguće promeniti situaciju na bolje. Koliko god da su pametne knjige sa tiražom ispod 10000 primeraka niko neće osetiti. Hrišćani uzimaju žrtve na tiražu. Njihova jevrejska Biblija je objavljivana u nezamislivim tiražima – stotinama miliona primeraka.

Razdelite najdivljiju šizofreniju u takvom tiražu, i to bunilo će živeti u društvu svoj samostalni život. I naći će masu pristalica i naslednika. Sada u svetu vremenske prilike čini veliki novac. Ko ga ima, taj pomoću sredstava masovne informacije lako može da nametne društvu i svoje ukuse, i svoje poglede na život.

Pa ipak, distribuirajte ovu knjigu u tiražu od 1 miliona primeraka (više ne treba) – i od židokratije će ostati samo prašina i istorijska uspomena. Zbog odsustva mogućnosti objavljivanja u takvim tiražima njeno širenje treba vršiti u ruskoj sredini planirano, pre svega za: predstavnike vlasti i SMI, društveno-političke organizacije, vojnike, radnike pravosudnog sistema, radnike kulture i obrazovanja i drugih uticajnih i socijalno aktivnih ruskih ljudi.

Hrišćanstvo i komunizam stalno vode indekse zabranjenih knjiga. U te zabranjene knjige ubrajano je sve najpametnije, najtalentovanije, najpravednije. Vrhunci ljudskog genija zabranjivani su od strane jevrejskih religija. Poštovani čitaoče! Šta Vi mislite, koliko komada knjiga ulazi u indekse zabranjenih komunističkih knjiga? Čak ne možete da zamislite taj broj. Stotine hiljada knjiga!!! Eto gde se odvija jevrejska selekcija talentovane ljudske misli. A paralelno se šire milioni lažnih knjiga o tom judohrišćanskom svetu. Zahvaljujući tome vrši se zaglupljivanje i zaludivanje čovečanstva. Takva je ta epoha Riba. Hvala Bogu, što se ona završava!

Stvaranje ruskih SMI

Stvarajte i podržavajte ruska nacionalna Sredstva Masovne Informacije. To su naši instrumenti ruske vlasti.

Suverenitet

Pitanje broj jedan – to je nezavisnost Rusije od svetskih jevrejskih okupatora. Treba u potpunosti raskinuti sa OUN, MMF, SB i drugim međunarodnim okupatorskim organima židokratije.

Ekonomija

Što se tiče ekonomskih principa funkcionisanja države, onda ovde nema alternative za savremenu mešovitu ekonomiju i sistem slobodnog preduzetništva. Do danas čovečanstvo nije smislilo ništa efikasnije. Svi oni koji iz najboljih pobuda izmišljaju za Rusiju principijelno nov bicikl, neizbežno guraju Rusiju u novo bespuće, u nove eksperimente. Rusija je nadmašila sve planove za eksperimente. Dosta, Rusija ima pravo na odmor. Neka druge zemlje malo eksperimentišu na sebi.

Ovaj haos, koji se sada odvija u Rusiji, - to nije posledica mešovite ekonomije, koje jednostavno nema. To je posledica antiruske jevrejske vlasti, koja ima planove rušenja i porobljavanja ruskog naroda.

Svi osnovni problemi ekonomije nalaze se van ekonomije. Vlast je uvek važnija od ekonomije. Kakva je vlast i njegoa koncepcija razvoja – takva je i ekonomija. Ako na vlasti budu Jevreji koji mrze Rusiju, onda uz bilo koji ekonomski mehanizam Rusima nema života. Ekonomski mehanizam – to je samo instrument u nečijim rukama. On sam po sebi nije ni zlo, ni dobro. Uzmite, naprimer, dobar nož. Da li je on dobro ili zlo? Dobro i zlo su van njega. U čijim se rukama on nađe, to će i biti. Lopov može tim nožem ubiti čoveka, a dobar čovek može tim istim nožem rezati hleb za svoje goste.

Ne treba izmišljati nov ekonomski bicikl. Stvar nije u njemu, već u tome, u čijim se rukama nalazi njegov upravljač.

Onaj ko propoveda bilo koji oblik komunizma (marksistički ili nemarksistički), ko odbacuje privatnu svojinu, slobodno preduzetništvo, rad za dobit (nazivajući ga špekulacijom), taj smišljeno ili nesvesno radi za Židove i njihove okultne satanske gospodare.

Svaka jeftina komunistička kritika slobodnog preduzetništva, svi jauci o «eksploataciji čoveka od strane čoveka», svaka «velika» otkrića nekakvih početnih poroka slobodnog preduzetništva – to je sve židomasonska demagogija, koja ima za cilj uništenje nejefikasnijih oblika privređivanja, uništenje nacionalne, privredne elite i odbacivanje Rusije na pozadinu ljudske civilizacije.

Sada se pojavila masa novih, domaćih karlova marksova, koji otkrivaju sve novije i novije «poroke» sistema slobodnog preduzetništva. Naprimer, Koncepcija Društvene Bezbednosti Rusije (šifra «Mrtva Voda») vršila je «veličanstvena otkrića» i otkrila da se koren zla sastoji u kreditima bez nulte kamate na pozalmicu. A ako se taj procenat pozajmice

svede na nulu, onda će sve, navodno, biti dobro. Kamatu na pozajmicu okrivljuju zbog toga, što ona, navodno, ima efekat emisije. Naravno, sve je to ekonomski nepismeno. Kamata na pozajmicu nema nikakav efekat emisije, ma kakve bile njene vrednosti. Novi karlovi marksi ne razlikuju novac i obaveze, za njih je to jedno isto. Odavde im se i priviđa efekat emisije prilikom kreditiranja. Sav humor se sastoji u tome što efekat emisije ima sama emisija. Ali to «Mrtva voda» zbog nečega ne primećuje. Ipak, ni to nije najglavnije. Emisija takođe nije sama po sebi ni dobro, ni zlo. To je samo instrument. Važno je, ko je gospodar tog instrumenta, ko je gospodar emitovanog novca, ko je gospodar ekonomije u celini. Koji cilj taj gospodar teži da ostvari.

Zadatak broj jedan za ekonomiju Rusije jeste – dovesti na vlast ruske nacionaliste. I to je sva ekonomija. Tada one reke dolara od nafte i gasa neće više teći u Izrael, SAD i Evropu, već u Rusiju. A najglavnije, tada će prestati ona ekonomska krađa Rusije i ruskog naroda, koja za vreme Jeljcina nosi karakter bez presedana. Kada dođe takva vlast, Vi nećete prepoznati Rusiju.

Savremena ekonomija – to nije tržišna ekonomija, to je mešovita ekonomija. Gde postoji I državna svojina, I nedržavna privatna svojina različitih vrsta. Svakome svoje mesto. Tržišna ekonomija, o kojoj su pevali i pevaju u Rusiji jevrejski ekonomski pevači potpunog liberalizma, - to je odozgo upravljana glupost tipa nepismenih ideja Larise Pijaševe «ILI plan ILI tržište» (u zapaženom u svoje vreme članku «Gde su bogati kolači?»). A u dubini toga nije glupost, već zla namera (njenog učitelja – jevrejskog muža) sa ciljem da pokradu svu rusku državnu svojinu i stave je u jevrejske džepove koji nemaju dna.

Komunari izjednačavaju kapitalizam i sistem slobodnog preduzetništva. U stvari to su različiti pojmovi i različiti sistemi. Kapitalizam – to je sistem, gde je vlast u rukama kapitala. Sistem slobodnog preduzetništva – to je sistem, gde je vlast veoma podeljena, gde svako ko želi može da počne svoj posao u povoljnim slobodnim uslovima i gde država pruža podršku preduzetnicima. Naprimer, sada je u Rusiji – čist kapitalizam, gde vlada jevrejska finansijska oligarhija. Ali u Rusiji sada nema sistema slobodnog preduzetništva. Nekakav sistem preduzetništva postoji, ali on nimalo nije slobodan. On postoji u krajnje nepovoljnim uslovima, pritisnut je i ugušen porezima, nepovoljnim

zakonodavstvom i državnom mafijom. On apsolutno nije zaštićen i jauče od reketa, osvete činovnika svih vrsta vlasti, bezakonja i pravnog haosa.

Savremena ekonomija uvek ima nacionalne karakteristike. One se sastoje u dve stvari: deo državne svojine i oblici državnog regulisanja. Dok u Americi deo državne svojine iznosi oko 8%, u Francuskoj i Nemačkoj se koleba od 20 do 30%, u Japanu – oko 30%. Margaret Tačer je preuzela vlast u Engleskoj, kada su prethodni socijalisti doveli državnu svojinu do 40%. Tačer je postavila zadatak: za 5 godina dovesti državnu svojinu do 20%. Primetite, za pet godina, u Engleskoj, gde ima puno novca u privatnom sektoru i nema problema sa prodajom državne svojine po realnim cenama.

U Rusiji svetska finansijska mafija i jevrejska banda jeljcinoida koji su došli na vlast rešila je da 90% državne svojine «prihvatizuje» za tri godine bez ostatka. To je jednostavno krađa, i nije nikakva privatizacija.

U Rusiji, imajući u vidu njenu nacionalnu istoriju, deo državne svojine u sledećih 20 godina ne može da bude manji od 60%. U nacističkoj Nemačkoj deo državne svojine je bio oko 60-70% i tempo ekonomskog rasta je bio neviđen u istoriji čovečanstva. To i jeste nacional-socijalizam. Približno ono što je sada u Kini, i ono, što u prvoj etapi sada može da dođe kod nas.

Finansijski sistem treba da ima dve konture. Prva kontura – nacionalna, poluzatvorena, nezavisna od spoljnog sveta. Druga – spoljnja, otvorena za vezu sa drugim finansijskim sistemima. Pouzdanost prve konture treba da se bazira na rublji, obezbeđenoj zlatom, dragocnim metalima i drugim realnim aktivama.

Komercijalne banke, koje su napravile svoj kapital na finansijskim mahinacijama, treba da budu nacionalizovane.

Treba izvršiti pažljivu reviziju državnih dugova Rusije, odakle i zbog čega su oni nastali. Ko i kako ih je obesio Rusiji oko vrata. Gde su nestale aktive carske Rusije i SSSR. Krivce predati sudu.

Krupni objekti svojine, privatizovani za bescenje i na štetu nacionalnih interesa Rusije, treba da budu nacionalizovani.

Realne investicije i realne prihode privatnog sektora (uključujući i strani) treba, nesumnjivo, da štiti država.

Ali još jednom treba reći glavno. Nije uvek glavan sistem upravljanja ekonomijom (to je sredstvo), već to, ko je gospodar tog sistema

upravljanja. Rusi ili Jevreji? Ko realno upravlja konkretnom fabrikom, prodavnicom, Centralnom bankom, državom? Rusi ili Jevreji? I kojim ciljevima se ti gospodari rukovode? U korist ruskog naroda ili ne?

Imamo prilike da čitamo mnoštvo programa političkih partija. Mnogo je svega napisano, ali nema najglavnijeg. Glavna, Prva tačka ekonomskog programa treba da bude tačka:

U Rusiji treba da upravljaju Rusi!

Sve ostale tačke u ekonomskom bloku si sekundarne.

I u svim drugim delovima programa političkih partija to isto. Naprimera, nedavno sam čitao u jednom programu poglavlje «Vojna reforma». Napisano je «ojačati rusku armiju i t.d.». A ko će biti gospodar te armije? Ko će komandovati njome? U čijim rukama će ta armija biti instrument? Čije interese će štiti? Interese Jevreja? Onda nama, Rusima, takva armija nije potrebna i moraćemo da stvorimo svoju rusku nacionalno-oslobodilačku armiju.

Prva tačka programa vojne reforme Rusije treba da bude tačka:

U Rusiji treba da upravljaju Rusi!

U socijalnom bloku je napisano: «blagovremeno davati penziju». A ko će provoditi u život socijalnu politiku? Ko će davati penzije? Ko će raspolagati penzionim novcem? Jevreji? Ne trebaju nam takve penzije i takva socijalna politika.

Prva tačka programa socijalnog bloka treba da bude tačka:

U Rusiji treba da upravljaju Rusi!

Centralna banka treba da bude pod punom kontrolom predstavničke vlasti. Sva njegova delatnost treba da bude glasna.

Porezi.

Treba uvesti stalnu borbu za smanjenje poreza i odustajanje od novih vrsta poreza. I glavno – ne smeju se plaćati nikakvi porezi bez uzajamnog i poštenog rada vlade. Ne treba popunjavati nikakve poreske deklaracije. Zašto treba da podnosimo izveštaj ovoj banditskoj državi? Ne mi, već oni treba da polažu račune nama – gde oni troše naša sredstva.

Formiranje nacionalne elite

Apsolutno je u pravu drug Staljin: «Kadrovi rešavaju sve». Bez formiranja nacionalne elite ne može se sagraditi normalna nacija. A

nacionalna elita se može formirati samo na bazi ruske nacionalne religije – ruskog paganstva.

Na najaktivniji način treba raditi sa ruskim preduzetnicima, ruskim predstavnicima vlasti, predstavnicima ruske kulture i drugim ruskim ljudima koji imaju uticaj.

Vaspitanje duha ratnika

Za ruskog muškarca veoma je korisno bavljenje istočnim ili ruskim borilačkim veštinama, posebno ako postoji mudar učitelj. Cilj tih vežbanja uopšte nije da se nekome popravi fizionomija. Ta vežbanja najpre jačaju telo, a zatim jačaju duh muškarca. Postepeno sa rastom nivoa borca menja se njegov mentalitet, njegovo osećanje sveta, on prodire u drugi svet duhovnih vrednosti. Počinje da ulazi u svet slobodnog duha istočnih ili ruskih religija. I najglavnije – vaspitava se u narodu volja, hrabrost i duh ratnika, bez kojih zdrava nacija ne može da postoji i da se očuva sama.

Život je takav da nije samo važno umeti nešto stvarati, nego i umeti to nešto štiti od nasrtaja drugih. Ratnik – to nije onaj ko ratuje, nego onaj ko može da ratuje, ako treba. **Duh ratnika – to je potencijal snage.**

Ljubav, zloba i mržnja

Jevrejska propaganda tvrdi da je ljubav – dobro osećanje, konstruktivno, a zloba i mržnja – loša osećanja, nekonstruktivna i rušilačka. Ta propaganda je lažna, i to lažna smišljeno, namenjena nejevrejima. U jevrejskom vaspitanju treniranje zlobe i mržnje zauzima značajno mesto. Sposobnost da čovek bude u potrebnom momentu zao i nemilosrdan čini čoveka jačim u realnom životu, omogućuje mu da ume da pobeđuje u situacijama koje traže žestoku borbu. Jevreji bi hteli da imaju sve nejevreje kao dobre i nesposobne za otpor i borbu.

U stvari ljubav, zloba i mržnja nisu ni dobro ni zlo. **Istina je konkretna i ne voli uopštavanja.** Svaka emocija može da se ocenjuje kao dobro ili zlo u zavisnosti od konkretne situacije. Ako je zloba adekvatna konkretnoj situaciji, ona je dobro. Ako ljubav nije adekvatna konkretnoj situaciji (naprimer, ljubav prema pravim neprijateljima), onda je ona zlo.

Osim toga iz psihologije je poznato da su najjača sredstva koja potiskuju sopstveni strah zloba i mržnja. A strah u posebnim situacijama mogu da osećaju svi. Pri tom najstrašniji je – strah. Zloba i mržnja pomažu čoveku da prevaziđe svoj strah.

Jedino što je tačno to je da su zloba i mržnja – veoma jaka i opasna osećanja. Ako su previše prisutne, one mogu negativno da utiču na psihi samog čoveka.

Ciljevi i sredstva

Progovorimo malo i o uzajamnom odnosu ciljeva i sredstava. Komunisti su išli pod parolom: «Cilj opravdava sredstva». Od početka «perestrojke» «demokratska» štampa je zasula tu parolu burom optužbi. Ispostavilo se da je, navodno, ta parola u korenu nepravilna. Prikazivano je tako kao da su, navodno, poroci komunizma upravo u lošim sredstvima, a sama komunistička ideja je, navodno, divna. Naravno, to je apsolutna demagogija. Komunizam nije loš po svojim sredstvima, nije to najglavnije. Komunizam je od početka poročan zbog svoje ideje, zato sva sredstva za realizaciju te ideje su loša, nezavisno od toga, kakva su to sredstva. U stvari, glavni je – cilj, sredstva – su sekundarna. Jedinstveno što ima smisla istaći to je da sredstva treba da budu adekvatna ciljevima. I to je sve. Sve ostalo je laž i obmana.

Prilikom razmatranja odnosa nacije, religije i države sistem vrednostnih prioriteta zavisi od pogleda na svet. U sovjetskom komunizmu na svakoj ogradi je bilo napisano «Naš cilj je – komunizam!» To je teokratski prilaz, gde je najviši cilj – neka religija, radi koje se mogu žrtvovati i konkretni ljudi, i sav narod, osuđujući ga na najžešća lišavanja radi nekakve religije. Ljudi i narodi su bili samo sredstvo za postizanje tih bunovnih ciljeva. Do revolucije 1917.g. u hrišćanskoj Rusiji je carovala ista takva poročna formula prioriteta: pravoslavlje, samodržavlje, narodnost. Narod su lako žrtvovali radi religije i države.

Za ruskog nacionalistu sistem vrednosnih prioriteta je principijelno drugačiji. **Za ruskog nacionalistu rusko paganstvo i ruska država nisu samo cilj. To su dobra sredstva. Cilj je – procvat ruske nacije. Sistem prioriteta i sva ruska ideja izražavaju se u pet reči: nacija, čovek, paganstvo, ruska državnost.**

Cilj – procvetanje nacije – to je opšta ideja, koju treba detaljizovati, što u zadatke ovog rada ne ulazi. Ipak važno je istaći sledeće. **Proces formiranja ciljeva i sredstava – to je vremenski stalan proces. On nikada ne može da bude završen.** On je uvek vezan za konkretan vremenski period i stanje društva u tom periodu. Formiranje ciljeva i sredstava – to je stalna funkcija nacionalne elite. Ali tu religiju treba, prvo, formirati i, drugo, dovesti na vlast.

Taktika

Taktika uvek treba da bude fleksibilna. Za našu borbu su korisne sve ruske organizacije. Apsolutno sve, ma kako se one nazivale, samo da u rukovodstvu tih organizacija budu Rusi. Čak komunističke organizacije, gde su na čelu Rusi, mogu da budu veoma korisne iz taktičkih razloga. Ne treba rasturati nikakve ruske organizacije, čak ako njihova ideologija hramlje na obe noge. Ne treba rušiti, već obogaćivati te organizacije novim idejnim sadržajem. A vremenom, u pogodnom trenutku zameniti natpis.

Treba voditi borbu na svim nivoima uopštenih sredstava upravljanja (tabela 2, glava 12). Bilo koja, čak i manja pobeda – to je pobeda, iako mi nismo protiv velikih. Ali ne treba misliti da se sve može rešiti jednim udarcem, jednim zamahom. Treba voditi paralelnu borbu.

RUSI! UJEDINITE SE!

Ujedinite se u bilo koje ruske organizacije, pod bilo kojim nazivima. Najuspešniji su nazivi koji su povezani sa ruskom istorijom i ruskom kulturom – ruski kulturni centri. Ali ni ti nazivi nisu najglavniji. Vaše organizacije mogu da nose bilo koje nazive, nekakva društva za zaštitu usurijskih komaraca ili društva ljubitelja lova leptira zelenim mrežicama. To nije važno. Glavno je da u Vašim društvima nema ni jednog Jevreja. Neka budu predstvanici različitih naroda, ali ni jednog Jevreja ne sme biti. Ne tražite kompromise sa Jevrejima, ti kompromisi ništa neće dati, osim štete.

Iskoristite zakon o nacionalno-kulturnim autonomijama. Nerusi aktivno koriste taj zakon i već su stvorili mnoštvo nacionalno-kulturnih

autonomija. Šta mi, Rusi, očekujemo? Mi treba da iskoristimo taj zakon na najaktivniji način.

Na izborima nikada ne glasajte za Jevreja, ma ko on bio i ma šta on govorio. Bolje je glasati za glupog Rusa, nego za pametnog Jevreja. Ako nema bolje varijante, onda glasajte za ruskog komunistu, njemu se teorijski može pročistiti glava, Jevreju – ne.

Zakoni

Bolje i jednostavnije je delovati u okviru postojećeg zakonodavstva. Ako je to nemoguće uraditi, onda na sve jevrejske zakone treba pljunuti i razmazati. I delovati javno. Imajte na umu, da u Rusiji nikakvih legitimnih zakona nema. 1917.g. Jevreji su silom preuzeli vlast i nelegitimno napisali sve svoje zakone. Od tada jedni nelegitimni zakoni smenjuju druge, a u globalu svi ti zakoni su – nezakoniti i antinarodni.

Najsajjniji odnos prema zakonima izrazio je jedan drevni, ali glupi mislilac, koji je izjavio: «Neka propadne svet, ali će likovati zakon». Na to bunilo se može odgovoriti samo jedno: «Bolje da propadnu svi zakoni sveta, ali neka likuju mir i život». Zaludeni jevrejskom propagandom ljudi vole da izjavljuju: «Mi služimo zakonu». I kod te fraze oni stavljaju tačku. Ali rano je stavljati tačku. A sami zakoni kome služe? Ko ih je i sa kakvim ciljem napisao? Ne treba služiti zakonima, već ruskom narodu. Kada Rusi preuzmu zakon u Rusiji i napišu prave zakone, koji odgovaraju ruskoj naciji, tada će biti potrebno služiti zakonu. A sad je rano.

U paganskoj Rusiji nije bilo uopšte nikakvih pisanih zakona. Nije bilo potrebe za njima. Pagani su imali savest i osećanje pravednosti. Za duhovno razvijene ljude koji imaju savest i pravednost, zakon nije potreban. Zakon je potreban duhovno nerazvijenim ljudima. Ruski ljudi, pozivajući kneževe da upravljaju, postavljali su im uslove: «Suditi prema savesti i pravednosti». U jevrejskom judohrišćanskom svetu, gde nema ni savesti, ni pravednosti, zakon dozvoljava da se zaboravi na pravednost i sakrije svoja savest i lična odgovornost iza formalnih papira, za koje se ne zna ko ih je napisao i sa kojim ciljevima.

Omladina

Nema ničeg važnijeg i blagodetnijeg od rada sa omladinom. Posebno sa mislećom omladinom. Više škole i univerziteti – eto gde treba raditi pre svega. I, naravno, škole. Daleko je lakše učiti, nego ponovo učiti. Ako pogledate tabelu 2, videćete da je sistem obrazovanja i vaspitanja važniji i jači, nego SMI. Onaj ko je stekao prava znanja, ne dopušta da ga zalude SMI.

Armija i vojna lica

Jevrejska štampa ubacuje u glave vojnih lica ludačku parolu: «Armija van politike». To je parola za maloumne. Nikada i nigde nije bilo i ne može postojati takav princip. Obrnuto, armija je bila, jeste i biće osnovni instrument politike. Kada su u političkim događajima 1993.g. Jeljcionovi tenkovi rešili ishod događaja, šta, je li tada armija bila van politike?

Političari uvek razmatraju vojna lica kao poslušan kapital. Armija se drži na čvrstoj disciplini i bespogovornom izvršenju naređenja. Ali sve je to pravilno do određenog trenutka. Kada na vlasti sede pravi neprijatelji naroda, onda je nepromišljeno i poslušno izvršenje tih naredbi – zločin protiv sopstvenog naroda. Da bi se vojna lica programirala kao poslušni bioroboti, primenjuje se mnogo metoda. Jedan od njih je – zakletva. Zahvaljujući zakletvi vlastodršci nastoje da zabrane vojnim licima svakakva dejstva protiv vlasti. Ipak u vojnoj zakletvi postoje reči o služenju svome narodu, i te reči su glavne, ostalo je – sekundarno, na koje se može i treba pljuvati.

Svetsko iskustvo je sledeće: kada u zemlji vlada bezakonje, narod dovodi na vlast vojna lica. Vojnička dužnost svakog vojnog lica je – da ustane u zaštitu svoga naroda. Glavno je da na čelu vojske stanu ne samo generali, već mudri duhovni lideri ruskog naroda.

Inicijativa

Možemo se dugo truditi da rešimo političke igre naših protivnika i predvidimo njihove osnovne scenarije razvoja događaja. Ali tako se nikada ne može pobediti. To je uvek kašnjenje za vremenom. Treba igrati svoju igru. Neka je oni rešavaju. Inicijativu treba uzeti u svoje ruke. I ništa ni od koga ne očekivati.

Obnova paganskih (vedskih) hramova

Treba stvarati i obnavljati paganske hramove. Kod nas danas praktično nema sveštenika. To nije najstrašnije. Samo kad bi postojala želja. Danas ima dovoljno informacije za to da se snađemo u svojoj religiji, da je razvijamo i usavršavamo. Put će ojačati onaj koji ide njime.

Zdrav način života

Značaj zdravog načina života je teško preceniti. Stanje čoveka se ne određuje samo njegovim urođenim kvalitetima, već i time, šta on jede u toku života. Pod rečju «jede» se ne podrazumeva samo obična hrana, već i duhovna hrana, to jest informacija. Ipak osim uzimanja kvalitetne informacije značaj uzimanja kvalitetnih namirnica takođe je veoma veliki. Kakav način života su imali pagani? Prvo, pagani nikada nisu pušili. Pušenje ne samo da kvari zdravlje, ono negativno utiče na genetiku. Primetimo da je pušenje – pokazatelj gluposti i stadnosti. Pagani nikada nisu upotrebljavali narkotike. Pagani su voleli da piju vino, ali nikada nisu pili jaka alkoholna pića tipa votke, konjaka, brendi, ruma. U ta vremena takvi napici se uopšte nisu proizvodili. Proizvodili su samo prirodna vina i prirodne napitke tipa medouhe (votka sa medom – prim.prev.).

Današnje pijanstvo u Rusiji je rezultat višegodišnjeg namernog opijanja Rusa. Posle «perestrojke» jeljcinoidi su pokrenuli kampanju za masovnu narkotizaciju ruskih ljudi. Ako se ta situacija iz korena ne prelomi, onda svi razgovori o nacionalnoj religiji, o novoj koncepciji razvoja, o nacionalnom preporodu i tome slično sasvim su besmisleni. Pijanstvo pravi od čoveka ne samo biorobota, već biorobota-idiota sa najbesmislenijim ponašanjem. Pijanstvo naglo smanjuje ne samo sposobnost mišljenja, već i sposobnost adekvatnog doživljavanja spoljašnjeg sveta. Narkomanija je strašnija nekoliko puta.

Pogledajte, kakvu pažnju posvećuje judeizam stilu ishrane. U paganstvu tome se posvećivala posebna pažnja. Hitler, naprimer, nastojeći da usvoji paganstvo, postao je potpuni vegetarijanac. Ja lično ne mislim da se treba potpuno odreći mesa, ali to, da treba smanjiti upotrebu mesa i

nekoliko puta povećati deo biljne hrane, to je pravilno. To ne utiče samo na želudac i telo, to utiče i na svest i poimanje sveta.

Ogroman i ključan značaj ima kultura govora. Treba voditi računa o sebi i drugima. Beskrajne psovke, psovke i samo psovke – to je jednostavno nizak nivo kulture. To je proizvod pokvarene slovenske hrane, koju jedeš sam i hraniš druge. Psovke imaju određeno mesto u životu i u govoru, ali one ne smeju da izlaze iz svojih veoma uskih okvira primene. Nizak nivo kulture govora – to je automatski nizak nivo kulture mišljenja.

Očišćenje mozga

Sav informacioni prostor Ere Riba zasićen je jevrejskim lažima. Sve knjige tog judohrišćanskog sveta, sav sistem obrazovanja i vaspitanja je lažan u većem ili manjem stepenu. Svi mi, bivši građani SSSR (sovjetske Judeje), vaspitavani smo u zagušljivoj i zaludujućoj atmosferi jevrejskog marksizma-lenjinizma. Pre toga ljudi su živeli u ludačkoj atmosferi jevrejskog hrišćanstva. I ma kako mi hteli da zbacimo lažne stereotipe svoga mišljenja, nije se lako osloboditi njih. Toga treba biti svestan i svesno podrgrnuti reviziji svu sopstvenu bazu znanja. Odbaciti lažno, povratiti istinito. Ova knjiga je jedna od malobrojnih, koja nastoji da reši taj zadatak. Prilikom rešavanja zadatka odvajanja laži od istine postoje samo tri mehanizma: upoznavanje sa novom (posebno zabranjenom) informacijom, sopstvena logika i sopstveno životno iskustvo.

Jevreji

Naš cilj – jevrejsku mafiju, sve te berezovske, čubajse, livšice, urinsone, kohe, njemcove, gajdare, kirijenke, smolenske, gusinske, haime, hodorkovske, kobzone i sve njihove drugove-saučesnike treba osuditi. Svu njihovu imovinu konfiskovati u korist države.

Ostale Jevreje – potpuno deportovati iz Rusije za sva vremena. Ne treba deliti Jevreje na dobre i loše. «Dobri» Jevreji neka idu u Izrael i tamo neka se raspravljaju sa svojim rabinatom. Treba zapamtiti jednostavnu istinu o tome, da će najbolji Jevrej doneti Rusiji hiljadu puta više štete, nego najgori Rus.

Ruski antifašistički centri

Omiljena etiketa Jevreja – to je fašista. Sve ruske nacionaliste nazivaju fašistima i crvenim fašistima. Pa šta, bolje je biti crveni fašista nego plavi peder-degenerik.

Jevreje treba «bombardovati» njihovim omiljenim etiketama. Kada oni viču o fašizmu, treba im uvek postavljati kontrapitanje: «O kom fašizmu govorite? O ruskom fašizmu ili o jevrejskom fašizmu?» Nama, Rusima, ruski fašizam nije strašan. Zato je daleko strašniji jevrejski fašizam. U ljudskoj istoriji nije bilo ničeg strašnjeg i žešćeg od jevrejskog fašizma. Vreme je da se stvore ruski antifašistički centri sa glavnim zadatkom – borbom protiv jevrejskog fašizma.

Ništa ne zaboravljati i ništa ne praštati

Ruski narod treba zauvek da zapamti sve zločine protiv njega. Za te zločine ne važe nikakva zastarevanja. I ispostaviti račun za te zločine i Izraelu, i SAD, i čitavom jevrejskom narodu.

Jevrejska SMI stalno lažu, trudeći se da odustanu od kolektivne odgovornosti naroda. Lažna propaganda se obično vodi prema sledećoj šemi: u svakom narodu postoje loši i dobri ljudi i treba da odgovaraju samo loši ljudi, a narod, navodno, ne snosi kolektivnu odgovornost. To je, naravno, laž i demagogija. Svaki narod je uvek snosio, snosi i snosiće kolektivnu odgovornost za svoje kolektivne radnje. Jevreji su uvek igrali i igraju svoju kolektivnu jevrejsku igru. Naravno, krivica konkretnih Jevreja je različita. Postoji Berezovski i postoji tih, dalek od svega Jevrej. Nisu svi Jevreji deo židokratije, ali svi Jevreji žele da uđu tamo i, na jedan ili drugi način, podržavaju židokratiju. I mi, Rusi, treba da igramo svoju kolektivnu nacionalnu igru i potpuno da snosimo za nju kolektivnu odgovornost.

Primetimo da su Jevreji okačili Nemcima kolektivnu odgovornost za Hitlerove radnje u Drugom svetskom ratu, koji je, uzgred, židokratija sama započela. Danas Nemci isplaćuju u različitim oblicima kompenzaciju Jevrejima čitavog sveta za Hitlerove radnje, uključujući i

Jevreje koji nikada nisu učestvovali u Drugom svetskom ratu. Eto Vam primer za kolektivnu odgovornost naroda. I za nepravednu odgovornost.

Metode borbe

Ne treba kriti glavu u pesak kao noj. **Žestoke realije su takve. Neobjavljen Treći svetski rat protiv ruskog naroda u Rusiji već se odavno vodi, iako svi ne vide realnog protivnika.** Cion je zamenio natpis «komunizam» natpisom «demokratija», ali jevrejska okupacija Rusije kako je bila, tako je i ostala, samo je veoma ojačala. Posle te «demokratije», gledajući vladu Rusije, teško je reći čija je to vlada – Rusije ili Izraela. Pošto u Rusiji Jevreji upravljaju državom, ekonomijom, politikom, sredstvim amasovnog zaglupljivanja, faktički danas je Rusija – kolonija Izraela. Ali neka, ni to nije kraj istorije. Izrael je takođe bio kolonija Rima.

Od realne borbe se ne može pobeći. Židovi su nas doterali do zida i mi imamo samo dva izlaza: ili da poginemo bez borbe ili da se borimo i da pobedimo.

Bez obzira na to, što naizgled ne teku reke ruske krvi kao što je to bilo ranije, situacija je postala gora. U Rusiji sada bez vidljivog rata ruska nacija gubi preko miliona ljudi godišnje. Svetska vlada je postavila Jeljcinu zadatak da dovede broj Rusa do 50 miliona ljudi. Ostali treba da umru na svaki način. Setite se šta je uradila američka demokratija sa starosedecima Amerike – indijancima. Da li mi želimo takvu sudbinu? Hoćemo li čekati ili ćemo se boriti?

Što se tiče metoda političke borbe, one nikada ne treba da se fiksiraju. One treba da budu fleksibilne i adekvatne nastaloj situaciji. Ako situacija dozvoljava da se borimo legalno parlamentarnim metodama, njima se treba koristiti. Ako započne odstrel naših aktivista, znači, mi treba da radimo to isto. Ako oblici kolonijalizma dođu do granice, onda se može otići u ilegalu i voditi borbu partizanskim metodama. Narod, koji je okupiran i uništavan tokom 80 godina, ima pravo na sve oblike samozaštite. Nama sada Jevreji podmeću ideju «građanskog mira i saglasnosti». Sa kime mir i saglasnost? Sa onima koji imaju planove da nas unište i hoće samo privremeni predah za pregrupisavanje snaga i za organizaciju nove etape igre?

Dok je politička situacija relativno mirna, nagli pokreti tela nisu umesni. Ipak treba uvek biti spreman za apsolutno svaku situaciju.

Najglavnije je to, što treba uvek veoma ozbiljno misliti o tome, šta treba raditi u konkretnoj situaciji, inače svi dobri postupci mogu da dovedu do obrnutog rezultata. Uzmite organizaciju – RNJ (Rusko Nacionalno jedinstvo). U njoj su dobri ruski momci, iskrene patriote Rusije. Ali njih mogu da iskoriste u provokativne ciljeve. Zato lideri tipa Barkašova treba sedam puta da razmisle, pre nego što nešto urade. Svetski vlastodršci su uspeli u svoje vreme da nadigraju i Hitlera i Staljina, a to su bile vođe, blago rečeno, koji nisu bili gluplji.

Istovremeno aktivni i osmišljeni postupci malih grupa i čak pojedinaca mogu da daju ogroman efekat. 13. jula 1999.g. mladi momak Nikita Krivčun uzeo je kuhinjski nož i zaklao moskovskog jevrejskog rabina. Postupci Nikite Krivčuna nisu adekvatni informacionom stanju ruskog naroda i ne mogu principijelno da menjaju situaciju na bolje. Ipak, na Jevreje su njegovi postupci ostavili šokantan utisak. Jedna je stvar kada Jevreji sami sa provokativnim ciljevima aktiviraju eksplozivne pakete pored sinagoga, pokreću jauk sa ciljem da uguše ruski nacionalni pokret. I sasvim druga – narodni spontani antijevrejski terorizam. Za Jevreje nema ničeg strašnijeg. U Palestini antijevrejski terorizam nikada neće dozvoliti Jevrejima da žive tako kako bi oni hteli da žive. I Jevrejima je teško i da pomisle da će u Rusiji početi nešto slično. Rusija – nije Palestina i odnos Rusa i Jevreja je sasvim drugačiji.

Jedna od najjačih metoda borbe je – građanska neposlušnost. Neispunjavanje nikakvih naređenja i odluka vlasti. Sva moć vlade se sastoji samo u našoj nepromišljenoj poslušnosti. Ako se veći deo stanovništva, uključujući oružane snage, ne bude potčinjavao vladi, onda će se sva moć i snaga vlade trenutno pretvoriti u prašinu.

Ali treba počinjati od najprostijeg i najvažnijeg oblika – širenja i propagande ideja nacionalne ruske religije i zdravog ruskog nacionalizma. **Vlast – to je pre svega vlast nad ljudskim umovima.** Dovoljno je ako jedan ruski nacionalista prosveti samo dvojicu mislećih Rusa, i da oni sa svoje strane prosvete još dvojicu ruskih intelektualaca, i sva vlast židomasona, svetske finansijske mafije, a za njima i vlast satane će pasti. I ruska nacija će umeti da od sebe sagradi punovrednu naciju, koja dočekuje Eru Vodolije sa novim osećanjem sveta i sa novim uslovima života.

Dole židokratija!

U Rusiji treba da vladaju Rusi i u interesu ruskog naroda!

Neka pomognu ruskom narodu Bogovi SVAROG, PERUN i VELES!

Neka zasija i osvetli Rusiju veliki i blaženi Bog sunca RA!

21. O ČEMU JE OVA KNJIGA?

U naše vreme ljudi su počeli malo da čitaju i mnogo da gledaju televizor. Zato, kad sam rešio da napišem ovu knjigu, postavio sam zadatak da je napišem maksimalno jednostavno i kratko. Ipak, za one koji hoće brzo da shvate pre čitanja ili da se sete posle čitanja, o čemu je ova knjiga, ja sam rešio da izložim suštinu ove knjige na nekoliko strana navodeći njene osnovne citate.

OSNOVNI CITATI OVE KNJIGE

«Mi živimo u kosmičkoj Eri Riba, eri totalnih laži i totalnih obmana. I ta obmana se ne odvija poslednjih 70 godina, već poslednjih nekoliko hiljada godina».

«Vlast nad ljudima – to je pre svega vlast nad ljudskim umovima».

«Postoje dve istorije: lažna zvanična istorija... i tajna istorija, gde se vide pravi uzroci događaja». Onore de Balzak.

«Što više mi ulazimo u dubinu vekova, time više shvatamo, šta se dešava danas i juče i šta se može desiti sutra».

«Birajući Bogove, mi bираmo sudbinu». Drevni paganski rimski pesnik Vergilije.

«Osnovni uzrok svih nevolja ruskog naroda je u tome, što je on zaboravio svoje nacionalne Bogove».

«Kada nacija teži da porobi drugu, onda svoj najodlučujući udarac ona usmerava upravo na tuđe Bogove, kao na oslonac duhovnih i životnih snaga neprijatelja. Tako su postupili Jevreji sa ruskim paganstvom».

«Religija i vera – to nije jedno isto. Postoje religije, zasnovane na znanjima (naprimer paganstvo), a postoje religije zasnovane na veri (hrišćanstvo, judeizam i t.d.). A vera – to je samo sredstvo za obmanjivanje ludaka».

«Svaka ozbiljna analiza komunizma i hrišćanstva automatski nailazi na jedne iste korenove – na svetsko jevrejstvo, koje preuzima vlast pomoću laži i obmane tokom mnogo hiljada godina».

«Judeizam programira psihotip robovlasnika, gospodara, lupeža, nemilosrdnog despota i tiranina, hrišćanstvo programira psihotip roba, pokornog sluge, paganstvo formira psihotip jake slobodne ličnosti, gospodara samoga sebe».

«Sve hrišćanske ideje i dogme sračunate nisu na čovekovu svest, već na njegove emocije i na podsvest. Hrišćanstvo programira podsvest i isključuje čovekovu svest pomoću psiholoških trikova».

«Rezultat hrišćanskog židoljublja (judofilstva) jeste potpuno zaglupljivanje nejevreja i njihov gubitak sopstvene nacionalne svesti, nacionalnog duha i nacionalnog osećanja sveta».

«Đavo je – laž i otac laži. Zato, da bi obmanuo ljude, njegova nejefikasnija metoda je – da sebe nazove bogom, i to jedinstvenim i neponovljivim, da bi ljudima oduzeo mogućnost biranja Bogova, mogućnost izbora dobra i zla i dalje da traži neprikosnovenu veru. I to je sav trik. Na tom triku su sagrađene sve jednobožачke religije».

«U hrišćanstvu nema ničeg opštečovečanskog. Jevanđelje je – isto kao i Stari Zavet, čisto jevrejska, rasistička knjiga».

«Isus Hristos je, kao i Mojsije, čisto jevrejski rasista, za koga su drugi narodi jednaki psima».

«Isus Hristos nije bog, nije sin božiji i nije nadčovek bez nacionalnosti. Isus Hristos je – čisti Jevrej, potomak 42 Jevreja od Davida. O tome je napisano na prvoj stranici Jevanđelja».

«Komunisti i hrišćani – to su Jevreji po duhu, nezavisno od toga šta im je napisano u pasošu».

«Isus Hristos je bio prvi komunista».

«Hrišćani i komunisti su – dvolični ljudi sa dvojakim moralom: deklarisanim za narod i tajnim – za sebe».

«Komunizam – to nije borba siromaha protiv bogatih. Komunizam – to je zavera superbogatih protiv čitavog sveta, pre svega protiv srednje klase, protiv preduzetnika. Komunizam – to je globalni cilj satanista».

«Komunizam je – jedno od dece cionizma. Komunizam – to je sredstvo i konačni cilj cionizma».

«Iza lažnih visokomernih reči o ljubavi prema bližnjemu skrivaju se zverinji iskeženi zubi hrišćanstva. Hrišćanstvo i komunizam – to su vukovi u ovčijim kožama».

«Hrišćani su spalili na lomačama trinaest miliona ljudi. To se kod njih naziva voleti svoje neprijatelje».

«Hrišćanstvo priča basne o tome da paganstvo, navodno, traži prinošenje ljudskih žrtava. To je laž i jevrejska provokacija».

«Hrišćanstvo tera ljude da misaono piju ljudsku krv i jedu ljudsko telo. Taj satanistički obred duhovnog ljudožderstva se naziva u hrišćanstvu pričešće. Zahvaljujući njemu hrišćani predaju svoju dušu đavolu».

«Hrišćanstvo je predstavljalo onaj zarazni virus, koji je odigrao ključnu ulogu u padu i propasti velike Rimske imperije».

«Zbog hrišćanstva Evropa se nije prala 15 vekova».

«Hrišćanstvo je izazvalo neviđeno kvarenje ljudskog materijala u duhovnoj i fizičkoj sferi, koje se ni sa čime ne može uporediti».

«Hrišćanstvo pre svega vaspitava plašljivost misli».

«Isus Hristos je bio čist homoseksualac, sadista i mazohista».

«Hrišćanska crkva – to je crkva satane, a hrišćanski popovi – sluge đavola».

«Osnovna metoda borbe sa Jevrejima (biorobotima satane) je jednostavna – slušajte Jevreje i radite obrnuto! Hristos propoveda da je bolje biti siromašan i bolestan, nego zdrav i bogat. U životu je sve obrnuto. I tako u svemu».

«Leviti prave od Jevreja biorobote pomoću obrezivanja i judeizma. Ako Talmud izučavač, onda svoj mozak gubiš, ako si se u Bibliju zaljubio, onda si sasvim pamet izgubio».

«Bilo Stari Zavet ili Novi, nema nikakve razlike: sve je to jedna ista jevrejska prevara... Ne može se biti istovremeno Nemač i hrišćanin. Treba

odabrati jedno. Nama su potrebni slobodni ljudi, koji osećaju i znaju, da se Bog nalazi u njima samima...». Adolf Hitler.

«Glavno zlo hrišćanstva se ne sastoji u njegovoj gluposti. Hristos nije samo idiot, paranoik i perverzni tip. U njegovim postupcima se lako vidi smišljena zla namera. Hrišćanstvo – to je religija duhovnog raspada, svojevrsna duhovna SIDA, informaciono oružje, koje razoružava zaštitne sile naroda pred naletom tuđih i neprijateljskih snaga. Koje slama volju naroda prema otporu, postavlja narod na kolena i pretvara ljude u robove bez ikakve borbe».

«Komunizam i hrišćanstvo su – čisto jevrejske religije, koje nemaju ništa zajedničko sa ruskom nacionalnom mišlju, i nametnuti su Rusiji žestokom silom i ogromnom krvlju».

«Ruska nacionalna religija – to je paganstvo (ili vedizam). Termin pravoslavlje je – paganski termin. Njega su hrišćani nezakonito ukrali od ruskog paganstva».

«Pravoslavni hrišćanin – to je isto što i ruski Jevrej, isto takav ružan spoj reči. Gde je u rečima «русский еврей» («ruski Jevrej») imenica, a gde pridev? Od «Rus» i «pravoslavac» Jevreji su napravili prideve. A u stvari «русский» («Rus») i «православный» («pravoslavac») – to su imenice. A ostale reči su – jevrejska prevara».

«U Rusiji, bez obzira na 1000-godišnje zvanično hrišćanstvo, realni uticaj hrišćanstva potpuno je zavisio od svetovne vlasti (kao i u drugim zemljama Evrope) i menjao se od Cara do Cara».

«Jevreji imaju svoga boga – đavola, dvolikog satanu (Hristos i Mojsije), a mi, Rusi, - svoje Bogove. Ne može se biti istovremeno Rus i hrišćanin. Ne može se biti Rus i komunista».

«Kada čitate Puškina, imajte na umu da iza njegovih leđa stoji rusko paganstvo. Kada čitate Majakovskog, imajte na umu imajte na umu da iza njegovih leđa stoji jevrejsko jednobojstvo».

«Osnovna masa zdravo mislećih ruskih ljudi u dubini svoje duše ne prihvata hrišćanstvo, a još manje komunizam i jedva čeka da im neko pomogne da se vrate u prirodnu veru. Da nađu prave Bogove».

«Rusi po krvi! Postanite Rusi po duhu!».

«Hrišćanin – to je rob Božiji, Paganin – to je prijatelj i potomak svojih Bogova».

«Sudbina jednobožačkih religija (hrišćanstva i judeizma) je predodređena. Na široku arenu istorije ponovo izlazi mnogoboštvo».

«Komunističko MI i Jedinu bog – to je jedno isto sredstvo. Njegov zadatak je – da zatvori strukturu, likvidira sposobnost razlikovanja, da zaglupi i zaludi ljude».

Zahvaljujući čemu Jevreji preuzimaju valst u hrišćanskom svetu? Zahvaljujući dvema religijama: judeizmu i hrišćanstvu».

«Pored sve prividne suprotnosti učenja Mojsija i Hrista, oni su članovi jedne iste bande, koji igraju različite uloge u jednoj istoj prevarantskoj igri, čiji je cilj uspostavljanje svetskog robovlasničkog poretka».

«Antagonizam takvih religija, kao što su judeizam, hrišćanstvo i komunizam, nosi čisto demagoški i vidljiv karakter. Protivrečnosti između tih religija se smišljeno uvećavaju. A u stvari sve te religije imaju jedne iste korenove i jednog gospodara – svetsko jevrejstvo».

«Pored sve razlike učenja Hrista i Mojsija obe religije, hrišćanstvo i judeizam, objedinjeni su u jedinstvenu religiju judohrišćanstvo zahvaljujući dvema idejama: ideji Jedinog boga (koji ljudima oduzima slobodu izbora Bogova ili, drugim rečima, slobodu izbora dobra i zla) i ideji bogom izbranog naroda – biorobota satane, zahvaljujući kojima se ostvaruje konkretno preuzimanje i održavanje vlasti nad svetom».

«Judeizam i hrišćanstvo – to su dve uzajamno dopunjujuće strane moćnog ideološkog oružja za porobljavanje naroda, instrument za preuzimanje i održavanje svetske vladavine židokratije i njenih okultnih gospodara. Uzmite novčanicu od jednog dolara SAD, prevrnite je, pogledajte egipatsku piramidu. Njenih 13 slojeva – to su socijalni nivoi hijerarhijskog robovlasničkog društva. A gore – «svevideće oko» - to je oko jevrejskog boga – Lucifera-satane».

«Šovinizam – to je uvek loše, nacionalizam – to je uvek dobro».

«Ličnost ne samo da nije iznad nacije, ličnost uopšte ne može da se formira IZVAN NACIJE».

«Oni koji nazivaju antisemitizam šovinizmom, drsko lažu. Antisemitizam – to ne samo da nije šovinizam, to je suprotno šovinizmu. Antisemitizam – to je protest protiv jevrejskog šovinizma».

«Za jevrejske nacionaliste koji vladaju u Rusiji najstrašniji je ruski nacionalizam».

«Nacionalisti svih zemalja – ujedinite se u nacionalne strukture u borbi protiv jevrejske svetske dominacije!».

«Ako mi, Rusi, ne postanemo svesni da protiv nas Jevreji vode informacioni rat, mi ćemo kao nacija nestati».

«Rusija je – mnogonacionalna zemlja. U njoj je preko 82% Rusa i oko 3% Jevreja. Rusi ne vladaju u Izraelu. Zašto Jevreji vladaju u Rusiji?».

«Judeizam je – zločinačka ideologija. To nije čudo. Sam jezik ivrit – je proizvodni od arapskog, drevni žargon kriminalnog sveta. A reč «Jevrej» na lopovskom žargonu ivrit označava – probisvet, zločinac. Može se bez preuveličavanja reći da je jevrejsko pravo tokom niza hiljada godina bilo i nastavlja sve do današnjeg dana da bude glavna kovačnica čitavog spektra zločina, koji samo postoji u svetu».

«Jevrejske sinagoge – to nisu samo crkve, to su škole i centri za pripremu kriminalaca, centri međunarodne mafije».

«Čitavo današnje hrišćansko «pravosuđe» radi za mafiju. Zakonodavstvo je napisala mafija u interesu mafije».

«Hitler – to je udarac paganskih Bogova po judohrišćanstvu, komunizmu i cionizmu».

«Židovi su gubava, zaražena kugom i opasna rasa, koja zaslužuje da se iskoreni od samog rođenja». Đordano Bruno.

«Od realne borbe se ne može pobeći. Židovi su nas doterali do zida, i mi imamo dva izlaza: ili da poginemo bez borbe, ili da se borimo i pobedimo».

«Život je borba. Pravednost bez sile je smešna. Dobro treba da bude sa pesnicama, inače ono nije dobro».

«Ko se nije smirio – taj nije pobešen!».

«Znaci i simboli upravljaju svetom, a ne reč i zakon». Kinaski filozof Konfucije.

«Krst sa raspetim Hristom je – simbol ubistva Boga».

«Desnostrani kukasti krst – to je simbol života i stvaranja».

«Kukasti krst će se još podići i zasijati nad zemljom. Takvi simboli ne umiru! Kukasti krst ima kolosalnu energetiku».

«Svi ljudi od rođenja nisu jednaki. To nije parola, to je naučna činjenica. Princip jednakosti ljudi nije ispravan. Svakome – svoje! Parolu jednakosti ističu samo za to da bi rukama svrgli staru elitu i seli na njeno

mesto. Posle toga stari vladari, koji su isturali perolu jednakosti, odbacuju tu parolu na smeće».

«Oni koji misle drugačije – to i jesu oni koji misle samostalno».

«Neizbežna sudbina i sloboda volje su – suprotni pojmovi. U kom stepenu postoji sloboda volje – u tom stepenu odsustvuje neizbežna sudbina. Čovekova sudbina – to je rezultanta, koju određuju zbir slobodnih rešenja čoveka i slobodnih rešenja drugih subjekata (uključujući i Bogove), koji imaju svoju sopstvenu slobodu volje. Jak čovek sam pravi svoju sudbinu, ma šta brbljali predskazivači svih boja. I ne postoje nikakvi neizbežni opšti zakoni društvenog razvoja tipa onih koje je «otkrio» Karl Marks. Život se pravi!».

«Ne postoji nikakva jedinstvena apsolutna istina. Istina je, kao prvo, višegrana i, kao drugo, konkretna i ne voli uopštavanja».

«1113.g. se desio jevrejski pogrom u Kijevu kao rezultat čisto narodne erupcije. Posle toga na zajedničkom skupu kneževa svi Jevreji su bili isterani iz Rusije».

«1290.g. Jevreji su bili potpuno isterani iz Engleske».

«2.avgusta 1492. Jevreji su bili potpuno isterani iz Španije».

«1743.g. Imperatorka Jelizaveta Petrovna je isterala Jevreje iz Rusije, izdavši sledeći ukaz: «Svi Jevreji, muškarci i žene, nezavisno od njihovog položaja i bogatstva, dužni su da odmah izađu izvan granica... Putevima hiljadugodišnjica».

«Zvanični istoričari potpuno falsifikuju uzroke i Drugog svetskog rata i Prvog svetskog rata. Najglavnije je shvatiti jedno: i sve revolucije i svi ratovi nisu posledica nekakvih objektivnih uzroka. Ratovi i revolucije – to su sredstva preuređenja sveta u rukama svetske židomasonske mafije i njihovih okultnih gospodara».

«Nikakav narod, nikada, ni u kom vremenu nije bio gospodar države. U stvari gospodari države su realni gospodari države, konkretni ljudi. Ali i ti gospodari imaju svoje gospodare».

«Amnestija kriminalaca – to je standardna jevrejska metoda za stvaranje haosa u zemlji i kasniji prelaz na diktaturu «na zahtev radnika».

«U državi, gde je ukinuta smrtna kazna, potpuno vlada židomasonska mafija».

«Inflacija i krize nisu posledica ekonomskih problema. Oni se stvaraju smišljeno. Inflacija i krize – to je sredstvo preraspodele vlasti,

svojine i novca. Da bi se u to uverili, dovoljno je pogledati na raspodelu vlasti, svojine i novca do krize i posle nje. Istinski i jedini uzrok inflacije je – štampanje novca od strane kriminalne vlade iznad bruto nacionalnog prihoda».

«Živi sam i daj drugima da žive» - to je glavna paganska zapovest.

«Mi kažemo Jeljcin, podrazumevamo – mafija, kažemo mafija, podrazumevamo – Jeljcin».

«Ne čini Jevreju dobro – nećeš od njega dobiti zlo».

«Na izborima nikada ne glasaj za Jevreja, ma kakav on bio i ma šta govorio. Za Jevreja Rusija je – tuđa zemlja, koja se može samo krasti».

«Vlast je uvek važnija od ekonomije. Kakva vlast – takva i ekonomija».

«Osnovna parola nemirnog Kronštata «Vlast bez Židova i komunista» bila je, jeste i biće najaktuelnija parola Rusije».

«Ako si slab po duhu, nikakvo oružje ti neće pomoći. Mač nije ništa, duh ratnika je – sve! A duh (dušu) formiraju i jačaju naši ruski paganmski Bogovi».

«Sve ću kupiti, reče zlato, sve ću uzeti, reče sablja». A.S.Puškin.

«Dole židokratija. U Rusiji treba da vladaju Rusi i u interesu ruskog naroda!».

«Neka pomognu ruskom narodu ruski Bogovi Svarog, Perun i Veles! Slava im! Neka polome Ruski Bogovi kičmu satani i židomasonskoj mafiji. Neka osvetli Rusiju veliki i moćni Bog sunca Ra!».

Jesenji vetar kida lišće

Zbacuje ga i odnosi daleko.

Vatrena kruna javora postaje gola

Plamen požara zamenjuje tugom.

Zanos strasti, treptaj vatre

Iz naših duša odnosi tok sudbine.

Ljubav prestaje, opija nežni trepet

Topi se kao uvelo cveće.

Strašna je pomiso kako se sve promenilo,

Ohladila se krv i opusteo moj vrt.

*Izgubljen smiso, duša se ledom pokrila,
Prošla je strast ljubavne parade.*

*Ali ponovo sam danas uhvatio tvoj vreo pogled.
I zrak sunca je razbio moj led krvi.
I vetar je strasti, vruć, nemiran
Oduvao raniji požar u mojim grudima.*

*Burna bujica proleća se uvukla u dušu.
Došla je zima, i odleteo mir.
I uhvatio me nalet zbrke ljubavi
Ja sam ponovo javor sa zelenim lišćem.*

SPISAK LITERATURE

1. Библия, книги священного писания Ветхого и Нового Завета, издание Московской патриархии, М., 1988.
2. Владимир Авдеев «Преодоление христианства», М., «Капь», 1994.
3. Лео Таксиль «Забавная Библия», Минск, «Беларусь», 1988.
4. Фридрих Ницше, Полное собрание сочинений, Лейпциг, 1926.
5. С.В. Стульгинский «Космические легенды Востока», «Сфера» РТО, 1996.
6. Голгофа.
7. К.Маркс и Ф.Энгельс «Манифест коммунистической партии», М., «Политическая литература», 1989.
8. Григорий Климов «Протоколы советских мудрецов», «Феникс», Ростов-на-Дону, 1994.
9. Владимир Солоухин «При свете дня», М., 1992.
10. А.О.Ишимова «История России», Новосибирск, «Детская литература», 1993.
11. Адольф Гитлер «Моя борьба», кооператив «Водник», Ашхабад, 1992.
12. В.Пруссаков «Оккультный мессия и его рейх», М., «Молодая гвардия», 1992.

13. Генри Форд «Международное еврейство», М., «Москвитянин», 1993.
14. В.В.Шульгин «Что нам в них не нравится», М., «Молодая гвардия», 1992.
15. В. Емельянов «Десионизация», М., самиздат 1979, Париж, 1979.
16. «Сто законов из Талмуда», М., «Витязь», 1998.
17. Виктор Корчагин «Еврейская оккупация России», М., Журнал «Русич», 1998.
18. Дуглас Рид «Спор о сионе», «Кубань», 1991.
19. А.М.Иванов «Логика кошмара», М., «Русский вестник», 1993.
20. Газета «Русское слово» №1 «Из воспоминаний Арона Симановича, ювелира Двора Его Императорского Величества».
21. Священник М. А. Стельмашенко «Правда о русских евреях», Киев, 1911, Киев, 1996.
22. Владимир Данилов «Русь ведическая в прошлом и будущем», М., «Воля России», 1996.
23. Игорь Синявин «Стезя правды», М., «Наследие предков», 1996.
24. Сергей Лесной «Откуда ты Русь?», Ростов-на-Дону, «Квадрат», 1995.
25. Асов А.И. «Русские веды, книга Велеса», М., 1997.
26. Асов А.И. «Русские веды, Звездная книга Коляды», г. Вологда, 1996.
- 27. Асов А.И. «Мифы и легенды древних славян», М., «Наука и религия», 1998.**
28. Грушко Е.А., Медведев Ю.М. «Словарь всемирной мифологии», Нижний Новгород, «Братья славяне», 1997.
29. «Бхагават-гита как она есть», г. Тверь, 1990.
30. Б.А. Рыбаков «Язычество древних славян», М., «Русское слово», 1997.
31. З. Минкина, Г. Померанц «Великие религии мира», М., «Рипол», 1995.
32. Газета «Знание – власть!» № 3, статья «Синайский турпоход».
33. «Достаточно общая теория управления», Концепция общественной безопасности России «Мертвая Вода», М., 1997.
34. «Замысел жизнеустройства России в новом тысячелетии», народное движение «К богодержавию», М., 1997.

35. «Мертвая Вода», Народное движение «К богодержавию», М., 1998.
36. «Руслан и Людмила» Народное движение «К богодержавию», М., 1997.
37. «Медный всадник» » Народное движение «К богодержавию», М., 1997.
38. «Подальше от Фрейдизма», Сб. «Интеллектуальная позиция», С. Петербург, № 1 1997.
39. С. Армосов «Мир как он представляется», С. Петербург, 1990.
40. Ральф Эпперсон «Невидимая рука», С. Петербург, 1999.
41. Серж Ютен «Невидимые правители и тайные общества», М., «Крон-пресс», 1998.
42. Аркон Дарол «Тайные общества», М., «Крон-пресс», 1998.
43. Н. Глазкова, В. Ланда «Вселенские тайны Марса, инопланетных глифов и пирамид» М., 1998
44. «Русский алфавит и единый закон вселенной», Вестник духовных движений России, М., 1998.
45. Н. Вашкевич «Системные языки мозга», М., 1998.
46. С. П. Мельгунов «Красный террор в России», М., 1990.
47. Г. Черников, Д. Черникова «Кто владеет Россией?», М., «Центрполиграф», 1998.
48. Дианетика как она есть. Приложение к газете «Знание - власть»., № 5, М., 1998.
49. З. Бжезинский «Великая шахматная доска» М., «Международные отношения», 1998.
50. Г. Ле Бон «Психология толп», М., 1998.
51. В. Ф. Иванов «Тайные общества (Православный мир и масонство)», репринт, 1935.
52. З. Фрейд «Психоанализ. Религия, Культура», М., «Ренессанс», 1992.
53. М. А. Князев «Будущее мирового сионизма», М., «Шихино», 1997.
54. Ю. Н. Лукин «В мире символов», Харбин, ГОА, 1936.
55. Ф. Гудман «Магические символы». М., Золотой век, 1995.
56. И. Р. Шафаревич «Русофобия. Две дороги к одному обрыву». М., 1991.

57. «Гадание на Рунах», Журнал «Наука и религия» № 1, 1990.
58. Ю. Иванов «Осторожно: сионизм». М., «Витязь», 1999.
59. «Катехизис еврея в СССР», газета «Русские ведомости», № 1, 1991.
60. А. Море «Цари и Боги Египта», М., 1998.
61. Н. Боголюбов «Тайные общества XX века», С. Петербург, 1997.
62. В. И. Даль «Записка о ритуальных убийствах». 1844, М., «Витязь», 1995.
63. Ю. Воробьевский «Путь к Апокалипсису: Стук в золотые врата», М., 1997.
64. Р. Вагнер «Еврейство в музыке», М., «Русская правда», 1997.
65. Правые партии документы и материалы, Том 1 и 2, М., РОССПЭН, 1998.
66. В. Солоухин «Последняя ступень», М., АО «Деловой центр», 1995.
67. Г. Климов «Божий народ», Краснодар, «Советская Кубань», 1999.
68. В. Н. Демин «Тайны русского народа», «Вече», Москва, 1997.
69. И Солоневич «Россия в концлагере», Москва, 1999.
70. И. Р. Шафаревич «Сочинения в трех томах», М., «Феникс», 1994.
71. М. О. Меньшиков «Письма к русской нации», М., приложение к журналу «Москва», 1999.
72. А. Н. Севастьянов «Чего они от нас хотят», Национальная газета, спецвыпуск, 1999.
73. В. Авдеев, А. Савельев «Расовый смысл русской идеи» выпуск 1, М., «Аделиз», 1999.
74. В. И. Бояринцев «Чудеса российской демократии», М., «Московский писатель», 1999.
75. О. Платонов «Почему погибнет Америка», «Русский вестник», М., 1999.
76. В. И. Корчагин «Суд над академиком», М., «Витязь», 1996.
77. А. И. Асов «Атланты, Арии, Славяне», М., «Алетейа», 1999.

**Proširenje spiska literature u trećem (za sad neobjavljenom) izdanju knjige,
koju je autor ljubazno ustupio prevodiocu**

78. А. Арутюнов «Досье Ленина без ретуши», М., «Вече», 1999.
79. В. Скорятин «Тайна гибели Владимира Маяковского», М., «Звонница-МГ», 1998.
80. Андрей Дикий «Евреи в России и в СССР», Новосибирск, «Благовест», 1994.
81. Г. Л. Штрак «Кровь в верованиях и суевериях человечества», С. Петербург, «София», 1995.
82. В. Пруссаков «Прах Гитлера», М. «Альманах», 1994.
83. О. Гусев «Белый конь Апокалипсиса», С. Петербург, «ЛИО Редактор», 1999.
84. А. Богомоллов и др. «Война по законам подлости», Минск, «Православная инициатива», 1999.
85. Л. И. Сотникова «Истинная азбука Русского языка», М. «Элиста», 1999.
86. «Расовая гигиена и демографическая политика в Германии», М., «Русская правда», 2000.
87. Иван Солоневич «Россия в концлагере», М., журнал «Москва», 1999.
88. И. А. Родионов «Решение еврейского вопроса (Два доклада)», М., «Витязь», 2000.
89. И. В. Овчинников «Исповедь кулацкого сына», М. самиздат, 1999.
90. Е. Дюринг «Еврейский вопрос» М., «Русская правда», 1999.
91. И. Ландовский «Красная симфония. Откровения троцкиста Раковского», М., «Вестник», 1996.
92. Юрген Граф «Миф о холокосте» М., «Витязь», 2000.
93. Олард Диксон «Символика чисел» М., «Рефл-бук», 1996.
94. В. Н. Гладкий «Жиды» М., «Витязь», 1993.
95. О. М. Гусев «Белый конь апокалипсиса» С. Петербург, «Лио Редактор», 1999.
96. Шмаков «Международное тайное правительство» М., Городская типография 1912. Таллинн, 1999.
97. Б. Миронов «О необходимости национального восстания» М., 1999.

98. В. А. Истархов «Что такое время, пространство, материя, язык?»
газета «Аркаим» № 16, апрель 2000

или газета «Русская правда» № 20 2000 или газета «Десница» №
1 2000.

99. О. Платонов «Россия под властью масонов», «Русский Вестник»,
М., 2000.

100. Л. Вольтман «Политическая антропология», М. «Белые Альвы»,
2000.

Sadržaj:

PREPORUKA AUTORA

1. UVOD

2. VERA ILI RELIGIJA

3. APSURDI HRIŠĆANSTVA

Biblijsko poreklo čoveka

4. IDEJA SPASENJA ČOVEČANSTVA UZ
POMOĆ HRISTA

5. HRIŠĆANSKI MORAL. ČEMU UČI
HRISTOS?

Ponos

Veselje i sreća

Intelekt

Smelost, strah, samouverenost

Seksualnost

Seksualne osobine Jevreja

Pederizam, sadizam i mazohizam Hrista

Hrišćansko i judejsko ljudožderstvo

Nacionalnost i poreklo Hrista, Marksa i Lenjina

Moralni lik Hristovih učenika

Kadrovska politika Isusa Hrista

Dvoličnost hrišćanskog morala

Častoljublje i želja za vlašću

Zdrav egoizam, individualizam i kolektivizam

Patriotizam i nacionalizam

Odnos prema sadašnjosti

Hrišćanska pravednost

Hristos je – đavo, koji traži od žrtava njihove duše

Siromaštvo ili bogatstvo?

Odnos prema trgovini

10 zapovesti (»ne ubij«, »ne kradi«, »ne čini preljubu« i t.d.)

Opšta ocena hrišćanskog morala i propovedi Hrista

6. IDEJA HRIŠĆANSKOG RAJA I PAKLA

7. JEDNOBOŠTVO (MONOTEIZAM) I
MNOGOBOŠTVO (POLITEIZAM)

Koreni jednobojstva i komunizma

8. ŠTA SU TO JUDEIZAM I CIONIZAM? KO SU
TO BOGOM IZBRANI JEVREJI?
CIONIZAM

Hrišćansko crkveno bogoslužjenje

Intelekt i talenat Jevreja

Da li su Jevreji ljudi?

9. KATEHIZIS (PRAVILA PONAŠANJA)
JEVREJA U SSSR

10. TAJNA JEVREJSKOG OBREZIVANJA

11. MODEL LJUDSKOG DRUŠTVA: ELITA-
RULJA

12. OPŠTA SREDSTVA UPRAVLJANJA
LJUDIMA, VRSTE VLASTI I SIMBOLI
VRSTE VLASTI
SIMBOLI

13. ŠTA JE TO MASONSTVO?

14. STRUKTURA VLASTI TAJNE SVETSKE
VLADE HRIŠĆANSKOG SVETA

15. ŠTA JE TO KOMUNIZAM

Klasna borba

Diktatura proletarijata

Dijalektička logika

Jednakost i bratstvo

- Sloboda volje
Špekulacija
Eksploatacija čoveka od strane čoveka
Mi
Država
Cene
Nemarksistički komunizmi
16. METODE HRIŠĆANSKE, KOMUNISTIČKE,
»DEMOKRATSKE« DEMAGOGIJE I
MANIPULUSANJA
Programiranje svesti emocijama i tajno
programiranje
BAZNE VREDNOSTI TRI RELIGIJE
Kako se stvaraju religije, zasnovane na veri
(obmanu)
17. MOŽE LI SE PROĆI BEZ RELIGIJE
Moral
18. MALO O RUSKOJ RELIGIJI
SLIKA KOSMIČKIH SILA. RUSKI BOGOVI
19. FRAGMENTI SVETSKE ISTORIJE
Stari svet
Srednji vek
HRISTIJANIZACIJA RUSIJE
Nastanak Marksizma
Oktobarski prevrat u Rusiji 1917.g.
Zašto su beli izgubili od crvenih?
SAD
Hitlerova Nemačka i Staljin
Perestrojka u SSSR
Savremeni svet
20. ŠTA DA SE RADI?
Religija
Simboli
Nacionalizam
Nadnacionalno
Odnos prema islamu

Vaspitanje volje

Vlast

Informacioni ratovi. Propaganda

Stvaranje ruskih SMI

Suverenitet

Ekonomija

Formiranje nacionalne elite

Vaspitanje duha ratnika

Ljubav, zloba i mržnja

Ciljevi i sredstva

Taktika

Zakoni

Omladina

Armija i vojna lica

Inicijativa

Obnavljanje paganskih (vedskih) hramova

Zdrav način života

Ispiranje mozgova

Jevreji

Ruski antifašistički centri

Ništa ne zaboravljati i ništa ne praštati

Metode borbe

21. O ČEMU JE OVA KNJIGA?

Osnovni citati ove knjige

SPISAK LITERATURE